

<p>književnosti na orijentalnim jezicima, njene žanrove (divan, kasida, gazel, mevlud, mufred, mesnevlja, rubajija...).</p> <p>2BJK.1.2.3. Naučio je da, pristupajući tumačenju književnoumjetničkih i književnonaučnih tekstova, obrati pažnju i na spoljašnji i na unutarnji pristup. Na spoljašnjem nivou proučava biografiju, historijski kontekst; na unutarnjem nivou se bavi sižeo, žanrovima, temom, motivima. Naučio je da prepoznaje osnovne elemente strukture književnog djela, umije da usporedi bošnjačku književnost sa svjetskim književnim ostvarenjima.</p> <p>2BJK.1.2.4. Određuje žanrovsku osobenost djela, kompoziciju i stilističke elemente.</p> <p>2BJK.1.2.5. Uočava osobenosti književnosti u različitim kontekstima (naučnom, filozofskom, historijskom...).</p> <p>2BJK.1.2.6. Poznaje panoramu bošnjačke književnosti i umije da je posmatra u okviru društveno-historijsko-političkog konteksta; zna njene tokove i specifičnosti.</p> <p>2BJK.1.2.7. Shvaća sve okvire i pitanja koje književno djelo pokreće. Pronalazi problem koji postoji u umjetničkom ostvarenju i uz pomoć nastavnika argumentira svoje stavove vezane za karakter junaka, njegov odnos prema sredini, društvu; razumije okolnosti pod kojima bitiše i egzistira.</p> <p>2BJK.1.2.8. Naučio je da koristisekundarnu literaturu i na taj način svestranije pristupa savladavanju nastavnog sadržaja.</p> <p>2BJK.1.2.9. Bošnjačka i svjetska književnost sa kojom se upoznao otvorila mu je bogati čitalački svijet. Uočio je važnost bošnjačke književnosti za spoznaju svog nacionalnog bića i identiteta.</p> <p>književne i neumjetničke tekstove; izražajno čita i kazuje lakše književnoumjetničke tekstove; u zvaničnim situacijama govori o jednostavnijim temama iz oblasti jezika, književnosti i kulture koristeći se korektnim jezičkim izrazom (tj. govori tačno, bez zamuckivanja, poštapalica, prevelikih pauza, osmišljavajući rečenicu unaprijed) i odgovarajućim književnim i gramatičkim terminima, prilagodavajući prilikama, situacijama, govorniku i temi verbalna i neverbalna jezička sredstva (držanje, mimiku, gestikulaciju); posjeduje kulturu slušanja tuđeg izlaganja; u stanju je da s pažnjom sluša predavanja o jeziku, književnosti, jezičkoj kulturi; primjenjuje književnojezičku akcentuaciju i uspoređuje svoj akcenat sa književnim i trudi se da govorenje normira.</p> <p>2BJK.2.2.1. Tumači književni tekst posmatrajući ga sa aspekta teme, ideje i kompozicije djela; objašnjava djelo kroz kontekst.</p> <p>2BJK.2.2.6. Široku paletu novousvojenih književnoteorijskih pojmova u okviru bošnjačke književnosti primjenjuje kada tumači djela predviđena planom. Razlikuje karakteristike alhamijado i divanske književnosti; posjeduje znanja o odlikama epoha i pravaca u razvoju bošnjačke i svjetske književnosti.</p> <p>2BJK.2.2.9. Koristeći bogatstvo bošnjačke i svjetske književne baštine, razvija lične mogućnosti vezane za percepciju, doživljaj, komparaciju, vrednovanje različitih književnoumjetničkih i književnonaučnih sadržaja; razvija literarno, kulturno, jezičko i nacionalno biće u sebi.</p> <p>2BJK.3.2.4. Tumači i razlikuje osobenosti divanske i alhamijado književnosti; istiže jezičke, estetske i strukturne osobine tih djela, kao i njihovu izraženu didaktičku funkciju.</p> <p>2BJK.3.2.6. Koristeći znanja o odlikama, epohama, pravcima, stilovima, interpretira i vrednuje književnoumjetnička i književnonaučna djela predviđena programom, ali i ona izvan programa.</p> <p>2BJK.1.3.1. Govori razgovjetno, poštivajući ortoepska pravila književnog jezika; tačno i jasno čita naglas književne i neumjetničke tekstove; izražajno čita i kazuje lakše književnoumjetničke tekstove; u zvaničnim situacijama govori o jednostavnijim temama iz oblasti jezika, književnosti i kulture koristeći se korektnim jezičkim izrazom (tj. govori tačno, bez zamuckivanja, poštapalica, prevelikih pauza, osmišljavajući rečenicu unaprijed) i odgovarajućim književnim i gramatičkim terminima, prilagodavajući prilikama, situacijama, govorniku i temi verbalna i neverbalna jezička sredstva (držanje, mimiku, gestikulaciju); posjeduje kulturu slušanja tuđeg izlaganja; u stanju je da s pažnjom sluša predavanja o jeziku, književnosti, jezičkoj kulturi; primjenjuje književnojezičku akcentuaciju i uspoređuje svoj akcenat sa književnim i trudi se da govorenje normira.</p> <p>2BJK.1.3.2. Koristi oba pisma, dajući prednost latinici; primjenjuje osnovna pravopisna pravila i umije se koristiti školskim izdanjem Pravopisa; tokom pisanja izdvaja dijelove teksta, daje naslove i podnaslove, umije da citira i parafrazira; sastavlja pismo – privatno i službeno, biografiju, molbu, žalbu, zahtjev, oglas; zna da popuni različite formulare i obrasce; sastavlja maturski rad poštivajući pravila izrade stručnog rada (upotrebljava fusnote i sastavlja sadržaj i bibliografiju).</p> <p>2BJK.1.3.3. Govoreći i pišući o nekoj temi (iz jezika, književnosti ili slobodnoj temi) jasno strukturira kazivanja i povezuje njegove dijelove na primjeren način; razlikuje bitno od nebitnog i drži se osnovne teme; sastavlja jednostavniji govorni i pisani tekst koristeći se opisom, pripovijedanjem i izlaganjem; umije ukoliko da opiše svoja osjećanja i doživljaje književnog ili drugog umjetničkog djela; sažeto preporučava jednostavniji književnoumjetnički tekst i izdvaja njegove važne ili zanimljive dijelove; rezimira jednostavniji književni i neumjetnički tekst.</p> <p>2BJK.1.3.4. Ima sposobnost i naviku da u različite svrhe (informiranje, učenje, lični razvoj, estetski doživljaj, zabava...) čita tekstove srednje težine (književnoumjetničke tekstove, stručne i naučnopopularne tekstove iz oblasti nauke o jeziku i književnosti, tekstove iz medija); primjenjuje predložene strategije čitanja.</p> <p>2BJK.1.3.5. U raspravi ili razmjeni mišljenja na teme iz književnosti, jezika i kulture umije u kratkim crtama da iznese i obrazloži ideju ili stav za koji se zalaže; govori odmjereno, oslanja se na argumente; u stanju je da čuje tuđe mišljenje; piše jednostavniji argumentirani tekst na teme iz književnosti, jezika i kulture.</p>		
--	--	--

<p>2BJK.1.3.6. Razumije književni i neumjetnički tekst srednje složenosti; prepoznaje njihovu svrhu, pronalazi eksplicitne i implicitne informacije; izdvaja glavne ideje teksta; prati razvoj određene ideje u tekstu; poredi osnovne informacije i ideje iz dvaju ili više tekstova.</p> <p>2BJK.1.3.7. Kritički promišlja književni i neumjetnički tekst srednje složenosti; razlikuje objektivnu tvrdnju od autorove interpretacije; procjenjuje da li autor neumjetničkog teksta iznosi sve potrebite informacije i da li pruža dovoljne i vjerodostojne dokaze za to što tvrdi; pravi distinkciju između neutralnosti i pristrasnosti; prepoznaje govor mržnje, diskriminacije, birokratski jezik i ima izgrađen negativan stav prema njima; umije u jednostavnim primjerima da ponudi alternativu birokratskom jeziku.</p> <p>2BJK.1.3.8. Prepoznaje strukturu, različite elemente, stilske odlike (metaforičnost, slikovitost, ekspresivnost) književnog i neumjetničkog teksta; prepoznaje konotativno značenje riječi u datom kontekstu i razumije njegovu svrhu; određuje značenje nepoznate riječi na osnovukonteksta i tvorbenog modela; razumije značaj čitanja za unapređivanje leksičkog fonda.</p> <p>2BJK.2.3.3. Sastavlja složeniji pisani tekst (iz jezika, književnosti ili slobodna tema) koristeći se opisom, pripovijedanjem i izlaganjem; u govornoj ili pisanoj raspravi precizno iznosi svoje ideje i obrazlaže svoj stav; trudi se da govori i piše zanimljivo, praveći prikladne digresije i birajući zanimljive detalje i odgovarajuće primjere; uočava poentu i izlaže je na prikladan način; precizno iznosi svoje doživljaje i utiske povodom književnog ili drugog umjetničkog djela; sažeto prepričava složeniji književni tekst i rezimira složeniji književni i neumjetnički tekst na teme neposredno vezane za građivo; piše izvještaje i referat; primjenjuje pravopisnu normu u slučajevima predviđenim programom.</p> <p>2BJK.2.3.4. Ima sposobnost i naviku da u različite svrhe (informiranje, učenje, lični razvoj, estetski doživljaj, zabava...) čita zahtjevnije tekstove (književno-umjetničke tekstove, stručne i naučnopopularne tekstove iz oblasti nauke o jeziku i književnosti, tekstove iz medija); ima izgrađen čitalački ukus svojstven kulturom i obrazovnom čovjeku; primjenjuje složene strategije čitanja; bira strategiju čitanja koja odgovara svrsi čitanja.</p> <p>2BJK.3.3.1. Diskutuje o složenim temama iz jezika, književnosti i kulture; diskutuje o smislu i vrijednostima književnih tekstova i o svrsi i vrijednostima neumjetničkih tekstova koristeći stručnu terminologiju.</p>		
---	--	--

4 Standardi obrazovnih postignuća dostižu se **na kraju općeg srednjeg obrazovanja**. Isti standard (ili njegov dio) aktiviraće se više puta tokom školske godine, odnosno do kraja srednjeg obrazovanja, ali uz pomoć različitih ishoda. Takvo postupanje osigurava doseganje sve višeg i višeg nivoa pojedinačnih učeničkih postignuća, a učenička znanja, vještine i sposobnosti se neprestano sagledavaju iz novih uglova, utvrđuju, proširuju i sistematiziraju.

S obzirom na složenost predmeta Bosanski jezik i književnost i oblasti unutar predmeta, neophodno je postupno ostvarivati sve standarde kroz sve četiri godine srednjoškolskog obrazovanja, ali pojedini standardi se mogu vidjeti i kao konkretnije povezane sa određenim ishodom.

UPUTSTVO ZA DIDAKTIČKO-METODIČKO OSTVARIVANJE PROGRAMA

I. PLANIRANJE NASTAVE I UČENJA

Nastava i učenje *Bosanskog jezika i književnosti* treba da doprinese razvoju stvaralačkog i istraživačkog duha koji će omogućiti učenici da razvijaju znanja, vrijednosti i funkcionalne vještine koje će moći da koriste u daljem obrazovanju, u profesionalnom radu i u svakodnevnom životu; formiraju vrijednosne stavove kojima se čuva nacionalna i svjetska kulturna baština; osposobljavaju se za život u multikulturalnom društvu; razvijaju opće i međupredmetne kompetencije, relevantne za aktivno učešće u zajednici i cjeloživotno učenje.

Kvalitet i trajnost znanja, umijeća, vještina i stavova učenika umnogome zavise od principa, oblika, metoda i sredstava koji se koriste u procesu učenja. Zbog toga savremena nastava *Bosanskog jezika i književnosti* pretpostavlja ostvarivanje ishoda uz pojačanu misaonu aktivnost učenika, poštovanja i uvažavanja didaktičkih principa (posebno: svjesne aktivnosti učenika, naučnosti, primjerenosti, postupnosti, sistematičnosti i očišćenosti), kao i adekvatnu primjenu onih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava čiju su vrijednost utvrdile i potvrdile savremena praksa i metodika nastave i učenja bosanskog jezika i književnosti (prije svega: razni vidovi organizacije rada i korišćenje komunikativnih, logičkih i stručnih (specijalnih) metoda primjerenih sadržajima obrade i mogućnostima učenika). Izbor određenih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava uvjetovan je, prije svega, ishodima koje treba ostvariti, a potom i sadržajima koji će pomoći da se propisani ishodi ostvare.

Redovna nastava i učenje *Bosanskog jezika i književnosti* izvodi se u specijaliziranim učionicama i kabinetima za ovaj predmet, koji treba da budu opremljeni u skladu sa normativima za gimnazije. Djelimično, ona se organizira i u drugim školskim prostorijama (biblioteci-medijateci, čitaonici, audiovizuelnoj sali i sl.).

U nastavi *Bosanskog jezika i književnosti* koriste se odobreni udžbenici i priručnici, kao i bibliotečko-informacijska i informatička građa, značajna za sistematsko osposobljavanje učenika za samostalno korištenje raznih izvora saznanja u nastavi i van nje.

Oblasti *Jezik, Književnost i Jezička kultura* treba da čine predmetnu cjelinu, da se prožimaju i upotpunjuju. Stoga je preporučeni broj časova samo okviran (za oblast Jezik 32, za Književnost 80, a za Jezičku kulturu 36). Pažljivim planiranjem nastave i učenja koje treba da dovedu do ostvarenosti predviđenih ishoda za sve tri oblasti, nastavnik će sam, uz praćenje rezultata učenika, raspoređivati broj časova.

II. OSTVARIVANJE NASTAVE I UČENJA

OBLAST: JEZIK

Program za drugi razred gimnazije u dijelu *Jezik* organiziran je u tri oblasti/teme i usklađen sa ishodima za ovaj razred, a prema opisima standarda učeničkih postignuća. Programom se predviđa proširivanje znanja iz oblasti obrađenih u osnovnoj školi, ali i uvođenje novih pojmova.

Historija bosanskoga književnoga jezika. U okviru ove teme učenici treba da steknu osnovna znanja o počecima standardizacije bosanskog književnog jezika i pravopisa od početka 16. do kraja 18. stoljeća. To znači da treba da budu upoznati najprije sa aktivnostima na narodnom jeziku, zatim stvaralaštvom na orijentalnim jezicima i alhamijado literaturom. Sa osobenostima bosančice učenike treba upoznati pomoću druge faze razvoja bosanskog književnog jezika iz *Gramatike bosanskog jezika za srednje škole* autora Dževada Jahića, Senahida Halilovića i Ismaila Palića., upoznati ih sa ustavnim i rukopisnom bosančicom, sličnostima i razlikama.

Preporučuje se da nastavnici upute učenike na činjenicu da se jezik danas posmatra kao samostalan prema lingvističkim, ali i društvenim kriterijima, kao i da prednost treba dati naučnom (lingvističkom) pristupu.

U okviru ove teme ученике треба упознати са основним принципима bosanske književne norme и jezičke kulture, као и са основним приручницима за njegovanje jezičke kulture. Preporučljivo је да се nastavna јединица реализује путем истраживачких задатака, projektne nastave, prezentacija grupnih radova ученика, које се заснивају на темата и садржини изабраних наведених приручника.

С тим у веzi су и основни подаци о два писма: латиници, као примарном писму bosanskogajezika и ćirilici. Потребно је ученицима скренути пањњу на честе грешке у употреби оба писма, било да се текст пише руком или се уноси електронски. Preporučује се korelacija са ishodom из области *Jezička kultura* и реализација часа-rasprave на неку од следећих тема: *Važno је да службени натписи буду ćirilички, U друштвеним медијима латиници треба дати предност, Pisanje vlastitih imena са латиницом графемом „DJ” umesto „Đ” nije opravdano и sl.*

На крају ове теме у основним crtama треба представити jezičku situaciju (језик и писмо у службеној употреби, језици са statusom језика nacionalnih мањина). (Preporučени број часова: 3)

Morfologija. U okviru ове теме ученици треба да прошире знања из морфологије стећена у основној школи.

Потребно је објаснити разлику између морфологије у ућем смислу и творбе ријечи, тј. разлику између граматичке и творбене основе, граматичких наставака и творбених суфикса. На једноставним примјерима треба објаснити појам морфеме, дати подјелу морфема и показати однос између морфеме и ријечи. Подијелити ријечи на промјенљиве и непромјенљиве, а у оквиру промјенљивих указати на именске ријечи (и њихову граматичку основу) и глаголе са два типа граматичке основе. Објаснити шта су то граматичке категорије и дати подјелу на морфолошке и класификационе.

Сваку врсту ријечи обрадити посебно: именце (подјела по значењу; граматичке категорије и подјела по граматичким критеријима на singularija и pluralija tantum и на четири именичке deklinacione врсте); придеве (подјела по значењу; граматичке категорије, укључујући и pridevski вид); замјенице (подјела по значењу; основне карактеристике deklinacije замјеница); брojeве (подјела по значењу, укључујући и бројне придеве); глаголе (глаголски вид, глаголски род, морфолошке глаголске категорије, укључујући стање и потврдноћ/одричноћ); прилоге, приједлоге, везнике, ријечеће и узвице. (Preporučени број часова: 20)

OBLAST: KNJIŽEVNOST

Program за други разред гимназије у segmentu *Književnost* organiziran је у осам области/ тема и усклађен с ishodom ућенја за овај разред (а према описима standarda ућенићких postignućа).

Kasni srednji vijek

Obavezni садржаји

U оквиру ове теме ученике треба упознати са друштвено-istorijskim приликама у Италији које су претходиле развijaњу nacionalne književnosti на народном језику у којој је (за разлику од dotadašnjih religiozних тема и мотива) у средишту ćovjek. Oдлике, подјеле и представнице kasnog srednjeg vijeka ученици ће имати прилике да истражују кроз *Božanstvenu komediju* Dantea Aligijerija, *Kanconijer* Франћеска Petrarke и *Dekameron* Đovanija Bokaća.

Кроз анализу književних текстова ученици утврђују и проширују знање о versifikaciji, metrici као и književним врстима, посебно sonetu.

Izborni садржаји

Zainteresirane ученике упознатиса ideјama и pogledima на svijet Erazma Rotterdamskog и Thomasa Morea који су били utemelјeni у humanistićkim заносима. Такођер zainteresirane ученике упутити на kompletno ćitanje и detalјniju анализу *Božanstvene komedije*, *Kanconijera* и *Dekamerona*.

(Preporučени број часова: 6)

Humanizam и renesansa

Humanizam и renesansa у književности и umјetности. Značaj humanizma и renesanse за razvoj evropske kulture и civilizacije. Razlike и sličности са prethodним epochama. Karakteristike и vrijedности renesanse

uočavaju се и razumiju кроз programske текстове *Don Kihot* Miguela de Servantesa и *Hamlet* Vilјema Šekspira. U оквиру ове теме ученици ће стећи saznanja о pokretu humanizma и renesanse у književности, историји, umјetности, arhitekturi, nauci и kulturi.

(Preporučени број часова: 9)

Klasicizam

Dјela и представници кроз које ће се ученици упознати са klasicizmom су Žan Rasin *Fedra* и Molijer Žan Batist Poklen *Tvrđica*, dakle francuska književnost prednjaći у klasicizmu. Uћenici ће сами dolaziti до zaključka како је antićka književnost uzor klasicizmu по formi, stilu и садржају. (Preporučени број часова: 4)

Književnost Bošnjaka на orijentalnim jezicima

U оквиру ове теме ученицима је потребно predoćiti или њих упутити на izvore да дођу до saznanja у веzi са historijsko-dруштвеним приликама у којима dolazi до stvaranja književnosti на orijentalnim jezicima. Dolaskom Osmanskog carstva на južnoslavenski prostor стићу се uvјeti за preplitanja orijentalno-islamske kulture и kulture južnoslavenskih naroda. Uћenici ће у оквиру ове области produbiti svoја površna znanja из основне škole што се тиће ове области. Upoznat ће се са osobenostima ове književnosti, посебноћу stvaranja на три језика (arapskom, turskom и perzijskom), специћним književним жанrovима као што су: beјt, mufred, gazel, kasida, mesneviја, rubaiја zatim potpuno drugaćijom versifikacijom и metrikom, затим sufijskom poezijom и sufizmom као специћним oblikom islamske filozofije.

Uћenici ће се упознати са simbolikom у divanskoј poeziji, profanom и apsolutnom Ljubavlju кроз stvaralaštvo vrsnih bošnjaćkih pjesnika као што су: Mahmud-paša Abogović Adni, Hasan Zijai Mostarac, Derviš-paša Bajezidagić, Muhamed Nerkesija, Husein Lamekanija, Alaudin Sabit Užićanin, Hasan Kaimija, Fevzi Mostarac, Mehmed Mejliја Guranija, Abdulvehab Ilhamija, Abdurrahman Sikirić Sirri, Ibrahim Zikriја, Fadil-paša Šerifović, Arif-beg Rizvanbegović Hikmet Stoćević, Habiba Stoćević.

Karakteristike и vrijedности proze Bošnjaka на orijentalnim jezicima ученици ће najbolје spoznati кроз izvrsne rasprave Mustafe Ejubovića, poznatijeg као Šejh Jujo. Uћenici ће се са posebnim жанrovима упознати кроз najznaćčajniji ljetopis Mula Mustafe Bašeskije, затим putopis Jusufa Livnjaka.

Književnost Bošnjaka на orijentalnim jezicima на prostorima jugozapadne Srbije ученици ће spoznati кроз istaknute autore Arši Ćaki Muhamed, Ahmed Vali Novopazarac, Ahmed Gurbi-baba. (Preporučени број часова: 33)

Alhamijado književnost

Obavezni садржаји

Uћenici ће се у оквиру alhamijado književnosti prvo упознати са terminom alhamijado, као и неколико tipova alhamijado poezije као што су ljubavna, vјerska, moralno-didaktićka, buntovna. Specifićnost ове literature ogleда се у tome што је pisana arebicom, то је arapsko писмо prilagođeno bosanskom језику.

Posebno mјесто zauzima и leksikografija, јedan од prvih rječnika nastao је 1631. Godine *Potur-Šahidija* (*Makbuli-Arif*) Ćiji је autor Muhamed Hevai Uskufi, ученике упознати са специћноћу ovog bosansko-turskog rječnika napisanog у stihovima. Pored leksikografskog rada треба ученике упознати и са njegovom religioznom poezijom.

Uћenici ће се у оквиру ове теме упознати и са najzanimljivijom ljubavnom pjesmom alhamijado književnosti *Asiklijski elif-be* Feјza Softe.

Paњnju zavreђuje и jednaod prvih žena pjesnikinja Umihana Ćuvdina са svoјom pjesmom *Ćamdži Muјo и lijepa Uma*.

Šто се тиће alhamijado književnosti Bošnjaka на prostorima jugozapadne Srbije ученике треба упознати са *Divanom* Suleјmana Tabakovića, *Mevludom* Hafiza Saliha Gaševića, *Kasidom* Nazifa Šuševića, затим *Kasidom* Ibrahima Bioćaka Paćariza.

Izborni sadržaj

Ukoliko su učenici zainteresirani treba ih uputiti na čitanje djela Arifa Brkića Sarajlije, Hamze Sulejmana Puzića, Jusufa Mula Rušovića i druge.

(Preporučeni broj časova: 16)

Epistolarna književnost

U okviru epistolarne književnosti učenike treba upoznati sa pisanim građom na rukopisnoj bosančici koja su nastala u pismima Bošnjaka iz XXI–XVIII stoljeća, a to su tzv. krajišnička pisma. Dosada je objavljeno oko 300 pisama, a veći dio se nalazi po arhivima i privatnim zbirkama.

Analizirati reprezentativne uzorke pisama sa učenicima.

(Preporučeni broj časova: 2)

Racionalizam i prosvjetiteljstvo

Obavezni sadržaji

U okviru ove teme učenicima je potrebno predočiti vremensko nepodudaranje prosvjetiteljstva u evropskoj književnosti i kulturi i u srpskoj i istaknuti da pored zajedničkih ideja koje su obilježile taj vijek u Evropi, u srpskoj kulturi i književnosti one imaju snažnu usmjerenost na obrazovanje nacionalnog bića, razvijanje nacionalnog jezika i pismenosti na njemu. U tom smislu ih treba upoznati sa ulogom koju je Dositej Obradović odigrao u srpskoj kulturi i to pokazati na njegovom programskom tekstu *Pismo ljubeznom Haralampiju*; čitanje odlomaka njegovog autobiografskog djela *Život i priključenja* treba usmjeriti na uočavanje želje za samoobrazovanjem, za putovanjem kao mogućnošću prosvjećivanja.

(Preporučeni broj časova: 6)

Romantizam

Obavezni sadržaji

Sa glavnim odlikama romantizma kao književnog pravca učenici će se upoznati čitanjem Novalisovih fragmenta pod brojevima 773, 780, 1186, 1187, 1188, 1197, 1204, 1209, 1214, 1229, 1788, koji su pisani kao programski tekstovi (crtice).

Književno uobličavanje romantičarske teme svjetskog bola („veltšmerc“) učenici će shvatiti čitanjem odlomaka *Putovanja Čajl-da Harolda* Džordža Gordona Bajrona, Hajnriha Hajnea, Mihaila Ljermontova i romana u stilu *Evgeneije Onjegin* Aleksandra Sergejeviča Puškina.

Aspekt romantizma koji se odnosi na tematizovanje mračnih ponora čovjekove duše, strašnog, jezovitog i fantastičnog učenici će savladati čitanjem poeme *Gavran* Edgara Alana Poa.

Romantizam u južnoslavenskim književnostima odraditi na nekoliko časova počevši od hrvatske romantičarske lirike Vraza i Preradovića, potom upoznavanje slovenačkog romantizma kroz *Sonetni vijenac* Franca Prešerna.

Romantičarska tema ljubavi prema mrtvoj dragoj i elegičan odnos prema životu i umiranju obrađivaće se kroz poeziju Branka Radičevića, *Kad milidijah umrijeti*; Jovana Jovanovića Zmaja, *Đulici uveoci* (izbor); Laze Kostića, *Santa Maria della Salute*.

Bošnjački romantizam odraditi kroz stvaralaštvo Mehmed-bega Kapetanovića Ljubušaka, njegov sakupljački rad *Narodno blago*, potom kroz život i djelo Safvet-bega Bašagića *Trofanda iz hercegovačke dubrave*.

Izborni sadržaji

Ukoliko se javi interesiranje za produbljivanje ove teme učenici mogu u dogovoru sa nastavnikom birati da čitaju i Puškinovu poemu *Cigani* u kojoj se također obrađuje tema slobode, nesputanog života i traganja za daljinama.

Ukoliko postoji potreba ili interesiranje za produbljivanjem ove teme, nastavnici mogu dati priliku učenicima da pročitaju i poemu Laze Kostića *Spomen na Ruvarca* koja se atmosferom, ritmom a done-

kle i temom nadovezuje na Poovu poemu, kao i pjesmom *Vilinski kralj* Johana Vofganga Getea (koja oslikavajući susret sa smrću postavlja antropomorfnu figuru Smrti). Ova tema se u prozi može obrađivati na primjerima pripovedaka Edgara Alana Poa *Pad kuće Aserovih / Maska Crvene smrti* ili romana *Frankenštajn* Meri Šeli.

Zainteresiranim učenicima treba pružiti mogućnost da ovu temu sagledaju iz perspektive evropske književnosti, na primjeru pesama *Lorelaj ili Azra* Hajnriha Hajnea.

Što se tiče bošnjačke književnosti učenike uputiti na *Bošnjaci i Hercegovci u Islamskoj književnosti*, *Misli i čuvstva*, *Opis orijentalnih rukopisa moje biblioteke* Safvet-bega Bašagića.

(Preporučeni broj časova: 25)

Od književnih djela iz izbornog sadržaja, nastavnik obavezno bira 8. Sve što se čita i obrađuje u nastavi književnosti, smatra se lektirrom. Djela za koja je potrebno više vremena učenicima da ih pročitaju, posmatraju se kao domaća lektira. Za njeno čitanje potrebno je ostaviti više vremena da bi se učenici aktivno uključili u nastavnu interpretaciju na časovima *Bosanskog jezika i književnosti*. Ovo treba imati u vidu pri planiranju redosljeda i načina ostvarivanja nastave, jer domaću lektiru prate obimni i detaljni istraživački projekti. Uz pomoć zadataka za istraživačko čitanje i dugoročnijih projekata čitanja, učenici će se pouzdanije pripremati za rad na času, što će pogodovati i ostvarivanju nastavnog principa ekonomičnosti.

Proširuju se znanja o književnoteorijskim pojmovima koji su obrađivani u prethodnim razredima i uvode se novi pojmovi. Obrađivani pojmovi dobijaju novihistorijski kontekst, a novi pojmovi uvode se kako bi se osnažila receptivna sposobnost.

Od 148 časova na kojima se tokom godine realizuje nastava u općoj gimnaziji i na društvenom smjeru gimnazije, predlaže se da se na 80 časova obrađuju, utvrđuju i sistematiziraju sadržaji iz književnosti. Kako je ukupan broj književnih djela za obradu 48 uz koje nastavnici i učenici biraju još 8 preporučenih sadržaja (u odnosu na interesovanja i mogućnosti učenika), ukupan broj od 50 djela pruža mogućnost uspostavljanja dinamike obrade svakog pojedinog sadržaja na jednom ili na dva školska časa. Neka književna djela iziskivaće jedan čas, a neka dva ili tri, te je nastavnik taj koji predviđa i planira dinamiku rada na časovima obrade, utvrđivanja i sistematizacije gradiva, uključujući u to i različite nivoe obrade (interpretaciju, prikaz i osvrt), kao i povezivanje nastavnih sadržaja iz književnosti sa sadržajem iz jezika. Još jedna preporuka za nastavnika odnosi se na komparativno povezivanje i tumačenje tekstova koji dolaze iz različitih historijskih, kulturnih i žanrovskih okvira. Posebnu pažnju nastavnik bi trebalo da obrati i na osvjetljavanje raznovrsnosti relacija koje se uspostavljaju između kanonskih djela nacionalne i svjetske književnosti i dominantnih savremenih formi umjetničkog izraza i prezentacije (savremeni roman, dramski tekst; film, animirani film, strip, pozorišna predstava, historijsko-obrazovni sadržaji na televiziji i internetu, itd.).

Učenici se upoznaju sa planom, sadržajima predmeta i načinima rada. Učenicima se ukazuje na važnost planskog i blagovremenog pripremanja za časove obrade književnog djela (čitanje i tumačenje književnih djela, korištenje udžbenika, primarnih i sekundarnih izvora za tumačenje književnih djela).

Književno djelo uvodi se u nastavu doživljajnim i istraživačkim čitanjem, pripremnim zadacima, istraživačkim i radnim projektima.

Nivoi obrade. Tumačenje književnog djela može se realizovati i planirati za obradu na različitim nivoima (osvrt, prikaz, interpretacija).

Rad na času. Književne pojave, termini i pojmovi obrađuju se posredstvom planiranih književnih djela. U neposrednom radu, uz uvažavanje vodećih metodičkih principa i radnih načela, koriste se odgovarajuće obaveštajne, logičke i specijalne (stručne) metode. Metodska adekvatnost i jedinstvo teorijskih i praktičnih postupanja ključni su za uspješnu nastavu književnosti; književnoteorijska znanja se tumače kao pojave u konkretnim umjetničkim djelima, a znanja o njima se razvijaju i usavršavaju.

Razvijanje čitalačkih kompetencija. Učenici se obučavaju za aktivnu primjenu svih vrsta i vidova čitanja (doživljajno, istraživačko, izražajno i interpretativno, glasno čitanje, čitanje s bilješkama, čitanje u sebi), a prije svega za pomno čitanje, čitanje s uživanjem i razumijevanjem uz vrednovanje književnog djela.

Stvaralačke aktivnosti povodom tumačenja književnog djela.

Pored čitanja, kao prvorazredne stvaralačke aktivnosti, u nastavi se organiziraju i odgovarajuće stvaralačke aktivnosti povodom obrade književnih djela. Posredstvom njih širi se interesiranje učenika za književnost, književna djela i autore, produbljuju se i nadopunjuju čitalačka interesiranja i usavršavaju čitalačke kompetencije. Stvaralačke aktivnosti realizuju se kao usmena produkcija (govorne vežbe, diskusije, razgovori, monolozi, recitovanje i kazivanje), pismena produkcija (pisanje eseja, radova, domaćih zadataka) i kombinirana produkcija (referiranja i prezentacije).

Izborni sadržaji dopunjavaju obavezni dio programa. Nastavnik je u obavezi da u dogovoru sa učenicima uz obrade književnih djela iz obaveznog programa obradi osam djela iz izbornog programa.

Vrednovanje napretka učenika je kontinuirano i sistematično. Vrednuje se aktivnost učenika tokom pripreme faze rada i tokom rada na času, učesće u radu prilikom tumačenja djela, učestalost javljanja, kvalitet odgovora, originalnost i argumentiranje stavova, uvažavanje gledišta drugih učenika i drugačijih viđenja, odnos prema radu, sposobnost primjene teorijskih znanja u konkretnim radnim okolnostima. Vrednovanje obuhvata i pismeno izražavanje (domaći zadaci povodom konkretnih književnih djela; godišnje do šest domaćih zadataka). U svrhu vrednovanja može biti planirano i testiranje, kako bi se stekao neposredan uvid u tekuća znanja učenika.

OBLAST: JEZIČKA KULTURA

Pravopis. U okviru ove teme učenici treba da prošire znanja iz pravopisa stečena u osnovnoj školi. Posebno obraditi: spojeno i odvojeno pisanje riječi (složenice, polusloženice, sintagme); pravopisne znake; skraćene i pravopisna rješenja u kucanom tekstu (bjeline/razmaci, štamparski tipovi sloga). Preporučuju se vježbe pisanja različitih vrsta riječi tokom časova obrade i utvrđivanja morfologije u užem smislu. Posebno obratiti pažnju na pisanje glagolskih imenica sa prefiksom ne (kao što je: nepoznavanje), višecifrenih brojeva – osnovnih i rednih, imeničkih i pridjevskih izvedenica izvedenih od brojeva (poput: sedamdesetpetogodišnjica/75-godišnjica), datuma, razlike u pisanju zamjenica sa prijedlogom po (npr.: po nešto/ponešto) i riječcom god (npr.: ko god/kogod), pridjeva, pisanja prijedloga *na* i *u* sa zbirnim brojevima: nadvoje (podijeliti), natroje, udvoje, utroje, učetvoro.

(Preporučeni broj časova: 16)

Usmeno i pisano izražavanje

Unapređivanje i oplemenjivanje kulture govora i pisanja spada u temeljne vrijednosti izučavanja *Bosanskog jezika i književnosti*. Razvijanje ove ključne kompetencije ugrađeno je u sve oblasti i daje mogućnost nastavniku da, koristeći različite metode i tehnike, uvježbava govor i pisanje. Preporučuje se uvođenje eseja i upoznavanje učenika sa osnovnim odlikama.

Program za drugi razred gimnazije u oblasti *Jezička kultura* organiziran je tako da podrazumijeva četiri vještine: pisanje i govor (kao produktivne) i slušanje i čitanje (kao receptivne). Priprema za izradu pismenog zadatka, sama izrada i ispravka pismenog zadatka podrazumijevaju ukupno 16 časova, po četiri za svaki pismeni.

PRIRODNO-MATEMATIČKI SMJER

Razred

Drugi

Godišnji fond časova

111 časova, (3 časa sedmično)

Standardi obrazovnih postignuća ⁵	ISHODI Po završetku drugog razreda učenik će biti u stanju da:	TEME i ključni pojmovi sadržaja programa
2BJK.1.1.1. Posjeduje osnovna znanja o jeziku kao sistemu znakova i sredstvu sporazumijevanja i komuniciranja; ima osjećaj pripadnosti i poštivanja prema vlastitom jeziku i uvažava i poštuje druge jezike; ima potrebu upotrebe jezika na pozitivan i društveno odgovoran način, bez predrasuda; razumije red riječi u rečenici, poznaje povezivanje rečenica u diskurz, prepoznaje tipove teksta; razlikuje temeljne jezikoslovne pojmove; zna osnovne pojmove iz sociolingvistikve; ima osnovna znanja o fazama razvoja bosanskog jezika kroz stoljeća; poznaje i primjenjuje pravopisnu normu. 2BJK.1.1.2. Razlikuje književni/standardni jezik i dijalekte, ima pravilan stav prema svom i drugim dijalektima; ima potrebu da čuva svoj dijalekat i sve potrebite različnosti, ali i da razvija tolerantnost prema drugim dijalektima; umije	– objasni prvu i drugu razvojnu fazu bosansko-književnoga jezika; – objasni razliku između etimološkog i fonološkog pravopisa; – napiše tekst, primjenjujući forme i obilježja publicističkog i administrativnog stila; – objasni pojam morfeme i razlikuje gramatičku od tvorbene analize riječi (tvorbenu osnovu i nastavak i gramatičku osnovu i nastavak);	JEZIK ● Morfologija ● Historija bosanskoga književnoga jezika od 16. do 18. stoljeća

Priprema za izradu pismenih zadataka je kontinuirana djelatnost i ne ograničava se samo na jedan čas (prije izrade pismenog zadatka). Preporučuje se, prilikom izrade pismenog zadatka, korištenje latiničnog pisma, dok se ćirilica može koristiti kao pismo prilikom pisanja ispravke.

Vještina čitanja s razumijevanjem podrazumijeva čitanje književnih i ostalih tipova tekstova uz prepoznavanje eksplicitnih i implicitno datih informacija u tim tekstovima i otkrivanja uzročno-posljedičnih veza među elementima sadržaja.

Realizacija nastave i učenja jezika i jezičke kulture ostvaruje se u predmetnom jedinstvu sa nastavom književnosti.

Prilikom obrade sadržaja iz jezika preporučuje se:

- uočavanje jezičkih pojava u odgovarajućim primjerima uz oslanjanje i na jezičko osjećanje učenika;
- primjena gramatičkih pravila;
- uvježbavanje;
- korištenje tabela;
- izrađivanje crteža, shema, grafikona;
- navikavanje i podsticanje učenika da koriste odgovarajuću kvalitetnu literaturu, jezičke priručnike, rječnike, leksikone, pojmovnike.

(Preporučeni broj časova: 20)

III. PRAĆENJE I VREDNOVANJE NASTAVE I UČENJA

Pored standardnog, sumativnog vrednovanja koje još uvijek dominira u našem sistemu obrazovanja (procjenjuje znanje učenika na kraju jedne programske cjeline i sprovodi se standardiziranim mjernim instrumentima – pismenim i usmenim provjerama znanja, esejima, testovima, što za posljedicu ima kampanjsko učenje orijentirano na ocjenu), savremeni pristup nastavi pretpostavlja formativno vrednovanje – procjenu znanja tokom savladavanja programa i sticanja odgovarajuće kompetencije. Rezultat ovakvog vrednovanja daje povratnu informaciju i učeniku i nastavniku o tome koje kompetencije su dobro savladane, a koje ne, kao i o efikasnosti odgovarajućih metoda koje je nastavnik primjenio za ostvarivanje cilja. Formativno mjerenje podrazumijeva prikupljanje podataka o učeničkim postignućima, a najčešće tehnike su: realizacija praktičnih zadataka, promatranje i bilježenje učenikovih aktivnosti tokom nastave, neposredna komunikacija između učenika i nastavnika, registar za svakog učenika (mapa napredovanja) itd. Rezultati formativnog vrednovanja na kraju nastavnog ciklusa treba da budu iskazana i sumativno – brojčanom ocjenom. Ovakva ocjena ima smisla ako su u njoj sadržana sva postignuća učenika, redovno praćena i objektivno i profesionalno bilježena.

Rad svakog nastavnika sastoji se od planiranja, ostvarivanja i praćenja i vrednovanja. Važno je da nastavnik kontinuirano prati i vrednuje, osim postignuća učenika, i proces nastave i učenja, kao i sebe i sopstveni rad. Sve što se pokaže dobrim i korisnim nastavnik će koristiti i dalje u svojoj nastavnoj praksi, a sve što se pokaže kao nedovoljno efikasnim i efektivnim trebalo bi unaprijediti.

<p>da prepozna osnovne varijetete; razumije položaj etnografskih dijalektizama u standardnom jeziku i prepoznaje funkcionalne stilove bosanskog jezika; zna osnovne podatke o mjestu bosanskog jezika među drugim slavenskim i indoevropskim jezicima; umije da koristi rječnike, enciklopedije, knjige, novine, literaturu i internet kao izvor informacija.</p> <p>2BJK.1.1.3. Zna osnovnu podjelu glasova i umije da napravi razliku između pravilnog i nepravilnog izgovora glasa; prepoznaje fonetske i fonološke jedinice bosanskog standardnog jezika, njihova artikulaciona i akustička obilježja; pravilno upotrebljava glas „h“ gdje mu je po etimologiji i normi mjesto; ima osnovna znanja o slogu, njegovoj strukturi i tipovima; zna jedinice akcentnog sistema i njihova obilježja; razumije pojmove: enklitika i proklitika, postakcenatska dužina.</p> <p>2BJK.1.1.4. Pozna je i razlikuje promjenljive i nepromjenljive vrste riječi, kao i njihove podvrste; prepoznaje oblike sa izvršenim glasovnim promjenama i odstupanja od njih; uočava osnove i nastavke u promjenljivim riječima; zna osnovne vrste morfema i umije da gradi nove riječi primjenjujući principe tvorbe.</p> <p>2BJK.1.1.5. Pravilno sklapa rečenicu; zna osnovne pojmove sintakse i nazive rečeničnih dijelova od kojih se stvara rečenica; prepoznaje u rečenici objekat, atribut i apoziciju; pravi razliku između aktivne i pasivne rečenice.</p> <p>2BJK.1.1.6. Ima leksički fond u skladu sa svojom dobi, interesima i potrebama, kojim se služi u skladu sa jezičkom normom; razumije leksičko-semantičke pojmove (metafora, metonimija, antonimi, sinonimi, homonimi); razlikuje posuđenice od domaćih riječi i zna razloge jezičkog posuđivanja riječi, ali ih ne upotrebljava automatski (osim onih tuđica, a posebno orijentalizama, za koje ne postoji zamjena u bosanskom jeziku); razumije značenje frazema u bosanskom jeziku; poznaje pravopisne priručnike, rječnike i gramatike bosanskog jezika i umije da se koristi njima.</p> <p>2BJK.2.1.1. Posjeduje šira znanja o historijskom razvoju jezika i njegovim bitnim svojstvima; posjeduje osnovna znanja o razvoju i vrsti pisma; definira i razlikuje jezične jedinice koje pripadaju različitim jezičnim nivoima; posjeduje osnovna znanja o pravopisu i vrstama pravopisa; ima osnovna znanja o jezičnoj raznolikosti i srodnosti, jezičnim univerzalijama; posjeduje kulturu dijaloga; razumije ono što standardni varijetet odjava od drugih varijeteta; čuva zavičajni govor uz najveće poštivanje kulturnih vrijednosti drugih naroda i etničkih zajednica.</p> <p>2BJK.2.1.2. Razlikuje dijalekte i poddijalekte bosanskog jezika i njihove glavne osobine; zna osnovna pravila zamjene glasa jat (ijekavski, ekavski i ikavski govori); zna faze razvoja bosanskog književnog jezika i značaj koji ima u kultumom, društvenom i historijskom razvoju Bošnjaka; uvažava govornike drugih jezika i drugačijih govornih navika.</p> <p>2BJK.2.1.4. Posjeduje šira znanja o klasifikaciji riječi na vrste i podvrste; razlikuje osnovne načine tvorbe riječi (izvođenje, slaganje, kombinovanje); poznaje pojam morfeme i osnovnu podjelu i umije da izvrši podjelu riječi na tvorbene morfeme; primjenjuje normu u vezi s oblicima riječi u manje frekventnim slučajevima.</p> <p>2BJK.1.2.1. Poznata su mu sva djela koja obuhvata plan i program. Umije da imenuje autore određenih djela i da ih smjesti u književnohistorijski kontekst. Zna da odredi kojoj epohi u razvoju književnosti ta djela pripadaju; zna osnovne odlike epoha i vrijeme njihova trajanja, najznačajnije predstavnike i naslove djela.</p> <p>2BJK.1.2.2. Usvojio je terminologiju književnoteorijskih pojmova koju zna da primijeni na djelima i tekstovima koji se obrađuju; književnoteorijske pojmove umije da objasni, zna da navede adekvatne primjere. Poznati su mu pojmovi: bošnjačka i svjetska književnost, autorska i narodna književnost, interpretacija, književnoumjetnički i književn naučni tekst; književni rodovi (odlike lirskog, dramskog i epskog), književni žanrovi. Kada je u pitanju starija književnost Bošnjaka, poznaje poetičke osobenosti žanrova bosanskog srednjovjekovlja: administrativni žanrovi (povelja, darovnica...), književni žanrovi (aleksandrida), epigrafika (natpisi na stećcima i pločama...) i crkveni žanrovi (evangelja, apokrifi, kodeksi...); poznaje poetičke i formalne osobenosti književnosti na orijentalnim jezicima, njene žanrove (divan, kasida, gazel, mevlud, mufred, mesnevija, rubajia...).</p> <p>2BJK.1.2.3. Naučio je da, pristupajući tumačenju književnoumjetničkih i književn naučnih tekstova, obrati pažnju i na spoljašnji i na unutarnji pristup. Na spoljašnjem nivou proučava biografiju, historijski kontekst; na unutarnjem nivou se bavi sižoom, žanrovima, temom, motivima. Naučio je da prepoznaje osnovne elemente strukture književnog djela, umije da uspoređi bošnjačku književnost sa svjetskim književnim ostvarenjima.</p> <p>2BJK.1.2.4. Određuje žanrovsku osobenost djela, kompoziciju i stilističke elemente.</p> <p>2BJK.1.2.5. Uočava osobenosti književnosti u različitim kontekstima (naučnom, filozofskom, historijskom...).</p> <p>2BJK.1.2.6. Poznaje panoramu bošnjačke književnosti i umije da je posmatra u okviru društveno-historijsko-političkog konteksta; zna njene tokove i specifičnosti.</p> <p>2BJK.1.2.7. Shvaća sve okvire i pitanja koje književno djelo pokreće. Pronalazi problem koji postoji u umjetničkom ostvarenju i uz pomoć nastavnika argumentira svoje stavove vezane za karakter junaka, njegov odnos prema sredini, društvu; razumije okolnosti pod kojima bitiše i egzistira.</p> <p>2BJK.1.2.8. Naučio je da koristisekundarnu literaturu i na taj način svestranije pristupa savladavanju nastavnog sadržaja.</p> <p>2BJK.1.2.9. Bošnjačka i svjetska književnost sa kojom se upoznao otvorila mu je bogati čitalački svijet. Uočio je važnost bošnjačke književnosti za spoznaju svog nacionalnog bića i identiteta.</p> <p>književne i neumjetničke tekstove; izražajno čita i kazuje lakše književnoumjetničke tekstove; u zvaničnim situacijama govori o jednostavnijim temama iz oblasti jezika, književnosti i kulture koristeći se korektnim jezičkim izrazom (tj. govori tečno, bez zamuckivanja, poštapalica, prevelikih pauza, osmišljavajući rečenicu unaprijed) i odgovarajućim književnim i gramatičkim</p>	<p>– primijeni systemska znanja o vrstama i podvrstama riječi i njihovim gramatičkim kategorijama;</p> <p>– navede i objasni društveno-historijske okolnosti koje su utjecale na pojavu književnosti Bošnjaka na orijentalnim jezicima, odnosno alhamijado literature;</p> <p>– uspoređi stilska sredstva divanske književnosti sa umjetničkim sredstvima prethodnih epoha (pravaca);</p> <p>– odredi društveni i kulturološki značaj prosvjetiteljskih ideja, posebno u srpskoj kulturi;</p> <p>– objasni utjecaj romantizma na formiranje nacionalnog identiteta;</p> <p>– sastavi tabelu sa najznačajnijim predstavnicima alhamijado književnosti, njihovim djelima i odlikama;</p> <p>– uspoređi stilske karakteristike evropskog i bošnjačkog/srpskog/hrvatskog romantizma;</p> <p>– utvrdi sličnosti i razlike alhamijado i divanske književnosti;</p> <p>– uspoređi i primjerima ilustruje književne odlike djela koja pripadaju književnosti Bošnjaka na orijentalnim jezicima;</p> <p>– protumači i vrednuje posebnosti književnih junaka i junakinja (problem roda, identiteta, klasne raslojenosti);</p> <p>– primijeni pravopisna rješenja u vezi sa pisanjem skraćenica;</p> <p>– primijeni osnovna tipografsko-pravopisna rješenja u vezi sa kucanim tekstom (razmak i štamparski tipovi sloga);</p> <p>– jasno i sažeto predstavi historiju knjige i biblioteke;</p> <p>– učestvuje u javnim razgovorima sa više učesnika (na teme iz oblasti jezika i književnosti);</p> <p>– oblikuje svoj govor prema situaciji i primijeni književnojezičku normu;</p> <p>– sastavi složeniji tekst, koristeći se opisom i pripovijedanjem.</p>	<p style="text-align: center;">KNJIŽEVNOST</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Kasni srednji vijek ● Renesansa ● Klasicizam ● Racionalizam i prosvjetiteljstvo ● Književnost Bošnjaka na orijentalnim jezicima ● Alhamijado književnost ● Epistolarna književnost ● Romantizam <p style="text-align: center;">JEZIČKA KULTURA</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Pravopis ● Usmeno i pismeno izražavanje
---	--	---

<p>terminima, prilagodavajući prilikama, situacijama, govorniku i temi verbalna i neverbalna jezička sredstva (držanje, mimiku, gestikulaciju); posjeduje kulturu slušanja tuđeg izlaganja; u stanju je da s pažnjom sluša predavanja o jeziku, književnosti, jezičkoj kulturi; primjenjuje književnojezičku akcentuaciju i uspoređuje svoj akcenat sa književnim i trudi se da govorenje normira.</p> <p>2BJK.2.2.1. Tumači književni tekst posmatrajući ga sa aspekta teme, ideje i kompozicije djela; objašnjava djelo kroz kontekst.</p> <p>2BJK.2.2.6. Široku paletu novousvojenih književnoteorijskih pojmova u okviru bošnjačke književnosti primjenjuje kada tumači djela predviđena planom. Razlikuje karakteristike alhamijado i divanske književnosti; posjeduje znanja o odlikama epoha i pravaca u razvoju bošnjačke i svjetske književnosti.</p> <p>2BJK.2.2.9. Koristeći bogatstvo bošnjačke i svjetske književne baštine, razvija lične mogućnosti vezane za percepciju, doživljaj, komparaciju, vrednovanje različitih književnoumjetničkih i književnonaučnih sadržaja; razvija literarno, kulturno, jezičko i nacionalno biće u sebi.</p> <p>2BJK.1.3.1. Govori razgovjetno, poštujući ortoepska pravila književnog jezika; tečno i jasno čita naglas književne i neumjetničke tekstove; izražajno čita i kazuje lakše književnoumjetničke tekstove; u zvaničnim situacijama govori o jednostavnijim temama iz oblasti jezika, književnosti i kulture koristeći se korektnim jezičkim izrazom (tj. govori tečno, bez zamuckivanja, poštapa-lica, prevelikih pauza, osmišljavajući rečenicu unaprijed) i odgovarajućim književnim i gramatičkim terminima, prilagodavajući prilikama, situacijama, govorniku i temi verbalna i neverbalna jezička sredstva (držanje, mimiku, gestikulaciju); posjeduje kulturu slušanja tuđeg izlaganja; u stanju je da s pažnjom sluša predavanja o jeziku, književnosti, jezičkoj kulturi; primjenjuje književnojezičku akcentuaciju i uspoređuje svoj akcenat sa književnim i trudi se da govorenje normira.</p> <p>2BJK.1.3.2. Koristi oba pisma, dajući prednost latinici; primjenjuje osnovna pravopisna pravila i umije se koristiti školskim izdanjem Pravopisa; tokom pisanja izdvaja dijelove teksta, daje naslove i podnaslove, umije da citira i parafrazira; sastavlja pismo – privatno i službeno, biografiju, molbu, žalbu, zahtjev, oglas; zna da popuni različite formulare i obrasce; sastavlja maturski rad poštujući pravila izrade stručnog rada (upotrebljava fusnote i sastavlja sadržaj i bibliografiju).</p> <p>2BJK.1.3.3. Govoreći i pišući o nekoj temi (iz jezika, književnosti ili slobodnoj temi) jasno strukturira kazivanja i povezuje njegove dijelove na primjeren način; razlikuje bitno od nebitnog i drži se osnovne teme; sastavlja jednostavniji govorni i pisani tekst koristeći se opisom, pripovijedanjem i izlaganjem; umije ukratko da opiše svoja osjećanja i doživljaje književnog ili drugog umjetničkog djela; sažeto prepričava jednostavniji književnoumjetnički tekst i izdvaja njegove važne ili zanimljive dijelove; rezimira jednostavniji književni i neumjetnički tekst.</p> <p>2BJK.1.3.4. Ima sposobnost i naviku da u različite svrhe (informiranje, učenje, lični razvoj, estetski doživljaj, zabava...) čita tekstove srednje težine (književnoumjetničke tekstove, stručne i naučnopopularne tekstove iz oblasti nauke o jeziku i književnosti, tekstove iz medija); primjenjuje predložene strategije čitanja.</p> <p>2BJK.1.3.5. U raspravi ili razmjeni mišljenja na teme iz književnosti, jezika i kulture umije u kratkim crtama da iznese i obrazloži ideju ili stav za koji se zalaže; govori odmjereno, oslanja se na argumente; u stanju je da čuje tuđe mišljenje; piše jednostavniji argumentirani tekst na teme iz književnosti, jezika i kulture.</p> <p>2BJK.1.3.6. Razumije književni i neumjetnički tekst srednje složenosti; prepoznaje njihovu svrhu, pronalazi eksplicitne i implicitne informacije; izdvaja glavne ideje teksta; prati razvoj određene ideje u tekstu; poredi osnovne informacije i ideje iz dvaju ili više tekstova.</p> <p>2BJK.1.3.7. Kritički promišlja književni i neumjetnički tekst srednje složenosti; razlikuje objektivnu tvrdnju od autorove interpretacije; procjenjuje da li autor neumjetničkog teksta iznosi sve potrebite informacije i da li pruža dovoljne i vjerodostojne dokaze za to što tvrdi; pravi distinkciju između neutralnosti i pristrasnosti; prepoznaje govor mržnje, diskriminacije, birokratski jezik i ima izgrađen negativan stav prema njima; umije u jednostavnim primjerima da ponudi alternativu birokratskom jeziku.</p> <p>2BJK.1.3.8. Prepoznaje strukturu, različite elemente, stilske odlike (metaforičnost, slikovitost, ekspresivnost) književnog i neumjetničkog teksta; prepoznaje konotativno značenje riječi u datom kontekstu i razumije njegovu svrhu; određuje značenje nepoznate riječi na osnovukonteksta i tvorbenog modela; razumije značaj čitanja za unapređivanje leksičkog fonda.</p> <p>2BJK.2.3.3. Sastavlja složeniji pisani tekst (iz jezika, književnosti ili slobodna tema) koristeći se opisom, pripovijedanjem i izlaganjem; u govornoj ili pisanoj raspravi precizno iznosi svoje ideje i obrazlaže svoj stav; trudi se da govori i piše zanimljivo, praveći prikladne digresije i birajući zanimljive detalje i odgovarajuće primjere; uočava poentu i izlaže je na prikladan način; precizno iznosi svoje doživljaje i utiske povodom književnog ili drugog umjetničkog djela; sažeto prepričava složeniji književni tekst i rezimira složeniji književni i neumjetnički tekst na teme neposredno vezane za građivo; piše izvještaje i referat; primjenjuje pravopisnu normu u slučajevima predviđenim programom.</p> <p>2BJK.2.3.4. Ima sposobnost i naviku da u različite svrhe (informiranje, učenje, lični razvoj, estetski doživljaj, zabava...) čita zahtjevnije tekstove (književnoumjetničke tekstove, stručne i naučnopopularne tekstove iz oblasti nauke o jeziku i književnosti, tekstove iz medija); ima izgrađen čitalački ukus svojstven kulturom i obrazovnom čovjeku; primjenjuje složene strategije čitanja; bira strategiju čitanja koja odgovara svrsi čitanja.</p>		
---	--	--

- 5 Standardi obrazovnih postignuća dostižu se **na kraju općeg srednjeg obrazovanja**. Isti standard (ili njegov dio) aktiviraće se više puta tokom školske godine, odnosno do kraja srednjeg obrazovanja, ali uz pomoć različitih ishoda. Takvo postupanje osigurava doseganje sve višeg i višeg nivoa pojedinačnih učeničkih postignuća, a učenička znanja, vještine i sposobnosti se neprestano sagledavaju iz novih uglova, utvrđuju, proširuju i sistematizuju.
- S obzirom na složenost predmeta *Bosanski jezik i književnost* i oblasti unutar predmeta, neophodno je postupno ostvarivati sve standarde kroz sve četiri godine srednjoškolskog obrazovanja, ali pojedini standardi se mogu vidjeti i kao konkretnije povezani sa određenim ishodom.

UPUTSTVO ZA DIDAKTIČKO-METODIČKO OSTVARIVANJE PROGRAMA

I. PLANIRANJE NASTAVE I UČENJA

Nastava i učenje *Bosanskog jezika i književnosti* treba da doprinese razvoju stvaralačkog i istraživačkog duha koji će omogućiti učenicima da razvijaju znanja, vrijednosti i funkcionalne vještine koje će moći da koriste u daljem obrazovanju, u profesionalnom radu i u svakodnevnom životu; formiraju vrijednosne stavove kojima se čuva nacionalna i svjetska kulturna baština; osposobljavaju se za život u multikulturalnom društvu; razvijaju opće i međupredmetne kompetencije, relevantne za aktivno učešće u zajednici i cjeloživotno učenje.

Kvalitet i trajnost znanja, umijeća, vještina i stavova učenika umnogome zavise od principa, oblika, metoda i sredstava koji se koriste u procesu učenja. Zbog toga savremena nastava *Bosanskog jezika i književnosti* pretpostavlja ostvarivanje ishoda uz pojačanu misaonu aktivnost učenika, poštovanja i uvažavanja didaktičkih principa (posebno: svjesne aktivnosti učenika, naučnosti, primjerenosti, postupnosti, sistematičnosti i očiglednosti), kao i adekvatnu primjenu onih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava čiju su vrijednost utvrdile i potvrdile savremena praksa i metodika nastave i učenja bosanskog jezika i književnosti (prije svega: razni vidovi organizacije rada i korišćenje komunikativnih, logičkih i stručnih (specijalnih) metoda primjerenih sadržajima obrade i mogućnostima učenika). Izbor određenih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava uvjetovan je, prije svega, ishodima koje treba ostvariti, a potom i sadržajima koji će pomoći da se propisani ishodi ostvare.

Redovna nastava i učenje *Bosanskog jezika i književnosti* izvodi se u specijaliziranim učionicama i kabinetima za ovaj predmet, koji treba da budu opremljeni u skladu sa normativima za gimnazije. Djelimično, ona se organizira i u drugim školskim prostorijama (biblioteci-medijateci, čitaonici, audiovizuelnoj sali i sl.).

U nastavi *Bosanskog jezika i književnosti* koriste se odobreni udžbenici i priručnici, kao i bibliotečko-informacijska i informatička grada, značajna za sistematsko osposobljavanje učenika za samostalno korišćenje raznih izvora saznanja u nastavi i van nje.

Oblasti *Jezik, Književnost i Jezička kultura* treba da čine predmetnu cjelinu, da se prožimaju i upotpunjuju. Stoga je preporučeni broj časova samo okviran (za oblast *Jezik 22, za Književnost 67, a za Jezičku kulturu 24*). Pažljivim planiranjem nastave i učenja koje treba da dovedu do ostvarenosti predviđenih ishoda za sve tri oblasti, nastavnik će sam, uz praćenje rezultata učenika, raspoređivati broj časova.

II. OSTVARIVANJE NASTAVE I UČENJA

OBLAST: JEZIK

Program za drugi razred gimnazije u dijelu *Jezik* organiziran je u tri oblasti/teme i usklađen sa ishodima za ovaj razred, a prema opisima standarda učeničkih postignuća. Programom se predviđa proširivanje znanja iz oblasti obrađenih u osnovnoj školi, ali i uvođenje novih pojmova.

Historija bosanskog književnog jezika. U okviru ove teme učenici treba da steknu osnovna znanja o počecima standardizacije bosanskog književnog jezika i pravopisa od početka 16. do kraja 18. stoljeća. To znači da treba da budu upoznati najprije sa aktivnošću na narodnom jeziku, zatim stvaralaštvom na orijentalnim jezicima i alhamijado literaturom. Sa osobenostima bosančice učenike treba upoznati pomoću druge faze razvoja bosanskog književnog jezika iz *Gramatike bosanskog jezika za srednje škole* autora Dževada Jahića, Senahida Halilovića i Ismaila Palića, upoznati ih sa ustavnom i rukopisnom bosančicom, sličnostima i razlikama.

Preporučuje se da nastavnici upute učenike na činjenicu da se jezik danas posmatra kao samostalan prema lingvističkim, ali i društvenim kriterijumima, kao i da prednost treba dati naučnom (lingvističkom) pristupu.

U okviru ove teme učenike treba upoznati sa osnovnim principima bosanske književne norme i jezičke kulture, kao i sa osnovnim priručnicima za njegovanje jezičke kulture. Preporučljivo je da se nastavna jedinica realizuje putem istraživačkih zadataka, projektne nastave,

prezentacija grupnih radova učenika, koje se zasnivaju na temama i sadržini izabranih navedenih priručnika.

S tim u vezi su i osnovni podaci o dva pisma: latinici, kao primarnom pismu bosanskoga jezika i ćirilici. Potrebno je učenicima skrenuti pažnju na česte greške prilikom upotrebe oba pisma, bilo da se tekst piše rukom ili se unosi elektronski. Preporučuje se korelacija sa ishodom iz oblasti *Jezička kultura* i realizacija časa-rasprave na neku od sljedećih tema: *Važno je da službeni natpisi budu ćirilčki, U društvenim medijima latinici treba dati prednost, Pisanje vlastitih imena sa latinicom grafemom „DJ” umesto „Đ” nije opravdano i sl.*

Na kraju ove teme u osnovnim crtama treba predstaviti jezičku situaciju (jezik i pismo u službenoj upotrebi, jezici sa statusom jezika nacionalnih manjina). (Preporučeni broj časova: 2)

Morfologija. U okviru ove teme učenici treba da prošire znanja iz morfologije stečena u osnovnoj školi.

Potrebno je objasniti razliku između morfologije u užem smislu i tvorbe riječi, tj. razliku između gramatičke i tvorbene osnove, gramatičkih nastavaka i tvorbenih sufiksa. Na jednostavnim primjerima treba objasniti pojam morfeme, dati podjelu morfema i pokazati odnos između morfeme i riječi. Podijeliti riječi na promjenljive i nepromjenljive, a u okviru promjenljivih ukazati na imenske riječi (i njihovu gramatičku osnovu) i glagole sa dva tipa gramatičke osnove. Objasniti šta su to gramatičke kategorije i dati podjelu na morfološke i klasifikacione.

Svaku vrstu riječi obraditi posebno: imenice (podjela po značenju; gramatičke kategorije i podjela po gramatičkim kriterijumima na singularija i pluralija tantum i na četiri imeničke deklinacione vrste); pridjeve (podjela po značenju; gramatičke kategorije, uključujući i pridevski vid); zamjenice (podjela po značenju; osnovne karakteristične deklinacije zamjenica); brojeve (podjela po značenju, uključujući i brojne pridjeve); glagole (glagolski vid, glagolski rod, morfološke glagolske kategorije, uključujući stanje i potvrđnost/odričnost); priloge, prijedloge, veznike, rječice i uzvike. (Preporučeni broj časova: 20)

OBLAST: KNJIŽEVNOST

Program za drugi razred gimnazije u segmentu *Književnost* organiziran je u osam oblasti/teme i usklađen sa ishodima učenja za ovaj razred (a prema opisima standarda učeničkih postignuća).

Kasni srednji vijek

Obavezni sadržaji

U okviru ove teme učenike treba upoznati sa društveno-historijskim prilikama u Italiji koje su prethodile razvijanju nacionalne književnosti na narodnom jeziku u kojoj je (za razliku od dotadašnjih religioznih tema i motiva) u središtu čovjek. Odluke, podjele i predstavnike kasnog srednjeg vijeka učenici će imati prilike da istražuju kroz *Božanstvenu komediju* Dantea Aligijerija, *Kanconijer* Frančeska Petrarke i *Dekameron* Đovanija Bokača.

Kroz analizu književnih tekstova učenici utvrđuju i proširuju znanje o versifikaciji, metrici kao i književnim vrstama, posebno sonetu.

Izborni sadržaji

Zainteresirane učenike upoznati sa idejama i pogledima na svijet Erazma Rotterdamskog i Thomasa Morea koji su bili utemeljeni u humanističkim zanosima. Također zainteresirane učenike uputiti na kompletno čitanje i detaljniju analizu *Božanstvene komedije, Kanconijera i Dekameron*.

(Preporučeni broj časova: 5)

Humanizam i renesansa

Humanizam i renesansa u književnosti i umjetnosti. Značaj humanizma i renesanse za razvoj evropske kulture i civilizacije. Razlike i sličnosti sa prethodnim epohama. Karakteristike i vrijednosti renesanse uočavaju se i razumiju kroz programske tekstove *Don Kihot* Miguela de Servantesa i *Hamlet* Viljema Šekspira. U okviru ove teme učenici će steći saznanja o pokretu humanizma i renesanse u književnosti, historiji, umjetnosti, arhitekturi, nauci i kulturi.

(Preporučeni broj časova: 7)

Klasicizam

Djela i predstavnici kroz koje će se učenici upoznati sa klasicizmom su Žan Rasin *Fedra* i Molijer *Žan Batist Poklen Tvrđica*, dakle francuska književnost prednjači u klasicizmu. Učenici će sami dolaziti do zaključka kako je antička književnost uzor klasicizmu po formi, stilu i sadržaju. (Preporučeni broj časova: 3)

Racionalizam i prosvjetiteljstvo

Obavezni sadržaji

U okviru ove teme učenicima je potrebno predočiti vremensko nepodudaranje prosvjetiteljstva u evropskoj književnosti i kulturi i u srpskoj i istaći da pored zajedničkih ideja koje su obilježile taj vijek u Evropi, u srpskoj kulturi i književnosti one imaju snažnu usmjerenost na obrazovanje nacionalnog bića, razvijanje nacionalnog jezika i pismenosti na njemu. U tom smislu ih treba upoznati sa ulogom koju je Dositej Obradović odigrao u srpskoj kulturi i to pokazati na njegovom programskom tekstu *Pismo ljubeznom Haralampiju*; čitanje odlomaka njegovog autobiografskog djela *Život i priklučenija* treba usmjeriti na uočavanje želje za samoobrazovanjem, za putovanjem kao mogućnošću prosvjeđivanja.

(Preporučeni broj časova: 4)

Književnost Bošnjaka na orijentalnim jezicima

U okviru ove teme učenicima je potrebno predočiti ili njih uputiti na izvore da dođu do saznanja u vezi sa historijsko-društvenim prilikama u kojima dolazi do stvaranja književnosti na orijentalnim jezicima. Dolaskom Osmanskog carstva na južnoslavenski prostor stiču se uvjeti za preplitanja orijentalno-islamske kulture i kulture južnoslavenskih naroda. Učenici će u okviru ove oblasti produbiti svoja površna znanja iz osnovne škole što se tiče ove oblasti. Upoznat će se sa osobenostima ove književnosti, posebnošću stvaranja na tri jezika (arapskom, turskom i perzijskom), specifičnim književnim žanrovima kao što su: bejt, mufred, gazel, kasida, mesnevija, rubajija, zatim potpuno drugačijom versifikacijom i metrikom, zatim sufijskom poezijom i sufizmom kao specifičnim oblikom islamske filozofije.

Učenici će se upoznati sa simbolikom u divanskoj poeziji, profanom i apsolutnom Ljubavlju kroz stvaralaštvo vrsnih bošnjačkih pjesnika kao što su: Mahmud-paša Abogović Adni, Hasan Zijai Mostarac, Derviš-paša Bajezidagić, Muhamed Nerkesija, Husein Lamekanija, Alaudin Sabit Užičanin, Hasan Kaimija, Fevzi Mostarac, Mehmed Mejli Gurani, Abdulvehab Ilhamija, Abdurrahman Sikirić Sirri, Ibrahim Zikrija, Fadil-paša Šerifović, Arif-beg Rizvanbegović Hikmet Stočević, Habiba Stočević.

Karakteristike i vrijednosti proze Bošnjaka na orijentalnim jezicima učenici će najbolje spoznati kroz izvrsne rasprave Mustafe Ejubovića, poznatijeg kao Šejh Jujo. Učenici će se sa posebnim žanrovima upoznati kroz najznačajniji ljetopis Mula Mustafe Bašeskije, zatim putopis Jusufa Livnjaka.

Književnost Bošnjaka na orijentalnim jezicima na prostorima jugozapadne Srbije učenici će spoznati kroz istaknute autore Arši Čaki Muhamed, Ahmed Vali Novopazarac, Ahmed Gurbi – baba. (Preporučeni broj časova: 12)

Alhamijado književnost

Obavezni sadržaji

Učenici će se u okviru alhamijado književnosti prvo upoznati sa terminom alhamijado, kao i nekoliko tipova alhamijado poezije kao što su ljubavna, vjerska, moralno-didaktička, buntovna. Specifičnost ove literature ogleda se u tome što je pisana arebicom, to je arapsko pismo prilagođeno bosanskom jeziku.

Posebno mjesto zauzima i leksikografija, jedan od prvih rječnika nastao je 1631. Godine *Potur-Šahidija (Makbuli-Arif)* čiji je autor Muhamed Hevai Uskufi, učenike upoznati sa specifičnošću ovog bosansko-turskog rječnika napisanog u stihovima. Pored leksikografskog rada treba učenike upoznati i sa njegovom religioznom poezijom.

Učenici će se u okviru ove teme upoznati i sa najzanimljivijom ljubavnom pjesmom alhamijado književnosti *Ašiklijski elif-be* Fejza Softe.

Pažnju zavređuje i jedna od prvih žena pjesnikinja Umihana Čuvidina sa svojom pjesmom *Čamdži Mujo i lijepa Uma*.

Što se tiče alhamijado književnosti Bošnjaka na prostorima jugozapadne Srbije učenike treba upoznati sa *Divanom* Sulejmana Tabakovića, *Mevludom* Hafiza Saliha Gaševića, *Kasidom* Nazifa Šuševića, zatim *Kasidom* Ibrahima Biočaka Pačariza.

Izborni sadržaj

Ukoliko su učenici zainteresirani treba ih uputiti na čitanje djela Arifa Brkića Sarajlije, Hamze Sulejmana Puzića, Jusufa Mula Rušovića i druge.

(Preporučeni broj časova: 14)

Epistolarna književnost

U okviru epistolarne književnosti učenike treba upoznati sa pisanom građom na rukopisnoj bosančici koja su nastala u pismima Bošnjaka iz XXI-XVIII stoljeća, a to su tzv. krajišnička pisma. Dosada je objavljeno oko 300 pisama, a veći dio se nalazi po arhivima i privatnim zbirkama.

Analizirati reprezentativne uzorke pisama sa učenicima.

(Preporučeni broj časova: 1)

Romantizam

Obavezni sadržaji

Sa glavnim odlikama romantizma kao književnog pravca učenici će se upoznati čitanjem Novalisovih fragmenta pod brojevima 773, 780, 1186, 1187, 1188, 1197, 1204, 1209, 1214, 1229, 1788, koji su pisani kao programski tekstovi (crtice).

Književno uobličavanje romantičarske teme svjetskog bola („veltšmerc“) učenici će shvatiti čitanjem odlomaka *Putovanje Čajlda Harolda*, Džordža Gordona Bajrona, Hajnriha Hajnea, Mihaila Ljermontova i romana u stihu *Evgeneije Onjegin* Aleksandra Sergejeviča Puškina.

Aspekt romantizma koji se odnosi na tematizovanje mračnih ponora čovjekove duše, strašnog, jezovitog i fantastičnog učenici će savladati čitanjem poeme *Gavran* Edgara Alana Poa.

Romantizam u južnoslavenskim književnostima odraditi na nekoliko časova počevši od hrvatske romantičarske lirike Vraza i Preradovića, potom upoznavanje slovenačkog romantizma kroz *Sonetniviženac* Franca Prešerna.

Romantičarska tema ljubavi prema mrtvoj dragoj i elegičan odnos prema životu i umiranju obrađivaće se kroz poeziju Branka Radičevića, *Kad mildijah umrijeti*; Jovana Jovanovića Zmaja, *Duliči uveoci* (izbor); Laze Kostića, *Santa Maria della Salute*.

Bošnjački romantizam odraditi kroz stvaralaštvo Mehmed-bega Kapetanovića Ljubušaka, njegov sakupljački rad *Narodno blago*, potom kroz život i djelo Safvet-bega Bašagića *Trofanda iz hercegovačke dubrave*.

Izborni sadržaji

Ukoliko se javi interesiranje za produbljivanje ove teme učenici mogu u dogovoru sa nastavnikom birati da čitaju i Puškinovu poemu *Cigani* u kojoj se također obrađuje tema slobode, nesputanog života i traganja za daljinama.

Ukoliko postoji potreba ili interesiranje za produbljivanjem ove teme, nastavnici mogu dati priliku učenicima da pročitaju i poemu Laze Kostića *Spomen na Rugarca* koja se atmosferom, ritmom a donekle i temom nadovezuje na Poovu poemu, kao i pjesmom *Vilinski kralj* Johana Vofganga Getea (koja oslikavajući susret sa smrću postavlja antropomorfnu figuru Smrti). Ova tema se u prozi može obrađivati na primjerima pripovjedaka Edgara Alana Poa *Pad kuće Ašerovih / Maska Crvene smrti* ili romana *Frankenštajn* Meri Šeli.

Zainteresiranim učenicima treba pružiti mogućnost da ovu temu sagledaju iz perspektive evropske književnosti, na primjeru pesama *Lorelaj ili Azra* Hajnriha Hajne.

Što se tiče bošnjačke književnosti učenike uputiti na *Bošnjaci i Hercegovci u Islamskoj književnosti, Misli i čuvstva, Opis orijentalnih rukopisa moje biblioteke* Safvet-bega Bašagića.

(Preporučeni broj časova: 19)

Od književnih djela iz izbornog sadržaja, nastavnik obavezno bira 8.

Sve što se čita i obrađuje u nastavi književnosti, smatra se lektirom. Djela za koja je potrebno više vremena učenicima da ih pročitaju, posmatraju se kao domaća lektira. Za njeno čitanje potrebno je ostaviti više vremena da bi se učenici aktivno uključili u nastavnu interpretaciju na časovima bosanskog jezika i književnosti. Ovo treba imati u vidu pri planiranju redoslijeda i načina ostvarivanja nastave, jer domaću lektiru prate obimni i detaljni istraživački projekti. Uz pomoć zadataka za istraživačko čitanje i dugoročnih projekata čitanja, učenici će se pouzdanije pripremati za rad na času, što će pogodovati i ostvarivanju nastavnog principa ekonomičnosti.

Proširuju se znanja o književnoteorijskim pojmovima koji su obrađivani u prethodnim razredima i uvode se novi pojmovi. Obrađivani pojmovi dobijaju novi historijski kontekst, a novi pojmovi uvode se kako bi se osnažila receptivna sposobnost.

Od 148 časova na kojima se tokom godine realizira nastava u općoj gimnaziji i na društvenom smjeru gimnazije, predlaže se da se na 80 časova obrađuju, utvrđuju i sistematiziraju sadržaji iz književnosti. Kako je ukupan broj književnih djela za obradu 48 uz koje nastavnici i učenici biraju još 8 preporučenih sadržaja (u odnosu na interesovanja i mogućnosti učenika), ukupan broj od 50 djela pruža mogućnost uspostavljanja dinamike obrade svakog pojedinog sadržaja na jednom ili na dva školska časa. Neka književna djela iziskivat će jedan čas, a neka dva ili tri, te je nastavnik taj koji predviđa i planira dinamiku rada na časovima obrade, utvrđivanja i sistematizacije gradiva, uključujući u to i različite nivoe obrade (interpretaciju, prikaz i osvrt), kao i povezivanje nastavnih sadržaja iz književnosti sa sadržajem iz jezika. Još jedna preporuka za nastavnika odnosi se na komparativno povezivanje i tumačenje tekstova koji dolaze iz različitih historijskih, kulturnih i žanrovskih okvira. Posebnu pažnju nastavnik bi trebalo da obrati i na osvjetljavanje raznovrsnosti relacija koje se uspostavljaju između kanonskih djela nacionalne i svjetske književnosti i dominantnih savremenih formi umjetničkog izraza i prezentacije (savremeni roman, dramski tekst; film, animirani film, strip, pozorišna predstava, historijsko-obrazovni sadržaji na televiziji i internetu, itd.).

Učenici se upoznaju sa planom, sadržajima predmeta i načinima rada. Učenicima se ukazuje na važnost planskog i blagovremenog pripremanja za časove obrade književnog djela (čitanje i tumačenje književnih djela, korištenje udžbenika, primarnih i sekundarnih izvora za tumačenje književnih djela).

Književno djelo uvodi se u nastavu doživljajnim i istraživačkim čitanjem, pripremnim zadacima, istraživačkim i radnim projektima.

Nivoi obrade. Tumačenje književnog djela može se realizirati i planirati za obradu na različitim nivoima (osvrt, prikaz, interpretacija).

Rad na času. Književne pojave, termini i pojmovi obrađuju se posredstvom planiranih književnih djela. U neposrednom radu, uz uvažavanje vodećih metodičkih principa i radnih načela, koriste se odgovarajuće obaveštajne, logičke i specijalne (stručne) metode. Metodska adekvatnost i jedinstvo teorijskih i praktičnih postupanja ključni su za uspješnu nastavu književnosti; književnoteorijska znanja se tumače kao pojave u konkretnim umjetničkim djelima, a znanja o njima se razvijaju i usavršavaju.

Razvijanje čitalačkih kompetencija. Učenici se obučavaju za aktivnu primjenu svih vrsta i vidova čitanja (doživljajno, istraživačko, izražajno i interpretativno, glasno čitanje, čitanje s bilješkama, čitanje u sebi), a prije svega za pomno čitanje, čitanje s uživljavanjem i razumijevanjem uz vrednovanje književnog djela.

Stvaralačke aktivnosti povodom tumačenja književnog djela. Pored čitanja, kao prvorazredne stvaralačke aktivnosti, u nastavi se organiziraju i odgovarajuće stvaralačke aktivnosti povodom obrade književnih djela. Posredstvom njih širi se interesiranje učenika za književnost, književna djela i autore, produbljuju se i nadopunjuju čitalačka

interesovanja i usavršavaju čitalačke kompetencije. Stvaralačke aktivnosti realizuju se kao usmena produkcija (govorne vježbe, diskusije, razgovori, monolozi, recitovanje i kazivanje), pismena produkcija (pisanje eseja, radova, domaćih zadataka) i kombinirana produkcija (referiranja i prezentacije).

Izborni sadržaji dopunjavaju obavezni dio programa. Nastavnik je u obavezi da u dogovoru sa učenicima uz obrade književnih djela iz obaveznog programa obradi osam djela iz izbornog programa.

Vrednovanje napretka učenika je kontinuirano i sistematično. Vrednuje se aktivnost učenika tokom pripreme faze rada i tokom rada na času, učesče u radu prilikom tumačenja djela, učestalost javljanja, kvalitet odgovora, originalnost i argumentiranje stavova, uvažavanje gledišta drugih učenika i drugačijih viđenja, odnos prema radu, sposobnost primjene teorijskih znanja u konkretnim radnim okolnostima. Vrednovanje obuhvata i pismeno izražavanje (domaći zadaci povodom konkretnih književnih djela; godišnje do šest domaćih zadataka). U svrhu vrednovanja može biti planirano i testiranje, kako bi se stekao neposredan uvid u tekuća znanja učenika.

OBLAST: JEZIČKA KULTURA

Pravopis. U okviru ove teme učenici treba da prošire znanja iz pravopisa stečena u osnovnoj školi. Posebno obraditi: spojeno i odvojeno pisanje riječi (složenice, polusloženice, sintagme); pravopisne znake; skraćenice i pravopisna rješenja u kucanom tekstu (bjeline/razmaci, štamparski tipovi sloga). Preporučuju se vježbe pisanja različitih vrsta riječi tokom časova obrade i utvrđivanja morfologije u užem smislu. Posebno obratiti pažnju na pisanje glagolskih imenica sa prefiksom ne (kao što je: nepoznavanje), višecifrenih brojeva – osnovnih i rednih, imeničkih i pridjevskih izvedenica izvedenih od brojeva (poput: sedamdesetpetogodišnjica/75-godišnjica), datuma, razlike u pisanju zamjenica sa prijedlogom po (npr.: po nešto/ponesto) i rječcom god (npr.: ko god/kogod), pridjeva, pisanja prijedloga *na* i *u* sa zbirnim brojevima: nadvoje (podijeliti), natroje, udvoje, utroje, učetvoro.

(Preporučeni broj časova: 8)

Usmeno i pisano izražavanje

Unapređivanje i oplemenjivanje kulture govora i pisanja spada u temeljne vrijednosti izučavanja *Bosanskog jezika i književnosti*. Razvijanje ove ključne kompetencije ugrađeno je u sve oblasti i daje mogućnost nastavniku da, koristeći različite metode i tehnike, uvježbava govor i pisanje. Preporučuje se uvođenje eseja i upoznavanje učenika sa osnovnim odlikama.

Program za drugi razred gimnazije u oblasti *Jezička kultura* organiziran je tako da podrazumijeva četiri vještine: pisanje i govor (kao produktivne) i slušanje i čitanje (kao receptivne). Priprema za izradu pismenog zadatka, sama izrada i ispravka pismenog zadatka podrazumijevaju ukupno 16 časova, po četiri za svaki pismeni.

Priprema za izradu pismenih zadataka je kontinuirana djelatnost i ne ograničava se samo na jedan čas (prije izrade pismenog zadatka). Preporučuje se, prilikom izrade pismenog zadatka, korišćenje latiničnog pisma, dok se ćirilica može koristiti kao pismo prilikom pisanja ispravke.

Vještina čitanja s razumijevanjem podrazumijeva čitanje književnih i ostalih tipova tekstova uz prepoznavanje eksplicitnih i implicitno datih informacija u tim tekstovima i otkrivanja uzročno-posljedičnih veza među elementima sadržaja.

Realizacija nastave i učenja jezika i jezičke kulture ostvaruje se u predmetnom jedinstvu sa nastavom književnosti.

Prilikom obrade sadržaja iz jezika preporučuje se:

- uočavanje jezičkih pojava u odgovarajućim primjerima uz oslanjanje i na jezičko osjećanje učenika;
- primjena gramatičkih pravila;
- uvježbavanje;
- korištenje tabela;
- izrađivanje crteža, shema, grafikona;
- navikavanje i podsticanje učenika da koriste odgovarajuću kvalitetnu literaturu, jezičke priručnike, rječnike, leksikone, pojmovnike.

(Preporučeni broj časova: 16)

III PRAĆENJE I VREDNOVANJE NASTAVE I UČENJA

Pored standardnog, sumativnog vrednovanja koje još uvijek dominira u našem sistemu obrazovanja (procjenjuje znanje učenika na kraju jedne programske cjeline i sprovodi se standardiziranim mjernim instrumentima – pismenim i usmenim provjerama znanja, esejima, testovima, što za posljedicu ima kampanjsko učenje orijentirano na ocjenu), savremeni pristup nastavi pretpostavlja formativno vrednovanje – procjenu znanja tokom savladavanja programa i sticanja odgovarajuće kompetencije. Rezultat ovakvog vrednovanja daje povratnu informaciju i učenicu i nastavniku o tome koje kompetencije su dobro savladane, a koje ne, kao i o efikasnosti odgovarajućih metoda koje je nastavnik primijenio za ostvarivanje cilja. Formativno mjerenje podrazumijeva prikupljanje podataka o učeničkim postignućima, a najčešće tehnike su: realizacija praktičnih zadataka, promatranje i bilježenje učeničkih aktivnosti tokom nastave, neposredna komunikacija između učenika i nastavnika, registar za svakog učenika (mapa napredovanja) itd. Rezultati formativnog vrednovanja na kraju nastavnog ciklusa treba da budu iskazana i sumativno-brojanom ocenom. Ovakva ocjena ima smisla ako su u njoj sadržana sva postignuća učenika, redovno praćena i objektivno i profesionalno bilježena.

Rad svakog nastavnika sastoji se od planiranja, ostvarivanja i praćenja i vrednovanja. Važno je da nastavnik kontinuirano prati i vrednuje, osim postignuća učenika, i proces nastave i učenja, kao i sebe i sopstveni rad. Sve što se pokaže dobrim i korisnim nastavnik će koristiti i dalje u svojoj nastavnoj praksi, a sve što se pokaže kao nedovoljno efikasnim i efektivnim trebalo bi unaprijediti.

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

Целта на обучението по български език и литература е да се подобри езиковата и функционална грамотност; придобиване и култивирани на лингвистична и читателска култура; обучение за тълкуване и оценка на литературни произведения; утврђдавање и приеѓмане на ценностите на хуманистичното образование и възпитание на учениците; развитие на лична, национална и културна идентичност, љубов към майчиния език, традиция и култура на българският народ и други народи и етнически общности.

ОБЩА КОМПЕТЕНТНОСТ ПО ПРЕДМЕТА

Ученикът има познания в областта на българският език, както и българската и световната литература. Владее и използва устна и писмена комуникация: говори и пише спазвайќи езиковата норма, оформя логически и стилово хармоничен говорим и писмен текст, разбира и критично разглеѓда тоа което чете, има развит речник. Чете с разбирање и със задълбочавање в тематиката литературното произведение; използва четенето, за да разбере по-добре себе си, но и другите и света околу себе си; Ученикът е прочел нај-важните литературни произведения от националното и световното културно наследство; Има изградени навики да развива речевата си култура, както за себе си, така и за опазването и обогатяването на националната култура.

Основно ниво

Говори јасно и слободно, спазвайќи книжовниот јазик; уважава чуждото мислење и умее да слуша представяњето на некој друг. Създава сравнително прост устен или писмен текст, којто е логичен, добре структуриран и стилово съвместим; владее основните писани жанрове, необходими за образованието и участието в обществената живот. За различни цели чете художествени, научни и публицистични текстове със средна слојност, различава художествен от нехудожествен текст и критически ги разглеѓда.

Има основни познания за јазикот изобщо; отличава книжовниот български јазик од диалектот и има нуждата да учи, съхранява и тачи литературниот јазик. Има основни познания за гласовите, думите и изреченијата в българскиот јазик и знае как да прилага някои граматични правила в речта и писането. Употребљава средно богат фонд на думи в речника си, а думите използва съответно в определена ситуација и според случаето.

Разпознава авторите на творби од задължителната училишна програма и ги подреѓда како в контекста на творческиот опус, така и в литературно-историческиот им контекст. Избројава основните литературни и поетични карактеристики на конкретните литературни направления в българската и световната литература и ги сврзува с творби и писатели од задължителната учебна програма. Забелязва и чрез примери илюстрира основните поетични, езикови, естетически и структурни особености на литературните произведения од задължителната учебна програма. Изграѓда читателски навики и схваќа значението и важноста на четенето за сопственото си духовно развитие.

Средно ниво

Говори пред публика по теми в областта на јазикот, литературата и културата; съставя по-слојен речев или писмен текст, точно изразявайќи идеите си; за различни цели чете по-трудни художествени и нехудожествени текстове и има създаден сопствен читателски вкус присъщ за образованиот човек; разбира и критически преосмисља по-слојен художествен и нехудожествен текст.

Притежава сравнително широки познания за јазикот како цяло и основни познания за езиците по света. Познава основните карактеристики на диалектите на българскиот јазик и тяхното развитие в социален и исторически и културен контекст. Има по-широки познания за гласовите, думите и изреченијата на българскиот јазик и може да използва тези знания в речта и писменоста. Притежава богат речник и виѓда јазикот како възможност, којто ще му послужи да се изразява точно и конкретно. Тълкува клучови фактори в художествен текст, както и неговите тематични, концептуални, поетични, стилистични, езикови, композиционни и жанрови черти. Познава литературните термини и ги прилага адекватно в интерпретацијата на литературните произведения предвидени в програмата. Съглеѓда и анализира проблемите в литературна творба и умее да аргументира сопствените си възгледи въз основа на първичниот текст. Използва препоръчителна и по-широка вторична литература при интерпретацијата на литературните произведения предвидени в програмата.

Напредно ниво

Обсъѓдат се слојни теми од јазикот, литературата и културата, които са предвидени в материала; има развитиораторски умения; пише литературно интерпретативни съчинения; притежава задълбочено критическо мислење върху по-слојни художествени и извън художествени текстове, включително и авторови стилистични похвати и методи; изграѓда самосъзнание како читател. Има по-задълбочено познавање на јазикот како цяло, както и граматиката на българскиот јазик.

Критически чете, тълкува и прави оценка на по-слојни литературни произведения както од задължителната учебна програма, така и од допълнителната (по избор). Използва повеќе методи, възгледи и сравнителни подходи при тълкуването на литературните текстове. Своето становище върху дадена литературна творба подкреља с доказателства, анализирајќи и сравнявайќи техните поетични, естетически, структурни и езикови особености, включително по-слојни стилистични похвати. Разширява уменията за четене и прилага стратегии за четене, които са в съответствие с вида на литературната творба и целите на читателя (възприеѓмане, изследвање, творчество).

СПЕЦИФИЧНИ ПОЗНАНИЯ НА ПРЕДМЕТА: Език

Основно ниво

Има основни познания за тоа какво е јазикот како цяло и какви функции има; Отнася се с уважение към своя јазик и към другите езици. Има основни познания за диалектите на българскиот јазик и диалектната основа на литературниот јазик; Различава задните од източните говори и ятовата граница на двете наречия; има основни познания за развитието на литературниот јазик през Средновековието и Възраждането, писмото и правописа на българите.

Притежава основни познания за звуците на българския език; разпознава видовете думи като части на речта, прилага езиковата норма относно формите на думата и във връзка с тяхната конструкция; правилно оформя основните модели на изречението и умее синтактично да го анализира. Има основни познания за семантичното значение на думите; познава различните видове речници и знае как да ги използва. Умее да изказва собственото си мнение ясно и отчетливо спазвайки книжовната и стилистичната норма; има изградена култура да слуша представянето на някой друг. Усвоил писането на по-прости форми и основни жанрове (писмо, биография, молба, жалба, искане, представяне на PowerPoint презентация и др.)

Средно ниво

Има широки знания за езика изобщо, както и основни знания за езиците в света, за техните общи особености и видове. Запознат е с основните особености на някои български диалекти. Има широки знания за звуковете в българския език; знае правилата за употребата на българското ударение, различава мястото му в книжовните и диалектните думи; има вече по-широки знания за частите на речта, техните форми и начини на образуване; различава видовете изречения и анализира изречения образувани според различни модели. Има богат речник и умее да използва подходяща дума при определен повод; стреми се да обогатява собствения си речник. Чете изразително и си изгражда собствен начин на говорене. Съставя по-сложни текстове на различни теми, като спазва езиковата норма. Използва специализирана литература и умее да напише правилно съобщение и доклад.

Напреднало ниво

Има подробни знания за езика изобщо и за граматиката и прозодията на българския език (ударение, части на речта, глаголни форми, структурата на изреченията); спазва правилата за членуване на думите. Говори на определени теми като опитен оратор; внимателно слуша и оценява устната и невербалната реакция на своя събеседник и приспособява своето изложение към нея. Умее да напише правилно есе, специализиран текст и статия във вестник, прилагайки книжовно-езиковата норма.

СПЕЦИФИЧНИ ПОЗНАНИЯ НА ПРЕДМЕТА: Литература

Основно ниво

Редовно чете литературните произведения от задължителната учебна програма, запознат е с видни представители и произведения от световната и българската литература. Умее да опише кратко чувствата си и възприемането на художествен или друг вид текст. Открива и посочва основните поетически, естетически и структурни особености на художествен или друг вид текст, подходящ за обработка на часовете по български език и литература. Различава художествен текст от останалите видове текстове: знае за какво и за кого са предназначени, отделя главните идеи в текста; следи развитието на конкретни идеи в текста; посочва примери от текста и цитира определени части за да го анализира или за да подкрепи собствената си аргументация; прави резюме и парафразира

части от текста и целия текст. Анализира основното значение на забелязаните проблеми. Свързва функционално основните литературни термини с примери от литературния текст. Разбира защо четенето е важно за формирането и усъвършенстване на личността, както и за обогатяването на лексикалния фонд. Развива своите читателски способности. Осъзнава значението на литературата за формиране на езиковата, литературната, културната и националната идентичност. Осъзнава какво значение има опазването на литературното наследство и книжовната култура.

Средно ниво

Анализира литературните произведения от задължителната учебна програма и има основни знания за литературно-историческия и поетичен контекст, който ги определя. Самостоятелно открива и анализира откъм значение и стил художествено произведение и умее да аргументира личното си становище въз основа на основния текст. Разбира и описва функцията на езика в творческия процес. Прилага подходящи методи и съгласувани с научната методология и литература гледни точки при анализирането на литературно произведение. Запознат е с литературните, научните, естетичните и езикови факти и се съобразява с тях при анализа на определени произведения, стилове, епохи и литературни течения в развитието на българската и световната литература. Придобива знания и читателски умения по изследователски и творчески път, които имат важна роля за изучаването на различни литературни произведения и жанрове, както и за развитието на литературна, езикова, културна и национална идентичност. Има придобити читателски навици и читателски вкус, присъщ на всеки културен и образован човек. Прилага сложни стратегии на четене. Променя аналитичните начини, ако прецени, че не са добре обмислени. Оценява до каква степен определени структурни, езикови, стилови и семантични особености на текста оказват влияние на неговото възприемане.

Напреднало ниво

Анализира поетичните, естетическите и структурните особености на художествения текст. Определя мястото на художествения текст в литературно-теоретичен и литературно-исторически контекст. Прилага стратегии на анализ, които са в съответствие с текста, като използва подходяща терминология. Използва различни методи, становища и сравнения, за да допълни възприемането на литературното произведение и за да си създаде критическо отношение към него. Самостоятелно открива и тълкува проблемите в литературното произведение и аргументира своите становища въз основа на изходния текст и литературно-филологическия контекст. Свързва основния текст със самостоятелно избрана допълнителна литература. Избира самостоятелно произведения за четене по определен критерий, дава предложения за четене и ги обосновава. Познава и прилага начините/стратегии на четене, които са в съответствие с вида на текста (литературен или нелитературен), както и с жанра на художествената творба. Осъзнава каква е ролята на четенето за индивидуалното развитие, както и за развитието на обществото. Има развито критическо самосъзнание за своите читателски способности.

ГИНАЗИЈА ОБЩ ТИП

КЛАС

Втори

Годишен фонд на часовете

148 часа (4 часа седмично)

Стандарти на образователни постижения ⁶	ЦЕЛИ НА ПРОГРАМАТА След завършването на класа ученикът ще бъде способен да:	ТЕМАТИЧНИ ЕДИНИЦИ и ключови понятия за съдържанието на програмата
<p>2БЕЛ.2.3.2. Умее да състави по-сложен устен и писмен текст (от областта на езика, литературата или на свободна тема), като използва описания и разказване; изнася точно своите идеи и обосновава становището си в устна или писмена дискуссия, като използва подходящи отклонения и избира интересни елементи и подходящи примери; открива поантата и я представя по подходящ начин; предава точно своите впечатления от литературна или друг вид творба; умее да преразказва сбито по-сложен литературен текст, както и да направи резюме на по-сложен литературен или научнопопулярен текст на тема, която е непосредствено свързана с учебния материал; пише реферат; успешно спазва правописната норма в случаите, предвидени в програмата.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – обясни развитието на българския книжовен език от времето преди Освобождението до днес; – обясни разликата между синтетичния и аналитичния език; – напише текст употребявайки различните функционални стилове на българския език; – прави морфологичен анализ на думите, употребява всички 9 глаголни времена и групира и анализира думите като части на речта 	<p>ЕЗИК</p> <ul style="list-style-type: none"> ● История на българския книжовен език ● Функционални стилове на българския книжовен език ● Морфология със словообразуване
	<ul style="list-style-type: none"> – Различава светогледни идеи, характеристики за Просвещението, Романтизма, модерността и Българското възраждане, и обяснява прилики и разлики помежду им в контекста на културната динамика. – Тълкува изучените творби от Просвещението, Романтизма, модерността и Българското възраждане съобразно културно-историческите им характеристики. – Съпоставя с личния си опит интерпретирани в изучените текстове ценности и норми, проблеми и конфликти, характерни за Просвещението, Романтизма, модерността и Българското възраждане, и обосновава позиция по тях. – Свързва изучените творби с имената на техните автори, с жанровете, с героите, със сюжетите и с мотивите им, скулптурната епоха на създаването им и със съответното литературно направление. – Идентифицира и оценява специфични начини за въздействие в изучените творби от Просвещението, Романтизма, модерността и Българското възраждане. – Разпознава словесни форми, родове и жанрове на литературата. – Тълкува изучените творби съобразно родовите и/или жанровите им характеристики. – Различава характерни черти и проявления на Романтизма, реализма, модернизма като направления в литературата и на Българското възраждане като литературен период и тълкува изучените творби съобразно принадлежността им към съответното направление или период. – Разпознава литературни похвати, тропи и фигури и обяснява функциите им в изучените творби. 	<p>ЛИТЕРАТУРА</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Барок, просвещение и класицизъм; ● Българско възраждане ● Романтизъм ● Реализъм
	<ul style="list-style-type: none"> – използва правилата за изписване на съкращения и главна буква – се ориентира се в особеностите на комуникативната ситуация. – спазва правоговорните норми и да се съобразява с интонацията и силата на гласа си с конкретната ситуация на общуване. – използва езикови средства, съобразени с изискванията на устното официално речево общуване. – създаде интерпретативно съчинение или есе по зададен проблем – защитава теза въз основа на личен опит, като използва аргументи от различен тип. 	<p>ЕЗИКОВА КУЛТУРА</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Правопис ● Устно и писмено изразяване

⁶ Стандарти на образователни постижения се достигат в края на средното общо образование. Един стандарт може да се изпълни повече пъти през учебната година, тоест до края на средното образование, но с помощта на различни цели. Такъв образователен метод допринася до повече индивидуални ученически постижения, а знанието на учениците, техните умения и качества се непрекъснато следят и анализират от различни гледни точки. Имайки предвид сложността на предмета Български език и литература и областите, които засяга самия предмет необходимо е последователно реализиране на всички стандарти през четиригодишния учебен процес.

НАПЪТСТВИЯ ЗА ДИДАКТИЧНО-МЕТОДИЧЕСКО ОСЪЩЕСВЯВАНЕ НА ПРОГРАМАТА

I. Планиране на уроците и ученето

Преподаването и изучаването на български език и литература следва да допринесе за развитието на творческо мислене, което ще даде възможност на учениците да развият знанията, ценностите и функционални умения, които ще бъдат от полза за по-нататъшното образование, както и в професионалната работа и в ежедневието; формират морални ценности, с които се запазват националното и световното културно наследство; да бъдат обучени за живот в едно мултикултурално общество; овладеят общи и интердисциплинарни компетенции свързани с активното участие в общността и ученето през целия живот.

Качеството и трайността на знанията и уменията зависи до голяма степен от принципите, формите, методите и средствата, използвани в процеса на обучението. Ето защо, модерният начин на обучение предполага добри резултати, които са установени и потвърдени от съвременната практика и методология на преподаването и изучаването на български език и литература (по-специално: различните форми на организация на работата и използването на съвременни технологии при обучението).

Изборът на конкретни учебни форми, методи, процедури и ресурси зависи на първо място от резултатите, които трябва да бъдат постигнати, а след това от съдържанието, което ще спомогне за постигането на определените резултати.

Редовното обучение и изучаването на български език и литература се провежда в специализирани учебни кабинети, които трябва да бъдат оборудвани в съответствие с нормите на гимназията. Отчасти това се организира и в други училищни помещения (библиотеки, медиатеки, читални, аудиовизуална зала и т.н.).

За обучението по български език и литература трябва да се осигурят нови, модерни учебници и учебни помагала, които да отговарят на всички съвременни стандарти.

Областите като език, литература и езикова култура трябва да си взаимодействат и допълват. Поради това се препоръчва само приблизителен брой часове (32 в областта на език, 80 за литература и 36 за езикова култура). Внимателното планиране на преподаването и ученето, които трябва да доведат до постигане на очакваните резултати и за трите области, учителят ще наблюдава постигнатите резултати и въз основа на тях да коригира и разпределя броя на часовете в отделните области.

II. ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА УРОЦИТЕ И УЧЕНОТО

ОБЛАСТ: ЕЗИК

Програмата за втори клас на гимназия в областта ЕЗИК е разпределена в три области/теми и е съобразена с очакваните резултати за този клас и следва предвидените стандарти. Програмата предвижда разширяване на знанията по темите и областите обработвани в основното училище, а също така и въвеждане на нови понятия.

История на българския книжовен език. В рамките на тази тема учениците трябва да усвоят общи знания за развитието на книжовния български език по време на Възраждането, като се има предвид, че вече имат известни познания за духовния живот на българите през този период. Темата трябва да даде информация за сложните процеси, свързани с формирането на новобългарския книжовен език върху основата на говоримия народен език: постепенното изоставяне на църковнославянските граматически особености и заменянето им с народно-разговорни; особената употреба на лексиката на църковнославянския език, която редом с новобългарската и думи, заети от руски и западноевропейските езици, в произведенията на възрожденските писатели започва да участва във формирането на стиловете на новобългарския книжовен език. Учениците трябва да се запознаят реформите на езика в последния век на турското робство и появата и развитието на международна културна лексика. Тези уроци ще разширяват общата и лингви-

стичната култура на учениците, запознават ги с международната лексика, която се образува от общи за много езици думи с еднакво или близко значение. В уроците трябва да се имат предвид както думите, свързани с бита, така и думите проникнали в българския език чрез културното, икономическото, обществено-политическото и научното сътрудничество. Необходимо е преподавателят да изясни причините за навлизане на голям брой английски думи в съвременния български език. Отделянето на екзотичните думи в международната лексика е свързано със степента на усвояването им и употребата им в езика. Във връзка с чуждите думи трябва да се изясни и въпросът за чистотата на езика, като му се даде по-ново тълкуване: чуждите думи обогатяват, сближават народите и облекчават международния обем на информацията. Въпросът е не против чуждите думи, а за тяхната правилна, точна и уместна употреба в различните видове текст. (препоръчителен брой на часовете: 10)

Функционални стилове на българския книжовен език.

Тази тема има за цел да даде практически знания на учениците по отношение употреба на административен и публицистичен стил. В рамките на тези уроци учениците трябва да се научат да пишат всякакви видове молби, заявления, жалби, искания и др., както и да получат основни знания за журналистиката. (препоръчителен брой на часовете: 6)

Морфология.

В рамките на темата учениците трябва да разширят знанията си по морфологията възприети в основно училище. Нужно е учениците да се запознаят по-задълбочено със строежа и функциите на думите. На първо място, чрез примери трябва да се обясни на учениците понятието морфема, тяхното групиране и тяхната функция. Също така акцентът трябва да бъде на определителния член, като една уникална за славянските езици морфема и нейното правилно употребяване, особено при мъжки род. Частите на речта трябва по-обстойно да се изучат, като всеки вид дума трябва поотделно да се обработва с всичките ѝ специфики, разновидности и вариации. Особено внимание трябва да се даде на глаголната система, като една от най-сложните и с най-много граматични категории. Всички 9 времена на глаголите в българския език трябва учениците да изучат, като се даде повече време на сложните. (препоръчителен брой на часовете: 20)

ОБЛАСТ: ЛИТЕРАТУРА

Програмата за втори гимназиален клас в областта литература е организирана в четири области/теми и е съобразена с очакваните резултати за този клас и следва предвидените стандарти.

Барок, просвещение и класицизъм

Задължителни съдържания

В рамките на тази тема учениците ще се запознаят със стиловете барок, просвещение и класицизъм в европейската литература и техните прояви в българската литература. Преподавателите ще имат задачата да обяснят на учениците културно-естетическият контекст в който е създаден барокът, как се развива и кои са неговите ключови елементи по отношение на стил, форми и светоглед. В темите класицизъм и просвещение преподавателите ще имат задачата да представят на учениците основните тенденции, които са довели до появата на тези културни течения и как са повлияли на Българското възрождане.

Избираеми съдържания

Като най-емблематично произведение от тази тема може да се обработи комедията на Молиер *Скъперникът*, а също така и *Тартюф*.

Българско възрождане

Имайки предвид, че тази тема е започната в предишния клас с първите представители на Българското възрождане Паисий Хилендарски и Софроний Врачански, сега следва разширение на

темата и запознавање на учениците с нај-видните представители на средното и късното Възраждане, както и с неговата същност, периоди, основни моменти и явления в развитието на културата и литературата.

Задължителни съдържания

Учениците трябва да се запознаят с живота и делото на един от най-видните възрожденци Любен Каравелов. Произведенията за обработка са *Българи от старо време* и *Хубава си моя горо*.

Със самото начало на новобългарския театър и драма учениците ще се запознаят с произведенията *Криворазбраната цивилизация* и *Иванку, убиецът на Асеня* на Добри Войников и Васил Друмев.

Борбата за освобождение от турско владичество учениците ще тълкуват чрез стихотворенията на Христо Ботев: *На прощаване*, *Хайдути*, *Хаджи Димитър*, *До моето първо либе* и *Обесването на Васил Левски* и песните на Добри Чинтулов: *Вятър ечи Балкан стене*, *Къде си вярна, ти любов народна* и *Стани, стани, юнак балкански*.

В рамките на темата учениците задължително трябва да се запознаят и с живота и делото на Петко Р. Славейков и с поемата му *Изворът на белоногата*

Избираеми съдържания

Ако се яви интерес за разширение на темата Възраждане учениците могат да се запознаят със фейлетоните и статиите на българските Възрожденци.

Романтизъм

Задължителни съдържания

Темата за романтизма в литературата на учениците ще бъде представена чрез четене на откъси от поемата *Странстванията на Чайлд Харолд* на Байрон, както и обработка на романа в стихове *Евгений Онегин* на Александър С. Пушкин. Темата за тъгата по загубената любима и романтичните блянове ще бъде представена на учениците с баладата на Едгар Алан По *Анабел Ли*, а темата за мрачните дълбини на човешката душа чрез поемата *Гарванът* на същия автор.

Романтичната представа за любовта учениците ще обмислят със стихотворенията *Любов необяснима* и *За кой ли път по този бряг преминаха*.

Избираеми съдържания

На заинтересованите ученици могат да се предложат следните произведения за обработка: романът *Франкенщайн* на Мери Шели, разказите на Едгар Алан По, *Лорелей* на Хайнрих Хайне и стихосбирката на Байрон *Слънце на безсънните*.

Реализъм

Характеристиките и ценностите на реализма се наблюдават и възприемат на следните типични и характерни за направлението произведения:

Задължителни съдържания

- *Дядо Горио* на Оноре Дьо Балзак, където учениците ще имат възможност да се запознаят със социалния реализъм на XIX век и конкретно с нравите на буржоазното общество на тогавашна Франция.
- *Ревизор* на Николай В. Гогол, като първата проява на реализма на т.нар. натурална школа в руската литература, където учениците ще се запознаят с безпощадна сатира над еснафските нрави, корупцията и бюрокрацията.
- *Ана Каренина* на Лев Николаевич Толстой – един от най-високо оценените романи на руския реализъм, чрез който учениците ще имат възможност да се запознаят с нравите на

руското аристократично общество с всичките му възприети от това време модели на поведение, навици, потребности, както и с ролята на жената в семейството и извън него.

- *Българи от старо време* на Любен Каравелов – повест за нравите, обичаите и духовния живот на българите от времето на Възраждането, но и недостатъците, които забавят развитието и прогреса.
- Стихотворенията на Иван Вазов: *Новонагласената гусла*, *Елате ни вижте*, *Българският език* и *Левски*, с които учениците ще имат възможност да се запознаят със загубения идеал на освобождението, но и с патриотичната поезия на автора.
- Романът *Под игото* на Иван Вазов – първият български роман и един от най-известните и преведени. С прочитата и обработката на романа учениците ще се запознаят с подвизите и настъпилите промени в индивидуалното и в колективното съзнание на българите в навечерието на Априлското въстание, както и спатриархалното устройство на живота и обществото, социалните норми и закони, духовните и политическите потребности и събития, означили дълбока промяна в националното мислене.
- Повестта *Немили-недраги* на Иван Вазов, с която учениците ще се запознаят с живота на българската емиграция в годините малко преди освобождението.
- Разказите *Дядо Йоцо гледа* и *Една българка* на Иван Вазов
- Повестите *Земля*, *Гераците*, както и разказите *Ветрената мелница*, *Андрешко* и *Косачи* на Елин Пелин.

Избираеми съдържания

- *Осъдени души* на Димитър Димов
- *Записки по българските въстания* на Захари Стоянов
- Романите *Татул* и *Снаха* на Георги Караславов
- Разказът *Пази боже спяло да прогледа* и фейлетоните на Алеко Константинов
- Романът *Йожени Гранде* на Оноре дьо Балзак

От предвидените 148 часа годишно, предлага се 80 часа да обхванат изучаването на литература. Предвидените произведения за обработка са 35 плюс 15, които избират учениците заедно с преподавателите (общо 50) дава възможност за доста свободно разпределение на часовете за отделните произведения. Някои произведения изискват един учебен час, други два, а някои и до 3 учебни часа, като се дава възможност на преподавателя да избира колко учебни часа да обхване дадено произведение, според нуждите на учениците и спецификата на произведението.

Учителят трябва да обърне специално внимание на разкриването на връзките, установени между каноничните произведения на националната и световната литература и доминиращите съвременни форми на художествено изразяване и представяне (съвременен роман, драматичен текст, филм, анимационен филм, комикс, театрална пиеса, научно-образователни предавания по телевизията и интернет и т.н.)

Учениците се запознават с учебната програма, съдържанието на предмета и методите на работа. На учениците се посочва важноста от планирането и навременната подготовка за часовете по литература (четене и тълкуване на литературни произведения, използване на учебници, първични и вторични източници за интерпретация на литературни произведения).

Литературното произведение се въвежда в преподаването чрез експериментално и изследователско четене, подготвителни упражнения, изследователски и работни проекти.

Нива на обработка. Тълкуването на литературното произведение може да бъде осъществено и планирано за обработка на различни нива (преглед, представяне, тълкуване).

Работа в клас. Литературните явления, термини и понятия се обработват чрез планираните литературни произведения. В непосредствената работа, като се съблюдают водещите методологични принципи и принципите на работа, се използват подходящи информационни, логически и специални (професионални) методи. Литературно-теоретичните знания се придобиват като явления в конкретни произведения, а знанието за тях се развива и усъвършенства.

Творчески дейности при анализ на литературно произведение. Освен четенето на произведения, в преподаването се организират и подходящи творчески дейности по време на обработката на литературните произведения. С развитието на тези умения, а именно създаване на творческо мислене, при учениците се създава интерес за литература, литературни произведения и автори, задълбочават се знанията и интересите. Развитието на творческите способности на учениците може да се постигне с помощта на говорни упражнения (дискусии, разговори, рецитиране, изложение и т.н.), писмени упражнения (писане на литературно-интерпретативно съчинение, ученическо есе, домашно упражнение и др.) и комбинирани изказвания като например представяне на презентация.

Избираеми произведения. Тези съдържания допълват задължителната част на програмата. Преподавателят е длъжен, заедно с учениците да направи подбор на произведенията, които ще се обработват, като се обработят 8 произведения от избираемите.

Оценка на постигнатите резултати и компетенции се прави последователно и систематично. Оценява се активността на ученика както по време на подготвителната фаза на работа, така и на работата в клас. Също така в оценката влиза и участие в обработка на произведение, качество на дадените отговори, аргументиране на позициите си, уважаване на чуждото мнение и мислене, отношение към работата, умение да приложи придобитите теоретични знания в конкретна работна обстановка. Оценяването включва и писменото излагане на учениците (домашни упражнения свързани с литературно произведение). За оценяването може да се организира и проверка на знанията чрез тест, който има за цел да покаже текущите знания на ученика.

ОБЛАСТ: ЕЗИКОВА КУЛТУРА

В рамките на темата учениците трябва да разширят знанията си по правопис възприети в основното училище. Програмата за втори клас на гимназиите в областта Езикова култура е организирана така, че да обхване четири компетенции: писане и говор (като продуктивни) и слушане и четене (като рецептивни). За подготовка, изработка и анализ на четирите класни упражнения са дадени 16 часа, по 4 за всяко. Подготовката за изработка на класно упражнение е постоянна и последователна дейност и не се ограничава до 1 час (непосредствено преди изработката).

Умението да се чете с разбиране подразбира четене на художествено произведение и останали типове текстове с припознаване на експлицитно и имплицитно представените информации дадени в тях и способността да открива причинно-следствените връзки в елементите на съдържанието.

Реализирането на уроците и ученето на език и езикова култура протича съвместно с уроците по литература.

При обработка на уроците по език се препоръчва:

- Разпознаване на езиковите явления в отделните примери, като се набляга на езиковия усет на учениците;
- Прилагане на граматични правила;
- Упражняване
- Използване на таблици
- Изработка на чертежи, схеми, диаграми;
- Даване насоки и насърчаване на учениците да използват подходящи и качествени източници на информация, като използват по често учебни помагала, наръчници и речници

III. НАБЛЮДЕНИЕ И ОЦЕНЯВАНЕ НА ПРЕПОДАВАНЕТО И УЧЕНЕТО

Освен стандартното, нормативно оценяване, което все още преобладава в нашата образователна система (правене на преценка на знанията на учениците въз основа на стандартни методи като писмена задача, контролно, тест, усен изпит, есе, което за последствие има учене заради оценка), съвременният подход към обучението предполага формативно оценяване – преценка на възприетите знания и компетенции по време на ученето на дадена програма. Резултатите на този съвременен метод на оценяване дава обратна информация и на ученика и на преподавателя за това кои компетенции са добре усвоени, а кои не са, както и ефективността на ра-

зличните методи, които употребява преподавателят. Формативното измерване подразбира събиране на информация за постиженията на учениците, което подразбира осъществяване на практични задачи, наблюдение на заинтересоваността на учениците и комуникацията им с преподавателя. Резултатът от формативното оценяване на края трябва да бъде изразен и чрез числова оценка, която трябва да отрази всички постижения на учениците.

Дейността на всеки преподавател се състои от планиране, осъществяване на обучението, наблюдение и оценяване. Важно е преподавателят редовно да следи и оценява постиженията на учениците, процеса на преподаването и ученето, но и собствената си работа.

HRVATSKI JEZIK I KNJIŽEVNOST ZA II. RAZRED GIMNAZIJE OPĆEGA TIPA

Cilj je učenja *Hrvatskoga jezika i književnosti* unapređivanje jezične funkcionalne pismenosti; stjecanje i njegovanje jezične i književne kulture; osposobljavanje za tumačenje i vrednovanje književnih djela; afirmiranje i prihvatanje vrijednosti humanističkoga obrazovanja i odgoja učenika; razvijanje osobnoga, nacionalnoga i kulturnoga identiteta, ljubavi prema materinskome jeziku, tradiciji i kulturi hrvatskoga naroda i drugih naroda i etničkih zajednica.

Opća predmetna kompetencija

Ima znanja iz područja hrvatskoga jezika i hrvatske i svjetske književnosti. Vlada usmenom i pisanom komunikacijom: govori i piše poštujući normu hrvatskoga standardnog jezika, uobličava kohezivan i koherentan, stilski ujednačen govoreni i pisani tekst, razumije i kritički promišlja pročitano, ima razvijen rječnik. Čita, doživljava i tumači književno djelo; koristi čitanje da bi bolje razumio sebe, druge i svijet oko sebe; pročitao je reprezentativna književna djela iz nacionalne i svjetske književne baštine. Stekao je naviku i potrebu razvijati govornu čitateljsku kulturu, kako radi vlastitoga usavršavanja tako i radi očuvanja i bogaćenja nacionalne kulture.

Osnovna razina

Govori jasno i bez poteškoća, poštujući normu hrvatskoga standardnog jezika: ima kulturu slušanja tuđega izlaganja. Sastavlja jednostavniji govoreni ili pisani tekst, koji je koherentan, dobro strukturiran i stilski ujednačen; vlada osnovnim oblicima pisane komunikacije potrebnim za školovanje i sudjelovanje u društvenom životu. U razne svrhe čita književne i neknjiževne tekstove srednje složenosti, razumije književni i neknjiževni tekst srednje složenosti i kritički promišlja jednostavniji književni i neknjiževni tekst.

Ima osnovna znanja o jeziku općenito; razlikuje i ima potrebu učiti, čuvati i njegovati hrvatski književni jezik, hrvatski standardni jezik i narječja hrvatskoga jezika. Imava osnovna znanja o glasovima, riječima i rečenicama hrvatskoga jezika i zna primijeniti određena gramatička pravila u govoru i pisanju. Imava razvijen rječnik, u skladu sa srednjom razinom obrazovanja, a riječi upotrebljava u skladu s kontekstom ili situacijom.

Zna navesti autore i djela iz obveznoga školskog programa; djela lokalizira u kontekstu autorova stvaralačkog opusa kao i u književno-povijesnom kontekstu. Navodi osnovna književnopovijesna i poetička obilježja stilskih razdoblja, smjerova i formacija u razvoju hrvatske i svjetske književnosti i povezuje ih s djelima i piscima iz obvezne školske lektire. Uočava i primjerima dokazuje osnovna poetička, jezična, estetska i strukturna obilježja književnih djela iz obvezne školske lektire. Oblikuje čitateljske navike i znanja razumijevajući važnost čitanja za vlastiti duhovni razvoj.

Srednja razina

Govori pred slušateljstvom o temama iz područja jezika, književnosti i kulture; sastavlja složeniji govoreni ili pisani tekst precizno iznoseći ideje; u razne svrhe čita književne i neknjiževne tekstove i ima izgrađene čitateljske navike; razumije i kritički promišlja složeniji književni i neknjiževni tekst.

Има шира знања о језику опćenито и основна знања о индоевропским језикима. Зна основна обилежја нарјечја и дијалеката хрватскога језика и смјешта развој хрватскога језика у друштвени, повјесни и културни контекст. Има шира знања о гласовима, ријечима и рећеницама хрватскога језика и та знања примјенује у говору и писању. Има богат рјечник и прихваћа језик као низ могућности које му служе да би се прецизно изразио.

Тумаћи кључна обилежја структуре књижевнага текста као и његове тематске, идејне, поетичке, стилске, језичне, композицијске и жанровске значајке. Познаје књижевне термине и примјенује их у тумачењу књижевних дјела предвиђених програмом. Самостално уочава и анализира проблеме у књижевном дјелу и зна доказима поткријепити своје ставове на основу лингвистичкога предлошка. Користи препоручену и додатну литературу у тумачењу књижевних дјела предвиђених програмом.

Напредна разина

Расправља о сложеним темата из језика, књижевности или културе које су предвиђене програмом; има развијене говорничке вјештине; пише стручни текст на теме из језика и књижевности; продубљено критички промишља сложену књижевну и некњижевну текст, укључујући и ауторове стилске поступке; изграђује свијест о себи као читатељу.

Има детаљнија знања о језику опćenито, као и о граматици хрватскога стандардног језика. Има основна знања о рјечницима и структури рјечничкога чланка.

Критички чита, тумачи и вреднује сложену књижевна дјела из школскога програма, као и додатна (изборна) дјела. Користи више метода, гледишта и компаративни приступ у тумачењу књижевнага текста. Свој суд о књижевном дјелу поткрепљује доказима стално имајући на ум лингвистички прекошак, као и друге текстове, анализирајући и успоређујући њихова поетичка, естетска, структурна и лингвистичка обилежја, укључујући и сложене стилске поступке. Шире читатељска знања и примјенује стратегије читања које су усуглашене с типом књижевнага дјела и с читатељским циљевима (доживљај, истраживање, стваралаштво).

Специфична предметна компетенција: ЈЕЗИК

Основа разина

Има основна знања о томе што је језик опćenито и које су му функције; поштује свој језик и поштује друге језике. Зна основне податке о нарјечјима хрватскога језика и о дијалекталној основи књижевнага језика; има основна знања о развоју хрватскога језика, писма и правописа у Хрвати. Има основна знања о гласовима хрватскога стандардног језика; познаје врсте ријечи, примјенује норму хрватскога стандардног језика која се односи на облике и творбу ријечи; правилно склапа рећеницу и зна анализирати рећенице слагане према основним моделима. Има основна знања о значењу ријечи; познаје најважније рјечнике хрватскога језика и зна их користити. Зна износити своје ставове говорећи јасно и без poteškoća, поштујући норме хрватскога стандардног језика и правила друштвено прихватљивог понашања; има културу слушања туђега излагања. Пише једноставније коherentне текстове основних врста (писто, биографија, молба, жалба, захтјев, PowerPoint-презентација и сл.), примјенујући основна правила стандарднојезичне норме. На крају школовања саставља матурални рад поштујући правила израде стручнога рада.

Средња разина

Има шира знања о језику опćenито и основна знања о индоевропским језикима, њиховој међусобној сродности и типовима. Зна основна обилежја нарјечја и дијалеката хрватскога језика те значајке икавских, екавских, икавско-екавских и јекавских говора. Има шира знања о гласовима хрватскога стандардног језика; зна правила нагласнога система хрватскога стандардног језика и разликује стандардни од нестандарднога нагласка; има шира знања о врстама ријечи, њиховим облицима и начинима творбе; познаје врсте рећеница и анализира рећенице слагане према разним моделима. Има богат рјечник и зна употријебити одговарајућу ријеч у складу с контекстом; усмјерен је на бogaћење своје рјечника. Изражајно чита и његоује свој глас. Саставља сложене писане текстове

на разне теме поштујући стандарднојезичну норму. Користи стручну литературу и самостално обликује и пише расправљајке текстове и примјенује правописна правила и обилежја функционалних стилора у складу са сврхом текста и жељеним учинком на приматеља (расправљајки текстови: коментар, критика, расправљајки есеј; молба, жалба и пословни животопис; захтјев и пријавница; извјешће и реферат).

Напредна разина

Има детаљнија знања о језику опćenито и детаљнија знања о граматици хрватскога стандардног језика (нагласцима, саставу ријечи, значењу падежа и глаголских облика, структури рећенице); познаје структуру рјечничкога чланка. Говори о одабраним темата као вјешт говорник; позорно слуша и процјенује вербалну и невербалну реакцију својега суговорника и тому прилагођава свој говор. Складно пише есеј, стручни текст и новински чланак досљедно примјенујући стандарднојезичну норму.

Специфична предметна компетенција: КЊИЖЕВНОСТ

Основа разина

Редовито чита књижевна дјела из обавезног дијела школскога програма, зна значајне представнике и дјела из свјетске и хрватске књижевности. Укратко описује своје осјећаје и доживљај књижевнага или другог умјетничког дјела. Уочава и наводи основна поетичка, естетска и структурна обилежја књижевнага и некњижевнага текста погоднога за обраду градива из језика и књижевности; зна их именовати и објаснити. Разумије књижевни и некњижевни текст: препознаје његову сврху, издвоја главне идеје текста; прати развој одређене идеје у тексту; наводи примјере из текста и цитира дио/дијелове да би анализирао текст или поткријепио своју аргументацију; резимира и парафразира дијелове текста и текст у cjelini. Издвојене проблеме анализира у основним слојевима значења. Основне књижевне термине доводи у функционалну везу са примјерима из књижевнага текста. Разумије зашто је читање важно за формирање и унапређивање своје личности и бogaћење лексићкога фонда. Развива своје читалачке вјештине. Разумије значај књижевности за формирање језичнога, литерарнога, културнога и националнога идентитета. Разумије значај очувања књижевне баштине и књижевне културе.

Средња разина

Тумаћи књижевна дјела из обавезног дијела школскога програма и има основна знања о књижевноповјесном и поетичком контексту који та дјела одређује. Самостално уочава и анализира значајне стилске аспекте књижевнага дјела и зна доказима поткријепити своје ставове на основу лингвистичкога предлошка. Разумије и описује функцију језика у стваралачком процесу. У тумачењу књижевнага дјела примјенује одговарајуће методе и гледишта усклађена са методологијом знаности о књижевности. Познаје књижевностна, естетска и лингвистичка чињеница и уважава их приликом обраде појединих дјела, стилских епоха и смјерова у развоју хрватске и свјетске књижевности. На истраживачки и стваралачки начин стјеће знања и читалачке вјештине, која су у функцији проучавања разних књижевних дјела и жанрова и развијања литерарнога, језичнога, културнога и националнога идентитета. Има изграђене читатељске навике и читатељски укус својствен културно и образовану човјеку. Примјенује сложене стратегије читања. Мјенја аналитичке приступе за које оцијени да нису сврховити. Процјенује колико одређена структурна, језична, стилска и значајска обилежја текста утјећу на његово разумјевање.

Напредна разина

Анализира поетичка, естетска и структурна обилежја књижевнага текста. Позорно смјешта књижевни текст у књижевнотеоријски и књижевноповјесни контекст. Примјенује одговарајуће поступке тумачења прикладна књижевном дјелу и њима одговарајућу терминологију. Користи више метода и гледишта и компаративни приступ да би употпунио своје разумјевање и критички процјенује књижевно дјело. Самостално уочава и тумачи проблеме у књижевном дјелу и своје ставове зна поткријепити доказима на основу лингвистичкога предлошка и литерарно-филолошкога контекста. Критички повезује лингвистички предлошак са самостално изабраном додатном литературом. Самостално одабире

djela za čitanje prema određenom kriteriju, daje prijedloge za čitanje i obrazlaže ih. Poznaje i primjenjuje strategije čitanja usklađene s tipom teksta (književnim i neknjiževnim) i sa žanrom književnoga djela. Ra-

zumije ulogu čitanja u vlastitom razvoju, ali i u razvoju društva. Ima razvijenu, kritičku svijest o svojim čitalačkim sposobnostima.

OPĆI TIP GIMNAZIJE

Razred **Drugi**
Godišnji fond sati **148 sati (4 sata tjedno)**

Standardi obrazovnih postignuća	ISHODI Nakon obrađenog područja učenik će biti sposoban:	TEME i ključni pojmovi sadržaja programa
<p>2HJK.1.1.2. Razlikuje standardni jezik, književni jezik i narječje; zna osnovne podatke o narječjima hrvatskoga jezika; ima afirmativan stav prema svojemu dijalektu i drugim dijalektima hrvatskoga jezika (poštuje svoj i druge dijalekte hrvatskoga jezika i ima potrebu čuvati svoj dijalekt; podjednako cijeni sve govore hrvatskoga jezika); ima potrebu učiti, čuvati i njegovati standardni jezik; poznaje najvažnije gramatičke i normativne priručnike i zna ih koristiti; zna osnovne podatke o hrvatskome jeziku u kontekstu drugih indoeuropskih i slavenskih jezika; ima osnovna znanja o razvoju književnoga jezika, pisma i pravopisa u Hrvata.</p> <p>2HJK.1.1.4. Poznaje vrste riječi; primjenjuje normu hrvatskoga standardnog jezika koja se odnosi na oblike riječi u učestalim primjerima (uključujući i glasovne promjene koje se odnose na oblike riječi); izdvaja dijelove riječi u skladu s morfološkim pravilima (gramatička osnova i oblikovni nastavak) u jednostavnijim primjerima; izdvaja dijelove riječi u skladu s pravilima o tvorbi riječi (prefiks, tvorbeno osnova, sufiks) u jednostavnijim primjerima; prepoznaje osnovne tvorbeno načine riječi; primjenjuje normu koja se odnosi na tvorbu riječi (uključujući i glasovne promjene povezane s tvorborom riječi); primjenjuje postojeće obrasce pri tvorbi novih riječi.</p> <p>2HJK.2.1.2. Zna osnovna obilježja narječja hrvatskoga jezika; zna osnovna pravila ekavskoga, ikavskoga, ikavsko-ekavskoga i (i)jekavskoga govora; u jednostavnijim primjerima prebacuje (i)jekavsku riječ u ekavski i ikavski oblik i obrnuto. Smješta razvoj hrvatskoga književnog jezika u društveni, povijesni i kulturni kontekst.</p> <p>2HJK.2.1.4. Ima šira znanja o vrstama riječi; zna odrediti oblik promjenjive riječi i upotrijebiti riječ u zadanom obliku; poznaje pojam morfema; dijeli riječ na tvorbeno morfeme u jednostavnijim primjerima i imenuje te morfeme; poznaje osnovne načine tvorbe riječi; zna primijeniti normu koji se odnose na oblike riječi u manje učestalim primjerima.</p> <p>2HJK.3.1.3. Ima detaljnija znanja o morfologiji i tvorbi riječi u hrvatskom standardnom jeziku; rastavlja riječ na tvorbeno morfeme u složenijim primjerima; imenuje tvorbeno morfeme u složenijim primjerima.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – definirati fonem i morfem; – definirati pojmove: morfemska analiza, korijenski morfem, sufiksalni i prefiksalni morfem, ništični morfem, alomorfi; – prepoznati morfem u riječi; – prepoznati oblikovnu osnovu i nastavak; – razlikovati oblikovnu i rječotvornu osnovu; – učiti razliku između infinitivne i prezentske osnove u glagola; – raščlaniti zadane riječi i podijeliti ih na morfeme prema položaju i ulozi; – načiniti nove riječi zadanim prefiksima i sufiksima. – odrediti gramatičke kategorije promjenjivih vrsta riječi; – navesti primjere za gramatičku sinonimiju i homonimiju; – navesti primjer za <i>singularium tantum</i> i <i>plurimum tantum</i> i odrediti im rod; – razlikovati imenice prema tipovima sklonidbe; – opisati tvorbu komparativa i superlativa i navesti nastavke kojima se tvore komparativi u hrvatskome jeziku; – objasniti tvorbu jednostavnih i složenih glagolskih oblika; – primijeniti sustavna znanja o vrstama riječi i njihovim gramatičkim kategorijama; – prepoznati morfološke osobitosti hrvatskih narječja i usporediti ih sa standardnim jezikom; – definirati pojam koine; – objasniti razvojna obilježja hrvatskog jezika od 16. do 18. stoljeća. 	<p>JEZIK Uvod u morfologiju</p> <ul style="list-style-type: none"> – fonem, morfem, morfologija, morfemska analiza, korijenski morfem, sufiksalni morfem, prefiksalni morfem; alomorfi, supletivni alomorfi; – oblikovna osnova, rječotvorna osnova, nastavak. <p>Vrste riječi</p> <ul style="list-style-type: none"> – promjenjive i nepromjenjive vrste riječi; gramatičke kategorije; – gramatička sinonimija, gramatička homonimija; – sklonidba, sklonidbene vrste; – komparacija; – sprezanje. <p>Dijalektologija i povijest jezika</p> <ul style="list-style-type: none"> – štokavsko, kajkavsko, čakavsko narječje; – morfološko ustrojstvo narječja; – književni koine; – ozaljski književni krug.
<p>2HJK.1.2.1. Poznaje autore i djela iz obveznoga školskog programa i smješta ih u osnovne književne kontekste (stvaralački kontekst i književnopovijesni kontekst).</p> <p>2HJK.1.2.4. Uočava i primjerima potkrepljuje osnovna poetička, jezična, estetska i strukturna obilježja književnih djela iz obvezne školske lektire.</p> <p>2HJK.1.2.6. Navodi osnovna književnopovijesna i poetička obilježja stilskih epoha, smjerova i formacija u razvoju hrvatske i svjetske književnosti i povezuje ih s djelima i piscima iz obvezne lektire predviđene školskim programom.</p> <p>2HJK.1.2.8. Koristi preporučenu dodatnu literaturu (književnopovijesnu, kritičku, teorijsku) i dovodi je u vezu s književnim tekstovima predviđenim programom.</p> <p>2HJK.2.2.3. Prepoznaje utjecaje društvenopovijesnoga i kulturnoga konteksta na književni tekst; razlikuje metode unutarnjega i vanjskoga pristupa u interpretaciji književnomjetničkoga i književnoznanstvenoga djela i primjenjuje ih prilikom razumijevanja i tumačenja.</p> <p>2HJK.2.2.6. Prilikom tumačenja književnomjetničkih i književnoznanstvenih djela iz školskoga programa primjenjuje znanja o osnovnim književnopovijesnim i poetičkim obilježjima stilskih epoha, smjerova i formacija u razvoju hrvatske i svjetske književnosti.</p> <p>2HJK.2.2.8. Aktivno koristi preporučenu i dodatnu literaturu (književnopovijesnu, kritičku, teorijsku) u tumačenju književnomjetničkih i književnoznanstvenih djela predviđenih programom.</p> <p>2HJK.3.2.4. Uočava i tumači poetička, jezična, estetska i strukturna obilježja književnomjetničkih i književnoznanstvenih tekstova predviđenih školskom lekturom kao i tekstova izvan školskoga programa; procjenjuje i uspoređuje stilske postupke u navedenim vrstama tekstova.</p> <p>2HJK.3.2.6. Prilikom tumačenja i vrednovanja književnomjetničkih i književnoznanstvenih djela primjenjuje i uspoređuje književnopovijesna i poetička obilježja stilskih epoha, smjerova i formacija u razvoju hrvatske i svjetske književnosti.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – opisati humanizam i renesansu kao književna razdoblja; – usporediti svjetonazor renesansnog i srednjovjekovnog čovjeka; – navesti kulturna središta hrvatskog humanizma i renesanse i njihove predstavnike; – usporediti hrvatski humanizam i renesansu s europskom renesansom; – objasniti povijesni kontekst nastajanja baroka; – prepoznati obilježja barokne poetike; – navesti i objasniti povijesni kontekst u kome se javlja hrvatski barok i uočiti njegovu raznolikost (geografsku, jezičnu, tematsku); – usporediti stilska sredstva baroka s umjetničkim sredstvima prethodnih epoha (pravaca); – opisati povijesni kontekst u kome se javljaju klasicizam i prosvjetiteljstvo; – razlikovati osobitosti hrvatskog prosvjetiteljstva u odnosu na europsko prosvjetiteljstvo; – usporediti racionalizam s romantičarskim svjetonazorom; – objasniti obilježja književnih vrsta zastupljenih u određenim razdobljima i navesti njihove reprezentativne primjere; – prepoznati tematska, kompozicijska i stilska obilježja određenog razdoblja u reprezentativnim primjerima; 	<p>KNJIŽEVNOST Humanizam i renesansa Humanizam i renesansa u hrvatskoj književnosti Barok Barok u hrvatskoj književnosti Klasicizam i prosvjetiteljstvo Hrvatska književnost 18. stoljeća Romantizam</p>

2HJK.1.3.1. Govori razgovijetno, poštujući ortoepska pravila standardnoga jezika; primjenjuje pravila naglasnoga sustava hrvatskoga standardnog jezika; uskladuje svoj naglasak sa standardnim u formalnim situacijama; izražajno i razgovijetno čita naglas književne i neknjiževne tekstove; krasnoslovi jednostavnije književnoumjetničke tekstove; u službenim situacijama govori o jednostavnijim temama iz područja jezika, književnosti ili kulture koristeći korektni jezični izraz (tj. govori izražajno, bez zamuckivanja, poštalicama, prevelikih stanka i lažnih početaka, osmišljavajući rečenicu unaprijed) i odgovarajućom osnovnom terminologijom znanosti o jeziku i znanosti o književnosti, prilagođavajući prilikama, situaciji, sugovorniku i temi verbalna i neverbalna jezična sredstva (držanje, mimiku, gestikulaciju); govori uz prezentaciju; ima kulturu slušanja tuđega izlaganja; u stanju je s pozornošću i razumijevanjem slušati izlaganje srednje složenosti (npr. predavanje) s temom iz jezika, književnosti ili kulture; tijekom slušanja nekog izlaganja sposoban je voditi bilješke.

2HJK.1.3.2. Govoreći i pišući o zadanoj temi (iz jezika ili književnosti) ili slobodnoj temi, jasno strukturira izlaganje i povezuje njegove dijelove na odgovarajući način; razlikuje važno od nevažnoga i drži se osnovne teme; sastavlja jednostavniji govoreni i pisani tekst koristeći opisivanje, pripovijedanje i izlaganje; sposoban je ukratko opisati svoje osjećaje i doživljaj književnoga ili neknjiževnoga djela; sažeto prepričava jednostavniji književnoumjetnički tekst i izdvaja njegove važne ili zanimljive dijelove; rezimira jednostavniji književni i neknjiževni tekst.

2HJK.1.3.3. U raspravi ili razmjeni mišljenja na teme iz književnosti, jezika ili kulture sposoban je u kratkim crtama iznijeti i obrazložiti ideju ili stav za koji se zalaže, govori odmjereno, oslanja se na argumente, u stanju je čuti tuđe mišljenje i uzeti ga u obzir prilikom svoje argumentacije; piše jednostavniji raspravljački tekst na teme iz književnosti, jezika ili kulture.

2HJK.1.3.8. Prepoznaje strukturu, razne elemente, stilsku obilježja (ekspresivnost, slikovitost, metaforičnost) književnoga i neknjiževnoga teksta; prepoznaje konotativno značenje riječi u danome kontekstu i razumije svrhu konotativnoga značenja u književnom i neknjiževnom tekstu; određuje značenje nepoznate riječi na temelju konteksta i tvorbenoga modela; razumije značaj čitanja za bogaćenje leksičkoga fonda.

2HJK.1.3.10. Opisuje razliku između popularne i visoke kulture na primjerima iz medija; prepoznaje i objašnjava obilježja kozmopolitske kulture, šunda, trenda i kiča u medijima i umjetnosti i obrazlaže svoje reakcije na njih; posjećuje kulturno-umjetničke događaje i manifestacije u stvarnom i digitalnom okružju prema naputku profesora.

2HJK.2.3.1. Govori u službenim situacijama, javno i pred većim slušateljstvom o temama iz područja jezika, književnosti ili kulture koristeći standardni jezik i odgovarajuću terminologiju; sudjeluje u raspravama s više sudionika; procjenjuje slušatelja ili slušateljstvo i oblikuje svoj govor prema njegovim potrebama i mogućnostima; ima potrebu i naviku razvijati vlastitu kulturu govorenja; s pozornošću i razumijevanjem sluša složenije izlaganje s temom iz jezika, književnosti ili kulture; sluša kritički, procjenjujući govornikovu argumentaciju i objektivnost.

2HJK.2.3.2. Sastavlja složeniji govoreni i pisani tekst (iz jezika, književnosti ili na slobodnu temu) koristeći se opisom, pripovijedanjem i izlaganjem; u govorenoj ili pisanoj raspravi jasno iznosi svoje ideje i objašnjava svoj stav; trudi se govoriti i pisati zanimljivo, praveći prikladne digresije i birajući zanimljive detalje i odgovarajuće primjere; uočava glavnu misao i izlaže je na prikladan način; jasno iznosi svoj doživljaj i dojmove o književnom ili drugom umjetničkom djelu; sažeto prepričava složeniji književni tekst i rezimira složeniji književni i neknjiževni tekst na teme neposredno vezane za gradivo; piše izvješće i referat; dosljedno primjenjuje pravopisnu normu.

2HJK.2.3.4. Razumije složeniji književni i neknjiževni tekst: prepoznaje njegovu svrhu; pronalazi eksplicitne i implicitne informacije; izdvaja informacije prema zadanom kriteriju; izdvaja glavne ideje; prati razvoj određene ideje; uspoređuje podatke i ideje iz dvaju ili više tekstova kako bi razumio odgovarajući značenski ili stilski kontekst prema zadanom kriteriju; analizira i tumači one sustave motivacije koji se u književnom djelu javljaju pri oblikovanju (karakterizaciji) likova i izgradnji događaja (radi boljega i potpunijega razumijevanja značenja književnoga djela); tumači (na razini razumijevanja) tekstove oslanjajući se na drugi tekst/tekstove.

2HJK.3.3.2. Izlaže (u službenim situacijama, javno i pred većim slušateljstvom) i piše o temama iz područja jezika, književnosti ili kulture; ima razvijene govorničke (oratorske) vještine; pretpostavlja različite stavove slušateljstva i u skladu s tim problematizira pojedine sadržaje; prepoznaje i analizira verbalnu i neverbalnu reakciju sugovornika odnosno slušateljstva i tomu prilagođava svoj govor; slušajući govornika, procjenjuje sadržaj i formu njegova govora i način govorenja; u govorenoj ili pisanoj raspravi precizno iznosi svoje ideje i objašnjava svoj stav.

2HJK.3.3.6. Procjenjuje stilске postupke u književnom i neknjiževnom tekstu; uspoređuje stilске postupke u dva složena teksta (ili više njih); tumači njihovu ulogu u ostvarivanju estetskih i značenjskih obilježja navedenih vrsta tekstova.

2HJK.1.3.9. Prepoznaje različita djelovanja javnih, komercijalnih i neprofitnih medija na svakodnevni život primatelja; objašnjava svrhu (osobnu, obrazovnu, javnu) medijskoga teksta; objašnjava izravno i neizravno navedene poruke u medijskom tekstu; objašnjava odnos između medijskih sadržaja i stvarnosti; interpretira medijsku poruku i zaključuje komu je ona namijenjena; prepoznaje na koje je jezične, vizualne, auditivne i audiovizualne načine oblikovana medijska poruka i kako ti načini utječu na njezinu recepciju; prosuđuje kako su informacije, ideje, stavovi i mišljenja prikazani u medijskom tekstu i kako utječu na svakodnevni život primatelja.

- primijeniti odgovarajuća pravopisna pravila;
- sastaviti tekst primjenjujući razne oblike književnoumjetničkoga ili književnoznanstvenoga stila i oblikovati ga u skladu s njegovom svrhom;
- sastaviti prikaz knjige;
- prepoznati nestandardni oblik riječi u svakodnevnoj komunikaciji i u govoru likova u dramskim umjetničkim formama, a potom ga prilagoditi standardnojezičnoj normi u vlastitu govoru;
- sastaviti školski interpretativni i raspravljački esej o temama iz književnosti, kulture i društvenih zbivanja;
- sudjelovati u raspravama o književnosti i drugim oblicima umjetnosti i argumentirano iznosi svoje mišljenje;
- čitati s razumijevanjem književne i ostale vrste tekstova te izdvajati i analizirati informacije i ideje;
- samostalno pretraživati i pronaći literaturu za određenu temu;
- pripremiti javni govor na zadanu temu;
- analizirati sadržaje iz medijske kulture, iznijeti svoj stav o njima i dokazima ga potkrijepiti.

JEZIČNA I MEDIJSKA KULTURA

Pravopis

Usustavljanje naučenih pravopisnih pravila. Osnovna pravila parafraziranja, citiranja i navođenja literature.

Usmeno i pismeno izražavanje.

Sustavno usmeno izlaganje na zadane teme. Oblikovanje osnovnih kompozicijskih elemenata u tekstu (smisleno i grafijski).

Argumentacija u usmeno i pisano oblikovanome tekstu.

Izbor iz dodatne literature, publicističkih tekstova, raznih enciklopedija i rječnika.

Medijska kultura

2HJK.1.3.10. Opisuje razliku između popularne i visoke kulture na primjerima iz medija; prepoznaje i objašnjava obilježja kozmopolitske kulture, šunda, trenda i kiča u medijima i umjetnosti i obrazlaže svoje reakcije na njih; posjećuje kulturno-umjetničke događaje i manifestacije u stvarnom i digitalnom okruženju prema naputku profesora.		
---	--	--

UPUTA ZA DIDAKTIČKO-METODIČKO OSTVARIVANJE PROGRAMA

PLANIRANJE NASTAVE I UČENJA

Nastava i učenje *Hrvatskoga jezika i književnosti* treba doprinijeti: razvoju stvaralačkoga i istraživačkoga duha koji će učenicima omogućiti razvijanje znanja, vrijednosti i funkcionalnih vještina, koje će moći koristiti u daljnjemu obrazovanju, profesionalnome radu i svakodnevnome životu; formiranju vrijednosnih stavova kojima se čuva nacionalna i svjetska kulturna baština; osposobljavanju učenika za život u multikulturalnome društvu; ovladavanju općim i međupredmetnim kompetencijama, relevantnima za aktivno sudjelovanje u zajednici i cjeloživotno učenje.

Kvaliteta i trajnost znanja, umijeća, vještina i stavova učenika uvelike ovise o načelima, oblicima, metodama i sredstvima koja se koriste u procesu učenja. Zbog toga suvremena nastava hrvatskoga jezika i književnosti pretpostavlja ostvarivanje ishoda uz pojačanu učeničku misaonu aktivnost, poštovanje i uvažavanje didaktičkih načela (posebno: svjesne učeničke aktivnosti, znanstvenosti, primjerenosti, postupnosti, sustavnosti i zornosti), kao i odgovarajuću primjenu onih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava čiju su vrijednost utvrdile i potvrdile suvremena praksa i metodika nastave i učenja hrvatskoga jezika i književnosti. Izbor određenih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava uvjetovan je, prije svega, ishodima koje treba ostvariti, a potom i sadržajima koji će pomoći da se propisani ishodi ostvare.

Redovna nastava i učenje Hrvatskoga jezika i književnosti izvodi se u specijaliziranim učionicama i kabinetima za ovaj predmet, koji trebaju biti opremljeni u skladu s normativima za gimnazije. Djelomično, nastava se po potrebi može organizirati i u drugim adekvatnim prostorijama (knjižnica, čitaonica, multimedijalna učionica i sl.).

U nastavi hrvatskoga jezika i književnosti koriste se odobreni udžbenici i priručnici i knjižnično-informacijska i digitalizirana građa, značajna za sustavno osposobljavanje učenika za samostalno korištenje raznih izvora znanja u nastavi i izvan nje.

Područja *Jezik, Književnost i Jezična i medijska kultura* trebaju činiti predmetnu cjelinu, prožimati se i upotpunjavati. Stoga je preporučeni broj sati samo okviran (za područje *Jezik* 42, za *Književnost* 90, a za *Jezičnu i medijsku kulturu* 16). Planiranje nastave i učenja, treba dovesti do ostvarenosti predviđenih ishoda u sva tri područja. Nastavnik će u skladu s tim raspoređivati broj sati.

OSTVARIVANJE NASTAVE I UČENJA

PODRUČJE: JEZIK

Program za drugi razred gimnazije u području *Jezik* organiziran je u tri nastavne cjeline i usklađen s ishodima učenja za ovaj razred (a prema opisima standarda učeničkih postignuća). Programom se predviđa proširivanje znanja iz područja obrađenih u osnovnoj školi, ali i uvođenje novih pojmova.

Uvod u morfologiju. U okviru ovoga potpodručja učenici trebaju obnoviti i proširiti znanja o jeziku stečena u osnovnoškolskom obrazovanju i u prvom razredu gimnazije. Potrebno je na jednostavnim primjerima objasniti i definirati pojmove: morf, morfem i alomorf te odrediti vrste morfema; definirati morfemsku analizu i stečena znanja primijeniti na primjerima.

Treba objasniti i utvrditi što je osnova riječi te odrediti pojam i tipove gramatičkih kategorija. Usvojena znanja o gramatičkim kategorijama treba povezati s podjelom riječi na vrste (promjenjive i nepromjenjive, a potom i podjelu promjenjivih riječi).

Potrebno je i ponoviti pojmove stila i stilistike te usvojiti pojmove morfostilema i morfostilistika. Učenici trebaju istražiti i stilsku obilježnost sufikslnih morfema, padežnih oblika i glagolskih vremena i načina. (Preporučeni broj nastavnih sati: 3)

Vrste riječi. Svaku vrstu riječi treba obraditi zasebno: imenice (gramatička obilježja imenica: rod, broj, padež; pojedinačna i zbirna množina; leksička obilježja imenica; sklonidbene paradigme imenica kao i posebnosti u sklonidbi nekih imenica), zamjenice (podjela zamjenica po značenju; sklonidba zamjenica: imenička i pridjevska paradigma), pridjeve (podjela pridjeva po značenju, razlika u sklonidbi i uporabi određenih i neodređenih oblika pridjeva, komparacija pridjeva), brojevi (podjela na glavne i redne brojeve kao imeničke, pridjevne i priložne riječi; obilježja u sklonidbi brojeva), glagole (leksička obilježja glagola – podjela glagola po značenju; gramatičke kategorije glagola: vrijeme, način, vid, lice, broj, prijelaznost i povratnost; lični i bezlični glagolski oblici; tvorba i značenje glagolskih oblika); priloge, prijedloge, veznike, uzvike i čestice.

Dijalektologija i povijest jezika. U okviru ovoga potpodručja učenici trebaju ponoviti i proširiti spoznaje o hrvatskim narječjima (ponoviti glavna obilježja fonemskoga sustava hrvatskih narječja) te upoznati i naučiti glavne značajke oblikotvornoga ustrojstva čakavskoga i kajkavskoga narječja koje će usporediti s hrvatskim standardnim jezikom. Učenici će razvijati svijest o važnosti njegovanja vlastita govora, a može ih se motivirati i na sastavljanje rječnika svoga narječja.

U okviru izučavanja povijesti hrvatskoga jezika učenici će se upoznati s njegovim razvojem u razdoblju od 16. do kraja 18. stoljeća. U učenika je važno razviti svijest o funkciji jezika u izgradnji nacionalnoga identiteta te povezati znanja o dijalektima hrvatskoga jezika s književnim krugovima i književnošću 16., 17. i 18. stoljeća. U okviru ove teme nastavu jezika treba funkcionalno povezati s nastavom književnosti, a učenici će promjene uočiti uspoređujući tekstove starije hrvatske književnosti iz navedenoga razdoblja s hrvatskim standardnim jezikom. U okviru ovoga područja važno je učenike upoznati i s najvažnijim hrvatskim leksikografskim djelima nastalima u navedenome razdoblju. Preporučuje se da do spoznaja o povijesnome razvoju hrvatskoga jezika učenici dolaze realizacijom istraživačkih zadataka, projektnom nastavom ili radom u skupinama.

(Preporučeni broj sati: 9)

PODRUČJE: KNJIŽEVNOST

Program za drugi razred gimnazije u području Književnost organiziran je u sedam potpodručja i usklađen s ishodima učenja za ovaj razred (a prema opisima standarda učeničkih postignuća).

Humanizam i renesansa

Obvezni sadržaji

U okviru ove teme učenici će se upoznati sa stilskim obilježjima humanizma i renesanse u europskim književnostima. Humanizam se određuje kao prvenstveno kulturni pokret, a potom i književno razdoblje koje je obilježeno stvaralaštvom na latinskome jeziku, a sadržajno i tematski okrenuto antičkim uzorima. U književnim formama obnavljaju se rodovi i vrste iz antičke književnosti (ep, elegija, epigram, poslanica).

Usporedo s humanizmom traje i književno stvaralaštvo na narodnim jezicima. To je razdoblje predrenesanse. Najznačajnija predrenesansna djela nastajala su na području talijanskoga kulturnoga prostora i treba učenicima predstaviti svakoga od trojice najznačajnijih talijanskih predrenesansnih pisaca. Giovanni Boccaccio utemeljitelj je novele kao književne vrste i potrebno je obraditi neke od novela iz *De-kameronu* te povezati obilježja njegova djela s naučenim o noveli iz prvoga razreda. Francesco Petrarca svojim je *Kanconijerom* u velikoj mjeri utjecao na ljubavnu liriku svoga vremena, ali i kasnijih razdoblja. Potrebno je s učenicima odrediti najkarakterističnija obilježja petrarkističke lirike i upozoriti ih da će se takva obilježja moći prepoznati i u lirici koja će se obrađivati na sljedećim nastavnim satima. *Božanstvena*

komedija Dantea Alighierija predstavlja sam vrhunac predrenesansne talijanske književnosti i učenici trebaju prepoznati obilježja i utjecaje antičke književnosti ali i analizirati sadržajnu i formalnu slojevitost ovoga djela.

U razdoblju renesanse (15. i 16. stoljeće) nastavlja se proces započet u predrenesansi, a latinističko se stvaralaštvo postupno zamjenjuje književnim ostvarajima na narodnome jeziku. Učenici se upoznaju s najvažnijim predstavnicima europske renesansne književnosti Ludovicom Ariostom (*Bijesni Orlando*), Françoisom Reblaisom (*Gargantua i Pantagruel*), Miguelom de Cervantesom (*Bistri vitez Don Quijote od Manche*) i Williamom Shakespeareom (*San ivanjske noći, Hamlet, Soneti*).

Da bi se učenicima približio duh renesanse potrebno je objasniti i društveno-povijesni kontekst u kojemu se ona javlja. Nakon srednjega vijeka, u vrijeme humanizma i renesanse dolazi do značajnoga razvoja znanosti i promjena u društvenim odnosima (otkriće kompasa, baruta, tiskarskoga stroja, Amerika, razvoj robno-novčane privrede, jačanje trgovine i obrta, razvoj gradova i građanskoga staleža) što je uzrok i okretanja umjetničkoga stvaralaštva čovjeku i njegovim interesima te traženje uzora u antičkome stvaralaštvu.

Izborni sadržaji

Obvezni se sadržaji mogu proširiti još nekim značajnim djelom Wiliama Shakespearea poput *Romea i Julije, Macbetha, Othella* ili *Kralja Leara* i detaljnije se upoznati s renesansnim dramskim stvaralaštvom i obilježjima Shakespeareovih drama. Svoje poznavanje renesansne lirike učenici mogu produbiti interpretiranjem pjesama Lorenza de Medicija, Michelangela Buonarrotija i Pierra de Ronsarda.

Humanizam i renesansa u hrvatskoj književnosti

Obvezni sadržaji

Hrvatski humanizam i renesansa razvijaju se u 15. i 16. stoljeću i pod jakim su talijanskim utjecajem što je posljedica prije svega geografske blizine, ali i trgovačkih i drugih veza (školovanje hrvatskih pisaca na talijanskim sveučilištima).

Kao i europski, hrvatski humanisti pišu svoja djela na latinskome jeziku, a djeluju na dvorovima europskih vladara. Pisci djeluju unutar humanističkih krugova koji predstavljaju kulturni život jednoga grada i njegove okolice. Prvi književni krug hrvatskoga humanizma javio se u Zadru, a potom i u Šibeniku, Trogiru, Dubrovniku, Kotoru itd. Najznačajniji su hrvatski humanistički pisci Ivan Česmički (koji djeluje na dvoru ugarsko-hrvatskoga kralja Matije Korvina), Juraj Šižgorić (iz Šibenika) te Marko Marulić. Najzastupljenije su književne vrste hrvatskoga humanizma elegija, epigram i ep. Učenici će se podsjetiti naučenoga o elegiji i primijeniti već stečena znanja u interpretaciji elegija Ivana Česmičkog i Jurja Šižgorića.

Renesansna epika uvelike se oslanjala na vergilijansku epsku tradiciju, pa se prije obrade epskih književnih vrsta potrebno podsjetiti učenike na obilježja antičkoga epskog stvaralaštva, a posebno Vergilijeve *Eneide*. Marka Marulića smatra se ocem hrvatske književnosti jer je autor prvoga umjetničkoga epa na hrvatskome jeziku, no Marulić je bio i značajan latinist. Učenike treba upoznati i s Marulićevim latinističkim djelima, a posebno iščitati ulomke iz njegove *Davidijade* u prijevodu na hrvatski standardni jezik.

Judita predstavlja temelj hrvatske umjetničke književnosti i treba je detaljno analizirati na sadržajnoj i formalnoj razini. Temu preuzetu iz Biblije, Marulić je umjetnički oblikovao prilagodivši izraz renesansnoj poetici. Učenicima treba istaknuti da se Marulić u svome stvaralaštvu poziva i na tradiciju hrvatskoga srednjovjekovnoga trubadurskoga pjesništva, ali baštini i suvremene europske tendencije kršćansko-vergilijanske epike. Dio je toga naslijeđa i Marulićev stih – dvostruko rimovani dvanaesterac, kojega su koristili Marulićevi prethodnici „začinjavci”. Važno je istaknuti alegoričnost (s učenicima treba ponoviti i utvrditi stilsku izražajna sredstva, a posebno alegoriju) *Judite* jer u njoj se oslikava i specifičnost hrvatske renesanse koja je, zbog Osmanlijske prijetnje, još uvijek, u većoj mjeri no što je to slučaj s europskim renesansnim književnostima, okrenuta Bogu i Crkvi.

Osim u Marulićevu Splitu, hrvatska se renesansna književnost razvijala i u Dubrovniku, Hvaru, Zadru itd. O povezanosti i pripadnosti jednome kulturnome prostoru svih hrvatskih renesansnih pisaca svjedoče poslanice kojima su međusobno komunicirali što je važno istaknuti pri obradi ovoga nastavnoga područja jer se uspostavlja vremenska povezanost i korelacija s književnošću nastalom u prijašnjem razdoblju kao i književnošću koja nastaje u kasnijim razdobljima. Pored Marulićevih u ovom se dijelu interpretiraju djela hrvatskih pisaca: Nikše Ranjine, Šiška Menčetića, Džore Držića, Mavra Vetranovića, Mikše Pelegrinovića, Petra Zoranića, Petra Hektorovića, Brne Karnarutića i Marina Držića. Učenicima treba ukazati na žanrovsku raznolikost hrvatske renesansne književnosti i bogatu i vrijednu produkciju. Posebno vrijedi istaknuti stvaralaštvo Marina Držića koji svojim komedio-grafskim radom predstavlja sam vrh europske renesansne književnosti. Svaki se od navedenih pisaca obrađuje na zasebnome nastavnome satu, dok je stvaralaštvu Marina Držića potrebno posvetiti nešto više vremena za detaljniju analizu *Novele od Stanca, Skupa* i *Dunda Maroja*, koji se i čitaju kao domaća lektira.

Izborni sadržaji

Obvezni se sadržaji mogu obogatiti izbornim sadržajima hrvatske petrarkističke lirike iz *Ranjinina zbornika* na kojima će učenici moći istražiti utjecaje i zajedničke značajke s poezijom Francesca Petrarace.

Barok

Obvezni sadržaji

U okviru ove teme učenici će se upoznati s književno-umjetničkim razdobljem baroka, odrediti pojam, trajanje i značajke barokne umjetnosti. Nastavnici trebaju objasniti povijesno-društveni kontekst unutar kojega se razvila umjetnost i književnost baroka. Radi razumijevanja baroknih književnih djela potrebno je odrediti i važne značajke barokne umjetnosti kako sadržajne, tako i formalne, a zatim ih i povezati s duhom vremena te svjetonazorom baroknoga čovjeka koji se u svome stvaralaštvu ponovno više okreće metafizičkome, intuitivnome i onostranome. Barokna su djela prožeta osjećajem čovjekove smrtnosti i prolaznosti svega materijalnoga. Barok je važno kontekstualizirati i u okviru protureformatorskih nastojanja Katoličke Crkve čiji se utjecaj može osjetiti kako u književnim djelima europskoga baroka tako i u djelima hrvatskih književnika nastalima u to vrijeme. Na primjeru *Oslobođenoga Jeruzalema* učenici će se upoznati s najvažnijim značajkama barokne epike, dok u lirici Giambattista Marina i Luisa de Góngore upoznaju najvažnije značajke barokne lirike (alegoričnost, kićenost, končetizam).

Izborni sadržaji

Obvezne sadržaje učenici mogu proširiti baroknim lirskim pjesništvom Luisa de Góngore, Francisca de Queveda, Lope de Vege i Pedra Calderóna de la Barce.

Barok u hrvatskoj književnosti

Hrvatska barokna književnost nastaje u duhu protureformacije, ali i značajnijega utjecaja društveno-povijesnih okolnosti, odnosno prijetnje Osmanlijskoga Carstva hrvatskome teritoriju i ljudima. Te je okolnosti potrebno razjasniti učenicima kako bi im bio jasniji barokni mentalitet, ali i sadržajne i motivske preokupacije barokne književnosti. Književna se djelatnost nastavlja na tradiciju renesansne kulturne i književne djelatnosti, no intenzitet i razinu kvalitete uspijevaju održati prvenstveno dubrovački pisci. Osim u Dubrovniku i Dalmaciji, književno stvaralaštvo počinje se razvijati i u unutrašnjosti hrvatskoga prostora, pa se javljaju i prva djela na kajkavskome narječju, a u okviru Ozaljskoga kruga želi se stvoriti jedinstveni jezični hibrid s obilježjima svih triju hrvatskih narječja. Središnja je osoba hrvatske barokne književnosti Ivan Gundulić čiji ep *Osman* predstavlja vrhunac hrvatske i europske barokne književnosti. U epu se mogu prepoznati sva važna barokna obilježja, kao i utjecaji europskih suvremenika, u prvome redu Torquata Tassa. U okviru ovoga područja osim Gundulićevih obrađuju

se djela Junija Palmotića, Ivana Bunića Vučića, Ignjata Đurđevića, Ane Katarine Zrinski, Frana Krste Frankopana, Jurja Habelića i Antuna Kanižlića.

Izborni sadržaji

U ovome su razdoblju vrhunca svoje moći došle dvije značajne hrvatske plemenitaške obitelji – Zrinski i Frankopani čiji su članovi pokušali povesti urotu protiv Habsburške vlasti, a neuspjeh su platili životom. Učenike se može uputiti na dodatne sadržaje koji obrađuju tematiku Zrinsko-frankopanske urote (Eugen Kumičić, *Urota zrinško-frankopanska*; Milutin Cihlar Nehajev, *Vuci*) te im se i na taj način približiti duh vremena. Učenici koji to žele znanje o baroknoj književnosti mogu proširiti i književno-teoretskim djelima Pavla Pavličića, *Rasprave o hrvatskoj baroknoj književnosti* i Zorana Kravara, *Studije o hrvatskom književnom baroku*.

Klasicizam i prosvjetiteljstvo

Obvezni sadržaji

Klasicizam treba predstaviti kao europski kulturni pokret utemeljen na filozofiji racionalizma a javlja se najprije u Francuskoj u 2. polovici 17. stoljeća. Interes književnika ponovno se vraća antičkim uzorima pa se i oponašaju Aristotel, Eshil, Sofoklo i Euripid. Zbog toga se prije obrade ovoga nastavnoga potpodručja treba prisjetiti književnih djela ovih pisaca i Aristotelove *Poetike*. Treba objasniti i društveno-povijesni kontekst te važnu ulogu građanskoga društva, ali i književnih salona i Francuske akademije za oblikovanje duha vremena. Učenike je potrebno upoznati s osnovnim postavkama *Pjesničkoga umijeća* Nicolasa Boileua i objasniti ih. Obilježja Boileauove poetike potom se mogu potvrditi u djelima Pierrea Corneillea i Jeana Racinea kao i u Moliereovim komedijama. Važno je pritom razjasniti i razlike Corneilleova i Racineova tipa tragedije. Središnja je osoba književnosti klasicizma Molière čija se književna djela mogu povezati s antičkim uzorima i plautovskim tipom komedije. Pri tome se treba podsjetiti i Držićeva stvaralaštva koji je jednake sadržaje obrađivao jedno stoljeće ranije.

Književnost prosvjetiteljstva javlja se u 18. stoljeću, a o važnosti Voltairea za ovo razdoblje svjedoči i činjenica da se kolokvijalno ovo stoljeće naziva Voltaireovim stoljećem, što je važno napomenuti učenicima da bi se istakao Voltaireov značaj. Književnost se oslanja na filozofiju prosvjetiteljstva koja se ne želi baviti metafizičkim problemima, već se okreće svakodnevnome životu. Učenicima treba razjasniti prosvjetiteljski duh te društveno-povijesni kontekst pojave filozofske ideje prosvjetiteljstva budući da ona predstavlja važan segment književnosti ovoga razdoblja. Prosvjetiteljske ideje posebno su razvidne u Voltaireovu filozofskome romanu *Candide ili Optimizam*, a učenici će se upoznati i s reformiranim Goldonijevim kazalištem proučavajući i interpretirajući njegovu komediju *Krčmarica Mirandolina*.

Izborni sadržaji

Obvezni se sadržaji mogu proširiti informacijama o pojavi spisateljica Madeleine de Scudery i Jane Austen koje na marginama vodećih književnih pravaca oblikuju žensko pismo. Učenicima se može preporučiti da iščitaju romane *Razum i osjećaji* ili *Ponos i predrasude* engleske književnice Jane Austen.

Hrvatska književnost 18. stoljeća

Obvezni sadržaji

Hrvatsku književnost 18. stoljeća treba kontekstualizirati s društveno-povijesnim kontekstom koji je imao i značajan utjecaja na izbor književnih tema i sadržaja ovoga razdoblja. Razdoblje je to u kojem još uvijek nastaju i djela baroknih obilježja, ali se javljaju i klasicistička djela jednostavne strukture kao i prosvjetiteljska djela poučnoga sadržaja. Potkraj 18. stoljeća pojavljuju se i prva djela s predromantičarskim obilježjima. Učenicima je potrebno razjasniti da se u 18. stoljeću hrvatski krajevi uglavnom nalaze pod vlašću različitih vladara (Mletačke Republike, Habsburške Monarhije, Osmanskoga Carstva), jedino

je Dubrovnik uspio očuvati svoju neovisnost i slobodu. Ipak, u ovom razdoblju hrvatska književnost kvalitetom svojih ostvaraja ne uspijeva dostići najkvalitetnija europska djela pa možemo govoriti o prvoj stagnaciji hrvatske književnosti u odnosu na europsku. To se objašnjava upravo teritorijalnom razjedinjenošću, plod koje je višestoljetno iscrpljivanje ekonomskih i privrednih resursa hrvatskih krajeva, ali i u tom trenutku već višestoljetne izravne osmanlijske ugroze. Regionalna je izdiferenciranost hrvatskih krajeva zato još i veća, pa i književnost poprima izrazitija regionalna obilježja. Nakon povlačenja osmanskih osvajača, u Slavoniji ostaje gospodarski zapušten kraj pa su i intencije hrvatskih književnika usmjerene upravo obrazovanju neukoga seoskoga stanovništva po uzoru na njemačke prosvjetitelje. U ovome se razdoblju pojavljuju i prva značajnija djela na kajkavskome narječju, a riječ je o komedijama Tituša Brezovačkog.

Izborni sadržaji

Poznavanje kulturnih kretanja u hrvatskoj književnosti 18. stoljeća učenici mogu produbiti proučavanjem hrvatske homiljske književnosti koja je posebno plodna bila na kajkavskome govornome području. Književna su to djela u kojima su skupljena propovjedna djela iz kojih se može iščitati svakodnevni život običnoga čovjeka.

Romantizam

Obvezni sadržaji

A)

Književno uobličavanje romantičarske teme svjetskoga bola („weltschmerz“) učenici će shvatiti čitanjem odlomaka *Childea Harolda*, Georgea Gordona Byrona i romana u stihu *Evgeneij Onjegin* Aleksandra Sergejeviča Puškina.

Izborni sadržaji

Ukoliko se javi interes za produbljanje ove teme učenici mogu u dogovoru s nastavnikom pročitati i Puškinovu poemu *Cigani* u kojoj se također obrađuje tema slobode, nespontanog života i traganja za daljinama.

B)

Obvezni sadržaji

Aspekt romantizma koji se odnosi na tematiziranje mračnih ponora čovjekove duše, strašnog, mističnoga i fantastičnoga učenici će svladati čitanjem poeme *Gavran* Edgara Alana Poa.

Izborni sadržaji

Ako postoji potreba ili interes za produbljanje ove teme, nastavnici mogu dati priliku učenicima da pročitaju i pjesmu Vilinski kralj Johanna Wofganga Goethea (koja oslikavajući susret sa smrću postavlja antropomorfnu figuru Smrti). Ova se tema u prozi može obrađivati na primjerima pripovijedaka Edgara Alana Poa *Pad kuće Asherovih* / *Maska Crvene smrti* ili romana *Frankenstein* Mary Shelly.

C)

Obvezni sadržaji

Tema romantičarske nesretne i neuzvrćene ljubavi, nemogućnosti ostvarivanja sentimentalnih odnosa te osjećaj suvišnosti u društvu i svijetu učenici mogu proučiti na primjeru Goetheova romana *Patnje mladog Werthera*. Motiv suvišnoga čovjeka iz navedenoga romana učenici mogu povezati i sa sadržajem drame *Razbojnici* Friedricha Schillera.

Sve što se čita i obrađuje u nastavi književnosti, smatra se lektrom. Djela za koja je potrebno više vremena učenicima da ih pročitaju, smatraju se domaćom lektrom. Za njeno čitanje potrebno je ostaviti

više vremena da bi se učenici aktivno uključili u nastavnu interpretaciju na nastavi hrvatskoga jezika i književnosti. Ovo treba imati u vidu pri planiranju redosljeda i načina ostvarivanja nastave jer domaću lekturu prate opsežni i detaljni istraživački projekti. Uz pomoć zadataka za istraživačko čitanje i dugoročnijih čitalačkih projekata, učenici će se pouzdanije pripremati za rad na satu, što će pogodovati i ostvarivanju nastavnoga principa ekonomičnosti.

Proširuju se znanja o književnoteorijskim pojmovima koji su obrađivani u prethodnim razredima i uvode se novi pojmovi. Obrađivani pojmovi dobivaju novi povijesni kontekst, a novi pojmovi uvode se kako bi se osnažila receptivna sposobnost.

Od 148 sati na kojima se tijekom godine realizira nastava u općoj gimnaziji i na društvenome smjeru gimnazije, predlaže se da se na 80 nastavnih sati obrađuju, utvrđuju i usustavljaju sadržaji iz književnosti. Kako je ukupan broj književnih djela za obradu 34, uz koje nastavnici i učenici biraju još 8 preporučenih sadržaja (u odnosu na interese i mogućnosti učenika), ukupan broj od 42 djela pruža mogućnost uspostavljanja dinamike obrade svakog pojedinog sadržaja na jednom ili na dva (pa i tri) školska sata. Neke književna djela zahtijevat će jedan sat, a neka dva ili tri, te je nastavnik taj koji predviđa i planira dinamiku rada na nastavi obrade, utvrđivanja i usustavljivanja gradiva, uključujući u to i različite razine obrade (interpretaciju, prikaz i osvrt), kao i povezivanje nastavnih sadržaja iz književnosti sa sadržajem iz jezika. Još jedna preporuka za nastavnika odnosi se na komparativno povezivanje i tumačenje tekstova koji dolaze iz različitih povijesnih, kulturnih i žanrovskih okvira. Posebnu pozornost nastavnik bi trebao obratiti i na razjašnjavanje raznovrsnosti odnosa koji se uspostavljaju između kanonskih djela nacionalne i svjetske književnosti i dominantnih suvremenih forma umjetničkoga izraza i prezentacije (suvremeni roman, dramski tekst; film, animirani film, strip, kazališna predstava, povijesno-obrazovni sadržaji na televiziji i internetu, itd.).

Učenici se upoznavaju s planom, sadržajima predmeta i načinima rada. Učenicima se ukazuje na važnost planskog i pravovremenog pripremanja za nastavu obrade književnoga djela (čitanje i tumačenje književnih djela, korištenje udžbenika, primarnih i sekundarnih izvora za tumačenje književnih djela).

Književno djelo uvodi se u nastavu doživljajnim i istraživačkim čitanjem, pripremnim zadacima, istraživačkim i radnim projektima.

Razine obrade. Tumačenje književnog djela može se realizirati i planirati za obradu na različitim razinama (osvrt, prikaz, interpretacija).

Rad na satu. Književne pojave, termini i pojmovi obrađuju se posredstvom planiranih književnih djela. U neposrednome radu, uz uvažavanje vodećih metodičkih i radnih načela, koriste se odgovarajuće obavještajne, logičke i specijalne (stručne) metode. Metodološka adekvatnost i jedinstvo teorijskih i praktičnih postupanja ključni su za uspješnu nastavu književnosti; književnoteorijska znanja tumače se kao pojave u konkretnim umjetničkim djelima, a znanja o njima razvijaju se i usavršavaju.

Razvijanje čitalačkih kompetencija. Učenici se obučavaju za aktivnu primjenu svih vrsta i oblika čitanja (doživljajno, istraživačko, izražajno i interpretativno, glasno čitanje, čitanje s bilješkama, čitanje u sebi), a prije svega za pažljivo čitanje, čitanje s uživljavanjem i razumijevanjem uz vrednovanje književnoga djela.

Stvaralačke aktivnosti pri tumačenju književnoga djela. Pored čitanja, kao prvorazredne stvaralačke aktivnosti, u nastavi se organiziraju i odgovarajuće stvaralačke aktivnosti pri obradi književnih djela. Posredstvom njih širi se učenički interes za književnost, književna djela i autore, produbljuju se i nadopunjuju čitalački interesi i usavršavaju čitalačke kompetencije. Stvaralačke aktivnosti realiziraju se kao usmena produkcija (govorne vježbe, diskusije, razgovori, monolozi, recitiranje i kazivanje), pismena produkcija (pisanje eseja, radova, domaćih zadataka) i kombinirana produkcija (referiranje i prezentacije).

Izborni sadržaji dopunjavaju obvezni dio programa. Nastavnik je u obvezi da u dogovoru s učenicima uz obrade književnih djela iz obveznog programa obradi osam djela iz izbornog programa.

Vrednovanje je napretka učenika kontinuirano i sistematično. Vrednuje se aktivnost učenika tijekom pripreme faze rada i tijekom rada na satu, sudjelovanje u radu pri tumačenju djela, učestalost javljanja, kvaliteta odgovora, originalnost i argumentiranje stavova, uvažava-

vanje gledišta drugih učenika i drugačijih viđenja, odnos prema radu, sposobnost primjene teorijskih znanja u konkretnim radnim okolnostima. Vrednovanje obuhvaća i pismeno izražavanje (domaći zadatci za interpretaciju književnih djela; godišnje do šest domaćih zadataka). U svrhu vrednovanja može biti planirano i testiranje, kako bi se stekao neposredan uvid u tekuća znanja učenika.

PODRUČJE: JEZIČNA I MEDIJSKA KULTURA

Pravopis. U okviru ove teme učenici trebaju proširiti znanja iz pravopisa stečena u osnovnoj školi. Posebno obraditi: sastavljeno i nesastavljeno pisanje riječi (složenice, polysloženice, sintagme). Preporučuju se vježbe pisanja raznih vrsta riječi tijekom nastave obrade i utvrđivanja sadržaja iz morfologije. Posebno treba obratiti pozornost na pisanje glagolskih imenica s prefiksom ne (kao što je: nepoznavanje), složenih brojeva – osnovnih i rednih, imeničkih i pridjevskih izvedenica izvedenih od brojeva (poput: sedamdesetpetogodišnjica/75-godišnjica), datuma, razlike u pisanju zamjenica s prijedlogom česticom god (npr.: tko god / tkogod), pridjeva. Posebnu pozornost treba posvetiti pravilome pisanju glagolskih oblika osobito oblika za futur prvi, ali i oblika za kondicional prvi te sve ostale glagolske oblike.

Usmeno i pisano izražavanje

Unapređivanje i oplemenjivanje kulture govora i pisanja pripada temeljnim vrijednostima izučavanja Hrvatskoga jezika i književnosti. Razvijanje ove ključne kompetencije ugrađeno je u sva područja i daje mogućnost nastavniku da, koristeći različite metode i tehnike, uvježbava govor i pisanje. Preporučuje se uvođenje eseja i upoznavanje učenika s osnovnim obilježjima.

Program za drugi razred gimnazije u području Jezična i medijska kultura organiziran je tako da podrazumijeva četiri vještine: pisanje i govor (kao produktivne) i slušanje, čitanje i gledanje (kao receptivne). Priprema za izradu pismenoga zadatka, sama izrada i ispravak pismenog zadatka podrazumijevaju ukupno 16 sati, po četiri za svaku školsku zadaću.

Priprema za izradu pismenih zadataka kontinuirana je djelatnost i ne ograničava se samo na jedan sat (prije pisanja školske zadaće).

Vještina čitanja s razumijevanjem podrazumijeva čitanje književnih i ostalih tipova tekstova uz prepoznavanje eksplicitnih i implicitno danih informacija u tim tekstovima i otkrivanja uzročno-posljedičnih veza među elementima sadržaja.

Realizacija nastave i učenja jezika i jezične i medijske kulture ostvaruje se u predmetnom jedinstvu s nastavom književnosti.

Pri obradi sadržaja iz jezika preporučuje se: uočavanje jezičnih pojava u odgovarajućim primjerima uz oslanjanje i na jezični osjećaj učenika; primjena gramatičkih pravila; uvježbavanje; korištenje tablica; izrađivanje crteža, shema, grafikona; navikavanje i poticanje učenika na korištenje primjerene literature, jezičnih priručnika, rječnika, leksikona, pojmovnika.

U segmentu medijske kulture učenike će se upoznati s javnim medijskim prostorom i pravilima komuniciranja u tom prostoru. Učenik se osposobljava za primjerenu i suvislu javnu komunikaciju i u tu svrhu na nastavi se obrađuju medijski sadržaji koji tome pridonose, a u korelaciji su s nastavom jezičnoga izražavanja, jezika ili književnosti. Primjerice pri obradi lektirnoga naslova, može se pogledati kazališna izvedba istoga djela i pročitati kazališna kritika te potaknuti učenike na izražavanje vlastitoga mišljenja o pročitanoj i pogledanoj. Preporučuje se i odabir tekstova koji obrađuju neku aktualnu društvenu temu sagledanu iz više različitih perspektiva, te da se učenici uče vrednovati izvore i procjenjivati njihovu relevantnost.

PRAĆENJE I VREDNOVANJE NASTAVE I UČENJA

Pored standardnoga, sumativnoga vrednovanja koje još uvijek dominira u našem obrazovnom sustavu (procjenjuje učenikovo znanje na kraju jedne programske cjeline i provodi se standardiziranim mjernim instrumentima – pismenim i usmenim provjerama znanja, esejima,

testovima, što za posledicu ima kampanjsko učenje orijentirano na ocjenu), suvremeni pristup nastavi pretpostavlja formativno vrednovanje – procjenu znanja tijekom svladavanja programa i stjecanja odgovarajuće kompetencije. Rezultat ovakvog vrednovanja daje povratnu informaciju i učenicu i nastavniku o tome koje kompetencije su dobro svladane, a koje ne, kao i o efikasnosti odgovarajućih metoda koje je nastavnik primijenio za ostvarivanje cilja. Formativno mjerenje podrazumijeva prikupljanje podataka o učeničkim postignućima, a najčešće tehnike su: realizacija praktičnih zadataka, promatranje i bilježenje učenikovih aktivnosti tijekom nastave, neposredna komunikacija između učenika i nastavnika, registar za svakog učenika (mapa napredovanja) itd. Rezultati formativnoga vrednovanja na kraju nastavnoga ciklusa trebaju biti iskazani i sumativno – broječanom ocjenom. Ovakva ocjena ima smisla ako su u njoj sadržana sva postignuća učenika, redovno praćena i objektivno i profesionalno bilježena.

Rad svakog nastavnika sastoji se od planiranja, ostvarivanja i praćenja i vrednovanja. Važno je da nastavnik kontinuirano prati i vrednuje, osim postignuća učenika, i proces nastave i učenja, kao i sebe i vlastiti rad. Sve što se pokaže dobrim i korisnim nastavnik će koristiti i dalje u svojoj nastavnoj praksi, a sve što se pokaže kao nedovoljno efikasnim i efektivnim trebalo bi unaprijediti.

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

A *Magyar nyelv és irodalom* tantárgy tanulásának célja a nyelvi készségek és a funkcionális írásbeliség fejlesztése; a nyelvi és irodalmi kultúra elsajátítása és ápolása; az irodalmi művek értelmezésére és értékelésére való képesség fejlesztése; a humanista oktatás és nevelés értékeinek afirmálása és elfogadása; a személyes, a nemzeti és kulturális identitás fejlesztése, az anyanyelv, a magyar nemzeti múlt és kultúra, valamint más etnikai közösségek hagyományainak, illetve kultúrájának megszerettetése.

ÁLTALÁNOS TANTÁRGYI KOMPETENCIÁK

Isméri a nemzeti kulturális örökség részét képező, korosztályának megfelelő magyar irodalmi alkotásokat, megismeri a világirodalom remekműveit és az irodalmi szövegek értelmezésének alapelveit. Megismerkedik a kommunikáció alapvető jellemzőivel, tisztában van beszélt és írott változatának szabályaival. A köznyelvi norma elvárásainak tiszteletben tartásával beszél és ír. Összefüggő, szabatos, stilisztikai szempontoknak megfelelő beszélt és írott nyelvi szöveget alkot, megérti és kritikusan megfontolja azt, amit olvas, szókincse folyamatosan gyarapodik. Elolvassa, átéli és értelmezi a szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű műveket. Az olvasást az ön- és világértés eszközének tekinti. Fokozatosan olvasóvá válik, saját ízlése alapján választja meg olvasmányait, igényévé válik, hogy fejlessze szövegértési kompetenciáját és beszédkultúráját. Tisztelettel, tudatosan őrzi és ápolja anyanyelvét.

Alapszint

Érthetően és folyékonyan beszél, tiszteletben tartja a köznyelvi normát, kulturáltan meghallgatja mások véleményét. Összefüggő, nyelvi-stilisztikai szempontból jól formált rövidebb, egyszerűbb beszélt vagy írott nyelvi szöveget alkot. Elsajátítja a gyakorlati írásbeliség magánéleti és közéleti műfajait. Megérti rövidebb, egyszerűbb összefüggés-rendszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű szövegeket, és kritikai szemlélettel viszonyul tartalmukhoz. Poétikai szótára fokozatosan kialakul.

Alapismeretekkel rendelkezik a nyelvről, a kommunikáció tényezőiről és funkciójáról, ismeri a nyelvi rétegeket, a különböző nyelvváltozatokat. Alaptudásra tesz szert a magyar nyelv hangtanával, szótanával, mondattanával kapcsolatban, és képes beszédben és írásban alkalmazni a nyelvi, nyelvhelyességi szabályokat. Alapvető szövegteni, stilisztikai ismereteket szerez.

Folyamatosan gyarapítja szókincsét, a szókészletből a beszédhelyzetnek megfelelő kifejezéseket válogatja ki. Természetes igényévé válik, hogy tanulja, őrizzé és ápolja anyanyelvét.

Isméri az iskolai tantervben kötelezően előírányzott irodalmi műveket, és el tudja őket helyezni az alkotói opusban és az irodalomtör-

ténet kontextusában. Tisztában van a korstílusok, irányzatok alapvető poétikai-stilisztikai jellemzőivel a magyar és a világirodalomban. Felismeri a szövegek nyelvi, szerkezeti, stilisztikai jellemzőit, és példák-kal támasztja alá megállapításait. Kialakulnak olvasási szokásai, megtapasztalja az olvasás önmegértésben betöltött szerepét.

Megismerkedik a kézikönyvek használatával, a könyvtárhasználat szabályaival, és betekintést nyer az internetes információszerzés formáiba. Tisztában van az e-nyelvhelyességgel, az e-dokumentumok létrehozásához szükséges szabályrendszerrel. Használja a legalapvetőbb szótárakat, a helyesírási szabályzatot, ismeri a szócikkek felépítését.

Középszint

A tanuló helytáll a kommunikáció különböző közéleti színterein. Közönség előtt beszél nyelvi, irodalmi és művelődési témákról. Összetettebb beszélt vagy írott nyelvi szövegek megalkotásakor is szabatosan közli gondolatait. Kialakult olvasói ízlése van. Megért és értelmez hosszabb, egyszerű összefüggés-rendszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket is az élményközpontú és tudományos célokat szolgáló olvasás során. Kritikai szemlélettel viszonyul a szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű szövegekhez.

Szélesebb körű ismeretekkel rendelkezik a nyelv jellegzetességeiről, szerepéről, funkciójáról, alapismeretei vannak a világ nyelveiről. Tájékozódik a tömegkommunikáció világában, megismerkedik a médiumfajokkal. Tisztában van a magyar nyelv eredetével, történeti korszakaival és a magyar írásbeliség kialakulásának történetével. Megérti, hogy a nyelv változatokban él, felismeri a területi és társadalmi nyelvváltozatokat. Kiterjedtebb ismeretei vannak a nyelvi szintek grammatikájáról (hangtan, szótan, mondattan, szövegten). Stilisztikai ismereteinek birtokában és a szöveg típusok osztályozásának szempontjait megismerve elemzi a különböző szövegeket, és hozza létre alkotásait.

Szókincse folyamatosan gazdagodik, nyelvi, nyelvhelyességi tudását a gyakorlatban is alkalmazza, tud élni a szabatos, világos, változatos kifejezőmód lehetőségével.

Gyakorlottan értelmezi az irodalmi szövegek tematikáját, üzenetét, szerkezeti, poétikai, stilisztikai, nyelvi és műfaji jellemzőit. Ismeri és alkalmazza az irodalomelméleti fogalmakat az irodalmi művek értelmezésekor. A szöveg értő olvasójává válik. Önállóan felismeri és elemzi az irodalmi művek alapkérdéseit, véleményét meggyőző érvekkel támasztja alá. Átlátja az irodalom és más művészetek közötti kapcsolatok természetét és jellemzőit.

Jártassággal rendelkezik a könyvtárral, a kézikönyvek használatával és az internetes információszerzés szabályaival kapcsolatban. Képes számítógépes szövegszerkesztő segítségével a helyesírási szabályoknak megfelelő szöveget alkotni.

Haladó szint

A tanuló képessé válik a tananyag által előírányzott összetett irodalmi, kulturális és nyelvészeti témák megvitatására. Fejlett retorikai készségekkel rendelkezik. Nyelvi és irodalmi témákat feldolgozó szövegeket alkot.

Szövegolvasási, -értelmezési képességei kialakulnak, tudatosodik benne a befogadói (olvasói) szerep. Fejlődik kritikai látásmódja, egyéni véleményformálása vezényli összetettebb szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegek értelmezésekor is. A szövegek szerkezeti, stilisztikai jegyeit magabiztosan felismeri. A házi olvasmányokon kívül egyéni választáson alapuló szövegek értelmezésére is képes. Véleményének megfogalmazásában az érett érvelő technika érvényesül. Rendszeres olvasóvá válik, olvasási stratégiáit az adott irodalmi mű sajátosságaihoz és az olvasási célhoz idomítja (élmény, kutatás, alkotás). Művészetközi ismereteit kamatoztatva maga is képes intermedialis összefüggések feltárására.

Széleskörű ismeretekkel rendelkezik a nyelvről és a magyar nyelv rendszeréről, a régi és új kommunikációs műfajokról. Felismeri és összeveti a szövegek poétikai, szerkezeti, stilisztikai jellemzőit. A stílusrétegek nyelvi eszközeiről nyert elméleti tudását a gyakorlatban (szövegek elemzésekor és megalkotásakor is kamatoztatja). Megismeri a modern nyelvészet irányzatait, és ismereteit interdiszciplináris kontextusba helyezi. A szöveg pragmatikai jellemzőivel ismerkedve feltárul előtte a nyelv működési aktusa, kibontakoznak a szövegjelentés elemzésének sokoldalú lehetőségei.

Magabiztosan mozog a könyvtár, a kézikönyvek, az internethasználat világában. Az irodalmi művek értelmezésekor rendszeresen használja a széleskörű szakirodalmat. Az új információhordozók használatának etikai követelményeit szem előtt tartva, a digitális média előnyeit és eszközeit felhasználva hozza létre alkotásait. Alkalmazza az e-dokumentumok létrehozásához szükséges, az e-nyelvhelyesség elvárásainak megfelelő szabályrendszert.

A tanulóknak széleskörű ismeretei vannak a nyelv általános jellemzőiről, funkcióiról és a magyar nyelv rendszeréről (a különböző nyelvi szintekről: hangtan, szótan, mondattan, szövegtan). Szövegtani ismereteinek birtokában alá tudja rendelni a szövegvilág tényezőit a szövegszerkesztés szempontjainak. Betekintést nyer a modern nyelvészet irányzataiba, és ismereteit felhasználja projektmunkáinak elkészítésekor. Átlátja a nyelvészet és más tudományterületek közötti kapcsolatok természetét.

SPECIÁLIS TANTÁRGYI KOMPETENCIÁK: Magyar nyelv és kommunikáció

Alapszint

A tanuló ismereteket szerez a nyelv alapvető szerepéről, a kommunikáció jellemzőiről és funkcióiról. Tisztelettel viszonyul anyanyelvére, valamint más népek nyelve és kultúrája iránt. Alapszinten ismeri a magyar nyelv rendszerét (a nyelvi szintek grammatikáját: hangtan, szótan, mondattan, szövegtan).

Jól tájékozódik a szöveg alsóbb szintjein, hangtani ismeretekre tesz szert, megkülönbözteti a szófajokat, ismeri a magyar nyelv alakítási rendszerét. Képes gondolatait önállóan, a nyelvi normának megfelelő, szabatos mondatokban megfogalmazni, a mondatokat alapszinten elemezni. Ismereteket szerez jel és jelentés viszonyáról, tájékozódik a magyar nyelvtörténetben.

Megismerkedik a szöveg általános jellemzőivel, a stílusrétegekkel, a stilisztika alapfogalmaival, a szövegtípusokkal. Meg tudja határozni a rövid terjedelmű szövegek alkotóelemeit (téma, cím, tagolás, bekezdések), felismeri a szövegösszetartó erőt, kapcsolóelemeket.

Megismeri a helyes kiejtés szabályait, a kulturált nyelvi megnyilatkozás eszköztárát. Kifejezően, szövegűen mond el rövidebb szövegrészeket, memoriterekét.

Használja legfontosabb szótárainkat, a helyesírási szabályzatot, és gyakorlatra tesz szert az internetes információszerezésben. Elsajátítja a nyelvi magatartásformák és az internetes kommunikáció illemszabályait. A tananyaggal, a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos vitákban kulturáltan fejezi ki, és érvekkel támasztja alá véleményét.

Vitastratégiája az érvek logikus felsorakoztatására és mások véleményének meghallgatására épül. Képes az alapvető írásbeli jellegű magán- és közéleti szövegtípusok (kérvény, önéletrajz, motivációs levél, fellebbezés), valamint számítógépes prezentációs programok, technikák használatára. Iskolázatása végén megírja érettségi dolgozatát tiszteletben tartva a szakdolgozat létrehozásának tematikus, stilisztikai és szerkezeti követelményeit.

Középszint

A tanuló a nyelvi rendszer sajátosságainak alaposabb ismeretéről tesz tanúbizonyosságot. Tisztában van a nyelvrokonság fogalmával, a nyelvek közötti rokonság viszonyrendszerével. Ismeri és megnyilatkozásaiban alkalmazza a helyes kiejtés szabályait és a művelt beszéd eszköztárát. Irodalmi szövegek felolvasásakor és elmondásakor, a mindennapi kommunikációban a szövegfonetikai eszközök ismeretének birtokában hozza létre produkcióját. Ismeri és alkalmazza az alapvető helyesírási szabályokat.

A tanulóban kialakul a nyelvi rendszer egységének fogalma. Alaposabb ismeretei vannak a szófajok rendszeréről és a mondat szerkezetéről. Elemzési készségeinek birtokában biztonsággal kezeli az anyanyelv morfológiai rendszerét, felismeri a mondat részeit, és megfelelő mondatmodellek révén elemzi őket.

Felismeri a különféle szövegtípusok, szövegműfajok stílusjegyeit, a nyelvi stílus eszközöket. A tömegkommunikáció témakörében magabiztosan eligazodik, megismerkedik a médiaműfajokkal.

Kifejezően olvas, gyarapítja szókincsét, a különféle beszédhelyzetekben a kommunikációs körülményeknek megfelelően szólal meg, és a szókincsét megfelelő elemeket alkalmazza szóbeli és írásbeli megnyilatkozásai során.

Tájékozódik a nyomtatott és elektronikus ismeretterjesztő források révén. Képes összetettebb szövegtípusok létrehozására, szabatosan és világosan fogalmaz. Önállóan készít különféle tematikájú beszámolókat.

Haladó szint

A tanulóknak széleskörű ismeretei vannak a nyelv általános jellemzőiről, funkcióiról és a magyar nyelv rendszeréről (a különböző nyelvi szintekről: hangtan, szótan, mondattan, szövegtan). Szövegtani ismereteinek birtokában alá tudja rendelni a szövegvilág tényezőit a szövegszerkesztés szempontjainak. Ismeri az új netes kommunikációs műfajok, szövegtípusok tartalmi-formai jellemzőit, és önálló véleményt fogalmaz meg róluk.

Tisztában van a szöveg pragmatikai jellemzőivel. Betekintést nyer a modern nyelvészet irányzataiba, és ismereteit felhasználja projektmunkáinak elkészítésekor. Átlátja a nyelvészet és más tudományterületek közötti kapcsolatokat természetét.

Retorikai ismereteit felhasználva képes meggyőző érvelő szöveg létrehozására és előadására a beszéd megszólaltatásának nyelvi és nem nyelvi eszközeinek a tudatos felhasználásával, a hallgatóság elvárásainak a figyelembevételével. A különböző szakszövegeket, publicisztikai műfajú írásokat és irodalmi szövegeket a szövegalkotás fokozatainak figyelembevételével, a beszédhelyzetnek, a műfajnak megfelelő stílusban, a megfelelő kapcsolóelemek alkalmazásával alkotja meg és adja elő.

Képes könyvtári kutatómunkán, önálló gyűjtésen, rendszerezésen alapuló, egyéni látásmódot tükröző dolgozatok, értekezések, esszék elkészítésére.

SPECIÁLIS TANTÁRGYI KOMPETENCIÁK: Irodalom

Alapszint

Érthetően és folyékonyan olvas. Alkalmassá válik irodalmi és nem irodalmi szövegek értő olvasására, megért és parafrázisál rövidebb, egyszerűbb irodalmi szövegeket. Képes röviden megfogalmazni az irodalmi mű témáját, és felismeri a keresett információkat a nem szépirodalmi szövegben. Ismeri a tantervben előírt irodalmi műveket, alkotóik munkásságát és az irodalmi korszakok legfontosabb tartalmi-formai jellemzőit. Különbséget tesz szóbeli és írásbeli irodalom között. Ismeri a népköltészet és műköltészet jellemzőit, valamint ezek kapcsolatrendszerét. Felismeri az irodalmi alkotások formai, stilisztikai és műfaji jegyeit, meg tudja fogalmazni a szövegviláguk témáját és jellemzőit. Értelmezi a rövidebb, egyszerűbb irodalmi szövegekhez kötődő kérdéseket. Megérti, miért fontos az olvasás személyiségének formálása, szókincsének gyarapítása szempontjából. Benyomásainak és következtetéseiinek kifejtésekor irodalmi és nem irodalmi szövegek példáira hivatkozik. Képes megkülönböztetni a szó szerinti és átvitt értelmű, metaforikus tartalmakat. El tudja helyezni az irodalmat a művészetek rendszerében (zene, film, képzőművészet, színművészet stb.). Interdiszciplináris ismereteket szerez.

Középszint

Ismeri az alapvető olvasási stratégiákat, és alkalmazni tudja őket az adott olvasási helyzetekben. Sokrétűen értelmez és kritikusan átgondol hosszabb terjedelmű, egyszerűbb irodalmi és nem irodalmi szövegeket. A tanterv szerint szerzett ismereteit és más kutatási forrásokat felhasználva értelmezi és megkülönbözteti az irodalmi mű kompozíciójának, jelentésrétegének legfontosabb elemeit, stilisztikai, nyelvi és formai jellemzőit. Ismeri az alapvető irodalmi, irodalomelméleti fogalmakat, kifejezéseket, és a célnak megfelelően alkalmazza őket az irodalmi művek értelmezésekor. Önállóan elemzi az irodalmi alkotásokhoz fűződő kérdéseket, és érvekkel támasztja alá véleményét. Képes feltárni a különböző irodalmi művek, korszakok, stílusirányzatok közötti összefüggéseket. Felfedezi az irodalmi művek közötti intertextuális és interdiszciplináris kapcsolatokat. Érti és értékeli az irodalom és más művészetek közötti összefüggéseket. Egyértelműen állást foglal az

olvasott szöveggel kapcsolatban. Önállóan választ olvasmányt a korsztályának megfelelő irodalom köréből. Olvasói érdeklődést mutat. Érti, milyen jelentősége van az olvasásnak a maga műveltsége és tudása fejlesztésében. Kutatói szemlélettel, alkotó módon tesz szert olyan olvasói jártasságra, amit használni tud a különböző irodalmi művek és műfajok tanulmányozása során, és amellyel fejleszti irodalmi, nyelvi, kulturális és nemzeti identitását.

Haladó szint

Élvezettel, kutatói érdeklődéssel és kritikai szemlélettel olvas, értelmez és értékkel összetett, a tanterv által előírt irodalmi és nem irodalmi szövegeket, de ajánlott és önállóan választott műveket is szívesen forgat és értelmez. Önállóan ismeri fel és értelmezi az irodalmi alkotásokban felvetődő kérdéseket. Több szempontot érvényesít az irodalmi művek értelmezésekor, és képes őket intermediális és interdiszciplináris kontextusba helyezni: összekötni más művészeti ágakkal

és tudományterületekkel. Jártasságot szerez az irodalmi művek kiemelt tematikai, formai-stilisztikai jellemzőinek összehasonlításában. Fejlett érvelő technikával ismerteti véleményét a szövegről, és fogalmazza meg következtetéseit. A tantervben előirányzott irodalmi művek értelmezésekor behatóan tanulmányozza a nyomtatott és elektronikus szakirodalmat. Az olvasási feladattal összhangban álló olvasási stratégiákat alkalmaz. Fejlett olvasási kultúrája van, az irodalmi mű olvasása élményt jelent számára. Az olvasás révén gyarapítja tudását, szókincsét, fejleszti érvelési készségét, ki tudja fejteni véleményét, meg tudja védeni álláspontját. Tud irodalmi műveket ajánlani másoknak, és megindokolja a választását. Tiszteletet mutat a nemzeti irodalom és kultúra értékei és más népek kultúrája iránt. A fordításirodalom megismerése révén és más népekkel való kapcsolata során gyarapítja interkulturális ismereteit. Kritikai szemléletet tanúsít az irodalmi alkotásokhoz kötődő szakirodalom internetes forrásaiból való választáskor, előnyben részesíti az értékeremtő folyóiratokat.

ÁLTALÁNOS GIMNÁZIUM; TÁRSADALMI-NYELVI IRÁNYZAT

Osztály

Második

Évi óraszám

148 óra (4 óra hetente)

Tudásszabványok ⁷	KIMENET A második osztály elvégzését követően a diák képes lesz a következőkre:	TEMATIKUS EGYSÉGEK és kulcsfogalmak
<p>2MNY.1.1.2. Ismeri az írásmű és beszédmű létrehozásának fázisait: anyaggyűjtés, elrendezés, megszerkesztés. Megismerkedik a retorika néhány alapfogalmával: érvtípusok, retorikai eszközök. Tud vázlatot készíteni.</p> <p>2MNY.1.1.9. Ismeri a szöveg meghatározó jegyeit, a szöveg felépítését. Meg tudja határozni a rövid terjedelmű szövegek alkotóelemeit (téma, cím, tagolás, bekezdések). Felismeri a szövegösszetartó erőt, a kapcsolóelemeket. Megismerkedik az írott és beszélt szövegtípusokkal. Felismeri az elbeszélő, leíró, érvelő szövegtípusokat (kommunikációs funkció szerinti felosztásban). Megismeri a hivatalos nyelvhasználat szövegtípusait: kérvény, levél, önéletrajz, motivációs levél.</p> <p>2MNY.2.1.1. Különbséget tesz a beszéd és írás jellemzői között. Ismeri az írás kialakulásának történetét. Ismeri a közlésfolyamat funkcióit (tájékoztató, ábrázoló, ismertető, felhívó, poétikai, értelmező, kapcsolattartó, metanyelvi). Tud a kommunikációs zavarok forrásairól, a közlés nehézségeiről. Ismeri a kommunikáció megvalósulási formáit (én-kommunikáció, személyközi, csoportos és tömegkommunikáció). Megismeri a tömegkommunikáció jellemzőit, szocializáló és véleményformáló hatását.</p> <p>2MNY.2.1.2. Megismerkedik a tömegkommunikáció új eszközeivel, az írott és elektronikus sajtó műfajaival: hír, tudósítás, interjú, riport, karcolat, recenzió stb. Ismeri a szóbeli kommunikációs folyamat szakaszait, és alkalmazza a megfelelő hozzájuk kötődő nyelvi formákat: kapcsolatfelvétel (köszönés, bemutatkozás, bemutatás, megszólítás), a kapcsolat tartása, lezárása. Felismeri, megnevezi és megalkotja az alapvető szövegtípusokat (elbeszélő, leíró, érvelő). Megismerkedik a szónoki beszéd felépítésével.</p> <p>2MNY.2.1.3. Ismeri, megfogalmazza, alkalmazza a norma, a köznyelv alapvető szabályait. Tisztában van a regionális köznyelv jellemzőivel, használati tereivel. Tud a szókészlet változásáról: felismeri az új szavakat a mai nyelvhasználatban. Felismeri a különböző nyelvváltozatok nyelvi jellemzőit. Tisztában van a szaknyelvek és csoportnyelvek, az új (internetes) nyelvi létmódok jellemzőivel. Ismeri a magyar nyelv eredetét. Fel tudja vázolni a finnugor nyelvcsaládot. Fel tudja vázolni a magyar írásbeliség kialakulásának rövid történetét.</p> <p>2MNY.2.1.6. Ismeri a paronimákat, homonimákat. Tisztában van a paronimákhoz kötődő nyelvhelyességi tudnivalókkal. Irodalmi alkotások elemzésekor alkalmazza a szó hangulati értékéről szerzett ismereteit.</p> <p>2MNY.2.1.8. Képes érvelő szóbeli és írásbeli szövegtípusok létrehozására: hozzászólás, esszé, kisértkezés. Felismeri a szöveg szerkezeti elemeit, a cím, a téma és a tételmondat kapcsolatát. Felismeri és megnevezi a szöveg kapcsolóelemeit (grammatikai és jelentéstani elemek). Ismeretei vannak az írásképről és helyesírásról mint stílusesszéről.</p> <p>2MNY.1.1.5. Alapismeretei vannak a szókészlet felosztásáról. Tisztában van a szó és lexéma fogalmával. Felismeri és megnevezi az alapszófajokat és átmeneti szófajokat. Ismeri a legalapvetőbb szóalkotási módokat. Ismeri és megnevezi a legfontosabb igeformákat, az igehez járuló idő- és módjeleket és személyragokat (az alanyi és tárgyaz ragozás jellemzőit). Ismeri, megnevezi a névszókhoz járuló toldalékokat. Ismeri a szóképzés szabályait, a toldalékmorfémák fajtáit, alakját, jelentését, sorrendjét.</p> <p>2MNY.2.1.5. Képes a magyar nyelv szófaji rendszerének felvázolására. Tudja a szófajok alapvető tulajdonságait, ismeri az alapszófajok alcsoportjait. Ismeri a viszonyzókat és mondatszókat. Ismeri a többszófajúság, az alkalmi szófajváltás fogalmát. Ismeri a ritkább szóalkotási módokat (szórövidülés, szóelvonás, szóhasadás, szóvegyülés, mozaikszó-alkotás, népetimológia).</p>	<ul style="list-style-type: none"> – tudatossá válnak a különféle kommunikációs helyzetekben alkalmazandó magatartásformák, a nyelvi megnyilatkozás követelményei, a más kultúrákkal való kapcsolattartás fontossága és sajátosságai; – a szövegalkotás fázisainak az ismeretében különféle szövegfajtákat alkot; – kialakulnak a beszédhelyzetnek megfelelő nyelvváltozat követelményeihez igazodó megnyilatkozásformák; – megismeri a hatékony kommunikáció követelményeit; – biztosan alkalmazza az érvelés technikáját; – megismeri a verbális és nonverbális kommunikáció eszköztárát; – a tananyaggal, a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos vitákban világos, ok-okozati viszonyra, példákra, ellentételezésre, analógiára stb. épülően érvel; – az érvelés technikájának biztonságos alkalmazásával különféle beszédhelyzetekben alkalmazandó szövegeket hoz létre; – alkalmazza a verbális és nonverbális kommunikáció eszköztárát; – képes a problémamegoldó gondolkodásra, a gondolatok önálló megfogalmazására, önálló ítélethozatalra; – ismeri a nyelvi rendszer szintjeit, sajátosságait; – egységben szemléli a nyelvi szintekkel kapcsolatos ismereteket; – tudatosítja a magyar nyelv agglutináló jellegéből eredő kifejezési lehetőségeket; – folyamatosan gazdagítja a szókincsét; – korrelációt állít fel az anyanyelv és az idegen nyelvek között; – elemzési készségek birtokában az anyanyelv morfológiai rendszerét biztonsággal kezeli. – felismeri a hivatalos és publicisztikai szövegek stílusjegyeit, és ismeretei birtokában képes megfelelő stílusú közéleti jellegű és publicisztikai szövegtípusokat létrehozni. 	<p>NYELVI ISMERETEK</p> <ul style="list-style-type: none"> • Szövegtani ismeretek (Szövegtípusok) • Retorika és kommunikáció (Alapvető retorikai ismeretek; Kommunikáció) • A nyelvi szintek grammatikája (Szó- és jelentéstan) • Stilisztika

<p>Megnevezi a képzőfajtákat, ismeri szerepüket. Ismereteket szerez a nyelvújítás sajátos szóalkotási módjairól (szóképzés, szóösszetétel, szóösszerántás, szorvidítés, elavult szavak felújítása, tájszavak beemelése a köznyelvbe, idegen szavak lefordítása). Ismeri a mozaikszók, a fontosabb rövidítések, a számok helyes írásmódját. Ismeri a legfontosabb idegen szavak magyarban szokásos alakját, használatának szabályait, jelentését. Megismeri és alkalmazza a hagyományos írású magyar személynévek és az idegen nevek helyesírásához kötődő szabályokat.</p> <p>2MNY.3.1.5. Különbséget tesz szabályos és szabálytalan szóalkotás között. Tudatában van a magyar nyelv agglutináló jellegének, jelentéstömörítő vonásainak, a magyar szóalakokat összeveti idegen nyelvi példákkal. Felismeri az átmeneti és összetett mondatrészeket (határozói értékű tárgy, összetett határozók). Ismeri a szabad bővítmények és a vonzat fogalmát. Felismeri a valódi és álszintagmákat, a szintagmák kapcsolódását a mondat szinteződésében. Ismeri a metafora nyelvtani megnyilvánulási módjait (predikatív, jelzői és az értelmezői szerkezet).</p> <p>2MNY.3.1.3. Ismeri a dialektus, szociolektus, digilektus fogalmát. Ismeri a tájszavak felosztását. Képes a magyar nyelv eredetének átfogó bemutatására. Ismeri és be tudja mutatni a nyelvrokonság bizonyítékait. Képes bemutatni első nyelvemlékeink tartalmi-nyelvi jellemzőit. Ismeretekkel rendelkezik a legjelesebb óshazakutatókkal, finnugristákkal, nyelvújítókkal, nyelvészekkel, nyelvi folyóiratokkal kapcsolatban.</p> <p>2MNY.1.2.4. Ismeri és megnevezi a tantervben előírányzott irodalmi műveket és alkotóik munkásságának jellemzőit, továbbá az irodalmi korszakok legfontosabb tartalmi-formai jellemzőit. Képes röviden megfogalmazni az irodalmi mű szövegvilágának témáját, jellemzőit és fő motívumait, megnevezi a mű főszereplőit. Intermediális (pl. képzőművészeti, zenei, színházi, filmművészeti), illetve interdiszciplináris jellemzőket ismer fel és nevez meg a tantervben előírányzott irodalmi szövegben.</p> <p>2MNY.1.2.5. A tantervben előírányzott irodalmi szöveg nyomán egyszerű következtetést fogalmaz meg szépirodalmi és nem szépirodalmi példákra hivatkozva, szóhasználatába beépíti az olvasott szöveg fogalomrendszerét. Megismerkedik a magyar nemzeti kultúra kialakulásának folyamatával és intézményeivel. Tiszteletet mutat a nemzeti irodalom és kultúra értékei és más népek kultúrája iránt. Felismeri és megnevezi a magyar nemzeti és kulturális elemeket a művekben.</p> <p>2MNY.1.2.6. Különbséget tesz az ugyanazt vagy hasonló témát, karaktereket és eseményeket feldolgozó szépirodalmi és nem szépirodalmi szöveg között. Megérti a rövidebb, egyszerűbb irodalmi és nem irodalmi szövegeket és parafrazisukat. Felismeri a keresett információkat a nem szépirodalmi szövegben.</p> <p>2MNY.2.2.2. A tantervben előírányzott irodalmi műben vagy annak részletében felismeri és felsorolja a lírai, epikai és drámai műnem sajátosságait, és megkülönbözteti az alapvető irodalmi műfajokat, amelyekhez ezek a művek tartoznak. Felismeri az alábbi műfajokat: életrajz, önéletrajz, napló, útleírás, emlékirat és a tudományos-ismeretterjesztő szövegek. Megnevezi a következő műfajok jellemzőit: ekloga, episztola, plancus, zsoltár; paranesis, pikareszk-, eszme-, fejlődés-, tudat-, lélekábrázoló, utópikus, fantasztikus, társadalmi, dokumentumregény; antik, reneszánsz, klasszicista, epikus, abszurd dráma. Felismeri az átmeneti műfajokat (mesedráma, drámai költemény, filozófiai dráma, prózavers, tragikomédia).</p> <p>2MNY.2.2.5. Önállóan elemzi az irodalmi alkotásokhoz fűződő társadalmi kérdéseket, és érvekkel támasztja alá véleményét. Felismeri a különböző irodalmi művek, korszakok, stílusirányzatok közötti összefüggéseket. Felfedezi és megnevezi az irodalmi művek közötti intertextuális és interdiszciplináris kapcsolatokat. Érti és értékeli az irodalom és más művészetek közötti összefüggéseket.</p> <p>2MNY.2.2.6. Önállóan választ olvasmányt a korosztályának megfelelő irodalom köréből. Olvasói kíváncsiságot mutat, érti, milyen jelentősége van az olvasásnak a maga műveltsége és tudása fejlesztésében. Hosszabb terjedelmű egyszerűbb nyelvű és szerkezetű irodalmi és nem irodalmi szövegrészletet sokrétűen értelmez. Megnevezi és ismereteire hivatkozva elemzi a különböző irodalmi műveket: műfaji, nyelvi és kulturális szempontok, valamint a nemzeti jellemzők (népi kultúra, művelődéstörténet, néphagyomány stb.) szerint.</p> <p>2MNY.2.2.7. Különbséget tesz a mű parafrázálása és elemzése között. Meg tudja különböztetni az irodalmi alkotásokról szóló népszerűsítő szöveget az értékteremtést előnyben részesítő szakszövegtől. Kiemeli és felsorolja a művek alapadatait, megfogalmazza annak fabuláját, olvasmányairól olvasónaplót, vlogot, beszámolót készít.</p> <p>MNY.2.3.3. Megérti a hosszabb, egyszerűbb szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket: bemutatja a szépirodalmi művekben megjelenő helyzetek, jellemelek, érzelmek és gondolatok összefüggéseit, felismeri a lírai formanyelv (ritmus, rím, hangzás, képszerűség) stílusesszégeit. Képes a szövegek közötti kapcsolatok felismerésére és értelmezésére (pl. téma, szereplők, motívumok, utalások).</p> <p>2MNY.3.2.1. Fejlett olvasási kultúrája van, az irodalmi mű olvasása élményt jelent számára. Az olvasás révén gyarapítja tudását, szókincsét, fejleszti érvelési készségét, ki tudja fejteni véleményét, meg tudja védeni álláspontját. Tudatosan alkalmazza az irodalomelméleti fogalmakat. Képes irodalmi és nem irodalmi fogalmak meghatározására. Ismeri a már korábbiakon túl a drámai, epikai, lírai, az alteritás, ambivalens, anticipáció, epigon, filológia, kánon, profán fogalmak jelentését stb.</p> <p>2MNY.3.2.2. Képes a különböző közepes összetettségű irodalmi művek műfaji, tematikai, motívikus, nyelvi-stilisztikai összetetésére. Megkülönbözteti és részletek alapján értelmezi az átmeneti irodalmi műfajokat. Fejlett érvelő technikával fogalmazza meg megállapításait a szövegről.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – megismeri a 17., a 18. és 19. századi európai ember világerését, kulturális törekvéseit, szellemi mozgalmait, a korszakra jellemző gondolkodás irodalmi változatait; – megismeri és érti a felvilágosodás korélményét és szellemi mozgalmait (racionalizmus, klasszicista ízlés, érzékenység); – megismeri a kor kiemelkedő művelődéstörténeti, művészettörténeti és irodalmi jelenségeit, opusait; – megismeri a 19. századi magyar irodalom európai összefüggéseit, társadalomtörténeti vonatkozásait; – megismeri a 19. század irodalmának alakulástörténeti összefüggéseit, megérti a művészeti irányzatok és műfajok létformáját; – megismeri és olvassa a 19. század európai és magyar irodalmi jelenségeit, opusait, műalkotásait; – érti az irodalmi beszédmódokat, felismeri a poétikai sajátosságokat; – jártas az irodalmi szövegek értelmezésében és elemzésében; – felismeri az interdiszciplináris és -textuális kapcsolatokat; <ul style="list-style-type: none"> – elsajátítja a helyes kiejtés szabályait, a kulturált nyelvi megnyilatkozás eszköztárát. írásbeli és szóbeli megnyilvánulását igényesség, választékoság jellemzi; – pozitív viszonyt alakít ki a helyesírásához és nyelvműveléshez; – tudatosítja a fontosabb helyesírási szabályokat, a megismert helyesírási szabályokat alkalmazza, használja a helyesírási kézikönyveket; – elsajátítja a szóbeli és írásbeli beszámoló, a kisértékezés, a felszólalás, a kiselőadás és a prezentációk szerkesztését, kifejezőeszközeit, stílus követelményeit; – különféle típusú szövegeket alkot és ért; – képes önálló értelmezések kialakítására; – elsajátítja az elbeszélés, a leírás, a párbeszéd, a jellemzés, a képi/metaforikus beszéd formáit; – tud választot készíteni, jegyzetelni, helyesen megjelölni a forrást és idézni; – ismeri a meghívó, a levél, az önéletrajz, a kérvény normatív formáit; – kialakul nála a kritikai attitűd; – felismeri a többnyelvűség hagyományát és lehetőségeit, képes az interkulturális kommunikációra; – képes az eredeti magyar szöveg és idegen nyelvű fordításának összevetésére; – képes az önálló információszerezésre és -feldolgozásra beleértve az új digitális információforrások felhasználását is; 	<p>IRODALMI ISMERETEK</p> <ul style="list-style-type: none"> • A felvilágosodás irodalma és hatása • A romantika és intertextuális kapcsolatai • A realizmus felé • A koramodernség beszédmódja <p>KOMMUNIKÁCIÓS KULTÚRA</p> <ul style="list-style-type: none"> • Helyesírás és gyakorlati nyelvhelyesség (Helyes ejtés és -írás) • Szövegértés – szövegalkotás – szövegmondás • Könyv-, könyvtár- és internetismeret
--	---	--

<p>2MNY.3.2.4. Az irodalmi műveket intermedialis és interdiszciplináris kontextusba helyezve értelmezi: megnevezi és véleményt alkot az irodalmi mű más művészeti ágakkal és tudományterületekkel fennálló kapcsolatáról.</p> <p>2MNY.3.2.5. Olvasmányai, illetve fordítások révén és más népekkel való kapcsolata során gyarapítja interkulturális ismereteit. Párhuzamot von a klaszszikus és a kortárs irodalmi alkotások tematikai, stilisztikai, motívikus, formai sajátosságai között, önállóan fedez fel közöttük intertextuális összefüggéseket.</p> <p>2MNY.3.2.8. Ajánlást fogalmaz meg irodalmi művekhez, és megindokolja a választását.</p> <p>2MNY.1.1.4. Ismeri helyesírásunk alapelveit. Ismeri a beszédhangok keletkezésének módját. Ismeri a mássalhangzók és magánhangzók rendszerét. Megkülönbözteti a magánhangzók időtartam (rövid és hosszú) és a nyelv vízszintes mozgása szerint (mély és magas magánhangzók). Ismeri, megnevezi és alkalmazza a hangrend és a magánhangzó-illeszkedés törvényét. Ismeri a mássalhangzók időtartam és zöngéesség szerinti fölosztását. Ismeri, megnevezi, elemzi a mássalhangzók hangtani változásainak egyszerűbb eseteit. Pontosan jelöli a magánhangzók és mássalhangzók időtartamát a közismert szavakban. A hangkapcsolatokat helyesen jelöli a mássalhangzó-változások esetében.</p> <p>2MNY.1.3.2. Rövid, összefüggő, logikus felépítésű beszélt vagy írott nyelvi szöveget alkot különböző szövegtípusokban és műfajokban. Tartja magát az alaptémához. Alkalmazza az elbeszélő, leíró és érvelő közlésmódokat. Összefoglal egyszerűbb szépirodalmi és nem szépirodalmi szöveget kiemelve a lényeges vagy érdekes részleteket. Röviden megfogalmazza olvasmányélményét vagy más művészi alkotás keltette érzelmeit, gondolatait.</p> <p>2MNY.1.3.3. Irodalmi, nyelvi, művelődési témákkal, illetve a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos véleménycserében, vitában mások véleményét meghallgatja, és figyelembe veszi azt saját egyszerűbb érvelő szövegének megalkotásakor. A szóban vagy írásban felvázolt álláspontját érvekkel támasztja alá.</p> <p>2MNY.1.3.4. Szóbeli és írásbeli megnyilatkozásaiban alkalmazza a nyelvi, nyelvhelyességi szabályokat, és tisztelben tartja a nyelvváltozatok közötti kódváltás szükségességét. Szövegalkotáskor különválasztja a szöveg részzeit, címet és alcímeket ad, tud idézni. Az érettségi dolgozatot a szakdolgozatok alkotásának szabályai szerint írja (lábjegyzeteket használ, tartalomjegyzéket és bibliográfiát készít). Magánjellegű és hivatalos levelet ír, gyakrabban használt mindennapi hivatalos szövegfajtákat (önéletrajzot, kérvényt, fellebbezést, igénylést, hirdetést) fogalmaz. Ki tudja tölteni a különböző űrlapokat és formanyomtatványokat. Rendezett, olvasható írásképe van.</p> <p>2MNY.2.3.1. Hosszabb, egyszerű beszélt vagy írott nyelvi szöveg megalkotásakor saját véleményének, álláspontjának pontos, árnyalt tolmácsolására törekszik. Helytáll a kommunikáció különböző közéleti szinterein, közönség előtt beszél nyelvi, irodalmi és művelődési témákról. Álláspontját hitelesen képviseli, ugyanakkor tiszteli a sajátjától eltérő véleményeket; szóbeli közlései során alkalmazkodik a kommunikációs folyamat tényezőihez, céljához, és figyelembe veszi a különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságait. Kifejezően olvas szépirodalmi szövegeket, illetve a mindennapi kommunikációban a mondat- és szövegfonetikai eszközök (hangerő, hangmagasság, hangszín, tempó, szünet, hangsúly, hanglejtés) ismeretének birtokában hozza létre produkcióját. Képes hosszabb szövegrészletek, memoriterek szövegű, értelmesen tagolt és kifejező előadására. Törekszik a megfelelő artikulációra, a kiejtés egyéni sajátosságainak fejlesztésére és tudatos használatára. Hosszabb nyelvi, irodalmi és művelődési témákról szóló előadásokon aktív, értő közönség, kérdéseket tesz fel.</p> <p>MNY.2.3.2. Hosszabb, egyszerű beszélt és írott szöveget alkot az elbeszélő, leíró és érvelő közlésmódot alkalmazva. Véleménycserében, vitában pontoságra, érzékletességre és a lényeg kiemelésére törekszik, megfelelő kitérőket tesz, érdekes részleteket és megfelelő példákat választ. Felismeri a humort az irodalmi művekben, és megfelelő módon alkalmazza azt saját szövegeiben. Pontosan megfogalmazza az irodalmi mű vagy más művészi alkotás keltette hangulatot, élményt, véleményt, álláspontot. Röviden összefoglal hosszabb, egyszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket.</p>		
---	--	--

- 7 A tudásszabványok az **általános középiskolai oktatás befejezéséig** valósulnak meg. Ugyanazon tudásszabvány (vagy valamelyik része) több alkalommal is aktiválódik a tanév során, illetőleg a középfokú oktatás befejezéséig, azonban különböző kimenetek kapcsán. Ez az eljárás biztosítja az egyéni tanulói teljesítmény mind magasabb szintű megvalósulását, a tanulók ismeretei, készségei és képességei viszont ily módon folyamatosan új szemszögből szemlélhetőkké, megszilárdíthatókká, bővíthetőkké és rendszerezhetőkké válnak. A Magyar nyelv és irodalom tantárgy és az általa felölelt területek bonyolultsága folytán fontos, hogy a középfokú oktatás mind a négy éve folyamán fokozatosan valamennyi tudásszabvány megvalósítása sorra kerüljön, azzal, hogy egyes tudásszabványok valamely kimenethez konkrétan is kötődnek.

ÚTMUTATÓ A PROGRAM DIDAKTIKAI-METODIKAI MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ

I. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS TERVEZÉSE

A *Magyar nyelv és irodalom* tanításának és tanulásának hozzá kell járulnia az alkotói és kutatói szellem kialakulásához, amely lehetővé teszi a tanulók tudásának gyarapítását, funkcionális készségeik fejlesztését, mindezt pedig alkalmazni képesek továbbtanulásuk során, választott hivatásukban és a mindennapi életben. A tantárgy lehetővé teszi, hogy kialakítsák értékrendjüket, amely a nemzeti és a nemzetközi kulturális örökség megőrzéséhez szükséges, hogy felkészüljenek a multikulturális

társadalomban való életre, hogy általános és tantárgyközi kompetenciákra tegyenek szert, amelyek relevánsak a közösség életében való aktív részvétel és az élethosszig tartó tanulás szempontjából.

A tanulók tudásának, képességeinek, jártasságának és álláspontjainak minősége és tartóssága sokban függ a tanítási-tanulási folyamatban alkalmazott elvektől, formáktól, módszerektől és eszközöktől. Ezért a magyar nyelv és irodalom korszerű oktatása feltételezi, hogy a kimeneteket a tanulók fokozott gondolatlati tevékenységgel érik el, miközben tisztelik és méltányolják a didaktikai elveket (különösen: a tanulók tudatos tevékenységét, a tudományosságot, megfelelést, fokozatosságot, rendszerességet és nyilvánvalóságot), valamint azoknak

az oktatási formáknak, módszereknek, eljárásoknak és eszközöknek az adekvát alkalmazását, amelyeknek az értékét megállapította és megerősítette a magyar nyelv és irodalom tanításának és tanulásának korszerű gyakorlata és módszertana (elsősorban: a munka szervezésének különböző módjai és a feldolgozandó tartalmaknak és a tanulók képességeinek megfelelő kommunikatív, logikai és szakmai (speciális) módszerek alkalmazása). A meghatározott oktatási formák, módszerek, eljárások és eszközök kiválasztása elsősorban attól függ, mely kimeneteket kell megvalósítani, és azoktól a tartalmaktól is, amelyek segítene az előirányzott kimenetek megvalósításában.

Oktatási módszerek: előadás, magyarázat, elbeszélés, a tanulók kiselőadásai, megbeszélés, vita, szemléltetés, munkáltató módszer, projekt módszer, tanulási szerződés, kooperatív oktatási módszer, szimuláció, szerepjáték, játék, tanulmányi kirándulás, házi feladat.

Munkaformák: frontális munka, (differenciált) egyéni munka, párban folyó tanulás: páros munka (hasonló szinten levő tanulók oldanak meg közösen valamely feladatot) és tanulópár vagy tutorrendszerű tanulás (különböző szinten levő tanulók közötti tanulmányi kapcsolatot), csoportmunka.

A magyar nyelv és irodalom oktatása és tanulása a tantárgy számára speciálisan kialakított tantermekben és kabinetekben folyik, amelyeknek a felszerelése összhangban kell, hogy legyen a gimnáziumi normákkal. Részben más iskolatermekben is tartható óra (iskolai könyvtár-médiatár, olvasóterem, audiovizuális terem stb.), az interneten és iskolán kívül (könyvtár, színház, múzeum, mozi, képtár stb.)

A magyar nyelv és irodalom oktatásában jóváhagyott tankönyvek és kézikönyvek használatosak, továbbá könyvtári-információs és informatikai anyagok, amelyek a tanulók szisztematikus felkészítését szolgálják. Célunk, hogy tanulóink önállóan használják az ismeretszerzés különböző forrásait az oktatásban és azon túl.

A nyelvi ismeretek, irodalmi ismeretek és kommunikációs kultúra területe egységes tantárgyat képez, áthatja és kiegészíti egymást. Emiatt a javasolt óraszám csupán keretszám (a nyelvi ismeretek területéé 32, az irodalomé 80, a kommunikációs kultúráé pedig 36). A tanítás-tanulás körültekintő tervezésével, amellyel el kell jutni mindhárom terület előirányzott kimeneteinek megvalósításához, a tanár maga fogja meghatározni az óraszámot, miközben figyelemmel kíséri a tanulók eredményeit.

II. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS MEGVALÓSÍTÁSA

TERÜLET: NYELVI ISMERETEK

A gimnázium második osztályos tanterve négy nyelvészeti témakört tartalmaz, és összhangban áll az előírt kimenetekkel és tudásszabványokkal. A tanterv az általános iskolai tananyag bővítését irányozza elő, illetve új fogalmakat és korszerű nyelvészeti nézőpontokat von be a tanítási-tanulási folyamatba.

Szövegtani ismeretek

Szövegtípusok. A szövegtípusok osztályozásnak szempontjai. Az írott és beszélt, valamint az írott-beszélt szövegtípusok vázlatos bemutatása. Az elbeszélés, leírás, jellemzés szerkezeti-stilisztikai jellemzői. A hivatalos nyelvhasználat szövegtípusai: kérvény, levél, önéletrajz, motivációs levél, jegyzőkönyv stb. és ezek elektronikus változatai. Érvelő szóbeli és írásbeli szövegtípusok: vita, hozzászólás, esszé, kísértkezés.

(Javasolt óraszám: 8)

Retorika és kommunikáció

Alapvető retorikai ismeretek. Az érvelés technikája, fajtái. Az érv fölépítése. A vélemény megfogalmazásának hatásos nyelvi-stilisztikai eszközei. A szóbeli és írásbeli érvelés szövegtípusainak (alkalmi beszéd, előadás) témája és kommunikációs célja, fajtái, fölépítése. A szónoki beszéd megszólaltatásának kritériumai, etikai és kommunikációs kívánalmi, nyelvi és nem nyelvi eszközei. A nem verbális (non-verbális) kommunikáció. Érvelés, kommentelés a közösségi oldalakon.

Kommunikáció. A hatékony kommunikáció. Kommunikáció és jelenlét. Hallgatás és aktív hallgató. Női és férfi kommunikáció. Kultú-

rákői kommunikáció (a fordítás néhány problémája). Tömegkommunikáció (a téma kidolgozását ld. a Kommunikációs kultúra területnél).

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Maszk-énkép-selfie; Facebook-történetek. Lajkohólia.

(Javasolt óraszám: 8)

A nyelvi szintek grammatikája

Szó- és jelentéstan

Jelentéstan: A jelről tanultak ismétlése. Jelentésfajták: lexika, szintaktikai, pragmatikai jelentés. Hangalak és jelentés kapcsolata: homonímia, poliszémia, szinonímia, antonímia, paronímia. A hangalak és a jelentés objektív és szubjektív viszonya (hangutánzó és hangulatfestő szavak). A szöveg és a szövegalkotó elemek jelentése és használati értéke. A névmások szövegtani szerepe. Szómező. Szemantikai alakzatok. Hétköznapi és irodalmi metaforák, nyelvi képek.

Szókészlettan: A szókészlet rétegei. Új regiszterek, szociolektus, digilektus. A szókészlet eredete. Az idegen szavak. Szólások, szállóigék.

Szóalaktan: A szó és a szóelem fogalma. A morféma osztályai. Tő- és toldaléktípusok.

Szóalkotási módok: szóképzés, szóösszetétel, ritkább szóalkotási módok (szóelvonás, rövidítés és továbbképzés, szövegyűlés, szóhasadás, köznevesítés, népetimológia). (Hangsúlyt fektetünk a nyelvújítás sajátos szóalkotási módjainak a bemutatására). Szóösszetétel és szó szerkezet (szintagma). Digitális neologizmusok, ortográfiai neologizmusok (pl. @, #, &, ←, * stb.).

Szófajtan: A szófajok áttekintése: alapszófajok, viszonzások (toldalékértékű viszonzások: segédigék, névutók és névutómelléknevek, igekötők; nem toldalékértékű viszonzások: névelők, kötőszók, módosítószók, tagadószók), mondatszók (interakciós mondatszók, hangutánzó mondatszók, indulatszók, mondatértékű módosítószók). Névmások és igenevek: a főnévi (pl. én, ez, az, egymás), melléknévi (pl. ilyen, olyan, mekkora), számnévi (pl. valahány, ennyi, annyi), határozószói névmások (pl. itt, ott, ekkor, akkor, ahonnan, amerre, hol, hová, valahogy, bármikor, semmeddig stb.). A névmások funkcionális felosztása. Átmeneti kategóriák. Alkalmi szófajváltás.

A *Magyar grammatika* (szerkesztette: Keszler Borbála) szerint a melléknév a számnév kategóriáját is felöleli (ennek a problematizálása).

Összevetés: Alaktani és jelentéstanai összevető vizsgálat a magyar és az inoeurópai nyelvek között.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Egy ismert 20. századi nyelvész kutatásainak bemutatása.

(Javasolt óraszám: 10)

Stilisztika

A beszédhelyzetnek megfelelő megnyilatkozás, szövegalkotás. A különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságai, a különböző stílusrétegek beépülése a szépirodalmi alkotásokba. A hivatalos és publicisztikai stílus jellemzői.

(A tanuló alkalmazkodik a kommunikáció tényezőihez, céljához, fölismeri a különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságait, a különböző stílusrétegek beépülését a szépirodalmi alkotásokba. Ismeri a hivatalos és publicisztikai stílus jellemzőit, és a közéleti és publicisztikai műfajú szövegtípusok létrehozásakor a stilisztikai követelményeknek megfelelően alkot.)

(Javasolt óraszám: 6)

Összesen: 32 óra

A tanterv kísérletet tesz a nyelvtanítás korszerűsítésére, a leíró nyelvtan dominanciájának megszüntetésére törekszik, és a kommunikációs kompetencia fejlesztését helyezi előtérbe. A szótani ismeretek tanítását összekapcsoljuk az irodalmi szövegek feldolgozásával.

Projektmunka lehet: Gyűjtés a digilektusok területéről: Új ortográfiai jelek a netnemzedék nyelvében (a csetnyelvben, az SMS-ekben), az irodalmi alkotásokban.

A retorikai ismereteket főhasználjuk a szónoki beszéd szerkezetét követő versek értelmezésekor, szerkezeti vizsgálatokor: például a *Himnusz* vagy a *Szózat* feldolgozásakor.

A retorikai ismeretek tanításakor haszonnal forgathatók Aczél Petra könyvei: Aczél Petra (2017). *Neked van igazad? Ervelés és meggyőzés a gyakorlatban*. Budapest: Tinta Könyvkiadó., Aczél Petra (2012). *Médiaretorika* Budapest: Magyar Mercurius.

A kommunikációs kultúránál ajánlott, perekhez kötődő *védő- és vádbeszédek* köthetnek az irodalmi alkotásokhoz is (pl. az *Agnes asszony* és a *Tetemre hívás* című balladákhoz). A beszédek megírása mellett drámapedagógiai foglalkozás keretében a per is megjeleníthető.

A szóösszetételek tanításakor a metaforikus szóalkotás összeköthető a többi nyelvi szinttel (szó szerkezet, egyszerű és összetett mondat) a kognitív metaforaelmélettel, a hétköznapi és irodalmi metaforával.

Gyűjtőmunka, nyelvi játék, improvizációs gyakorlat, értelmezési vita szervezhető a következő témákban: tulajdonnevekhez (pl. Jónás, Jézus, Mária, Júdás) kötődő szómetaforák, testrészekhez, növény- és állatnevekhez fűződő metaforikus szóalkotás (pl. farkasétvágy, majomszeretet, sasszem, dióbél, májvirág), irodalmi szómetaforák (bojgáncs-lellem, kockacsend, dió-szeme, eper-ajka).

TERÜLET: IRODALMI ISMERETEK

A gimnázium második osztályos tanterve négy irodalmi témakört tartalmaz, amely összhangban áll az előírt kimenetekkel és tudásszabványokkal, ugyanakkor befogadásközpontú és kompetenciafejlesztő irodalomtanítást irányoz elő.

A felvilágosodás irodalma és hatása

A felvilágosodás mint szellemi mozgalom: a korszak filozófiája (racionalizmus és empirizmus, a deizmus fogalma), tudományos felfedezései, művészeti és irodalmi jelenségei. A Kepler-jelenség tudománytörténeti és irodalmi tematizációi. A kor tudományos kutatásai (pl. a Naprendszerrel alkotott tudományos elképzelések; a Göttingeni Egyetem: Gauss és Bolyai János), a camera obscura és a klasszicista festészet; magatartásmodellek a korban, mai olvasatok.

A francia felvilágosodás (Montesquieu, Voltaire, Rousseau, Diderot) és a német klasszika (Goethe, Schiller, Lessing)

Molière színpada és a XVIII. századi színjátszás jellegzetességei. Molière-előadások ma. A Tartuffe-vita.

Mária Terézia császári udvara a magyar irodalomban (a testőrírók)

Az angol felvilágosodás irodalmából (Jonathan Swift: Gulliver utazásai, Daniel Defoe: Robinson Crusoe és a robinzonád)

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A sziget mint motívum és toposz – intertextuális kapcsolatok a későbbi korok irodalmával (William Golding: A legyek ura). A beavatódás problémája. A Faust-téma továbbélése. A Gullivertől az Orwell-regényekig, Don Juan és a színházi hagyomány. Iphigeneia az irodalomban. Weimar és a német klasszika. A Stuart Mária-feldolgozások. Tell Vilmos alakja. A pénz az irodalomban.

Johann Wolfgang Goethe: Az ifjú Werther szenvedései, részletek a Faustból, Goethe-balladák. A szentimentális és nevelődési regény jelensége, az „emberiségköltemény” és európai hagyománya. Márton László Faust-fordítása.

Friedrich Schiller: Az örömhöz és más versek.

A vidéki magyar nemesi világ a XVIII. századi magyar irodalomban (Bessenyei György: A filozófus, Csokonai Vitéz Mihály: A méla Tempetői, Kármán József: Fanni hagyományai). Csokonai-átírások. A Fanni hagyományai és a téma továbbélése (pl. Závada Pál: Jadviga párnája). Kapcsolattörténeti vonatkozások.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A Bessenyei-jelenség, a Bihari Remete alakja a magyar irodalomban. Tisza-versek a magyar irodalomban – Bessenyei György: A Tiszának reggeli gyönyörűsége stb.)

Csokonai Vitéz Mihály költészete: Az álom, Az estve, Dorottya..., A Magánossághoz, Szerelmedal a csikóbőrös kulacshoz, Miért ne innánk, Szegény Zsuzsi, a táborozáskor/Estve jött a parancsolat..., válogatás a Lilla-ciklusból.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Anakreón és Csokonai, fülszövegek írása, anakreóni versek, a népiesség kezdetei a magyar irodalomban (Szerelmedal a csikóbőrös kulacshoz, Miért ne innánk, Szegény Zsuzsi, a táborozáskor/Estve jött a parancsolat...).

Nyelvalkotás és nyelvújítás a XVIII. század végén és a XIX. század elején: Az irodalmi ízlésviták. A Mondolat és a Felelet a Mondolatra. Az Árkádia-per. Vuk Karadžić munkásságának kapcsolattörténeti vonatkozásai.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Népköltészeti gyűjtések. *Kazinczy Ferenc*: Tövises és virágok (válogatás). Péterfy Gerely: Kötött barbár (részletek) – összehasonlító vizsgálatok.

Batsányi János: A franciaországi változásokra.

Oda, elégia és episztola Berzsenyi Dániel költészetében: A magyarokhoz I., A magyarokhoz II., A közelítő tél, Levéltörődék barát-némhoz. Berzsenyi és Horatius. A Berzsenyi-recepció. A Berzsenyi-téma a magyar költészetben, át- és újírások: Babits Mihály, Orbán Ottó, Orbán János Dénes és Böndör Pál versei.

Színház és dráma a XIX. század elején: Friedrich Schiller, Katona József.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Zene és irodalom kapcsolatai a XIX. században. A Bánk bán (a „nemzeti dráma”) befogadástörténetéről.

Kölcsey Ferenc: Hymnus.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A Hymnus himnusszá válása és megzenésítése. Orbán Ottó Kölcsey-verse. Zrínyi alakja Kölcsey opusában.

A romantika és intertextuális kapcsolatai

L. G. N. Byron és A. Sz. Puskin. A byronizmus jelensége. Hatásuk: Arany László: Délibábok hőse.

Az új romantikus hős: a költő és forradalmár zseni: William Wordsworth és Samuel Taylor Coleridge, Novalis, Friedrich Hölderlin. Percy Bysshe Shelley, Petőfi Sándor, Jovan Jovanović Zmaj, Laza Kostić stb. (szövegolvasás, a fordítások vizsgálata)

A magyar reformkor eseményei és irodalmi tematizációi. Jókai Mór: És mégis mozog a föld. Jókai és a média. A nemzeti múlt megidézése, jó és rossz dichotómiája Jókai regényeiben. Jókai és a természettudományok. Filmes kapcsolatok.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Széchenyi István hatása a magyar irodalomra és művészetekre. Utazó és vándorló magatartás: utazók, bujdosók, különcök és csepürágók a magyar és európai irodalomban.

Vörösmarty Mihály irodalmi opusa: Csongor és Tünde, Guttenberg-albumba, Gondolatok a könyvtárban, Szózat, Előszó, A vén cigány.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Petőfi Sándor, Juhász Gyula, Petri György, Orbán Ottó Vörösmarty-versei. Mese és mesegyűjtés a romantika korában. A Grimm- testvérek tevékenysége, meséik, mai fordítások és értelmezések. E. T. A. Hoffmann meséi és művészetközi kapcsolatai. Egy mesemotívum továbbélése. Hans Christian Andersen és a magyar irodalom (pl. Szendrey Júlia fordítása, Csáth Géza: A vörös Eszti, Tolnai Ottó: Mi volt kérdés a legszebb Dániában, Lászlóffy Aladár: Az ólomkatona hadifogsága).

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A történelmi regény és új horizontjai. A történelmi regény újabb elméletei. Cooper és az indiánregény. Filmes kapcsolatok. Tárgy-szereplők az irodalomban (Andersen nyomán).

1848 magyar irodalma: Költők, írók, versek a forradalomban.

Petőfi Sándor költészete, kultusza, „szerepdilemmái”. Versértelmezések (válogatás Petőfi költészetéből és Az apostol). Részletek olvasása a Petőfi-monográfiákból.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A Petőfi-recepció. Átírások és újraalkotások sorozata: Arany János, Vajda János, Juhász Gyula, Babits Mihály, Illyés Gyula, Orbán Ottó, Esterházy Péter, Kovács András Ferenc, Petri György, Varró Dániel Petőfiről. Az ál-Petőfi jelensége a magyar irodalomban. A Barguzin-legenda. Parti Nagy Lajos: Grafitesz. Petőfi-ábrázolások a képzőművészetben. Váteszszerep a költészetben. A digitális kor Petőfi képe. Petőfi-kultusz a Vajdaságban. Gyulai Pál és a kritika.

Arany János balladairása: V. László. Vörös Rébék. Tetemre hívás. Az Arany-epika: a Toldi-trilógia. A lírikus Arany: válogatás költészetéből. A szimbolizmus forrásvidéke Arany költészetében. Arany János költészete mint a modernség előképe. A kapcsos könyv mint „a megkomponált verseskötet kísérlete”. A Bolond Istók-hagyomány: Petőfi Sándor, Arany János, Weöres Sándor.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A madármotívum a magyar romantikában.

Madách Imre: Az ember tragédiája. A Tragédia utóélete, színrevitele.

A színházi kultúra kezdetei és fejlődése a magyar területeken (különös tekintettel a mai Vajdaság területére).

Edgar Allan Poe és a detektívtörténet.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Frankenstein és a borzongató históriák. Horror és thriller a mai filmművészetben. Intermediális kapcsolatok, szerkezeti sémák.

Victor Hugo és Charles Dickens. Hatásuk a magyar irodalomra. Hugo és Dickens regényei, valamint filmes kapcsolataik.

A realizmus felé

A európai realizmus és naturalizmus, valamint magyar irodalmi vonatkozások: magyar vonatkozásai: Honoré Balzac. Nyikolaj Vasziljevics Gogol. A századvég magyar novellisztikája (szövegek alapján). A novella sajátosságai.

A koramodernség beszédmódja

A koramodernség kultúraszemlélete és irodalma (az európai és a magyar irodalom). Vajda János, Reviczky Gyula lírája.

Összesen: 80 óra

Ajánlott olvasmányok:

Molière egy drámája

Johann Wolfgang Goethe: *Az ifjú Werther szenvedései*

Kármán József: *Fanni hagyományai*

Katona József: *Bánk bán*

Vörösmarty Mihály: *Csongor és Tünde*

Petőfi Sándor: *A helység kalapácsa v. Az apostol*

A. Puskin: *Jevgenyij Anyegin*

Hoffmann, E. T. A. meséi

Madách Imre: *Az ember tragédiája*

Arany János: *Toldi szerelme, Toldi estéje és balladák*

Stendhal: *Vörös és fekete*

Jókai Mór egy regénye

William Golding: *A legyek ura*

Háy János egy történelmi regénye (pl. *Dzsigerdilen*)

Egy kortárs meseregény

Péterfy Gergely: *Kitömött barbár*

E. A. Poe néhány novellája

Az ajánlott olvasmányok közül a tanár kiválaszt 5–6 olvasmányt.

A tanterv kísérletet tesz az irodalomtörténetiség dominanciájának megszüntetésére, az egyenes vonalú, irodalomtörténetre alapozott szerkezetből kitorrészi, kapcsolódási pontokat (linkeket) kínál más korok szerzői, művei, témái stb. felé.

A közös olvasmányok olvasására és a javasolt projektmunkák kidolgozására több időt kapnak a tanulók. Ezt a tanmenet készítésekor is figyelembe kell vennie a magyartanárnak, mert csak ily módon válhat hatékonyá az olvasás, így nevelünk tudatos olvasókat.

Bővül a tanulók általános iskolában elsajátított irodalomelméleti fogalomtára, és új fogalmakat vezetnek be. Az új poétikai szótár hozzájárul a középiskolások elmélyültebb szövegértéséhez.

A tantervi javaslat szerint az általános gimnázium társadalmi-nyelvi irányzatán az előirányzott 148 órából a tanárok 80 órát az irodalmi tartalmak feldolgozására, megerősítésére és rendszerezésére fordítanak. Némely irodalmi mű feldolgozása egy órát kíván, némely kettőt vagy hármát, ezért a tanár irányozza elő és tervezi meg a munka dinamikáját, beleértve a megértés különböző szintjeit, valamint az irodalmi tartalmak összekapcsolását a nyelvi tartalmakkal. Javasoljuk a különböző történelmi, kulturális és műfaji keretből származó szövegek összehasonlító módon való interpretációját. A pedagógusnak külön figyelmet kellene szentelnie arra, hogy rámutasson a sokszínűsége, amely a nemzeti és a világirodalom kanonikus műveinek összefüggéseit és szövegközi kapcsolatait jellemzi (kortárs regény, drámai szöveg; film, rajzfilm, képregény, színházi előadás, történelmi-művelődési tartalmak a televízióban és a világhálón stb.)

Fontos, hogy a tanár ismertesse a tanulókkal a tantárgy tervét, a tanítási egységeket és a munkamódszert. Felhívja a diákok figyelmét annak fontosságára, hogy tervszerűen és idejekorán felkészüljenek az irodalmi művek feldolgozására (az irodalmi mű olvasása és értelmezése, tankönyvek, elsődleges és másodlagos források használata az irodalmi műveket interpretációjához).

Az irodalmi művek értelmezése során az élményközpontú irodalomtanítás megvalósítása a tanár célja, a motiváltságot kreatív előkészítő feladatokkal éri el. A pedagógus a javasolt projekttevékenységek során önálló kutatómunkára serkenti tanulóit.

A feldolgozás szintjei. Egy irodalmi mű értelmezése differenciáltan, különböző szinteken való feldolgozás révén valósítható meg (ráhangolódás, jelentésteremtés, reflektálás).

Tevékenységek a tanórán. Az irodalmi jelenségeket és fogalmakat a tervezett irodalmi művek kapcsán dolgozzuk fel. A közvetlen munkában a megfelelő felvilágosító, logikai és egyéb sajátos módszereket alkalmazzuk. A módszer kiválasztása, valamint az elméleti és gyakorlati eljárások egységének érvényesítése kulcsfontosságú az irodalomtanítás sikeressége szempontjából; az irodalomelméleti vonatkozásokat konkrét művészi alkotások segítségével közelítjük meg.

Az olvasói/olvasási kompetenciák fejlesztése. A tanulókat felkészítik az olvasás minden formájának és módjának aktív alkalmazására (élményszerző, felfedező, kifejező és interpretatív, felolvasás, jegyzetelés, néma olvasás), de elsősorban a figyelmes, élvezetes és értő olvasásra, a kritikus szemléletmódra.

Az irodalmi mű értelmezéséhez kapcsolódó alkotótevékenység. Az olvasás mint elsőrangú alkotótevékenység érvényesül a tanítási-tanulási folyamatban, ám a tanárnak az olvasáshoz kapcsolódó egyéb alkotótevékenységre is fókuszálnia kell. Általa bővül a tanulók érdeklődése az irodalom, az irodalmi művek és szerzők iránt, elmélyül és kiegészül az olvasói érdeklődés, és tovább tökéletesednek az olvasói kompetenciák. Az alkotótevékenység lehet szóbeli produkció (beszédgyakorlatok, viták, beszélgetések, monológok, versmondás és szónoklat), írásbeli produkció (esszé, fogalmazás, házi feladat írása, kreatív feladatlapok) és kombinált produkció (referátum, prezentáció, gondolatterképek).

A kötelezően feldolgozandó anyagot **választható anyagként** projekttémák (portfólió) egészítik ki. Ezek közül a tanár és a tanulók érdeklődésüknek megfelelően választanak ki négy (félévenként 2-2 téma kidolgozása). A projekttémák összekapcsolják az irodalmi törzsanyagot a kortárs irodalommal, más művészeti ágakkal, tudományterületekkel – interdiszciplináris és intermediális távlatokat nyitnak.

Értékelés – a tanulók előmenetelének értékelése folyamatos és rendszeres. Értékelni kell a tanuló tevékenységét az előkészítő szakaszban és az órán végzett munka során, részvételét a műértelmezésben, azt, hogy milyen gyakran jelentkezik, a felelet minőségét, álláspontjának eredetiségét és érvelését. Elismerést érdemelnek a másként gondolkodó és eltérő nézőpontokat képviselő tanulók. Értékelni kell a munkához való hozzáállást, a diákok egyéni képességét, valamint hogy elméleti ismereteiket a konkrét munkakörülmények között hogyan alkalmazzák. Az értékelés felöleli az írásbeli kifejezőmódot is (házi feladatok konkrét irodalmi művek kapcsán; évente legfeljebb hat házi feladat, projektek és portfólió). Értékelés céljából tervezhetünk tudásfelmérőket és témazáró ellenőrzéseket is.

A tanulók négy írásbeli dolgozatot írnak a tanév folyamán.

TERÜLET: KOMMUNIKÁCIÓS KULTÚRA

Helyesírás és gyakorlati nyelvhelyesség

Helyes íjtés és -írás. A szóelemző írásmód ismétlése. Az egybeírás és különírás eseteinek rendszerezése. Elválasztás. A tulajdonnevek írásmódja, toldalékolása. A toldalékok helyes alkalmazása. Az idegen szavak alakja, jelentése és írásmódja. A helyes kiejtés. A számok és a keltezés helyesírása. A névelők, a vonatkozó névmások, az igekötő-használat nyelvhelyességi vonatkozásai.

Szövegértés – szövegalkotás – szövegmondás

A szöveg megalkotásának fázisai: témaválasztás, tervezés, anyaggyűjtés, források használata, vázlatkészítés, jegyzetelés, kidolgo-

zás, a stíluslemek megválasztása, lábjegyzet készítése, szakirodalom összeállítás, prezentációkészítés és egyéb elektronikus vázlatok, gondolatterképek kidolgozása.

A tömegkommunikáció és hatása (manipulációk).

Újságszerkesztés. Napilap és folyóirat, online médiafelület megtervezése: rovatok meghatározása, a publicisztikai műfajok (hír, tudósítás, tárcs, riport, glossza, interjú, jegyzet, vezércikk) megalkotása a megfelelő stilisztikai, nyelvhelyességi szempontok figyelembevételével. Apróhirdetések és online apróhirdetések, globális online piacterek.

Blog és vlog készítése.

Kulturális helyekhez kötődő úti beszámoló megnézése, vázlatolása, stílusmódosítás, elmondása.

Projekt munka vagy portfólió (javaslatok): Valós vagy képzelni utáni beszámoló megírása vagy útiterv és idegenforgalmi bemutató Európában ismert és a magyar irodalomban is emblematikus helyekről (pl. Kufstein, Szódemeter, Segesvár, Barguzin stb.). Vajdasági irodalmi helyek. Virtuális séták, térképek.

Képzelt és valóságos interjú készítése. Állásinterjú. Pályázat.

Beszélgetés a pályaválasztásról irodalmi szöveg, film alapján.

Egy szöveg (pl. az aktuális irodalmi anyag vagy kortárs irodalmi alkotás, illetve szakszöveg) részekre bontása, címadás a részekhez, a tételmondatok kulcsszavak felismerése, tömörítés SMS-be, rövid ismertetőbe, a megírt szöveg elmondása.

A diákélethez, a fiatalok problémáikhoz (pl. cyberbullying, trollkodás), az emberi jogokhoz fűződő felszólalások, *tanácsadó* beszédek megalkotása.

Különböző beszédformák megírása: *ünnepi* beszéd: iskolaavató, iskolanepszerűsítő beszéd, búcsúztató. Neves történelmi személyekhez, írókhoz, tudósokhoz, mai hírességekhez fűződő valós vagy kitalált perek *védő- és vádbeszédeinek* megalkotása, bevezetés- és befejezés-technikák változtatása.

Kritika írása az írásbeli és képi/filmes megjelenítés különbségéről filmről folytatott vita alapján. Téma lehet a terrorizmus, a szingli mentalitás, a szappanoperák, a fantasy, a filmes disztópiák, a „látványcivilizáció” kihívásai, a szubkultúrák jellemzői, a giccs mai megnyilvánulási formái stb.

Szöveg (mondat) tömörítése (igenevekkkel), kifejtése (igenevek átalakításával). Nominális stílusú szöveg átalakítása igei és fordítva. A szöveg stílusának módosítása az igemódok, igeformák megváltoztatásával.

Szakszövegek és ismeretterjesztő szövegek olvasása, alkotása és elmondása (különböző stílusárnyalatok, stílusrétegek változtatása).

Szituációs gyakorlatok: köszönés, ügyintézés baráti körben, hivatalban, iskolában, egyházi intézményben, interneten, telefonon stb.

Szerepjátékok a beszélgetőfelek, témák változtatásával (agresszív, határozatlan, békítő, bíráló, mellébeszélő szerep kiosztásával).

A nonverbális kommunikációhoz: szituáció bemutatása állóképvel, eljátszása testbeszéddel, pl. tanult irodalmi mű részletéhez kötődően (Molière valamelyik drámája, William Golding: *A legyek ura*), a tanár által választott kortárs mű részlete, illetve a jövőre hivatáshoz, pályaválasztáshoz kötődő szituáció. A szituáció bemutatását testbeszéd szavakba öntése követi a játékos vagy a nézők részéről.

Tájéltírás és képelemzés.

Könyv-, könyvtár- és internetismeret

Információk összegyűjtése, rendszerezése: beszámoló, portfólió készítése könyvtári és az internetes búvárkodás alapján. Forrásjegyzék. Digitális könyvtárak, digitális információkeresés (adatbázisok).

Összesen: 36 óra

A gimnáziumi anyanyelvi oktatásban egyaránt fontos az írott szövegek alkotásához és befogadásához szükséges készségek és a szóbeli anyanyelvi kommunikációs kompetenciák fejlesztése. A kommunikációs kultúra fejlesztése különféle módszerekkel és technikákkal (javasolt pl. az esszé bevezetése) folyamatosan jelen vagy a magyarórán.

A gimnázium második osztálya számára készült program az *Kommunikációs kultúra* területén úgy szerveződik, hogy négy jártasság megszerzését feltételezi. Produktív jártasságok: az írás és beszéd, a be-

fogadói jártasságok: a meghallgatás és az olvasás. Az írásbeli dolgozat írásának előkészületei: az írásbeli dolgozat írása és javítása összesen 16 órát igényel, négyet-négyet minden írásbelire.

Az írásbeli dolgozatok előkészületei folyamatos tevékenységet jelentenek és nem korlátozódnak csupán egy órára (az írásbeli fogalmazás előtt).

Az értő olvasás jártasságához tartozik az irodalmi és más típusú szövegek olvasása, miközben a tanuló felismeri az explicite és impliciten adott információkat ezekben a szövegekben és felfedezi az ok-okozati összefüggéseket a tartalmi elemek között.

Az eredményközpontú fogalmazástani ötözzük a folyamatközpontú megközelítéssel, amelyben a hangsúly a fogalmazás végső produktumáról az írás folyamatára helyeződik át (a tanulók megtervezhetik, javíthatják, újraindíthatják írásukat). A fogalmazáscím megadása helyett/mellett közöljük a tanulókkal a szöveg célját, a címzettet és a kommunikációs helyzetet is! Alkalmazzuk a kreatív írást mint a különféle műfajokban való alkotás szabályait bemutató, az irodalmi alkotást előkészítő folyamatot! A kreatív írás erősíti az önbizalmat, fejleszti a problémamegoldó készséget, lehetőséget ad a szövegalkotás játékos keretek közé helyezésére, retorikai, stilisztikai problémák megvitatására, új kommunikációs felületek (blog, honlap, internetes médiumok) kipróbálására.

A szöveg- vagy szövegrészalkotás gyakorlására kiválasztott anyagot a szövegműfajok sokszínűsége jellemezze, az anyanyelvi órákon elbeszélő, magyarázó (tudományos okfejtések, érvelések, definíciók, kommentárok) és dokumentum típusú (grafikonok, menetrendek, táblázatok, térképek, ábrák, használati utasítások, kérdőívek, nyomtatványok, szabályzatok stb.) szövegeken végezzenek a tanulók különféle műveleteket (elemzés, átalakítás, kiegészítés)! Kapjanak helyet az anyanyelvi órán a fiatalok szubkultúráját erősen meghatározó populáris narratívák, a populáris kultúra elemei is!

A kulcskompetenciákat, a tanulói aktivitást jelentős mértékben elősegítő módszerekkel fejleszthetjük. A mindennapi életben használható kommunikációs kompetenciák megszerzését, a produktív anyanyelvi tudást a tanulók életközeli szituációkba helyezése, gyakorlatközel feladatok megoldása segíti. Az önálló tanulás képességét könyvtárhasználati ismeretekkel, nyomtatott és virtuális szótárak, kézikönyvek használatának megtanításával fejleszthetjük. A tanulók szerető, sokirányú fejlesztésében a múzeumpedagógiai foglalkozások is segíthetnek. A múzeumlátogatás során (az iskolán kívül) valós szituációba kerülnek a diákok, a tanár megkérdezheti, szívesebbé teheti a tananyagot, lehetőség adódik egy téma sokoldalú, komplex feldolgozására, konkrét nevelési, oktatási és képzési célok megvalósítására.

A nyelv és a kommunikációs kultúra tanítása-tanulása az irodalomtanítással való tantárgyi egységben történik.

A nyelvi tartalmak feldolgozásakor javasolt:

- felismerni a nyelvi jelenségeket a megfelelő példákban, a tanulók nyelvértékére való támaszkodás mellett;
- a helyesírási szabályok alkalmazása;
- gyakorlás;
- táblázatok használata;
- rajzok, sémák, grafikonok kidolgozása és olvasása;
- a tanulók szoktatása és biztatása, hogy használják a nyelvi kézikönyveket, szótárakat, lexikonokat és kifejezések szótárát.

III. A TANÍTÁS ÉS TANULÁS FIGYELEMMEL KÍSÉRÉSE ÉS ÉRTÉKELÉSE

A standard, szummatív (összegző-lezáró) értékelés (általában a tanulási folyamatok vagy annak egy-egy szakaszának lezárásakor kerül alkalmazásra, standardizált mérőeszközökkel – írásbeli és szóbeli tudásfelmérő, esszé, tesztek – végzik, és kampányszerű és osztályzatorientált tanulást eredményez a tanulóknál) mellett, amely még mindig dominál oktatási rendszerünkben, az oktatáshoz való korszerű hozzáállás megköveteli más értékelési módok, például a formatív (alakító-segítő) értékelés bevezetését is – a tanulási folyamatra vonatkozóan ad átfogó minősítést a tanulók teljesítményéről, kompetenciái fejlődéséről. Az ilyen jellegű értékelés információt nyújt a tanárnak és a tanulóknak is egyaránt arról, milyen kompetenciákat fejlesztett ki, melyeket kevésbé, és a tanítás során használt módszerek hatékonyságáról is visszajelzéseket kap a tanár. A formatív értékelés folyamán a tanár különféle technikák alkalmazásával (portfóliók, feljegyzések, tanulói

naplók, visszajelzések, megbeszélések, kérdések, rávezetés, tanuló önértékelés, társak értékelése, csoportmegbeszélés, követelmény minták, példatárak alkalmazása, diagnosztikus teszt stb.) adatokat gyűjt a tanuló teljesítményéről. A formatív értékelés eredményét a tanítási ciklus végén szummatív módon – osztályzattal is ki kell mutatni. Az ilyen osztályzatnak akkor van értelme, ha magában foglalja a tanuló minden teljesítményét, ha a tanuló rendszeres figyelemmel kísérelésen alapul, kialakítása objektív és professzionális.

A tervezés, megvalósítás, figyelemmel kísérés és értékelés a tanári hivatás részét képezi. Fontos, hogy a tanuló teljesítményének figyelemmel kísérése mellett a tanár folyamatosan kövesse és értékelje a tanítási-tanulási folyamatot, saját magát és a munkáját. Az önértékelés a köznevelési rendszer minőségének javítását szolgálja: mindazt, ami hatékonyak és megfelelően bizonyult, a pedagógus használni fogja a tanítási gyakorlatban, ami kevésbé hatékony vagy nem vezetett eredményhez, azt fejlesztenie kell.

TERMÉSZETTUDOMÁNYI–MATEMATIKAI IRÁNYZAT

Osztály **Második**
Évi óraszám **111 óra (3 óra hetente)**

Tudásszabványok ⁸	KIMENET A második osztály elvégzését követően a diák képes lesz a következőkre:	TEMATIKUS EGYSÉGEK és kulcsfogalmak
<p>2MNY.1.1.2. Ismeri az írásmű és beszédmű létrehozásának fázisait: anyaggyűjtés, elrendezés, megszerkesztés. Megismerkedik a retorika néhány alapfogalmával: érvtípusok, retorikai eszközök. Tud vázlatot készíteni.</p> <p>2MNY.1.1.9. Ismeri a szöveg meghatározó jegyeit, a szöveg felépítését. Meg tudja határozni a rövid terjedelmű szövegek alkotóelemeit (téma, cím, tagolás, bekezdések). Felismeri a szövegösszetartó erőt, a kapcsolóelemeket. Megismerkedik az írott és beszélt szövegtípusokkal. Felismeri az elbeszélő, leíró, érvelő szövegtípusokat (kommunikációs funkció szerinti felosztásban). Megismeri a hivatalos nyelvhasználat szövegtípusait: kérvény, levél, önéletrajz, motivációs levél.</p> <p>2MNY.2.1.1. Különbséget tesz a beszéd és írás jellemzői között. Ismeri az írás kialakulásának történetét. Ismeri a közlésfolyamat funkcióit (tájékoztató, ábrázoló, ismertető, felhívó, poétikai, értelmező, kapcsolattartó, metanyelvi). Tud a kommunikációs zavarok forrásairól, a közlés nehézségeiről. Ismeri a kommunikáció megvalósulási formáit (én-kommunikáció, személyközi, csoportos és tömegkommunikáció). Megismeri a tömegkommunikáció jellemzőit, szocializáló és véleményformáló hatását.</p> <p>2MNY.2.1.2. Megismerkedik a tömegkommunikáció új eszközeivel, az írott és elektronikus sajtó műfajaival: hír, tudósítás, interjú, riport, karcolat, recenzió stb. Ismeri a szóbeli kommunikációs folyamat szakaszait, és alkalmazza a megfelelő hozzájuk kötődő nyelvi formákat: kapcsolatfelvétel (köszönés, bemutatkozás, bemutatás, megszólítás), a kapcsolat tartása, lezárása. Felismeri, megnevezi és megalkotja az alapvető szövegtípusokat (elbeszélő, leíró, érvelő). Megismerkedik a szónoki beszéd fölépítésével.</p> <p>2MNY.2.1.3. Ismeri, megfogalmazza, alkalmazza a norma, a köznyelv alapvető szabályait. Tisztában van a regionális köznyelv jellemzőivel, használati tereivel. Tud a szókészlet változásáról: felismeri az új szavakat a mai nyelvhasználatban. Felismeri a különböző nyelvváltozatok nyelvi jellemzőit. Tisztában van a szaknyelvek és csoportnyelvek, az új (internetes) nyelvi létmódok jellemzőivel. Ismeri a magyar nyelv eredetét. Fel tudja vázolni a finnugor nyelvcsaládot. Fel tudja vázolni a magyar írásbeliség kialakulásának rövid történetét.</p> <p>2MNY.2.1.6. Ismeri a paronimákat, homonimákat. Tisztában van a paronimákhoz kötődő nyelvhelyességi tudnivalókkal. Irodalmi alkotások elemzések alkalmazása a szó hangulati értékéről szerzett ismereteit.</p> <p>2MNY.2.1.8. Képes érvelő szóbeli és írásbeli szövegtípusok létrehozására: hozzászólás, esszé, kisértékezés. Felismeri a szöveg szerkezeti elemeit, a cím, a téma és a tételmondat kapcsolatát. Felismeri és megnevezi a szöveg kapcsolóelemeit (grammatikai és jelentéstani elemek). Ismeretei vannak az írásképről és helyesírásról mint stílusjegyről.</p> <p>2MNY.1.1.5. Alapismeretei vannak a szókészlet felosztásáról. Tisztában van a szó és lexéma fogalmával. Felismeri és megnevezi az alapszófajokat és átmeneti szófajokat. Ismeri a legalapvetőbb szóalkotási módokat. Ismeri és megnevezi a legfontosabb igeformákat, az igehez járuló idő- és módjeleket és személynagokat (az alanyi és tárgyaz ragozás jellemzőit). Ismeri, megnevezi a névszókhoz járuló toldalékokat. Ismeri a szóképzés szabályait, a toldalékformák fajtáit, alakját, jelentését, sorrendjét.</p> <p>2MNY.2.1.5. Képes a magyar nyelv szófaji rendszerének felvázolására. Tudja a szófajok alapvető tulajdonságait, ismeri az alapszófajok alcsoportjait. Ismeri a viszonyzókat és mondatszókat. Ismeri a többszófajúság, az alkalmi szófajváltás fogalmát. Ismeri a ritkább szóalkotási módokat (szórövidítés, szóelvonás, szóhasadás, szöveggyűlés, mozaikszó-alkotás, népetimológia). Megnevezi a képzőfajtaikat, ismeri szerepüket. Ismereteiket szerez a nyelvújítás sajátos szóalkotási módjairól (szóképzés, szóösszetétel, szóösszerántás, szórövidítés, elavult szavak felújítása, tájszavak beemlése a köznyelvbe, idegen szavak lefordítása). Ismeri a mozaikszók, a fontosabb rövidítések, a számok helyes írásmódját. Ismeri a legfontosabb idegen szavak magyarban szokásos alakját, használatának szabályait, jelentését. Megismeri és alkalmazza a hagyományos írású magyar személynevek és az idegen nevek helyesírásához kötődő szabályokat.</p> <p>2MNY.3.1.5. Különbséget tesz szabályos és szabálytalan szóalkotás között. Tudatában van a magyar nyelv agglutináló jellegének, jelentéstömörítő vonásainak, a magyar szóalakokat összetett idegen nyelvi példákkal. Felismeri az átmeneti és összetett mondatrészeket (határozói értékű tárgy, összetett</p>	<ul style="list-style-type: none"> – tudatossá válnak a különféle kommunikációs helyzetekben alkalmazandó magatartásformák, a nyelvi megnyilatkozás követelményei, a más kultúrákkal való kapcsolattartás fontossága és sajátosságai; – a szövegalkotás fázisainak az ismeretében különféle szövegfajtaikat alkot; – kialakulnak a beszédhelyzetnek megfelelő nyelvváltozat követelményeire igazodó megnyilatkozásformák; – megismeri a hatékony kommunikáció követelményeit; – biztosan alkalmazza az érvelés technikáját; – megismeri a verbális és nonverbális kommunikáció eszköztárát; – a tananyaggal, a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos vitákban világos, ok-okozati viszonyra, példákra, ellentételezésre, analógiára stb. épülően érvel; – az érvelés technikájának biztonságos alkalmazásával különféle beszédhelyzetekben alkalmazandó szövegeket hoz létre; – alkalmazza a verbális és nonverbális kommunikáció eszköztárát; – képes a problémamegoldó gondolkodásra, a gondolatok önálló megfogalmazására, önálló ítélethozatalra; – ismeri a nyelvi rendszer szintjeit, sajátosságait; – egységben szemléli a nyelvi szintekkel kapcsolatos ismereteket; – tudatosítja a magyar nyelv agglutináló jellegéből eredő kifejezési lehetőségeket; – folyamatosan gazdagítja a szókincsét; – korrelációt állít fel az anyanyelv és az idegen nyelvek között; – elemzési készségek birtokában az anyanyelv morfológiai rendszerét biztonsággal kezeli. – felismeri a hivatalos és publicisztikai szövegek stílusjegyeit, és ismeretei birtokában képes megfelelő stílusú közéleti jellegű és publicisztikai szövegtípusokat létrehozni. 	<p>NYELVI ISMERETEK</p> <ul style="list-style-type: none"> • Szövegtani ismeretek (Szövegtípusok) • Retorika és kommunikáció (Alapvető retorikai ismeretek; Kommunikáció) • A nyelvi szintek grammatikája (Szó- és jelentés tan) • Stilisztika

<p>határozók). Ismeri a szabad bővítmények és a vonzat fogalmát. Felismeri a valódi és álszintagmákat, a szintagmák kapcsolódását a mondat szinteződésében. Ismeri a metafora nyelvtani megnyilvánulási módjait (predikatív, jelzői és az értelmezői szerkezet).</p> <p>2MNY.3.1.3. Ismeri a dialektus, szociolektus, digilektus fogalmát. Ismeri a tájszavak felosztását. Képes a magyar nyelv eredetének átfogó bemutatására. Ismeri és be tudja mutatni a nyelvrokonság bizonyítékait. Képes bemutatni első nyelvemlékeink tartalmi-nyelvi jellemzőit. Ismeretekkel rendelkezik a legjelesebb őshazakutatással, finnugristikával, nyelvújítókkal, nyelvészekkel, nyelvi folyóiratokkal kapcsolatban.</p> <p>2MNY.1.2.4. Ismeri és megnevezi a tantervben előírányzott irodalmi műveket és alkotóik munkásságának jellemzőit, továbbá az irodalmi korszakok legfontosabb tartalmi-formai jellemzőit. Képes röviden megfogalmazni az irodalmi mű szövegvilágának témáját, jellemzőit és fő motívumait, megnevezi a mű főszereplőit. Intermediális (pl. képzőművészeti, zenei, színházi, filmművészeti), illetve interdiszciplináris jellemzőket ismer fel és nevez meg a tantervben előírányzott irodalmi szövegben.</p> <p>2MNY.1.2.5. A tantervben előírányzott irodalmi szöveg nyomán egyszerű következtetést fogalmaz meg szépirodalmi és nem szépirodalmi példákra hivatkozva, szóhasználatába beépíti az olvasott szöveg fogalomrendszerét. Megismerkedik a magyar nemzeti kultúra kialakulásának folyamatával és intézményeivel. Tiszteletet mutat a nemzeti irodalom és kultúra értékei és más népek kultúrája iránt. Felismeri és megnevezi a magyar nemzeti és kulturális elemeket a művekben.</p> <p>2MNY.1.2.6. Különböset tesz az ugyanazt vagy hasonló témát, karaktereket és eseményeket feldolgozó szépirodalmi és nem szépirodalmi szöveg között. Megérti a rövidebb, egyszerűbb irodalmi és nem irodalmi szövegeket és parafrazisukat. Felismeri a keresett információkat a nem szépirodalmi szövegben.</p> <p>2MNY.2.2.2. A tantervben előírányzott irodalmi műben vagy annak részletében felismeri és felsorolja a lírai, epikai és drámai műnem sajátosságait, és megkülönbözteti az alapvető irodalmi műfajokat, amelyekhez ezek a művek tartoznak. Felismeri az alábbi műfajokat: életrajz, önéletrajz, napló, útleírás, emlékirat és a tudományos-ismeretterjesztő szövegek. Megnevezi a következő műfajok jellemzőit: ekloga, episztoła, plantus, zsoltár; paranesis, pikareszk-, eszme-, fejlődés-, tudat-, lélekábrázoló, utópikus, fantasztikus, társadalmi, dokumentumregény; antik, reneszánsz, klasszicista, epikus, abszurd dráma. Felismeri az átmeneti műfajokat (mesedráma, drámai költemény, filozófiai dráma, prózavers, tragikomédia).</p> <p>2MNY.2.2.5. Önállóan elemzi az irodalmi alkotásokhoz fűződő társadalmi kérdéseket, és érvekkel támasztja alá véleményét. Felismeri a különböző irodalmi művek, korszakok, stílusirányzatok közötti összefüggéseket. Felfedezi és megnevezi az irodalmi művek közötti intertextuális és interdiszciplináris kapcsolatokat. Érti és értékeli az irodalom és más művészetek közötti összefüggéseket.</p> <p>2MNY.2.2.6. Önállóan választ olvasmányt a korosztályának megfelelő irodalom köréből. Olvasói kíváncsiságot mutat, érti, milyen jelentősége van az olvasásnak a maga műveltsége és tudása fejlesztésében. Hosszabb terjedelmű egyszerűbb nyelvű és szerkezetű irodalmi és nem irodalmi szövegrészletet sokrétűen értelmez. Megnevezi és ismereteire hivatkozva elemzi a különböző irodalmi műveket: műfaji, nyelvi és kulturális szempontok, valamint a nemzeti jellemzők (népi kultúra, művelődéstörténet, néphagyomány stb.) szerint.</p> <p>2MNY.2.2.7. Különböset tesz a mű parafrazeálása és elemzése között. Meg tudja különböztetni az irodalmi alkotásokról szóló népszerűítő szöveget az értékteremtést előnyben részesítő szakszövegtől. Kiemeli és felsorolja a művek alapadatait, megfogalmazza annak fabuláját, olvasmányairól olvasónaplót, vlogot, beszámólót készít.</p> <p>MNY.2.3.3. Megérti a hosszabb, egyszerűbb szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket: bemutatja a szépirodalmi művekben megjelenő helyzetek, jellemelek, érzelmek és gondolatok összefüggéseit, felismeri a lírai formanyelv (ritmus, rím, hangzás, képszerűség) stílusjegyeit. Képes a szövegek közötti kapcsolatok felismerésére és értelmezésére (pl. téma, szereplők, motívumok, utalások).</p> <p>2MNY.3.2.1. Fejlett olvasási kultúrája van, az irodalmi mű olvasása élményt jelent számára. Az olvasás révén gyarapítja tudását, szókincsét, fejlesztí érvelési készségét, ki tudja fejteni véleményét, meg tudja védeni álláspontját. Tudatosan alkalmazza az irodalomelméleti fogalmakat. Képes irodalmi és nem irodalmi fogalmak meghatározására. Ismeri a már korábbiakon túl a drámai, epikai, lírai, az alteritás, ambivalens, anticipáció, epigon, filológia, kánon, profán fogalmak jelentését stb.</p> <p>2MNY.3.2.2. Képes a különböző közepes összetettségű irodalmi művek műfaji, tematikai, motivikus, nyelvi-stilisztikai összevetésére. Megkülönbözteti és részletek alapján értelmezi az átmeneti irodalmi műfajokat. Fejlett érvelő technikával fogalmazza meg megállapításait a szövegről.</p> <p>2MNY.3.2.4. Az irodalmi műveket intermediális és interdiszciplináris kontextusba helyezve értelmezi: megnevezi és véleményt alkot az irodalmi mű más művészeti ágakkal és tudományterületekkel fennálló kapcsolatáról.</p> <p>2MNY.3.2.5. Olvasmányai, illetve fordítások révén és más népekkel való kapcsolata során gyarapítja interkulturális ismereteit. Párhuzamot von a klasszikus és a kortárs irodalmi alkotások tematikai, stilisztikai, motivikus, formai sajátosságai között, önállóan fedez fel közöttük intertextuális összefüggéseket.</p> <p>2MNY.3.2.8. Ajánlást fogalmaz meg irodalmi művekhez, és megindokolja a választását.</p> <p>2MNY.1.1.4. Ismeri helyesírásunk alapelveit. Ismeri a beszédhangok keletkezésének módját. Ismeri a mássalhangzók és magánhangzók rendszerét. Megkülönbözteti a magánhangzókat időtartam (rövid és hosszú) és a nyelv</p>	<ul style="list-style-type: none"> – megismeri a 17., a 18. és 19. századi európai ember világerését, kulturális törekvéseit, szellemi mozgalmait, a korszakra jellemző gondolkodás irodalmi változatait; – megismeri és érti a felvilágosodás korélményét és szellemi mozgalmait (racionalizmus, klasszicista ízlés, érzékenység); – megismeri a kor kiemelkedő művelődéstörténeti, művészettörténeti és irodalmi jelenségeit, opusait; – megismeri a 19. századi magyar irodalom európai összefüggéseit, társadalomtörténeti vonatkozásait; – megismeri a 19. század irodalmának alakulástörténeti összefüggéseit, megérti a művészeti irányzatok és műfajok létformáját; – megismeri és olvassa a 19. század európai és magyar irodalmi jelenségeit, opusait, műalkotásait; – érti az irodalmi beszédmódokat, felismeri a poétikai sajátosságokat; – jártas az irodalmi szövegek értelmezésében és elemzésében; – felismeri az interdiszciplináris és -textuális kapcsolatokat; – elsajátítja a helyes kiejtés szabályait, a kulturált nyelvi megnyilatkozás eszköztárát, írásbeli és szóbeli megnyilvánulását igényesség, választékosság jellemzi; – pozitív viszonyt alakít ki a helyesíráshoz és nyelvműveléshez; – tudatosítja a fontosabb helyesírási szabályokat, a megismert helyesírási szabályokat alkalmazza, használja a helyesírási kézikönyveket; – elsajátítja a szóbeli és írásbeli beszámoló, a kisértekezés, a felszólalás, a kiselőadás és a prezentációk szerkesztését, kifejezőeszközeit, stílus követelményeit; – különféle típusú szövegeket alkot és ért; – képes önálló értelmezések kialakítására; – elsajátítja az elbeszélés, a leírás, a párbeszéd, a jellemzés, a képi/metaforikus beszéd formáit; – tud változat készíteni, jegyzetelni, helyesen megjelölni a forrást és idézni; – ismeri a meghívó, a levél, az önéletrajz, a kérvény normatív formáit; – kialakul nála a kritikai attitűd; – felismeri a többnyelvűség hagyományát és lehetőségeit, képes az interkulturális kommunikációra; – képes az eredeti magyar szöveg és idegen nyelvű fordításának összevetésére; – képes az önálló információszerezésre és -feldolgozásra beleértve az új digitális információforrások felhasználását is; 	<p>IRODALMI ISMERETEK</p> <ul style="list-style-type: none"> • A felvilágosodás irodalma és hatása • A romantika és intertextuális kapcsolatai • A realizmus felé • A koramodernség beszédmódja <p>KOMMUNIKÁCIÓS KULTÚRA</p> <ul style="list-style-type: none"> • Helyesírás és gyakorlati nyelvhelyesség (Helyes ejtés és -írás) • Szövegértés – szövegalkotás – szövegmondás • Könyv-, könyvtár- és internetismeret
--	---	--

<p>vízszintes mozgása szerint (mély és magas magánhangzók). Ismeri, megnevezi és alkalmazza a hangrend és a magánhangzó-illeszkedés törvényét. Ismeri a mássalhangzók időtartam és zöngéesség szerinti fölösztását. Ismeri, megnevezi, elemzi a mássalhangzók hangtani változásainak egyszerűbb eseteit. Pontosan jelöli a magánhangzók és mássalhangzók időtartamát a közismert szavakban. A hangkapcsolatokat helyesen jelöli a mássalhangzó-változások esetében.</p> <p>2MNY.1.3.2. Rövid, összefüggő, logikus felépítésű beszélt vagy írott nyelvi szöveget alkot különböző szövegtípusokban és műfajokban. Tartja magát az alaptémához. Alkalmazza az elbeszélő, leíró és érvelő közlésmódokat. Összefoglal egyszerűbb szépirodalmi és nem szépirodalmi szöveget kiemelve a lényeges vagy érdekes részleteket. Röviden megfogalmazza olvasmányélményét vagy más művészi alkotás keltette érzelmeit, gondolatait.</p> <p>2MNY.1.3.3. Irodalmi, nyelvi, művelődési témákkal, illetve a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos véleménycserében, vitában mások véleményét meghallgatja, és figyelembe veszi azt saját egyszerűbb érvelő szövegének megalkotásakor. A szóban vagy írásban felvázolt álláspontját érvekkel támasztja alá.</p> <p>2MNY.1.3.4. Szóbeli és írásbeli megnyilatkozásaiban alkalmazza a nyelvi, nyelvhelyességi szabályokat, és tisztelgetben tartja a nyelvváltozatok közötti kódváltás szükségességét. Szövegalkotáskor különválasztja a szöveg részeit, címet és alcímeket ad, tud idézni. Az érettségi dolgozatot a szakdolgozatok alkotásának szabályai szerint írja (lábjegyzeteket használ, tartalomjegyzéket és bibliográfiát készít). Magánjellegű és hivatalos levelet ír, gyakrabban használt mindennapi hivatalos szövegfajtákat (önéletrajzot, kérvényt, fellebbezést, igénylést, hirdetést) fogalmaz. Kí tudja tölteni a különböző űrlapokat és formanyomtatványokat. Rendezett, olvasható írásképe van.</p> <p>2MNY.2.3.1. Hosszabb, egyszerű beszélt vagy írott nyelvi szöveg megalkotásakor saját véleményének, álláspontjának pontos, árnyalt tolmácsolására törekszik. Helytáll a kommunikáció különböző közéleti szinterein, közönség előtt beszél nyelvi, irodalmi és művelődési témákról. Álláspontját hitelesen képviseli, ugyanakkor tiszteli a sajátjától eltérő véleményeket; szóbeli közlései során alkalmazkodik a kommunikációs folyamat tényezőihez, céljához, és figyelembe veszi a különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságait. Kifejezően olvas szépirodalmi szövegeket, illetve a mindennapi kommunikációban a mondat- és szövegfonetikai eszközök (hangerő, hangmagasság, hangszín, tempó, szünet, hangsúly, hanglejtés) ismeretének birtokában hozza létre produkcióját. Képes hosszabb szövegrészletek, memoriterek szövegű, értelmesen tagolt és kifejező előadására. Törekszik a megfelelő artikulációra, a kiejtés egyéni sajátosságainak fejlesztésére és tudatos használatára. Hosszabb nyelvi, irodalmi és művelődési témákról szóló előadásokon aktív, értő közönség, kérdéseket tesz fel.</p> <p>MNY.2.3.2. Hosszabb, egyszerű beszélt és írott szöveget alkot az elbeszélő, leíró és érvelő közlésmódot alkalmazva. Véleménycserében, vitában pontoságra, érzékletességre és a lényeg kiemelésére törekszik, megfelelő kitérőket tesz, érdekes részleteket és megfelelő példákat választ. Felismeri a humort az irodalmi művekben, és megfelelő módon alkalmazza azt saját szövegeiben. Pontosan megfogalmazza az irodalmi mű vagy más művészi alkotás keltette hangulatot, élményt, véleményt, álláspontot. Röviden összefoglal hosszabb, egyszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket.</p>		
--	--	--

8 A tudásszabványok az **általános középiskolai oktatás befejezéséig** valósulnak meg. Ugyanazon tudásszabvány (vagy valamelyik része) több alkalommal is aktiválódik a tanév során, illetőleg a középiskolai oktatás befejezéséig, azonban különböző kimenetek kapcsán. Ez az eljárás biztosítja az egyéni tanulói teljesítmény mind magasabb szintű megvalósulását, a tanulók ismeretei, készségei és képességei viszont ily módon folyamatosan új szemszögből szemlélhetőkké, megszilárdíthatókká, bővíthetőkké és rendszerezhetőkké válnak. A Magyar nyelv és irodalom tantárgy és az általa felölelt területek bonyolultsága folytán fontos, hogy a középiskolai oktatás mind a négy éve folyamán fokozatosan valamennyi tudásszabvány megvalósítása sorra kerüljön, azzal, hogy egyes tudásszabványok valamely kimenethez konkrétan is kötődnek.

ÚTMUTATÓ A PROGRAM DIDAKTIKAI-METODIKAI MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ

I. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS TERVEZÉSE

A *Magyar nyelv és irodalom* tanításának és tanulásának hozzá kell járulnia az alkotói és kutatói szellem kialakulásához, amely lehetővé teszi a tanulók tudásának gyarapítását, funkcionális készségeik fejlesztését, mindezt pedig alkalmazni képesek továbbtanulásuk során, választott hivatásukban és a mindennapi életben. A tantárgy lehetővé teszi, hogy kialakítsák értékrendjüket, amely a nemzeti és a nemzetközi kulturális örökség megőrzéséhez szükséges, hogy felkészüljenek a multikulturális társadalomban való életre, hogy általános és tantárgyközi kompetenciákra tegyenek szert, amelyek relevánsak a közösség életében való aktív részvétel és az élethosszig tartó tanulás szempontjából.

A tanulók tudásának, képességeinek, jártasságának és álláspontjainak minősége és tartóssága sokban függ a tanítási-tanulási folyamatban alkalmazott elvektől, formáktól, módszerektől és eszközöktől. Ezért a magyar nyelv és irodalom korszerű oktatása feltételezi, hogy a kimeneteket a tanulók fokozott gondolatli tevékenységgel érik el, miközben tisztelik és méltányolják a didaktikai elveket (különösen: a tanulók tudatos tevékenységét, a tudományosságot, megfelelést, fokozatosságot, rendszerességet és nyilvánvalóságot), valamint azoknak az oktatási formáknak, módszereknek, eljárásoknak és eszközöknek

az adekvát alkalmazását, amelyeknek az értékét megállapította és megerősítette a magyar nyelv és irodalom tanításának és tanulásának korszerű gyakorlata és módszertana (elsősorban: a munka szervezésének különböző módjai és a feldolgozandó tartalmaknak és a tanulók képességeinek megfelelő kommunikatív, logikai és szakmai (speciális) módszerek alkalmazása). A meghatározott oktatási formák, módszerek, eljárások és eszközök kiválasztása elsősorban attól függ, mely kimeneteket kell megvalósítani, és azoktól a tartalmaktól is, amelyek segítenek az előírányzott kimenetek megvalósításában.

Oktatási módszerek: előadás, magyarázat, elbeszélés, a tanulók kiselőadásai, megbeszélés, vita, szemléltetés, munkáltató módszer, projekt módszer, tanulási szerződés, kooperatív oktatási módszer, szimuláció, szerepjáték, játék, tanulmányi kirándulás, házi feladat.

Munkaformák: frontális munka, (differenciált) egyéni munka, párban folyó tanulás: páros munka (hasonló szinten levő tanulók oldanak meg közösen valamint feladatot) és tanulópár vagy tutorrendszerű tanulás (különböző szinten levő tanulók közötti tanulmányi kapcsolat), csoportmunka.

A magyar nyelv és irodalom oktatása és tanulása a tantárgy számára speciálisan kialakított tantermekben és kabinetekben folyik, amelyeknek a felszerelése összhangban kell, hogy legyen a gimnáziumi normákkal. Részben más iskolatermekben is tartható óra (iskolai könyvtár-médiatár, olvasóterem, audiovizuális terem stb.), az interneten és iskolán kívül (könyvtár, színház, múzeum, mozi, képtár stb.)

A magyar nyelv és irodalom oktatásában jóváhagyott tankönyvek és kézikönyvek használatosak, továbbá könyvtári-információs és informatikai anyagok, amelyek a tanulók szisztematikus felkészítését szolgálják. Célunk, hogy tanulóink önállóan használják az ismeretszerzés különböző forrásait az oktatásban és azon túl.

A nyelvi ismeretek, irodalmi ismeretek és kommunikációs kultúra területe egységes tantárgyat képez, áthatja és kiegészíti egymást. Emiatt a javasolt óraszám csupán keretszám (a nyelvi ismeretek területéé 30, az irodalomé 60, a kommunikációs kultúráé pedig 21). A tanítás-tanulás körültekintő tervezésével, amellyel el kell jutni mindhárom terület előírt kimeneteinek megvalósításához, a tanár maga fogja meghatározni az óraszámot, miközben figyelemmel kíséri a tanulók eredményeit.

II. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS MEGVALÓSÍTÁSA

TERÜLET: NYELVI ISMERETEK

A gimnázium második osztályos tanterve négy nyelvészeti témakört tartalmaz, és összhangban áll az előírt kimenetekkel és tudásszabványokkal. A tanterv az általános iskolai tananyag bővítését irányozza elő, illetve új fogalmakat és korszerű nyelvészeti nézőpontokat von be a tanítási-tanulási folyamatba.

Szövegtani ismeretek

Szövegtípusok. A szövegtípusok osztályozásnak szempontjai. Az írott és beszélt, valamint az írott-beszélt szövegtípusok vázlatos bemutatása. Az elbeszélés, leírás, jellemzés szerkezeti-stilisztikai jellemzői. A hivatalos nyelvhasználat szövegtípusai: kérvény, levél, önéletrajz, motivációs levél, jegyzőkönyv stb. és ezek elektronikus változatai. Érvelő szóbeli és írásbeli szövegtípusok: vita, hozzászólás, esszé, kisértkezés. (Javasolt óraszám: 8)

Retorika és kommunikáció

Alapvető retorikai ismeretek. Az érvelés technikája, fajtái. Az érv fölépítése. A vélemény megfogalmazásának hatásos nyelvi-stilisztikai eszközei. A szóbeli és írásbeli érvelés szövegtípusainak (alkalmi beszéd, előadás) témája és kommunikációs célja, fajtái, fölépítése. A szóbeli beszéd megszólaltatásának kritériumai, etikai és kommunikációs kívánalmi, nyelvi és nem nyelvi eszközei. A nem verbális (non-verbális) kommunikáció. Érvelés, kommentelés a közösségi oldalakon.

Kommunikáció. A hatékony kommunikáció. Kommunikáció és jelenlét. Hallgatás és aktív hallgató. Női és férfi kommunikáció. Kultúraközi kommunikáció (a fordítás néhány problémája). Tömegkommunikáció (a téma kidolgozását ld. a Kommunikációs kultúra területnél).

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Maszk-énkép–selfie; Facebook-történetek. Lajkohólia. (Javasolt óraszám: 8)

A nyelvi szintek grammatikája

Szó- és jelentés

Jelentés: A jelről tanultak ismétlése. Jelentésfajták: lexika, szintaktikai, pragmatikai jelentés. Hangalak és jelentés kapcsolata: homonímia, poliszémia, szinonímia, antonímia, paronímia. A hangalak és a jelentés objektív és szubjektív viszonya (hangutánzó és hangulatfestő szavak). A szöveg és a szövegalkotó elemek jelentése és használati értéke. A névmások szövegtani szerepe. Szómező. Szemantikai alakzatok. Hétköznapi és irodalmi metaforák, nyelvi képek.

Szókészlet: A szókészlet rétegei. Új regiszterek, szociolektus, digilektus. A szókészlet eredete. Az idegen szavak. Szólások, szállóigék.

Szóalaktan: A szó és a szóelem fogalma. A morfémák osztályai. Tő- és toldaléktípusok.

Szóalkotási módok: szóképzés, szóösszetétel, ritkább szóalkotási módok (szóelvonás, rövidítés és továbbképzés, szóvegyülés, szóhasadás, köznevesülés, népetimológia). (Hangsúlyt fektetünk a nyelvújítás sajátos szóalkotási módjainak a bemutatására). Szóösszetétel és szó szerkezet (szintagma). Digitális neologizmusok, ortográfiai neologizmusok (pl. @, #, &, ←, * stb.).

Szófajtan: A szófajok áttekintése: alapszófajok, viszonzyszók (toldalékértékű viszonzyszók: segédigék, névutók és névutómelléknevek, igekötők; nem toldalékértékű viszonzyszók: névelők, kötőszók, módosítószók, tagadószók), mondatszók (interakciós mondatszók, hangutánzó mondatszók, indulatszók, mondatértékű módosítószók). Névmások és ige nevek a főnévi (pl. én, ez, az, egymás), melléknévi (pl. ilyen, olyan, mekkora), számnévi (pl. valahány, ennyi, annyi), határozószói névmások (pl. itt, ott, ekkor, akkor, ahonnan, amerre, hol, hová, valahogy, bármikor, semeddig stb.). A névmások funkcionális felosztása. Átmeneti kategóriák. Alkalmi szófajváltás.

A *Magyar grammatika* (szerkesztette: Keszler Borbála) szerint a melléknév a számnév kategóriáját is felöleli (ennek a problematizálása).

Összevetés: Alaktani és jelentéstani összevető vizsgálat a magyar és az indoeurópai nyelvek között.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Egy ismert 20. századi nyelvész kutatásainak bemutatása.

(Javasolt óraszám: 10)

Stilisztika

A beszédhelyzetnek megfelelő megnyilatkozás, szövegalkotás. A különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságai, a különböző stílusrétegek beépülése a szépirodalmi alkotásokba. A hivatalos és publicisztikai stílus jellemzői.

(A tanuló alkalmazkodik a kommunikáció tényezőihez, céljához, fölismeri a különböző szövegműfajok, stílusrétegek sajátosságait, a különböző stílusrétegek beépülését a szépirodalmi alkotásokba. Ismeri a hivatalos és publicisztikai stílus jellemzőit, és a közéleti és publicisztikai műfajú szövegtípusok létrehozásakor a stilisztikai követelményeknek megfelelően alkot.)

(Javasolt óraszám: 4)

Összesen: 30 óra

A tanterv kísérletet tesz a nyelvtanítás korszerűsítésére, a leíró nyelvtan dominanciájának megszüntetésére törekszik, és a kommunikációs kompetencia fejlesztését helyezi előtérbe. A szótani ismeretek tanítását összekapcsoljuk az irodalmi szövegek földolgozásával.

Projektmunka lehet: Gyűjtés a digilektusok területéről: Új ortográfiai jelek a netnemzedék nyelvében (a csetnyelvben, az SMS-ekben), az irodalmi alkotásokban.

A retorikai ismereteket főlhasználjuk a szóbeli beszéd szerkezetét követő versek értelmezésekor, szerkezeti vizsgálatok: például a *Himnusz* vagy a *Szózat* feldolgozásakor.

A retorikai ismeretek tanításakor haszonnal forgathatók Aczél Petra könyvei: Aczél Petra (2017). *Neked van igazad? Érvelés és meggyőzés a gyakorlatban*. Budapest: Tinta Könyvkiadó., Aczél Petra (2012). *Médiaretorika* Budapest: Magyar Mercurius.

A kommunikációs kultúránál ajánlott, perekhez kötődő *védő- és vádbeszéd*ek kötődhetnek az irodalmi alkotásokhoz is (pl. az *Ágnes asszony* és a *Telemre hívás* című balladákhoz). A beszédek megírása mellett drámapedagógiai foglalkozás keretében a per is megjeleníthető.

A szóösszetételek tanításakor a metaforikus szóalkotás összeköthető a többi nyelvi szinttel (szó szerkezet, egyszerű és összetett mondat) a kognitív metaforaelmélettel, a hétköznapi és irodalmi metaforával.

Gyűjtőmunka, nyelvi játék, improvizációs gyakorlat, értelmezési vita szervezhető a következő témákban: tulajdonnevekhez (pl. Jónás, Jézus, Mária, Júdás) kötődő szómetaforák, testrészekhez, növény- és állatnevekhez fűződő metaforikus szóalkotás (pl. farkasétvágy, majomszeretet, sasszem, dióbél, májvirág), irodalmi szómetaforák (bohócska-lelkem, kockacsend, dió-szeme, eper-ajka).

TERÜLET: IRODALMI ISMERETEK

A gimnázium második osztályos tanterve négy irodalmi témakört tartalmaz, amely összhangban áll az előírt kimenetekkel és tudásszabványokkal, ugyanakkor befogadásközpontú és kompetenciafejlesztő irodalomtanítást irányoz elő.

A felvilágosodás irodalma és hatása

A felvilágosodás mint szellemi mozgalom: a korszak filozófiája (racionalizmus és empirizmus, a deizmus fogalma), tudományos fel-

fedezései, művészeti és irodalmi jelenségei. A Kepler-jelenség tudománytörténeti és irodalmi tematizációi. A kor tudományos kutatásai (pl. a Naprendszerrel alkotott tudományos elképzelések; a Göttingeni Egyetem: Gauss és Bolyai János), a camera obscura és a klasszicista festészet; magatartásmodellek a korban, mai olvasatok.

A francia felvilágosodás (Montesquieu, Voltaire, Rousseau, Diderot) és a német klasszika (Goethe, Schiller, Lessing)

Molière színpada és a XVIII. századi színjátszás jellegzetességei. Molière-előadások ma. A Tartuffe-vita.

Mária Terézia császári udvara a magyar irodalomban (a testőrírók)

Az angol felvilágosodás irodalmából (Jonathan Swift: Gulliver utazásai, Daniel Defoe: Robinson Crusoe és a robinzonád)

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A sziget mint motívum és toposz – intertextuális kapcsolatok a későbbi korok irodalmával (William Golding: A legyek ura). A beavatódás problémája. A Faust-téma továbbélése. A Gullivertől az Orwell-regényekig, Don Juan és a színházi hagyomány. Iphigeneia az irodalomban. Weimar és a német klasszika. A Stuart Mária-feldolgozások. Tell Vilmos alakja. A pénz az irodalomban.

Johann Wolfgang Goethe: Az ifjú Werther szenvedései, részletek a Faustból, Goethe-balladák. A szentimentális és nevelődési regény jelensége, az „emberiségköltemény” és európai hagyománya. Márton László Faust-fordítása.

Friedrich Schiller: Az örömhöz és más versek.

A vidéki magyar nemesi világ a XVIII. századi magyar irodalomban (Bessenyei György: A filozófus, Kármán József: Fanni hagyományai). Csokonai-átírások. A Fanni hagyományai és a téma továbbélése (pl. Závada Pál: Jadviga párnája). Kapcsolattörténeti vonatkozások.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Tisza-versek a magyar irodalomban.

Csokonai Vitéz Mihály költészete: Az álom, Az estve, Dorottya..., A Magánosság, válogatás a Lilla-ciklusból.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): fűszövegek írása, a népiesség kezdetei a magyar irodalomban (Szerelmedal a csikóbőrös kulacsához, Miért ne innánk, Szegény Zsuzsi, a táborozáskor/Estve jött a parancsolat...).

Nyelvalkotás és nyelvújítás a XVIII. század végén és a XIX. század elején: Az irodalmi izlésviták. A Mondolat és a Felelet a Mondolatra. Az Árkádia-per. Vuk Karadžić munkásságának kapcsolattörténeti vonatkozásai.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Népköltészeti gyűjtések.

Kazinczy Ferenc: Tövis és virágok (válogatás). Péterfy Gergely: Kitömött barbár (részletek) – összehasonlító vizsgálatok.

Batsányi János: A franciaországi változásokra.

Óda, elégia és episztola Berzsenyi Dániel költészetében: A magyarokhoz I., A magyarokhoz II., A közelítő tél, Levéltöröredék barát-némhoz. Berzsenyi és Horatius. A Berzsenyi-recepció. A Berzsenyi-téma a magyar költészetben, át- és újraírások: Babits Mihály, Orbán Ottó, Orbán János Dénes és Böndör Pál versei.

Színház és dráma a XIX. század elején: Friedrich Schiller, Katona József.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Zene és irodalom kapcsolatai a XIX. században. A Bánk bán (a „nemzeti dráma”) befogadástörténetéről.

Kölcsey Ferenc: Hymnus.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A Hymnus himnuszvá válása és megzenésítése. Orbán Ottó Kölcsey-verse. Zrínyi alakja Kölcsey opusában.

A romantika és intertextuális kapcsolatai

L. G. N. Byron és A. Sz. Puskin. A byronizmus jelensége. Hatásuk: Arany László: Délibábok hőse.

Az új romantikus hős: a költő és forradalmár zseni: William Wordsworth és Samuel Taylor Coleridge, Novalis, Friedrich Hölderlin. Percy Bysshe Shelley, Petőfi Sándor, Jovan Jovanović Zmaj, Laza Kostić stb. (szövegolvasás, a fordítások vizsgálata)

A magyar reformkor eseményei és irodalmi tematizációi. Jókai Mór: És mégis mozog a föld. Jókai és a média. A nemzeti múlt megidézése, jó és rossz dichotómiája Jókai regényeiben. Jókai és a természet-tudományok. Filmes kapcsolatok.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Széchenyi István hatása a magyar irodalomra és művészetekre. Utazó és vándorló magatartás: utazók, bujdosók, különcök és csepürágók a magyar és európai irodalomban.

Vörösmarty Mihály irodalmi opusa: Csongor és Tünde, Guttenberg-albuma, Gondolatok a könyvtárban, Szózat, Előszó, A vén cigány.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Petőfi Sándor, Juhász Gyula, Petri György, Orbán Ottó Vörösmarty-versei. Mese és mesegyűjtés a romantika korában. A Grimm- testvérek tevékenysége, meséik, mai fordítások és értelmezések. E. T. A. Hoffmann meséi és művészetközi kapcsolatai. Egy mesemotívum továbbélése. Hans Christian Andersen és a magyar irodalom (pl. Szendrey Júlia fordítása, Csáth Géza: A vörös Eszti, Tolnai Ottó: Mi volt kérdés a legszebb Dániában, Lászlóffy Aladár: Az ólomkatona hadifogsága).

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A történelmi regény és új horizontjai. A történelmi regény újabb elméletei. Cooper és az indiánregény. Filmes kapcsolatok. Tárny-szereplők az irodalomban (Andersen nyomán).

1848 magyar irodalma: Költők, írók, versek a forradalomban.

Petőfi Sándor költészete, kultusza, „szerepdilemmái”. Versértelmezések (válogatás Petőfi költészetéből és Az apostol). Részletek olvasása a Petőfi-monográfiákból.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A Petőfi-recepció. Átirások és újraalkotások sorozata: Arany János, Vajda János, Juhász Gyula, Babits Mihály, Illyés Gyula, Orbán Ottó, Esterházy Péter, Kovács András Ferenc, Petri György, Varró Dániel Petőfiről. Az ál-Petőfi jelensége a magyar irodalomban. A Barguzin-legenda. Parti Nagy Lajos: Grafifitnesz. Petőfi-ábrázolások a képzőművészetben. Váteszszerep a költészetben. A digitális kor Petőfi képe. Petőfi-kultusz a Vajdaságban. Gyulai Pál és a kritika.

Arany János balladairása: V. László. Vörös Rébék. Tetemre hívás. Az Arany-epika: a Toldi-trilógia. A lírikus Arany: válogatás költészetéből. A szimbolizmus forrásvidéke Arany költészetében. Arany János költészete mint a modernség előképe. A kapcsos könyv mint „a megkomponált verseskötet kísérlete”. A Bolond Istók-hagyomány: Petőfi Sándor, Arany János, Weöres Sándor.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): A madármotívum a magyar romantikában.

Madách Imre: Az ember tragédiája. A Tragédia utóélete, színrevitele.

A színházi kultúra kezdetei és fejlődése a magyar területeken (különös tekintettel a mai Vajdaság területére).

Edgar Allan Poe és a detektívtörténet.

Projektmunka vagy portfólió (javaslatok): Frankenstein és a borzongató históriák. Horror és thriller a mai filmművészetben. Intermedialis kapcsolatok, szerkezeti sémák.

Victor Hugo és Charles Dickens. Hatásuk a magyar irodalomra. Hugo és Dickens regényei, valamint filmes kapcsolataik.

A realizmus felé

Az európai realizmus és naturalizmus, valamint magyar irodalmi vonatkozások: magyar vonatkozásai: Honoré Balzac. Nyikolaj Vasziljevics Gogol. A századvég magyar novellisztikája (szövegek alapján). A novella sajátosságai.

A koramodernség beszédmódja

A koramodernség kultúraszemlélete és irodalma (az európai és a magyar irodalom). Vajda János, Reviczky Gyula lírája.

Összesen: 60 óra

Ajánlott olvasmányok:

Molière egy drámája

Johann Wolfgang Goethe: *Az ifjú Werther szenvedései*

Kármán József: *Fanni hagyományai*

Katona József: *Bánk bán*

Vörösmarty Mihály: *Csongor és Tünde*

Petőfi Sándor: *A helység kalapácsa v. Az apostol*
 A. Puskin: *Jevgenyij Anyegin*
 Hoffmann, E. T. A. meséi
 Madách Imre: *Az ember tragédiája*
 Arany János: *Toldi szerelme, Toldi estéje és balladák*
 Stendhal: *Vörös és fekete*
 Jókai Mór egy regénye
 William Golding: *A legyek ura*
 Háry János egy történelmi regénye (pl. *Dzsigerdilen*)
 Egy kortárs meseregény
 Péterfy Gergely: *Kitömött barbár*
 E. A. Poe néhány novellája

Az ajánlott olvasmányok közül a tanár kiválaszt 4–5 olvashatót.

A tanterv kísérletet tesz az irodalomtörténetiség dominanciájának megszüntetésére, az egyenes vonalú, irodalomtörténetre alapozott szerkezetből kitörési, kapcsolódási pontokat (linkeket) kínál más korok szerzői, művei, témái stb. felé.

A közös olvasmányok olvasására és a javasolt projektmunkák kidolgozására több időt kapnak a tanulók. Ezt a tanmenet készítésekor is figyelembe kell vennie a magyartanárnak, mert csak ily módon válhat hatékonyá az olvasás, így nevelünk tudatos olvasókat.

Bővül a tanulók általános iskolában elsajátított irodalomelméleti fogalomtára, és új fogalmakat vezetnek be. Az új poétikai szótár hozzájárul a középiskolások elmélyültebb szövegértéséhez.

A tantervi javaslat szerint az általános gimnázium társadalmi-nyelvi irányzatán az előirányzott 111 órából a tanárok 60 órát az irodalmi tartalmak feldolgozására, megerősítésére és rendszerezésére fordítanak. Némely irodalmi mű feldolgozása egy órát kíván, némely kettőt vagy hármát, ezért a tanár irányozza elő és tervezi meg a munka dinamikáját, beleértve a megértés különböző szintjeit, valamint az irodalmi tartalmak összekapcsolását a nyelvi tartalmakkal. Javasoljuk a különböző történelmi, kulturális és műfaji keretből származó szövegek összehasonlító módon való interpretációját. A pedagógusnak külön figyelmet kellene szentelnie arra, hogy rámutasson a sokszínűsége, amely a nemzeti és a világirodalom kanonikus műveinek összefüggéseit és szövegközi kapcsolatait jellemzi (kortárs regény, drámai szöveg; film, rajzfilm, képregény, színházi előadás, történelmi-művelődési tartalmak a televízióban és a világhálón stb.)

Fontos, hogy a tanár ismertesse a tanulókkal a tantárgy tervét, a tanítási egységeket és a munkamódszert. Felhívja a diákok figyelmét annak fontosságára, hogy tervszerűen és idejekorán felkészüljenek az irodalmi művek feldolgozására (az irodalmi mű olvasása és értelmezése, tankönyvek, elsődleges és másodlagos források használata az irodalmi művek interpretációjához).

Az irodalmi művek értelmezése során az élményközpontú irodalomtanítás megvalósítása a tanár célja, a motiváltságot kreatív előkészítő feladatokkal éri el. A pedagógus a javasolt projekttevékenységek során önálló kutatómunkára serkenti tanulóit.

A feldolgozás szintjei. Egy irodalmi mű értelmezése differenciáltan, különböző szinteken való feldolgozás révén valósítható meg (ráhangolódás, jelentésteremtés, reflektálás).

Tevékenységek a tanórán. Az irodalmi jelenségeket és fogalmakat a tervezett irodalmi művek kapcsán dolgozzuk fel. A közvetlen munkában a megfelelő felvilágosító, logikai és egyéb sajátos módszereket alkalmazzuk. A módszer kiválasztása, valamint az elméleti és gyakorlati eljárások egységének érvényesítése kulcsfontosságú az irodalomtanítás sikeressége szempontjából; az irodalomelméleti vonatkozásokat konkrét művészi alkotások segítségével közelítjük meg.

Az olvasói/olvasási kompetenciák fejlesztése. A tanulókat felkészítik az olvasás minden formájának és módjának aktív alkalmazására (élményszerző, felfedező, kifejező és interpretatív, felolvasás, jegyzetelés, néma olvasás), de elsősorban a figyelmes, élvezetes és értő olvasásra, a kritikus szemléletmódra.

Az irodalmi mű értelmezéséhez kapcsolódó alkotótevékenység. Az olvasás mint elsősorban alkotótevékenység érvényesül a tanítási-tanulási folyamatban, ám a tanárnak az olvasáshoz kapcsolódó egyéb alkotótevékenységre is fókuszálnia kell. Általa bővül a tanulók érdeklődése az irodalom, az irodalmi művek és szerzők iránt, elmélyül és kiegészül az olvasói érdeklődés, és tovább tökéletesednek az

olvasói kompetenciák. Az alkotótevékenység lehet szóbeli produkció (beszédgyakorlatok, viták, beszélgetések, monológok, versmondás és szónoklat), írásbeli produkció (esszé, fogalmazás, házi feladat írása, kreatív feladatlapok) és kombinált produkció (referátum, prezentáció, gondolatterképek).

A kötelezően feldolgozandó anyagot **választható anyagként** projekt témák (portfólió) egészítik ki. Ezek közül a tanár és a tanulók érdeklődésüknek megfelelően választanak ki négy (félévkenként 2-2 téma kidolgozása). A projekt témák összekapcsolják az irodalmi törzsanyagot a kortárs irodalommal, más művészeti ágakkal, tudományterületekkel – interdiszciplináris és intermedialis távlatokat nyitnak.

Értékelés – a tanulók előmenetelének értékelése folyamatos és rendszeres. Értékelni kell a tanuló tevékenységét az előkészítő szakaszban és az órán végzett munka során, részvételét a műértelmezésben, azt, hogy milyen gyakran jelentkeznek, a felelet minőségét, álláspontjának eredetiségét és érvelését. Elismerést érdemelnek a másként gondolkodó és eltérő nézőpontokat képviselő tanulók. Értékelni kell a munkához való hozzáállást, a diákok egyéni képességét, valamint hogy elméleti ismereteiket a konkrét munkakörülmények között hogyan alkalmazzák. Az értékelés felöleli az írásbeli kifejezőmódot is (házi feladatok konkrét irodalmi művek kapcsán; évente legfeljebb hat házi feladat, projektek és portfólió). Értékelés céljából tervezhetünk tudásfelmérőket és témazáró ellenőrzéseket is.

A tanulók négy írásbeli dolgozatot írnak a tanév folyamán.

TERÜLET: KOMMUNIKÁCIÓS KULTÚRA

Helyesírás és gyakorlati nyelvhelyesség

Helyes írás és -írás. A szóelemző írásmód ismétlése. Az egybeírás és különírás eseteinek rendszerezése. Elválasztás. A tulajdonnevek írásmódja, toldalékolása. A toldalékok helyes alkalmazása. Az idegen szavak alakja, jelentése és írásmódja. A helyes kiejtés. A számok és a keltezés helyesírása. A névelők, a vonatkozó névmások, az ígékötő-használat nyelvhelyességi vonatkozásai.

Szövegértés – szövegalkotás – szövegmondás

A szöveg megalkotásának fázisai: témaválasztás, tervezés, anyaggyűjtés, források használata, vázlatkészítés, jegyzetelés, kidolgozás, a stíluselemek megválasztása, lábjegyzet készítése, szakirodalom összeállítása, prezentációkészítés és egyéb elektronikus vázlatok, gondolatterképek kidolgozása.

A tömegkommunikáció és hatása (manipulációk).

Újságszerkesztés. Napilap és folyóirat, online médiafelület megtervezése: rovatok meghatározása, a publicisztikai műfajok (hír, tudósítás, tárcsa, riport, glossza, interjú, jegyzet, vezércikk) megalkotása a megfelelő stilisztikai, nyelvhelyességi szempontok figyelembevételével. Apróhirdetések és online apróhirdetések, globális online piacterek.

Blog és vlog készítése.

Kultikus helyekhez kötődő úti beszámoló megnézése, vázlatolása, tömörítése, elmondása.

Projekt munka vagy portfólió (javaslatok): Valós vagy képzelte úti beszámoló megírása vagy útiterv és idegenforgalmi bemutató Európában ismert és a magyar irodalomban is emblematikus helyekről (pl. Kufstein, Szödemeier, Segesvár, Barguzin stb.). Vajdasági irodalmi helyek. Virtuális séták, térképek.

Képzelt és valóságos interjú készítése. Állásinterjú. Pályázat.

Beszélgetés a pályaválasztásról irodalmi szöveg, film alapján.

Egy szöveg (pl. az aktuális irodalmi anyag vagy kortárs irodalmi alkotás, illetve szakszöveg) részekre bontása, címadás a részekhez, a tételmondatok kulcsszavak felismerése, tömörítés SMS-be, rövid ismertetőbe, a megírt szöveg elmondása.

A diákélethez, a fiatalok problémáihoz (pl. cyberbullying, trollkodás), az emberi jogokhoz fűződő felszólalások, *tanácsadó* beszédek megalkotása.

Különböző beszédformák megírása: *ünnepi* beszéd: iskolaavató, iskolanepszerűsítő beszéd, búcsúztató. Neves történelmi személyekhez, írókhoz, tudósokhoz, mai hírességekhez fűződő valós vagy kitalált perek *védő*- és *vádbeszéde*inek megalkotása, bevezetés- és befejezés-technikák változtatása.

Kiselőadások: A két Bolyai. Bolyai János és Gauss vitája. Hitelesség és plágium. A biológia tudományának hatása az irodalomra. Az utópisták és a Falanszter. Túlélési stratégiák (Robinson). Földrajztudomány és irodalom kapcsolata.

Kritika írása az írásbeli és képi/filmes megjelenítés különbségéről filmről folytatott vita alapján. Téma lehet a terrorizmus, a szingli mentalitás, a szappanoperák, a fantasy, a filmes disztópiák, a „látványcivilizáció” kihívásai, a szubkultúrák jellemzői, a giccs mai megnyilvánulási formái stb.

Szöveg (mondat) tömörítése (igenevekkel), kifejtése (igenevek átalakításával). Nominális stílusú szöveg átalakítása igeivé és fordítva. A szöveg stílusának módosítása az igemódok, igeformák megváltoztatásával.

Szakszövegek és ismeretterjesztő szövegek olvasása, alkotása és elmondása (különböző stílusárnyalatok, stílusrétegek változtatása).

Szituációs gyakorlatok: köszönés, ügymintézés baráti körben, hivatalban, iskolában, egyházi intézményben, interneten, telefonon stb.

Szerepjátékok a beszélgetőfelek, témák változtatásával (agresszív, határozatlan, békítő, bíráló, mellébeszélő szerep kiosztásával).

A nonverbális kommunikációhoz: szituáció bemutatása állóképpel, eljátszása testbeszéddel, pl. tanult irodalmi mű részletéhez kötődően (Molière valamelyik drámája, William Golding: A legyek ura), a tanár által választott kortárs mű részlete, illetve a jövőd hivatáshoz, pályaválasztáshoz kötődő szituáció. A szituáció bemutatását testbeszéd szavakba öntése követi a játékos vagy a nézők részéről.

Tájéltírás és képelemzés.

Könyv-, könyvtár- és internetismeret

Információk összegyűjtése, rendszerezése: beszámoló, portfólió készítése könyvtári és az internetes bűvárkodás alapján. Forrásjegyzék. Digitális könyvtárak, digitális információkeresés (adatbázisok).

Összesen: 21 óra

A gimnáziumi anyanyelvi oktatásban egyaránt fontos az írott szövegek alkotásához és befogadásához szükséges készségek és a szóbeli anyanyelvi kommunikációs kompetenciák fejlesztése. A kommunikációs kultúra fejlesztése különféle módszerekkel és technikákkal (javasolt pl. az esszé bevezetése) folyamatosan jelen vagy a magyarórán.

A gimnázium második osztálya számára készült program az *Kommunikációs kultúra* területén úgy szerveződik, hogy négy jártasság megszerzését feltételezi. Produktív jártasságok: az írás és beszéd, a befogadói jártasságok: a meghallgatás és az olvasás. Az írásbeli dolgozat írásának előkészületei: az írásbeli dolgozat írása és javítása összesen 16 órát igényel, négyet-négyet minden írásbelire.

Az írásbeli dolgozatok előkészületei folyamatos tevékenységet jelentenek és nem korlátozódnak csupán egy órára (az írásbeli fogalmazás előtt).

Az értő olvasás jártasságához tartozik az irodalmi és más típusú szövegek olvasása, miközben a tanuló felismeri az explicite és impliciten adott információkat ezekben a szövegekben és felfedezi az ok-okozati összefüggéseket a tartalmi elemek között.

Az eredményközpontú fogalmazástaniást ötvözzük a folyamatközpontú megközelítéssel, amelyben a hangsúly a fogalmazás végső produktumáról az írás folyamatára helyeződik át (a tanulók megtervezhetik, javíthatják, újraírhatják írásukat). A fogalmazás megadása helyett/mellett közöljük a tanulókkal a szöveg célját, a címzettet és a kommunikációs helyzetet is! Alkalmazzuk a kreatív írást mint a különféle műfajokban való alkotás szabályait bemutató, az irodalmi alkotást előkészítő folyamatot! A kreatív írás erősíti az önbizalmat, fejleszti a problémamegoldó készséget, lehetőséget ad a szövegalkotás játékos keretek közé helyezésére, retorikai, stilisztikai problémák megvitatására, új kommunikációs felületek (blog, honlap, internetes médiumok) kipróbálására.

A szöveg- vagy szövegrészalkotás gyakorlására kiválasztott anyagot a szövegműfajok sokszínűsége jellemezze, az anyanyelvi órákon elbeszélő, magyarázó (tudományos okfejtések, érvelések, definíciók, kommentárok) és dokumentum típusú (grafikonok, menetrendek, táblázatok, térképek, ábrák, használati utasítások, kérdőívek, nyomtat-

ványok, szabályzatok stb.) szövegeken végezzenek a tanulók különféle műveleteket (elemzés, átalakítás, kiegészítés)! Kapjanak helyet az anyanyelvi órán a fiatalok szubkultúráját erősen meghatározó populáris narratívák, a populáris kultúra elemei is!

A kulcskompetenciákat, a tanulói aktivitást jelentős mértékben elősegítő módszerekkel fejleszthetjük. A mindennapi életben használható kommunikációs kompetenciák megszerzését, a produktív anyanyelvi tudást a tanulók életközeli szituációkba helyezése, gyakorlatközeli feladatok megoldása segíti. Az önálló tanulás képességét könyvtárhasználati ismeretekkel, nyomtatott és virtuális szótárak, kézikönyvek használatának megtanításával fejleszthetjük. A tanulók szerető, sokirányú fejlesztésében a múzeumpedagógiai foglalkozások is segíthetnek. A múzeumlátogatás során (az iskolán kívül) valós szituációkba kerülnek a diákok, a tanár kiegészítheti, színesebbé teheti a tananyagot, lehetőség adódik egy téma sokoldalú, komplex feldolgozására, konkrét nevelési, oktatási és képzési célok megvalósítására.

A nyelv és a kommunikációs kultúra tanítása-tanulása az irodalomtanítással való tantárgyi egységben történik.

A nyelvi tartalmak feldolgozásakor javasolt:

- felismerni a nyelvi jelenségeket a megfelelő példákban, a tanuló nyelvérzékére való támaszkodás mellett;
- a helyesírási szabályok alkalmazása;
- gyakorlás;
- táblázatok használata;
- rajzok, sémák, grafikonok kidolgozása és olvasása;
- a tanulók szoktatása és biztatása, hogy használják a nyelvi kézikönyveket, szótárakat, lexikonokat és kifejezések szótárát.

III. A TANÍTÁS ÉS TANULÁS FIGYELEMEL KÍSÉRÉSE ÉS ÉRTÉKELÉSE

A standard, szummatív (összegző-lezáró) értékelés (általában a tanulási folyamatok vagy annak egy-egy szakaszának lezárásakor kerül alkalmazásra, standardizált mérőeszközökkel – írásbeli és szóbeli tudásfelmérő, esszé, tesztek – végzik, és kampányszerű és osztályzatorientált tanulást eredményez a tanulóknál) mellett, amely még mindig domináns oktatási rendszerünkben, az oktatáshoz való korszerű hozzáállás megköveteli más értékelési módok, például a formatív (alakító-segítő) értékelés bevezetését is – a tanulási folyamatra vonatkozóan ad átfogó minősítést a tanulók teljesítményéről, kompetenciái fejlődéséről. Az ilyen jellegű értékelés információt nyújt a tanárnak és a tanulóknak is egyaránt arról, milyen kompetenciákat fejlesztett ki, melyeket kevésbé, és a tanítás során használt módszerek hatékonyságáról is visszajelzéseket kap a tanár. A formatív értékelés folyamán a tanár különféle technikák alkalmazásával (portfóliók, feljegyzések, tanulói naplók, visszajelzések, megbeszélések, kérdések, rávezetés, tanulói önértékelés, társak értékelése, csoportmegbeszélés, követelmény minták, példatárak alkalmazása, diagnosztikus teszt stb.) adatokat gyűjt a tanuló teljesítményéről. A formatív értékelés eredményét a tanítási ciklus végén szummatív módon – osztályzattal is ki kell mutatni. Az ilyen osztályzatnak akkor van értelme, ha magában foglalja a tanuló minden teljesítményét, ha a tanuló rendszeres figyelemmel kíséren alapul, kialakítása objektív és professzionális.

A tervezés, megvalósítás, figyelemmel kísérés és értékelés a tanári hivatás részét képezi. Fontos, hogy a tanuló teljesítményének figyelemmel kísérése mellett a tanár folyamatosan kövesse és értékelje a tanítási-tanulási folyamatot, saját magát és a munkáját. Az önértékelés a köznevelési rendszer minőségének javítását szolgálja: mindazt, ami hatékony és megfelelően bizonyult, a pedagógus használni fogja a tanítási gyakorlatban, ami kevésbé hatékony vagy nem vezetett eredményhez, azt fejleszteni kell.

LIMBA ŞI LITERATURA ROMÂNĂ

Scopul învățării limbii și literaturii române este îmbunătățirea cunoștințelor funcționale de limbă și literatură română; dobândirea și cultivarea culturii lingvistice și literare; dezvoltarea cunoștințelor pentru interpretarea și evaluarea operelor literare; afirmarea și acceptarea valorii instructive și educaționale umane ale elevilor; dezvoltarea identității personale, naționale și culturale, a dragostei față de limba maternă, a tradiției și a culturii poporului român și a altor popoare și comunități etnice.

COMPETENȚELE GENERALE ALE DISCIPLINEI ȘCOLARE

Elevul are cunoștințe din limba și literatura română și universală. Are aptitudini de comunicare orală și scrisă: vorbește și scrie respectând norma limbii literare, alcătuiește corect din aspect logic și stilistic, un text prezentat oral sau în scris, înțelege și ia atitudine de evaluare a textului citit, are vocabular dezvoltat, citește, apreciază și interpretează o operă literară; practică cititul pentru ca să înțeleagă mai bine propria persoană, pe alții și lumea din jurul lor; elevul citește cele mai importante opere literare din patrimoniul cultural-național și mondial. Are obișnuința și necesitatea de dezvoltare a culturii și citirii, atât pentru propria dezvoltare cât și pentru păstrarea și îmbogățirea culturii naționale.

Nivelul de bază

Verbește clar și fluent, respectând normele limbii literare; știe să asculte cu respect expunerea altora; alcătuiește un text mai simplu pe care îl expune oral sau în scris și care este redactat corect din aspect logic, structural și stilistic; are cunoștințe de bază cu privire la scrierea în diferite stiluri, necesare pentru instruire și participarea la viața socială. Citește în diferite scopuri texte literare și neartistice de dificultate medie, înțelege complexitatea unui text literar sau nonliterar de greutate medie; știe să facă o prezentare critică a unui text literar sau neartistic mai simplu. Are cunoștințe de bază despre limbă în general, face diferența dintre vorbirea în varianta literară și dialectală a limbii române și înțelege importanța însușirii, păstrării și cultivării limbii române literare. Are cunoștințe de bază despre sunetele, cuvintele și propozițiile din limba română și știe să aplice anumite reguli gramaticale în vorbire și scris. Are dezvoltat vocabularul, potrivit nivelului de instruire, iar cuvintele le folosește în concordanță cu împrejurările comunicative. Cunoaște autorii și operele din Programa școlară obligatorie și le încadrează în contextul creației literare a autorilor lor și în contextul literar-istoric. Numește caracteristicile literare și poetice ale realizărilor literare și culturale dintr-o epocă, mișcare și curent literar din literatura română și universală și face legătura cu operele și scriitorii din Programa școlară obligatorie. Observă și argumentează prin exemple caracteristicile poetice, lingvistice, estetice și structurale de bază ale operelor literare din Programa școlară. Elevul își formează deprinderi de citire și însușire a materiei, recunoscând importanța cititului pentru propria dezvoltare spirituală.

Nivel mediu

Verbește în fața publicului pe teme din domeniul limbii, literaturii și culturii; alcătuiește un text mai complex, pe care îl expune oral sau în scris, formulând clar ideile; citește texte literare și nonliterare mai dificile, în diferite scopuri și are format gustul cititului, propriu unui om educat; înțelege și percepe critic un text literar și neartistic mai complex. Are cunoștințe mai largi de limbă în general și cunoștințe de bază despre limbile din lume. Știe caracteristicile de bază ale subdialectelor limbii române și plasează dezvoltarea limbii literare române în contextul social, istoric și cultural. Are cunoștințe mai vaste despre sunetele, cuvintele și propozițiile din limba română și știe să le aplice în vorbire și scriere. Are un vocabular bogat și înțelege că limba oferă numeroase posibilități de exprimare precisă. Interpretează elementele esențiale din structura textului literar și caracteristicile sale tematice, conceptuale, poetice, stilistice, lingvistice, precum și ale compoziției și genului din care face parte. Cunoaște termenii literari și îi aplică în mod corespunzător în interpretarea operelor literare prevăzute în Programa școlară. Identifică și analizează independent momente din opera literară și știe să-și argumenteze atitudinea prin exemple din textul inițial. Folosește literatura de specialitate recomandată și auxiliară în interpretarea operelor literare prevăzute în Programă.

Nivelul avansat

Discută pe teme mai complexe din limbă, literatură și cultură, prevăzute în Programa școlară, are dezvoltate abilități oratorice; scrie texte de specialitate pe teme din limbă și literatură, aprofundează perceperea critică a unui text literar și neartistic complex, inclusiv a procedurilor stilistice folosite de autor, formează conștiința despre sine ca cititor. Are cunoștințe mai detaliate de limbă, în general, precum și din grama-

tica limbii române. Are cunoștințe de bază despre predicționare și particularităților lingvistice. Apreciază, interpretează și evaluează opere literare mai complexe din Programa școlară obligatorie și din cea suplimentară (opțională). Utilizează mai multe metode și aspecte și oabordare comparativă în interpretarea textului literar. Expune argumentat părerea sa cu privire la operă literară, cu referire la textul operei, dar și la alte texte, analizează și compară caracteristicile lor poetice, estetice, structurale și lingvistice, inclusiv procedeele stilistice mai complexe. Își lărgește sfera de cunoștințe prin citire și aplică strategii de citire, în conformitate cu genul operei literare și obiectivele de citire (trăire estetică, cercetare, creativitate).

COMPETENȚELE SPECIFICE ALE DISCIPLINEI ȘCOLARE: LIMBA

Nivelul de bază

Are cunoștințe de bază despre limbă, în general, și despre funcțiile care le îndeplinește; respectă atât propria limbă cât și limba altora. Are informații elementare despre dialectele și subdialectele limbii române și baza dialectală a limbii literare; are cunoștințe de bază despre evoluția limbii române literare. Are cunoștințe de bază despre sunetele limbii române, folosește corect ortografia română; cunoaște părțile de vorbire flexibile și neflexibile și categoriile gramaticale ale lor, aplică normele gramaticale referitoare la formele flexionare ale părților de vorbire; formează propoziții în conformitate cu regulile sintactice ale limbii și știe să le analizeze în exemple mai simple. Are cunoștințe de bază despre semnificația cuvintelor, cunoaște cele mai importante lucrări lexicografice ale limbii române și știe să le folosească. Știe să-și expună ideile vorbind clar și fluent, respectând normele limbii literare și regulile de politețe; ascultă politicoș expunerea altui vorbitor. A însușit scrierea corectă a formelor simple de scriere după model (scrisoarea, biografia, cererea, contestația, forma electronică de prezentare în PPT, etc.), aplicând normele limbii române literare. La sfârșitul școlarizării elaborează lucrarea de bacalaureat, respectând regulile de elaborare a lucrării științifice.

Nivelul mediu

Are cunoștințe mai largi despre limbă în general și cunoștințe de bază despre limbile din lume, tipurile și înrudirea dintre ele. Știe caracteristicile de bază ale subdialectelor limbii române și regulile ortografice, ortoepice și gramaticale ale limbii literare. Are cunoștințe mai vaste din domeniul foneticii limbii române; are cunoștințe mai detaliate privind părțile de vorbire și felurile, formele flexionare și scrierea corectă a acestora; cunoaște felurile de propoziții și face corect analiza lor după modele date. Are vocabular bogat și știe să folosească corect cuvintele în conformitate cu situația de comunicare, își îmbogățește vocabularul cu cuvinte și expresii noi. Citește expresiv și cultivă propria vorbire. Alcătuiește texte scrise mai complexe pe diferite teme, respectând normele limbii literare. Utilizează literatura de specialitate și scrie corect rapoarte și referate.

Nivelul avansat

Are cunoștințe detaliate despre limbă în general și cunoștințe vaste din gramatica limbii române (structura fonetică și fonologică, părțile de vorbire, flexiunea nominală și verbală, raporturile sintactice dintre părțile de propoziție și dintre propozițiile din frază); cunoaște detaliat structural lexicală a limbii române și particularităților lexicale. Discută pe diferite teme utilizând un vocabular diversificat și bogat; ascultă cu atenție și evaluează reacția verbală și non-verbală a interlocutorului, adaptându-și discursul situației. Scrie corect eseuri, texte de specialitate, articole de ziar, aplicând consecvent norma limbii literare.

COMPETENȚA DISCIPLINARĂ SPECIFICĂ: LITERATURA

Nivelul de bază

Citește cu regularitate opere literare din cadrul Programei școlare obligatorii, știe care sunt scriitorii și operele reprezentative din literatura română și universală. Descrie pe scurt propriile sentimente și

percepția estetică a unei opere literare sau artistice. Observă și prezintă caracteristici poetice, estetice și structurale de bază ale textului literar și neartistic potrivite pentru abordarea materiei la limba și literatura română. Știe să le numească și să le descrie. Înțelege un text literar și neartistic: recunoaște menirea lor, extrage ideile principale din text; urmărește dezvoltarea unei anumite idei din text; citează exemple din text și evidențiază fragmente menite analizei sau argumentării; rezumă și parafrazează părți ale textului și textul în ansamblu. Analizează anumite momente din opera literară din diverse aspecte. Face legătura funcțională dintre termenii literari de bază cu exemple din texte literare. Înțelege de ce este cititul important pentru formarea și promovarea personalității proprii și pentru îmbogățirea lexicului. Dezvoltă abilități de citire. Sesizează importanța literaturii pentru formarea identității lingvistice, literare, culturale și naționale. Cunoaște importanța păstrării patrimoniului literar și cultural.

Nivelul mediu

Interpretează opere literare din Programa școlară obligatorie și are cunoștințe de bază despre contextul istoric, literar și poetic care definesc aceste opere. Identifică și analizează independența aspectelor semantice și stilistice ale operelor literare și știe să le argumenteze pe baza textului citit. Înțelege și descrie funcția limbajului în procesul de creație. În interpretarea operelor literare aplică metode și puncte de vedere adecvate, în conformitate cu metodologia științei despre literatură. Cunoaște factorii literar-științifici, estetici și lingvistici și le respectă în abordarea anumitor opere literare, epoci și curente literare în dezvoltarea

rea literaturii română și mondiale. În mod explorativ și creativ acumulează cunoștințe și abilități de citire, care sunt în funcția studiului diferitelor opere și stiluri literare și dezvoltării identității literare, lingvistice, culturale și naționale. Are formate deprinderi de citire și gustul estetic propriu unui om elevat și instruit. Aplică strategii complexe de citire. Schimbă abordările analitice, pe care le consideră nesemnificative. Valorifică în ce măsură anumite caracteristici structurale, lingvistice, stilistice și semantice contribuie la înțelegerea textului.

Nivelul avansat

Analizează caracteristicile poetice, estetice și structurale ale textelor literare. Încadrează argumentat opera literară în contextul literar-istoric și al teoriei literare. Aplică proceduri adecvate de interpretare a unei opere literare, folosind terminologia corespunzătoare. Utilizează numeroase metode de analiză, inclusiv analiza comparativă pentru a-și completa perceperea și aprecierea critică a operei literare. Observă și interpretează independent momente din opera literară și știe să-și argumenteze opiniile cu exemple din textul citit și din contextul literar-filologic. Ia atitudine critică față de textul citit, făcând legătura cu alte texte la alegere. Alege liber opere literare pentru citire după anumite criterii, propune opere literare pentru citire și argumentează propunerea făcută. Cunoaște și aplică metode / strategii de citire conformate cu tipul de text (literar și neartistic) și cu specia operei literare. Sesizează rolul cititului pentru dezvoltarea propriei personalități, dar și pentru dezvoltarea societății. Are conștiință critică dezvoltată cu privire la abilitățile proprii de citire.

TIP GENERAL EDUCAȚIONAL

Liceu

Clasa **II-a**
Fond de ore anual **148 (4 ore săptămânal)**

Standarde de realizare educațională	Finalități La sfârșitul clasei a II-a elevul va putea să:	Subiecte și termeni cheie ai conținutului programei
<p>Elevul deosebește scrierea românească cu alfabet chirilic de cea cu alfabet latin; definește aspectul spontan, neelaborat al limbii populare și varianta standard, de limbă literară cu sens denotativ; înțelege importanța dialectelor, subdialectelor, graiurilor și regionalismelor la îmbogățirea limbii literare prin aporturi lexicale și construcții originale și evocatoare. Elevul se cunoaște cu primele documente scrise în limba română parcurgând etapa de consiliere a limbii literare din a doua jumătate a secolului al XVI-lea (tipăriturile coresiene) până în secolul XIX-lea când limba română literară ca limbă de cultură este aptă să exprime cele mai subtile nuanțe ale gândirii și simțirii umane, exprimând cele mai înalte idei ale științei și artei, devenind principalul instrument de comunicare al unei comunități moderne. Elevul studiază limba din punct de vedere al evoluției ei (istoria limbii, istoria dialectelor) și din punctul de vedere al stadiului ei actual (descrierea dialectelor, subdialectelor, graiurilor, regionalismelor, localismelor până la descrierea limbii literare). Elevul înțelege limba ca un ansamblu de semne: foneme, morfeme, unități lexicale, forme (clase și categorii morfologice), funcții, sintagme și enunțuri, înțelege solidaritatea părților ei, componente și poate să le definească prin relațiile care se stabilesc între ele, prin formele și sensurile care le reunesc, prin diferențele care le opun. Astfel, elevul înțelege că studiul limbii literare înseamnă studiul structurii fiecăruia din sistemele ei. Elevul înțelege că sistemele limbii sunt studiate de fonetică și fonologie (sistemul fonetic și sistemul fonologic), de lexicologie și semantică (sistemul lexical-sematic), de gramatică (sistemul claselor și al categoriilor morfologice, sistemul funcțiilor sintactice, și al relațiilor dintre ele).</p> <p>Elevul utilizează limba în acte concrete de comunicare (orală și scrisă) vorbind (actualizând limba literară) folosind și operând cu mijloacele selective expresive în funcție de particularitățile lui individuale și de intenție, folosind în acest mod stilul individual. Elevul poate să-și nuanțeze comunicarea (orală și în scris) după situațiile existente în mod obiectiv. Selectând mijloacele lingvistice, elevul deosebește circumstanțele în care se realizează comunicarea, știe să respecte și să utilizeze unele reguli cărora li se conformează deosebind stilurile funcționale ale limbii: oficial (administrativ), tehnico-științific, publicistic, colocvial (al vorbirii uzuale și artistic). Elevul poate să se exprime cursiv, explicit, precis, clar, concis și natural.</p> <p>Elevul folosește selectiv literatură de specialitate, dicționare și manuale de lingvistică și gramatică. Elevul recunoaște ramura gramaticală morfologică deosebind părțile de vorbire și decoperă etimologia acestora, recunoaște formele de bază a îmbogățirii vocabularului și aplică regulile normative ale acestuia, deosebind părțile flexibile de cele neflexibile folosind cuvintele cu formă variabilă cunoscând termenul de morfem și formând la rândul său morfeme. Elevul</p>	<ul style="list-style-type: none"> - lămurească condițiile istorico-sociale în care s-a dezvoltat limba literară - deosebească etapele și influențele suferite - recunoască importanța diferitelor dialecte, graiuri și subdialecte - citească și scrie corect folosind toate stilurile funcționale - explice importanța și necesitatea exprimării literare oral și în scris - înțeleagă diferența dintre ortografia etimologică și cea fonologică - opereze cu mijloacele de expresie literară - formeze familii de cuvinte - recunoască apartenența cuvintelor la diferite categorii morfologice 	<p>Limbă și comunicare</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Istoria limbii române literare ● Stilurile funcționale ● Morfologia-generalități

<p>recunoaște deosebirea dintre cuvintele flexibile și neflexibile, are capacitatea de a le denumi, analiza și utiliza în text și în vorbirea curentă. Elevul cunoaște formele de îmbogățire ale vocabularului și le folosește adecvat construind și folosind familiile de cuvinte cu ajutorul derivării (sufixe și prefixe).</p> <p>Elevul observe și prin exemple argumentează și ilustrează tresăturile poetice, lingvistice, estetice și structurale ale unei opere literare din exemplele de lecturi obligatorii.</p> <p>Elevul deosebește principalele societăți, curente și reviste literare românești clasându-le într-o perioadă istorico-socială, le încadrează în literatura universală observând influența acesteia asupra dezvoltării limbii și literaturii române moderne folosind lectura școlară obligatorie.</p> <p>În baza acestor lecturi univrale și române, elevul își dezvoltă simțul național, își formează o atitudine critică și analitică individuală, înțelege importanța lecturii îmbogățindu-și vocabularul prin interpretarea unei opere literare.</p> <p>Elevul cunoaște terminologia literară, poate înțelege rolul unei opere literare și însemnătatea ei încadrând-o într-o perioadă istorică, observând schimbările socio-culturale legate de identitatea națională; lămurește elementele de bază ale literaturii ca discurs în raport cu alte discursuri sociale (prezența-absența naratorului, oralitate, stare de ficțiune, elemente istorice).</p> <p>Elevul poate singur să identifice și să analizeze problemele într-o operă literară și să-și argumenteze atitudinile și părările în baza textului primar, consultat și folosește activ literatura oferită (obligatorie și suplimentară-opțională), fie că este de critică literară, de teorie literară, istorico-literară.</p> <p>În baza textelor literare române și universale, elevul își dezvoltă gustul pentru lectură, abilitățile și cunoștințele importante în interpretarea și evoluarea analizelor, dezvoltându-și identitatea lingvistică, literară, culturală și națională, el tratează și interpretează independent opere literare din programa școlară obligatorie precum și texte literare suplimentare. În timpul interpretării utilizează în mod credibil cunoștințele dobândite despre actul creativ al autorului și despre contextul literaro-istoric al textului.</p> <p>Elevul folosește terminologia și cunoștințele teoretice și literare în mod adecvat în interpretarea operelor literare, preconizate de programa școlară și în afara acestuia, recunoaște și clasifică modalitățile stilistice în diferite opere literare, definește și interpretează tresăturile poetice, lingvistice, estetice și structurale ale textelor în cadrul cursurilor școlare și în afara curriculumului școlar, evaluează și compară procedeele stilistice.</p> <p>Elevul înțelege și folosește elementele de bază a literaturii exprimate prin discurs, observe prezența sau absența naratorului, deosebește discursurile dintre ele, subliniind partea narativă, recunoscând substratul social și istoric al operei literare.</p> <p>Elevul aplică corect regurile de ortografie bazându-se pe folosirea dicționarilor de fonetică, lexicografie, ortoepie și stilistică, selectează fragmente din text, aduce titluri și subtitluri noi, poate să citeze și parafrazeze, compune lucrării de bacalaureat respectând anumite reguli și folosind aparatul științific (note de subsol, fusnotă, conținut, bibliografie), formulează scrisori personale și oficiale, redactează CV-iul, plângeri, cereri, reclame, știe să completeze diferite modele de documente și formulare.</p> <p>Vorbind și scriind pe o anumită temă (din limbă, literatură sau temă liberă) elevul își structurează cu claritate expunerea, coerent, păstrând ideea de bază, redactează un text mai simplu, oral sau în scris folosind în expunerea sa descrierea și narațiunea, își exprimă pe scurt sentimentele și trăirile după abordarea lui, îl povestește pe scurt punând accentul pe importanța și interesul pe care îl stârnesc anumite fragmente ale acestuia; rezumă texte literare și non-literare mai simple.</p> <p>În discuțiile sau schimburile de opinii legate de o anumită temă din literatură, limbă sau cultură, elevul poate să prezinte și explice pe scurt ideea sau atitudinea pe care o susține, vorbește literar și-și argumentează părările, respectă atitudinea colegilor și părările lor le ia în considerare aburdându-le oral și în scris.</p> <p>Elevul vorbește în public, în fața unui auditoriu mai larg și în situații pe diferite teme din literatură, limbă și cultură folosind un limbaj literar și o terminologie corăspunzătoare; participă la interviuri publice, estimează ascultătorul sau auditoriul și își modelează discursul în funcție de nevoile și posibilitățile sale; simte nevoia și obiceiul de a-și dezvoltă propria cultură în vorbire, este abtă să asculte și înțeleagă o expunere mai amplă, o prelegere cu un subiect din limbă, literatură și cultură națională; ascultă critic, evaluând argumentarea și obiectivitatea vorbitorului.</p> <p>Elevul își structurează în mod clar narațiunea conectându-și ideile într-un mod adecvat oral și în scris despre un anumit subiect din limbă, literatură sau la libera alegere, deosebește esențialul, păstrându-și subiectul de bază, compune un text mai simplu utilizând descrierea, narațiunea și expunerea pentru a descrie pe scurt sentimentele și experiența sa din domeniul literaturii sau al altor activități artistice și literare, rezumă texte mai simple și extrage părțile sale importante sau interesante deosebind textul literar de cel non-literar.</p> <p>Elevul este capabil să compune un text mai complex din limbă, literatură sau pe o temă liberă folosind descrierea, narațiunea și expunerea utilizându-l și oral într-o discuție prezentându-și cu excitate ideile și explicându-și atitudinea sa personală; încearcă să scrie și să citească concis, să atragă atenția, să-și prezinte atitudinea sa personală pe care o lămurește prin detalii interesante și exemple adecvate; își rezumă precis și clar impresiile asupra unei opere literare sau a alte lucrări artistice; elevul povestește precis un text literar sau non-literar mai complex, scrie un referat și un raport folosind corect normele de ortografie prevăzute de programă.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – precizeze și să explice circumstanțele sociale și istorice în care se va dezvolta literatura și cultura română; – sesizeze importanța școlilor din țările vecine, a traducerilor și a influenței culturii și literaturii universale asupra marilor clasici români; – determine ideile iluministe și clasice a francezilor și să înțeleagă semnificația lor asupra culturii române; – explice influența romantismului asupra formării unei identități naționale comune; – compună o diagramă cu cei mai importanți reprezentanți ai romantismului, să precizeze operele și caracteristicile acestora; – compare caracteristicile stilistice ale romantismului european (cu accent) pe cel sârbesc și român; – determine diferențele și asemănările romantismului și realismului comparându-le și ilustrând tresăturile literare ale operelor care aparțin realismului ; – interpreteze și evalueze caracteristicile personajelor principale, a eroilor în operele realiste cu accentul pe soarta geniului, al identității și a identificării sociale; – analizeze și să compare specificul operelor literare aparținând a diferitelor curente literare; <ul style="list-style-type: none"> – aplice o ortografie corectă în special referitoare la scrierea abrevierilor; – găsească soluții tipografice și ortografice de bază legate de un text diferit (spațiul, litere majuscule, liniuța de unire, despărțirea în silabe); – prezinte în mod clar și precis o carte și o plaseze într-o bibliotecă; – participe la convorbiri publice pe teme din limbă și literatură; – știe să-și conceapă și formeze propriul discurs într-o anumită situație aplicând limbajul literar; – redacteze un text mai complex folosind descrierea și narațiunea. 	<ul style="list-style-type: none"> – Literatura – Marii clasici ai literaturii române – Influența clasicismului și iluminismului universal în literatura română – Romantismul în literatura universală și în literatura română – Realismul românesc și european <p>CULTURA EXPRIMĂRII</p> <ul style="list-style-type: none"> – Ortografie – Expirare înscrisși oral
--	--	--

INSTRUCȚII PENTRU REALIZAREA DIDACTICO-METODICĂ A PROGRAMEI ȘCOLARE

I. PLANIFICAREA PREDĂRII ȘI ÎNVĂȚĂRII

Predarea și învățarea *limbii și literaturii române* trebuie să contribuie la dezvoltarea spiritului creativ și de cercetare, la dezvoltarea cunoștințelor, valorilor și abilităților funcționale ale elevilor pentru a le putea folosi în educația lor ulterioară, în activitatea profesională și în viața de zi cu zi; la formarea conștiinței de păstrare a patrimoniului cultural național și mondial; să fie capabili pentru o viață într-o societate multiculturală; să însușească competențele generale și interdisciplinare relevante pentru participarea activă în comunitate și învățare pe tot parcursul vieții.

Calitatea și durabilitatea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor elevilor depind în mare măsură de principiile, formele, metodele și instrumentele utilizate în procesul de învățare. De aceea predarea modernă a limbii și literaturii române presupune realizarea scopurilor propuse prin mărirea activităților cognitive ale elevilor, respectul și aprecierea principiilor didactice (în special: principiul însușirii *consti-ente* și active; principiul întemeierii științifice a cunoștințelor; principiul exemplificării, sistematizării, structurării și continuității), precum și aplicarea adecvată a formelor, metodelor, procedeele și mijloacelor de predare stabilite și confirmate de practica și metodică modernă de predare și învățare a limbii și literaturii române (în special: diferite forme de organizare a învățării, precum și utilizarea metodelor de comunicare logică și de specialitate, în dependență de capacitățile elevilor de a le însuși și folosi).

Alegerea anumitor forme, metode, procedee și mijloace de predare este condiționată, în primul rând, de finalitățile pe care trebuie realizate și apoi de conținuturile care vor ajuta la realizarea finalităților prevăzute.

Predarea și învățarea limbii și literaturii române se realizează în săli de clasă și cabinete specializate pentru această disciplină, care trebuie să fie echipate în conformitate cu normativele legislative prevăzute pentru liceu. Parțial, predarea și învățarea se pot organiza și în alte spații școlare (bibliotecă-mediatecă, săli de lectură, cameră audiovizuală etc.).

În predarea limbii și literaturii române, se folosesc manualele (aprobatе de instituțiile acreditate pentru aprobarea lor), resursele scri-se (biblioteca) și resursele electronice, importante pentru pregătirea elevilor de a utiliza independent diferite surse de dobândire a cunoștințelor în școală și în afara ei.

Domeniile Limbii, Literaturii și Culturii exprimării trebuie să reprezinte un întreg disciplinar, să se întrepătrundă și să se completeze. Prin urmare, numărul recomandat de ore este doar sugerat (pentru Limbă 32 de ore, pentru Literatură 80 de ore și pentru Cultura exprimării 36 de ore). Prin planificarea atentă a predării și învățării care trebuie să ducă la realizarea finalităților prevăzute pentru toate cele trei domenii, profesorul își va organiza singur numărul de ore, urmărind continuu rezultatele elevilor.

II. REALIZAREA PREDĂRII ȘI ÎNVĂȚĂRII

DOMENIUL: LIMBA

Programa pentru clasa II-a de liceu în domeniul *Limba*, este repartizată între părți și cuprinde trei domenii / teme, fiind confirmată de finalitățile învățării și educației (în raport cu atingerea cerințelor standardelor de învățământ pentru elevi).

Programa prevede extinderea cunoștințelor din domeniile învățate în învățământul elementar, dar și introducerea unor noțiuni noi.

Istoria limbii literare române. În cadrul aceste teme, elevii vor fi capabili să dobândească cunoștințe de bază despre primele texte scrise în limba română cu alfabet chirilic și latin, despre dezvoltarea limbii române dina doua jumătate a secolului al XVII-lea și până în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, despre problemele și evoluția limbii române în perioada anilor 1780-1840, despre influențele literaturii universale asupra dezvoltării limbii literare moderne române și despre complexitatea problemelor socio-culturale ale secolului al XX-

lea. În cadrul acestei teme, elevii trebuie să cunoască principiile de bază ale standardelor literare, precum și ale culturii exprimării. (*DOOOM*, Academia Română, Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rose-tti, ediția a doua). *Dicționar de limba română contemporana* de Aurelia Ulici, Aramis, 2017. *Dicționar explicativ al limbii române*, 2016. Institutul de Lingvistică „Iorgu Iordan – Al. Rose-tti).

(Număr recomandat de ore: 9)

Stilurile funcționale ale limbii române literare. În cadrul aceste teme, se studiază caracteristicile de bază ale stilului individual, administrativ și publicist. În acest caz, predarea limbii ar trebui să fie legată funcțional de predarea literaturii și de cultura exprimării.

(Număr recomandat de ore: 3)

Morfologia în sens restrâns. În cadrul aceste teme, elevii trebuie să-și extindă cunoștințele din morfologie dobândite în școală generală. Trebuie să se explice diferența dintre morfologia propriu-zisă și elementele de formare a cuvintelor. Prin exemple simple, trebuie să se explice noțiunea de morfem și relația dintre morfemă și cuvânt. Clasificarea părților de vorbire flexibile și neflexibile, în cadrul celor flexibile să se explice rădăcina gramaticală la părțile nominale și la verbe. Fiecare parte de vorbire trebuie realizată aparte: substantivul (clasificarea gramaticală după fel, număr și gen, divizarea după categoriile gramaticale în singularia și pluralia tantum); adjectivul (clasificarea adjectivelor după fel și gradul de comparație); pronumele (formele personale și nepersonale, aparte explicat pronumele care pot deveni adjective pronominale); numeralul (clasificarea numeralului); verbul (clasificarea verbului după fel, categorii gramaticale: conjugarea, diateza, persoană și număr, mod); articolul, adverbul, prepoziția, conjuncția și interjecția

(Număr recomandat de ore: 20)

DOMENIUL: LITERATURA

Programa pentru clasa a II-a liceală din domeniul *Literatura* este repartizată pe patru domenii / teme în conformitate cu finalitățile pentru această clasă (conform descrierilor standardelor de realizare a elevilor).

Iluminismul și clasicismul în literatură română

În această temă, elevii trebuie să se atragă atenția asupra discrepanței de timp al iluminismului în literatură și cultura europeană și în România să se menționeze, pe lângă ideile commune care au marcat secolul în Europa, înculturași literatură română care a putut influența în procesul de afirmare a identității naționale, dezvoltarea limbii naționale și alfabetizarea acesteia. Elevii trebuie să cunoască și rolul pe care a avut Școala Ardeleană în cultura noastră textile prin care se pot documenta aceste fapte sunt *Elementa linguaedaco-Romanaevalachica* de Samuil Micu-Klainsiși *Gheorge Șincai* precum și *Dizertație pentru începutul limbii Române*, Petru Maior; citirea unor fragmente din celebra *opee Țiganiada* de Ion Budai-Deleanu. Prin opera *Avarule* elevii trebuie să se familiarizeze cu cei mai importanți scriitori sârbi ai clasicismului și unul dintre cel mai mare dramaturg Jovan Sterija Popović.

Bibliografie pentru analiză

Motivul avar, poate fi vizualizat simultan cu lucrarea lui Moliere, dar accentul în interpretarea care urmează să fie pus pe separarea specificului mentalității noastre și a spiritului nostru. Să se evidențieze modul în care acesta se corelează cu motivul internațional. Este de dorit ca prin această comedie să se obțină unele concluzii cu privire la modul de viață civică la sârbi în perioada de tranziție începând cu secolul al XVIII-lea și până în secolul al XIX-lea.

Clasicii literaturii române

În cadrul acestei teme se studiază patru scriitori mari ai literaturii române: Mihai Eminescu, Ion Creangă, I.L. Caragiale și Ion Slavici. Elevii trebuie prin analiza operelor acestor marii clasici să evidențieze caracteristicile, particularitățile și circumstanțele care au avut o influență marcabilă asupra operelor marilor clasici. De asemenea, ar trebui să evidențieze valoarea asociației înregistrate „Junimea”, situațiile politice și sociale caracteristice pentru perioadă aceea. Ideile care au avut un accent puternic asupra spiritului național, dezvoltarea limbii naționale și alfabetizarea acesteia.

Bibliografie pentru analiză

Mihai Eminescu: proză și poezii (*Singurătatea, Mai am un singur dor, Pe aceeași ulicioră, Glossa, Împărat și proletar, Scrisoarea a II-a, Luceafărul, Geniul pustiu*); Ion Creangă, *Amintiri din copilărie, Popa-Duhu, Moș Ion Roatăși Unirea*, Ion Luca Caragiale, *Bubico, Cănuța om sucit, O făclie de Paști, 1. Aprilie*, Ion Slavici, *Moara cu noroc*.

Texte la alegere

Eminescu: *Floarea Albastră, Scrisoarea III, Povestea lui Calin file din povești*; Caragiale: *Lațul slăbiciunilor*; Creangă: *Moș Nichifor Coțca-riu*, Ion Slavici *Puișorii și Mara*

Romantismul în Europa și în literatură română

A) Bibliografie pentru analiză

Cu principalele caracteristici ale romantismului ca o direcție literară, elevii vor fi introduși în citirea unor opere literare a scriitorilor europeni și români. Analiza literaturii romantice cu tema durerii mondiale („Weltschmerz”) elevii vor înțelege citind poeziile lui George Gordon Byron și romanul în versuri *Eugene Onegin* de Alexander Sergheevici Pușkin.

Texte la alegere

În cazul în care există interes pentru aprofundarea acestei teme, elevii în acord cu profesorul pot citi poemul lui Pușkin *Țigani* care, de asemenea, se ocupă cu tema libertății, vieții nestingherite și căutarea distanțelor.

B) Bibliografie pentru analiză

Aspectul Romantismului care se referă la tema abisului întunecat al sufletului uman, înfricoșătoare, superstiții și fantasticul, elevii vor învăța citind poemul *Corbul* de Edgar Allan Poe.

Texte la alegere

În cazul în care există o nevoie sau un interes pentru aprofundarea acestei teme, profesorii pot oferi elevilor posibilitatea de a citi și *Umbra lui Mircea. La Coziade* Grigore Alexandrescu, *Despot-Vodă* de Vasile Alexandri, *Demoni* de Mihai Eminescu, *Ruinele Trgoviștei* de Vasile Cârlova. *Faut* de Johann Wolfgang Goethe (care desemnează întâlnirea cu moartea propune figura antropomorfă a morții). Acestă temă în proză se poate realiza prin poveștile *Masca Morții Roșii* sau *Frankenstein*, romanul lui Mary Shelley.

C) Bibliografie pentru analiză

Tema romantică a dragostei față de moartea iubitei și relație elegică față de viață și moarte va fi tratată prin poezia lui Laza Kostic, *Santa Maria della Salute*

Texte la alegere

Elevii interesați ar trebui să aibă posibilitatea de a vedea acest subiect din perspectiva literaturii europene, în poemul *Lorelai* al lui Heinrich Heine.

D) Bibliografie pentru analiză

Specificul romantismului în literatura română și sârbă, adică orientarea spre trezirea națională și începutul creației în limba națională, vor fi abordate în contextul reformei limbajului prin lucrările lui Titu Maiorescu *Beția cuvintelor, O cercetare critică asupra poeziei românești*, ziarele *Convorbiri literare* și *Cotidianul*.

Realismul în literatură europeană și română

Bibliografie pentru analiză

Caracteristicile și valorile literaturii realiste, tendințe și reprezentanți ai realismului european se va realiza prin trei cei mai recunoscuți

reprezentanți: Honore de Balzac, *Moș Goriot* – discrepanțele sociale din cadrul societății franceze și stratificarea în cadrul familiei; Nikolai Gogol, *Șinelul* – o critică satirică a societății, umorul și grotescul; Lev Tolstoi, Anna Karenina – rigiditatea societății aristocratice ruse, consecințele tragice care apar în conflictul emoțional și modelul social acceptabil de viață, care depășesc convențiile în egalitatea drepturilor între femei și bărbați în domeniile sociale, devierea stereotipurilor de gen de către personajele masculine (Levin) ... Specificul realismului în literatura sârbă se va realiza prin analiza operei de Branislav Nušić, *Familia îndoliată* – critica socială, între secolele 19 și 20. Realismul în literatura română elevii vor cunoaște prin operele lui Dulu Zamfirescu, *Viața la țară*; Barbu Ștefănescu Delavrancea, *Hagii Tudose* și Constance Dobrogeanu Gerea, *Reacții antijunimiste*, Ion Luca Caragiale, *O scrisoare pierdută* – critica socială și *Satira duhului meu* de Vasile Alexandrescu – umor. Comicul este prezent în operele lui Caragiale iar satira în operele lui Alexandrescu.

Texte la alegere

Elevii interesați pot fi invitați să citească opere din literatura contemporană în care să pot recunoaște elementele realismului: Flober Gistav, *Dna Bovari*, Charles Dickens *Adventurile lui Tom Sojer*, Fjodor Mihajlovič Dostojevsky, *Crimă și pedeapsă*, Dulu Zamfirescu, *Tanase Scatiu*, Barbu Ștefănescu Delancea, *Apus de soare*.

Dintre cele 18 de opere literare propuse din texte la alegere, profesorul este obligat să aleagă 8.

Tot ceea ce se citește și analizează la orele de literatură, se consideră lectură școlară. Operele literare pentru care este nevoie de mai mult timp să fie citite, se consideră lectură pentru acasă. Pentru citirea ei este nevoie să se ofere elevilor mai mult timp pentru lectură ca să poată să fie incluși ulterior în interpretarea operelor citite la orele de limbă și literatură română. Acest lucru trebuie avut în vedere atunci când se planifică ordinea și metodele de predare, deoarece lectura pentru acasă este însoțită de proiecte de cercetare mai vaste și mai detaliate. Cu ajutorul exercițiilor pentru lectura decerctare și pentru proiecte de lectură pe termen lung, elevii se vor pregăti mai bine pentru munca în clasă, ceea ce va contribui în mod benefic la realizarea principiului de economisire a timpului de predare a lecției.

Se extind cunoștințele despre noțiunile de teorie a literaturii înșușite în clasele precedente și se introduc unele noțiuni noi. Noțiunile abordate dobândesc un nou context, iar noțiunile noi sunt introduse pentru a spori capacitatea receptivă.

Din cele 148 de ore de predare în cursul anului, se propune ca 80 de ore să fie dedicate literaturii, unde se analizează, consolidează și sistematizează conținuturile din literatură. Deoarece numărul total de opere literare pentru analiză este de 34, dar pe lângă acestea, profesorii și elevii mai pot alege încă opt conținuturi propuse (în dependență de interesele și abilitățile elevilor), numărul total de 42 de opere literare face posibilă stabilirea dinamicii analizei pentru fiecare conținut literar la două sau trei ore școlare. Unele opere literare se vor putea realiza într-o oră, iar altele în două sau trei ore, astfel că profesorul este cel care propune și planifică dinamica muncii la orele de învățare, consolidare și sistematizare a materiei incluzând aici și diferite niveluri de analiză (interpretarea, analiza sau recenzie-părere), precum și legarea conținuturilor didactice din literatură cu cele de limbă. O altă recomandare pentru profesori se referă la interpretarea comparativă a textelor provenite din diferite epoci istorice, culturale și de gen. Profesorul trebuie să acorde o atenție deosebită diversității relațiilor stabilite între lucrările canonice ale literaturii naționale și mondiale și formele dominante moderne de exprimare artistică (romanul modern, opera dramatică, filmul, desenele animate, benzile desenate, teatrul, conținuturile istorico-educative la televiziune și Internetul etc.). Elevii fac cunoștință cu planul de învățământ, conținutul disciplinei și metodele de lucru. Elevilor li se explică importanța pregătirii planificate și din timp util pentru orele de analiză a lecturii școlare (citirea și interpretarea operelor literare, utilizarea manualelor, utilizarea surselor primare și secundare pentru interpretarea operelor literare). Opera literară este introdusă în predare prin lectură conștientă și afectivă, prin exerciții pregătitoare, prin muncă de cercetare și prin proiecte de lucru.

Niveluri de abordare. Interpretarea lucrării literare poate fi realizată și planificată pentru analiză în diferite niveluri (referire, prezentare, interpretare).

Munca în timpul orelor. Fenomenele și noțiunile literare sunt abordate pe baza operelor literare planificate de dinainte. În activitatea propriu-zisă, ținând seama de principii metodologice de bază și de lucru, se utilizează metode adecvate de cunoaștere, logice și speciale (profesionale). Metodele adecvate și unitatea procedurilor teoretice și practice sunt esențiale pentru predarea reușită a literaturii; cunoștințele teoretice și literare sunt interpretate ca fenomene specifice în anumite opere artistice, iar cunoștințele despre ele se dezvoltă și perfecționează continuu.

Dezvoltarea competențelor de citire. Elevii sunt instruiți pentru utilizarea activă a tuturor tipurilor de citire (afectivă, explorativă, expresivă și interpretativă, citire cu voce tare, citire cu notițe, citirea în sine) și, mai ales, citirea atentă, citirea cu transpunere și înțelegere în evaluarea operei literare.

Activități creative privind interpretarea operei literare. Pe lângă lectură propriu-zisă a textului, drept activitate creativă de prim rang, în predare se organizează și activități creative adecvate legate de analiza unei opere literare. Cu ajutorul acestor activități se mărește interesul elevilor pentru literatură, pentru opere literare și autori, se aprofundează și completează interesul cititorilor și se îmbunătățesc competențele de citire. Activitățile creative se realizează pe cale orală (exerciții de conversație, discuții, conversații, monologuri, recitare și vorbire), în scris (scrierea eseurilor, compunerilor, temelor de casă) și producție combinată (referate și rezentații).

Conținuturile la alegere completează partea obligatorie a programei școlare. Profesorul este obligat ca în acord cu elevii, pe lângă analiză literară din programa obligatorie să analizeze încă opt opere din programa opțională.

Evaluarea progresului elevilor este continuă și sistematică. Se evaluează activitatea elevilor în timpul fazei de pregătire a muncii, precum și activitatea lor la oră, activitatea în timpul abordării operelor literare, frecvența anunțării, calitatea răspunsurilor, originalitatea și argumentarea atitudinilor, respectarea punctelor de vedere ale altor elevi și a opiniilor diferite, atitudinea față de muncă, abilitatea de a aplica cunoștințele teoretice în împrejurări concrete. Evaluarea include, de asemenea, exprimarea în scris a elevului (temele pentru acasă legate de anumite opere literare; până la șase teme pentru acasă pe an). Evaluarea poate fi efectuată și cu ajutorul testelor, pentru a obține informații directe despre cunoștințele actuale ale elevilor.

DOMENIUL: CULTURA EXPRIMĂRII

Dezvoltarea și îmbogățirea exprimării și scrierii aparține valorilor de bază a însușirii limbii și literaturii române. Dezvoltarea acestor competenții importante este încorporată în toate domeniile și dă profesorului posibilitatea să folosească diferite metode și tehnici, să exerseze comunicarea orală și scrierea. Se recomandă introducerea eseurilor și în cunoștințarea elevilor cu caracteristicile de bază.

Programa pentru clasa a doua a liceului în domeniul Cultura exprimării este organizată să cuprindă și subînțelege patru abilități: scrierea și comunicarea orală (dreptabilități productive) și ascultarea și citirea (abilități receptive). Pregătirea pentru scrierea tezei, scrierea și corectarea tezei implică în total 16 ore, patru pentru fiecare teză. Pregătirea pentru teză este o activitate continuă și nu se limitează la o singură oră (înainte de scrierea tezei). Abilitățile de citire prin înțelegere implică citirea de texte literare și alte tipuri de texte prin recunoașterea explicită și implicită a informațiilor date în aceste texte și prin identificarea relației cauză-efect între elementele conținutului. Predarea și învățarea limbii și a culturii exprimării se realizează împreună cuprinderea și învățarea literaturii. În timpul realizării conținuturilor de limbă se propune:

- observarea fenomenelor lingvistice în anumite exemple corespunzătoare, bazându-se pe simțul de limbă al elevului;
- aplicarea regulilor gramaticale;
- exersarea;
- utilizarea tabelor;
- întocmirea de desene, de scheme, de grafice;

- obișnuirea și încurajarea elevilor să folosească o bibliografie de calitate corespunzătoare, manuale, ghiduri, dicționare, lexicoane, glosare.

III. MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA ÎNVĂȚĂMÂNTULUI ȘI ÎNVĂȚĂRII

Pe lângă standardul sumativ de evaluare, care este încă dominant în sistemul nostru de învățământ (evaluează cunoștințele elevilor la sfârșitul unui ciclu și se aplică cu ajutorul instrumentelor standardizate – verificări scrise și orale a cunoștințelor, eseuri, teste, având ca rezultat învățarea campanică orientată spre notă). Abordările de predare contemporane presupun evaluarea formală – evaluarea cunoștințelor în timpul stăpânirii programului și dobândirea competenței adecvate. Rezultatul acestei evaluări oferă feedback elevilor și profesorilor care competențele sunt bine stăpânite și care nu, precum și eficiența metodelor adecvate pe care profesorul aplică pentru atingerea scopului. Măsurarea formativă implică colectarea datelor cu privire la rezultatele elevilor, dar tehnicile cele mai des folosite sunt: realizarea sarcinilor practice, observarea și înregistrarea activității elevilor în timpul orelor, comunicarea directă între elevi și profesori, registru pentru fiecare elev (hartă progresivă) etc. Rezultatele evaluării formative la sfârșitul ciclului de predare trebuie să fie stabilite și sumativ – numeric. Această evaluare are sens în cazul în care conține toate realizările elevilor, monitorizate în mod regulat și înregistrate în mod obiectiv și profesional.

Activitatea fiecărui profesor constă în planificare, realizare, monitorizare și evaluare. Este important ca profesorul să monitorizeze și să evalueze continuu, pe lângă realizările elevilor, procesul de predare și învățare, precum și munca proprie. Tot ceea ce se dovedește a fi bun și util profesorul va continua să folosească în practica pedagogică și tot ceea ce pare inefficient și eficient ar trebui îmbunătățit.

ПРОГРАМА РУСКОГО ЯЗЫКА И КНІЖОВНОСЦИ

Назва предмету	РУСКИ ЈАЗИК И КНІЖОВНОСЦ
Циљ	Циљ учења Руског јазика и кнјовносноци то унапредоване јазичнеј и функционолнеј писменосци; здобуване и пестоване јазичнеј и кнјовнеј култури; оспособљоване за толковане и вредноване кнјовних ділох; афирмоване и прилапљоване вредносцох гуманистичног образовања и воспитанја шкољарох; розвиване особног националног и културног идентитету, љубови гу мацеринскому јазуку, традицији и култури Руснацох и других народох и етничних заедничох.

Обща предметна компетенция

Шкољар позна обласци руски јазик и кнјовносноци, и шветову кнјовносноци. Добре влада з усну и писану комуникацију, односно бешедуе и пише по правилох стандардног руског јазика. Зна формовац логични и стилски складни бешедовани и писани текст. Розуми и критично спатра пречитане и ма розвити власни словник. Ма звичај читац кнјовни діла при чим доживуе пречитане и ма знанја з помоцу хторих толмачи кнјовне діло, односно чита же би упознал и лепше розумел себе и швет коло себе. Пречитал најважнејши кнјовни діла рускеј, сербскеј и шветовеј кнјовносноци. Розвил звичај и потребу же би прегљбљивовал бешедну и читателну културу пре власне усавршоване и охрњоване и збогацоване националнеј култури.

Основни урoвень

Јасно и чечно бешедуе у складзе зоз стандардним јазиком; ма културу слуханја цудзог викладанја. Формуе едноставни бешедовани або писани, логични, стилски складни текст хтори добре структуровани; правилно хасуе руску кирилку и розликуе ју од сербскеј кирилке, зна написац тексти основних писаних жанрох хтори потребни за школоване и учествоване у друштвеним живо-

це. За рижни потреби чита кнїжовни и неуметнїчки тексти средней чежкосци и критицки роздуме о едноставних кнїжовних и неуметнїчких текстах.

Зна основни правила о язку; розликуе кнїжовни руски язак од бешедного и ма потребу учиц, чувац и пестовац кнїжовни язак. Позна специфичне место руского язика у фамелиї славянских язиков и його блїзкосц зоз карпатским диялектама. Ма основни знаня о руских гласох, словох и виреченьох руского язика и зна применїц одредзени граматични правила у бешеди и писаню. Хаснуе розвити словнїк, у складзе зоз уровнем образования, а слова примерани нагоди.

Зна авторох дїлох зоз обовязней школскей програми и змецуе их до контексту творчого опусу и кнїжовноисторийного контексту. Зна навесц основни кнїжовноисторийни и поетички характеристики стилских епох, напriamo и формацийох у розвою рускей, сербскей и шветовой кнїжовносци и зна их повязак зоз дїлами и писателями зоз обовязней лектури школскей програми. Обачуе и з прикладами аргументуе основни поетични, язични, естетски и структурни характеристики кнїжовних дїлох зоз обовязней школскей лектури. Формуе читательни звикнуца и знаня похопуюци значене читаня за власни духовни розвой.

Стреднї уровень

Ясно бешедуе пред аудиторием о темах зоз области язика, кнїжовносци и култури; зна составиц зложени бешедни або писани текст и прецизно представиц идеї; пре розлични потреби чита релативно чежки кнїжовни и неуметнїчки тексти и ма витворени читательни смак характеристични за образованого человека; розуми зложени кнїжовни и неуметнїчки тексти и критично роздуме о нїх.

Ма широки знаня о язку вообщее и основни знаня о язиков у швецее. Позна специфични розвой руского язика и його блїзкосц зоз карпатским диялектама. Розуми розвой кнїжовного руского язика Руснацох у дружтвеним, историйним и културним контексту. Ма широки знаня о гласох, словох и виреченьох у руским язку и того знане зна применїц у бешеди и писаню. Розликуе гласи и знаки руского язика од гласох и знаках сербского язика. Ма богати словнїк и свидоми є рижнородносци язика хтора му оможлївуе прецизно ше виразиц.

Толмачи ключни фактори структури кнїжовного тексту и його тематски, идейни, поетични, стилски, язични, композицийни и жанровски прикмети. Позна кнїжовни термини и адекватно их применюе при толмаченю кнїжовних дїлох хтори предвидзени зоз програму. Самостойно обачуе и анализуе проблеми у кнїжовним дїлу и зна аргументовац своєю думаня на основи примарного тексту. Хаснуе препоручену и ширшу, секундарну литературу при толмаченю кнїжовних дїлох хтори предвидзени зоз програму.

Напредни уровень

Дискутуе о зложених темах зоз язика, кнїжовносци и култури хтори предвидзени зоз наставну програму; ма розвити бешеднїчки схопносци; пише фахови текст на теми зоз язика и кнїжовносци; критицки роздуме о зложених кнїжовних и неуметнїчких текстах на висшим уровню, укључуюци и авторово стилски поступки; формуе свидомосц о себе як читательови.

Ма подробнейши знаня о язку вообщее, як и о граматике руского язика. Ма основни знаня о словнїкох и структури словнїцкей статї.

Критицки чита зложени кнїжовни дїла зоз обовязней школскей програми, як и додатней (виборней) и зна их критицки толмачиц и вредновац. У толмаченю кнїжовного текста хаснуе ведей методи, попатрунки и компаративни приступ. Аргументовано виноси свой суд о кнїжовним дїлу непрерывно маючи на розуме примарни текст, як и други тексти, анализуючи и поровнуючи їх поетични, естетични, структурни и лингвистични прикмети, ведно зоз зложенима стилским поступками. Розширюе читательни знаня и применюе стратегиї читаня хтори усогласени зоз типом кнїжовного дїла и зоз читательнимя цїлями (дожице, вигледоване, творчосц).

Специфична предметна компетенция: ЯЗИК

Основни уровень

Ма основни знаня о тим цо то язак вообщее, и хтори його функциї; почитуе свой язак и други язаци. Позна специфични розвой руского язика и його блїзкосц зоз карпатским диялектама; позна розлики у коцурскей и керестурскей бешеди; ма основни знаня о розвою кнїжовного язика, писма и правопису при Руснацох у Сербии. Розуми розвой кнїжовного руского язика у дружтвеним, историйским и културним контексту. Ма основни знаня о гласох и знаках руского язика и розликуе их од сербских; позна файти словох, и подфайти; хаснуе коректну язичну норму при хаснованю формох словох и при їх твореню; правилно склада виречене и зна анализовац виречене хторе збудоване по основних моделох.

Ма основни знаня о значеню словох; позна словнїки руского язика и зна их хасновац. Може ясно и чечно представиц своей становиско, почитуюци кнїжовноязичну норму и правила учтивосци; ма културу слуханя цудзого викладаня. Звладал складне писане едноставних формох и основних жанрох (письмо, биография, молба, жалба, вимога, ПП презентация и под.) у чиїм виробку компетентно хаснуе руску кирилку и основни правила язичней норми. Свидоми є же хасноване руского язика на интернету подрозумюе хасноване стандартного руского язика, односно рускей кирили. На концу школованя составя матурску роботу почитуюци правила виробку фаховей роботи.

Стреднї уровень

Ма ширши знаня о язку вообщее и основни знаня о язиков у швецее, о їх медзисобней зродносци и типох. Позна специфични розвой руского язика, його место у групи славянских язиков и блїзкосц зоз карпатским словацким и украинским диялектама. Позна розлики у коцурскей и керестурскей бешеди и причини їх наставаня.

Ма ширши знаня о гласох руского язика и розликуе их од сербских; розликуе руски од сербских знаках кирилки; зна правила о наглашованю словох и розликуе руски од сербского акценту; ма ширши знаня о файтох словох и їх подфайтох, їх формох и способох твореня, уплївох сербского язика и других язиков; препознава файти виреченьох и анализуе виреченя хтори творени по розличних моделох. Ма богати словнїк и зна похасновац одвитующе слово у зависносци од нагоди; унапрямени є гу збогацованю власного словнїка. Виразно чита и пестуе власну бешеду. Составя зложени писани тексти о розличних темах почитуюци язичну норму. Хаснуе фахову литературу и зна складно написац звит и реферат.

Напредни уровень

Ма детальнейши знаня о язку вообщее и детальнейши знаня о граматике руского язика (акцентоване, состав словох, значене припадкох и дїесловних формох, структури виреченя, уплїви других язиков на руски язак); позна словнїки руского язика и структуру словнїковой статї. Приповеда о вибраних темах як схопни бешеднїк; уважно слуша и преценюе вербалну и невербалну реакцију свойого собешеднїка и тому прилагодзуе свою бешеду. Есей, фахови текст и новинску статью пише складно, дошлїдно применюючи кнїжовноязичну норму.

Специфична предметна компетенция: КНЇЖОВНОСЦ

Основни уровень

Порядне чита кнїжовни дїла зоз обовязней школскей програми, препознава значних представительох и їх дїла зоз рускей, сербскей и шветовой кнїжовносци. Накратко описуе свойо чувства и дожице кнїжовного або другого уметнїцкого дїла. Обачуе и наводзи основни поетични, естетични и структурни прикмети кнїжовного и неуметнїцкого тексту вигодного за обробку наставней градзи зоз язика и кнїжовносци; зна их меновац и илюстровац. Розуми кнїжовни и неуметнїчки текст: препознава их наме-

ну, видвоје главни идеје текста; провадзи розвој одредзеној идеји у тексту; наводзи приклади зоз тексту и цитуе часц або часци же би анализовао текст або змоцнел особну аргументацију; резимуме и парафразуе часци текста и текст у далосци. Видвоени проблеми анализуе на уровню основних пасмох значеня. Основни књижевни термини функционално повязуе зоз прикладами зоз књижевног текста. Розуми прецо читане значне за формоване и унапредзоване своей особности, збогацоване лексичног фонда. Розвива свойо читателъни способности. Розуми значносц књижевности за формоване язичног, литературног, културног и националног идентитета. Розуми значносц очуваня књижевног наслідства и књижевнеј култури.

Стредни уровень

Толкуе књижевни діла зоз обовязней школскеј програми и ма основни знаня о књижевноисторийним и поетичним контексту хтори одредзуе тоти діла. Самостойне обачуе и анализуе значеньово и стилски аспекти књижевног діла и зна аргументовац свойо становиска на основи примарног текста. Розуми и описуе функцију языка у творчим процесу. При толкованю књижевног діла применюе адекватни методи и становиска хтори ускладзени зоз методологию науки о књижевности. Позна књижевнонаукови, естетични и лингвистични факти и бере их до огляду при обробку поединечних ділох, стилских епохох и напрамох у розвою рускеј, сербскеј и шветовой књижевности. През вигледовацки и творчи способ здобува знаня и читателъни schopности, хтори у функцији

преучованя розличних књижевних ділох и жанрох и розвиваня литературног, язичног, културног и националног идентитета. Ма розвити читателъни звикнуца и читателъни смак карактеристични за културног и образованог човека. Применюе зложени стратегији читаня. Меня аналитични приступи хтори оцені же су неприкладни. Преценюе як одредзени структурни, язични, стилски и значеньово прикмети текста уплвубю на його розумен.

Напредни уровень

Зна одредзиц поетични, естетични и структурни прикмети књижевног текста. Зоз сигурносцу кладзе књижевни текст до књижевнотеорийног и књижевноисторийног контексту. У анализованю и интерпретованю хаснуе одвитуюци поступки толкованя и терминологию хтора адекватна књижевному ділу. Хаснуе вецей методи, точки патрениа и компаративни приступ же би дополнил свойо розумене и критицки суд о књижевним ділу. Самостойно обачуе и толкуе проблеми у књижевним ділу и зна аргументовац свойо становиска на основи примарног текста и литературно-филологийног контексту. Критицки повязуе примарни текст зоз самостойно избрану секундарну литературу. Самостойно вибера діла за читане по одредзеним критериюму, дава предкладаня за читане и поаяшнюе их. Позна и применюе способи/стратегии читаня усоглашени зоз типом текста (књижевним и неуметничким) и зоз жанром књижевног діла. Розуми улогу читаня у особним розвою, але и у розвою дружтва. Ма розвиту, критицку свидомосц о свойих читателъних способносцох.

Класа

Друга

Рочни фонд годзинох

148 годзини (4 годзини до тижня)

Стандарди обезовних посцигнуцох ⁹	ВИХОДИ По законченеј класи школяр:	ТЕМИ и клучни поняца змиста програми
<p>2РЯК.1.1.2. Розликуе књижевни (стандардни) язык од диалекту; зна основни податки о карпатских диалектох; ма правилне становиско гу своей бешеди и гу другим вариантом рускеј бешеди (керестурска и коцурска); почитуе свой язык и ма потребу чувац свой язык; еднaк почитуе обидва варианти рускеј бешеди – керестурску и коцурску; ма потребу учини, чувац и пестовац књижевни язык; позна најважнейши граматични и нормативни приручници и зна их хасновац; зна основни податки о месце руског языка межди другима индоевропскимa и славянскимa языкaми; ма основни знаня о розвою књижевног языка, писма и правопису при Руснацох.</p> <p>2РЯК.2.1.1. Ма ширши знаня о языке вообщe (хтори то важни свойства языка); препознава еднинки и зявеня хтори припадаю розличним язичним уровнем / подсистемом; ма основни знаня о писму вообщe; ма основни знаня о правопису вообщe (етимологийно– фонологийни правопис; граматично – логична интерпункция; графема – слово); ма основни знаня о языкoх у швецe (язична зродносц, язични типи, язични универзали).</p> <p>Розуми основни принципи водзена диалогу; розуми поняце бешедней дії. Позна прикмети вариететoх руског языка хтори настали на основи медиоуму и тих хтори социјално и функционално условени.</p> <p>2РЯК.1.1.4. Позна файти и подфайти словoх; применюе норму при форми словoх у фреквентних случайoх (уклучуюци и гласово прeменки при форми словoх); видвоене часци словoх при формoх словoх (граматична основа и наставок за форму) при еднoставнейших случайoх; видвоене часци словoх при твореню словoх (префикс, основа, суфикс) при еднoставних словoх; препознава основни способи твореня словoх; применюе норму при твореню словoх (уклучуюци и гласово прeменки при твореню словoх); применюе постояци модели при твореню нових словoх.</p> <p>2РЯК.2.1.4. Ма ширши знаня о файти словoх; зна одредзиц форму прeменливoг слова и похасновац слово у дaтeј форми; позна поняце морфeми; дзелі слово на морфeми за творене при еднoставнейших случайoх и менуе тоти морфeми; позна основни способи твореня словoх; применюе норму у вязи зoз форму словoх у менeј фреквентних случайoх.</p> <p>2РЯК.3.1.3. Ма детальнейши знаня о морфoлогий у узшим смислу и твореня словoх у руским языкy (дзелі слово на морфeми за творене при зложених случайoх и менуе тоти морфeми).</p> <p>2РЯК.1.2.4. Обачуе и зoз прикладами аргументуе основни поетични, язични, естетични и структурни прикмети књижевних ділох зoз обовязней школскеј лектури.</p> <p>2РЯК.1.2.6. Наводзи основни књижевноисторийни и поетични прикмети стилских епохох, напрамох и формацийoх у розвою рускеј, сербскеј и шветовой књижевности и повязуе их зoз ділами и писател्याми зoз обовязней лектури у школскеј програми.</p> <p>2РЯК.1.2.9. На основи ділох рускеј, сербскеј и шветовой књижевности формуе читателъни звикнуца и знаня; похoпне улогу читаня при толкованю књижевног діла и у витвориваню язичног, литературног, културног и националног идентитета.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – обьяшні розвойни характеристики руског књижевног языка од приселеня Руснацох на тоти простори по нешка; – потолкуе розлику межди фонетским и морфологийним правописом; – напише текст, применуюци форми и прикмети шикких функционалних стилoх; – потолкуе поняце морфeми и розликуе граматичну од творбeнeј анализe словoх (творбeну основу и наставок и граматичну основу и наставок); – примені систематски знаня о файтох словoх и їх граматичних категориях; – наведзе и потолкуе друштвeно-историйни околносци хтори влївовали на зявeнe барoкa у европскеј култури; – поровна стилски средства барoкa зoз уметничкимa средствaми предходних епохох (рухох); – одредзи друштвени и културoлогийну значносц просвительних идеях у европскеј култури; – потолкуе влїв романтизмa на формованe националног идентитета; – состави табличку зoз најзначнейшима представител्याми романтизмa, їх ділами и прикметaми; – поровна стилски характеристики европског и сербског романтизмa; – утвeрдзи розлики у приступу стварносци романтизмa и реализмa; – поровна и на прикладах илустрeуе књижевни прикмети ділох хтори припадаю реализму; – потолкуе и вреднуе окремосци књижевних подoбoх (проблем роду, идентитeту, класней розпaсoваносци); – анализуе и поровнуе видвоени проблемe у књижевних ділох хторив припадаю розличним епохом; – примені правописни рeшeня при писаню скрацених словoх; – примені основни типографийно-правописни рeшeня при дурканих текстoх (розмак и друкарски типи складoх); – ясно и жгaтo представи историю кнїжки и библиотеки; 	<p>ЯЗИК</p> <ul style="list-style-type: none"> ● История руског књижевног языка ● Функционални стили руског књижевног языка ● Морфология у узшим смислу <p>КЊИЖЕВНОСЦ</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Барок у европскеј књижевности ● Класицизм у европскеј књижевности ● Поняце просвительства; ● Романтизм у европскеј, сербскеј и украинскеј књижевности; ● Реализм у европскеј књижевности; ● Диалог књижевних епохох; <p>ЯЗИЧНА КУЛТУРА</p> <ul style="list-style-type: none"> ● Правопис ● Усне и писане виражоване

<p>2РЯК.2.2.2. Позна књивнотеоријну терминологију и адекватно применено књивнотеоријни знања при толмачено књиовних дјелох предвидзених зоз програму.</p> <p>2РЯК.2.2.5. Пояшние основни елементи књиовности як дискурса у одношено на други друштвени дискурси (напр. присуство/одсуство приповедача, приповедни фокус, статус историјног и фиктивног итд.).</p> <p>2РЯК.2.2.7. Самостойне обачуе и анализуе проблеме у књиовним дјелох и зна аргументовац својо становиско на основи примарног текста.</p> <p>2РЯК.2.2.8. Активно хаснуе препоручену и ширшу, секундарну литературу (књиовноисторијну, критицку, автопоетичну, теоријну) при толмачено књиовноуметничких и књиовнонаукових дјелох предвидзених у програми.</p> <p>2РЯК.2.2.9. На основи дјелох рускеј, сербскеј и шветовеј књиовности розвива читателни схопности, способности и знања значни за толмачене и вредноване розличних књиовноуметничких и књиовнонаукових дјелох и за розвиване јзичног, литературног, културног и националног идентитета; ма вибудовани читателни смак јаки карактеристични за културног и образованог човека.</p> <p>2РЯК.3.2.1. Чита, доживуе и самостойне толмачи књиовноуметнички и књиовнонауково дјела зоз обавязней школскеј програми, як и додатни (виборни) и факултативни књиовноуметнички и књиовнонаукови тексти; при интерпретацији зоз сигурносцу хаснуе здобути знања о творчим опусу автора и књиовноисторијним контексту.</p> <p>2РЯК.3.2.2. Добре зна књиовнотеоријну терминологију и теоријни знања адекватно применено при толмачено књиовноуметничких и књиовнонаукових дјелох хтори предвидзени у школскеј програми и других дјелох теј файти розличних жанрох, звонка школскеј програми.</p> <p>2РЯК.3.2.4. Обачуе и толмачи поетични, јзични, естетични и структурни прикмети књиовноуметничких и књиовнонаукових текстох у рамикох школскеј лектури и звонка школскеј програми; преценуе и поровнуе стилски поступки у наведзених файтох текстох.</p> <p>2РЯК.3.2.5. Розуми основни елементи књиовности як дискурса (поровнуе напр. присуство/одсуство приповедача, приповедни фокус, статус историјног и фиктивног итд.) у одношено на други друштвени дискурси и тоти спознања хаснуе при толмачено књиовних дјелох.</p> <p>2РЯК.3.2.8. Кед толмачи књиовне дјело критицки хаснуе препоручену и самостойне вибрану секундарну литературу (књиовноисторијну, критицку, автопоетичну, теоријну).</p> <p>2РЯК.1.3.2. Бешедујуци о одредзеној теми (зоз јзика, књиовности або на шлебодну тему), јасно структуриуе бешеду и повязуе сј часци на одвитујуци способ; розликуе важне од неважног и трима ше основней теми; составя јдноставни бешедовани и писани текст хаснујуци ше зоз описом, приповеданьом и викладаньом (експозицију); зна вокраци описач својо чувства и дожице књиовног або другог уметничког дјела; жжато преприповедуе јдноставнейши књиовноуметнички текст и видвоје його важни або интересантни часци; резимируе јдноставнейши књиовни и неуметнички текст.</p> <p>2РЯК.1.3.3. У розправи або черанки думаня на теми зоз књиовности, јзика и култури зна у кратких рисох винесц и обгрунтовац идею або становиско за хторе ше заклада, бешедуе одмерано, опера ше на аргументи, почитуе судзе думане и бере го до огляду под час својо аргументацији; пише јдноставни аргументативни текст на теми зоз књиовности, јзика и култури.</p> <p>2СЈК.1.3.4. Хаснуе руску кирилку и зна же ше вона хаснуе и на интернету. Применено основни правописни правила у фреквентних прикладох и зна хасновац школске видане Правопису; у писану видвоје часци текста, дава наслови и поднаслови, зна цитирац и парафразирац; составя матурску роботу почитујуци правила виробку фаховеј работи (хаснуе фусноти и составя змист и библиографию); составя писмо – приватне и службове, биографию (CV), молбу, жалбу, вимогу, оглашку; зна пополниц розлични формулари и обрасци.</p> <p>2РЯК.2.3.1. Бешедуе у званичних ситуацијох, јавно и пред векшим аудиторниомом о темох зоз области јзика, књиовности и култури, хаснујуци књиовни јзык и одвитујуци терминологију; учествуе у јвних розгваркох зоз вецей учашниками; преценуе слухателя односно аудиторниом и формуе свою бешеду гу його потребом и можливосцом; ма потребу и звичай розвивац власну бешедну культуру; з увагу и розуменьом слуха зложене викладане (напр. преподаване) з тему зоз јзика, књиовности и култури; слуха критицки, преценујуци бешедникову аргументацију и обективност.</p> <p>2РЯК.2.3.2. Составя зложени бешедни и писани текст (зоз јзика, књиовности або на шлебодну тему) хаснујуци опис, приповедане и викладане (експозицију); у бешедней або писаней розправи прецизно виноши својо идеји и обгрунтовае свою становиско; намага ше бешедовац и писац интересантно, зоз дисгресиями и хаснујуци цикави деталі и одвитујуци приклади; обачуе поенту и викладају на одвитујуци способ; прецизно виноши својо дожице и упечатки з нагоди књиовног тексту и резимируе зложени књиовни и неуметнички текст на теми непосредно вязани за наставну материю; пише звит и реферат; применујуци правописну норму у случайох предвидзених зоз програму.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – учествуе у јвних розгваркох зоз вецей учашниками (на теми зоз области јзика и књиовности); – оформиуе свою бешеду спрам ситуацији и хаснуе књиовнојзичну норму; – составя зложени текст, хаснујуци опис приповедане.. 	
--	---	--

9 Стандарди образовних посигнуохопосигнују ше на **концу общого стредньошколског образования**. Исти стандард (або його часц) будзе ше активовац даскельо раз у цеку школског року, односно до конца стреднього образования, або з помоцу розличних виходох. Таки поступок осигуруе досчиване вше висшого и висшого уровня поединичних школярских посигнуохо, а школярски знања, схопности и способности ше непрерывно спатрају зоз нових углох, утврдују, преширју и систематизују. З оглядом на зложеносц предмета Руски јзык и књиовности и областох знука предмета, необходимо поступно витворивоац шипки стандарди през шипки штири роки штредньошколског образования, але подасдни стандарди мож видзиц и як конкретнейше повязани зоз одредзеним виходом.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧНО-МЕТОДИЧНЕ ВИТВОРИЈОВАНЕ ПРОГРАМИ

I. ПЛАНОВАЊЕ НАСТАВИ И УЧЕЊА

Настава и учење *руског језика и књижевности* треба же би допринесли развоју творчог и вељедовацког духу котри омоћливи шкољаром же би розвивали зњая, вредности и функционални схопности котри годни похасновац у дальшим образовању, у професионалној работи и у кажодновим живоце; формовали вредности становиска зоз котрима очувају националне и шветове нашљидство; буду оспособени за живот у мултикултуралним друштве; овладају зоз общима и медзипредметнима компетенцијами, релевантнима за активне учествовање у засдњици и цаложивотне учење.

Квалитет и тирваоцсц зњаньох, схопносцох и становискох шкољарох у велкеј миру завиша од принципох, формох, методох и средствох хтори ше хасную у процесу учења. Прето сучасна настава руског језика и књижевности дава першенство витворивању виходох зоз змоцнену думкову активносцу шкољарох, почитовањом дидактичних принципох (окреме: свидомеј активносци шкољарох, науковосци, присподобеносци, поступносци, систематичносци и очигљадносци), як и адекватне применьоване тих наставних формох, методох, поступкох и средствох чию вредносц утврдили и потврдили сучасна пракса и методика настави и учења руског језика и књижевности (скорей шицког: рижни форми организациј работи и хасноване комуникативних, логичних и фахових (специјалних) методох присподобених змистом обробку и можљивосцами шкољарох). Выбор окремних наставних формох, методох, поступкох и средствох условени, скорей шицког, з виходами хтори треба витвориц, а потим и змистами хтори помогну же би ше преписани виходи витворели.

Порядна настава и учење Руског језика и књижевности виводзи ше у специјализованих учальних и кабинетох за тот предмет, хтори треба же би були опремени по нормативох за гимназиј. Часточно, вона ше организуе и у других школских просторних (библиотеки-медиятеки, читални, аудиовизуалнеј сали и под.).

У настави Руског језика и књижевности хасную ше учебници и приручници (за котри допуцене дал Национални просветни совет Републики Србиј).

Обласци Јазик, Књижевносц и Јазична култура треба же би творели предметну цалосц, же би ше преплетали и дополњовали. Прето препоручене число годзинох лем приближне (за обласц Јазик 32, за Књижевносц 80, а за Јазичну културу 36). З уважним планованьом настави и учења котри потребни же би ше з нима витворели предвидзени виходи за шицки три обласци, наставник сам, зов провадзеньом резултатох шкољарох, розпоредзи число годзинох.

II. ВИТВОРЕНЕ НАСТАВИ И УЧЕЊА

ОБЛАСЦ: ЈАЗИК

Програма за другу класу гимназиј у часци Јазик организована у трох обласцох/темох и ускладзена е зоз виходами за тоту класу (и зоз стандардами шкољарских посцигнуцих). Зоз програму ше предвидзуе прешириване зњаньох зоз обласцох хтори обробени у основней школи, але и уводзене нових поняцох.

История руског књижног језика. У рамику теј теми шкољаре треба же би здобули основни зњая о стандардизациј руског књижног језика и правописа. Часописи и статї пошвещени питањом књижног језика. (Препоручене число годзинох: 9)

Функционални стили руског књижног језика. У рамику теј теми обробити шицки функционални стили. (Препоручене число годзинох: 3)

Морфологија у узшим смислу. У рамику теј теми шкољаре треба же би преширели зњая зоз морфологиј хтори здобули у основней школи.

Потребно потолковац розлику мездзи морфологију у узшим смислу и творене словох. На едноставних прикладах треба објашњити поняце морфеми, дац подзелене морфемох. Йотоване и палатализација (общи поняца). Подзелиц слова на пременљиви и непременљиви. Граматики руског језика.

Кажду файту словох обробити окреме.

Меновници: дефинициј; файти (конкретни и абстрактни; власни, засдњицки, збирни, материялни); категориј роду и числа; основне о деклинациј меновникох.

Прикметници: дефинициј; файти (описни, присвојни, материялни); други категориј: род, число, припадок, вид, ступни поровнованя; основни характеристики деклинациј и компарациј прикметникох.

Заменовници: особни, меновници, прикметници и други. Файти и основни характеристики деклинациј заменовникох.

Числовници: подзелене (файти); значене, пременка, хасноване (писане з числом и зоз словами).

Дјеслова: дефинициј; файти дјесловох (преходни, непреходни, вид, финитна и инфинитна форма; морфологийни категориј: час, способ, особа, род, число, актив, пасив, з негацију и без; основни характеристики пременки.

Непременљиви слова: дефинициј, файти, хасноване. (Препоручене число годзинох: 20)

ОБЛАСЦ: КЊИЖЕВНОСЦ

Програма за другу класу гимназиј у часци Књижевносц организована у пейцох обласцох/темох и ускладзена е зоз виходами за тоту класу (и зоз стандардами шкољарских посцигнуцих).

Барок у европскеј књижевности

У рамику теј теми шкољаре ше упознају зоз бароком, як стилем у европскеј књижевности. Наставни змист з помоцу хторого ше звлада барок як књижевна епоха и стил: Иван Гудулич *Осман*.

Класицизм у европскеј књижевности

У рамику теј теми шкољаре ше упознају зоз класицизмом, як стилем у европскеј књижевности. Наставни змист з помоцу хторого ше звлада класицизм як књижевна епоха и стил: Жан Батист Молиер *Скупенда*.

Поняце просвительства

У рамику теј теми шкољаром потребно указац на часове нескладане просвительства у европскеј књижевности и култури, сербскеј и рускеј и визначити же и попри засдњицких идейох котри означели тот вик у Европи, у сербскеј и рускеј култури и књижевности вони моцно унапрямени на образоване, розвиване националног језика и писменосци.

У тим смислу треба их упознац зоз улогу котру мал Доситеј Обрадович у сербскеј култури през дјело *Писмо любезному Гараламтийови*. При Руснацох визначити значносц снованя РНПД як и дзвигане свидомосци о националному идентитету. Пречитац Бешеду М.Мудрија котру читал на сновательней скупштини. Зоз украјнскеј литератури пречитац писни Григория Сковороди *Заграда божественних писньох*.

Романтизм у европскеј, сербскеј и украјнскеј књижевности

Упознац ше зоз главнима прикметами романтизма.

А) Романтичарску тему шветового болу („велтшмерц“) шкољаре похоя през читане виривкох *Путоване Чайлда Гаролда* Джорджа Гордона Байрона и романа у стиху *Евгений Онегин* Александра Сергеевича Пушкина.

Б) Романтичарска тема любви гу мертвей милей и елегичне одношене гу животу и умерану обробити ше през поезију Бранка Радичевича *Шкољарска розлука*; Йована Йовановича *Змая Спрети ружички* (вибор); Лаза Костич *Santa Maria della Salute*;

В) Унапряменосц на националне будзене и почеток стваряња на народним језику обробити ше зоз Вуком Стефановичом Караджичом и його *Писмо князови Милошови Обреновичови*, драмски шпив П.П.Негоша *Горски венци*, Петефија Шандора *Шлебода швета*, Тараса Шевченка *Зачарована*, *Гайдамаки*, *Сон*, *Розрита могила* и Франце Прешерн *Сонетни венци*.

Реализем у европскеј књиовносни

Характеристики и вредносни књиовносни реализма обачую ше и розумя на програмских текстох: Оноре де Балзак *Предслово Людскеј комедии* (вириков), Светозар Маркович *Шпиване и думане* – идеологийни предзнак реализма як напраму;

Европски реализем ше спатри през тоти діла: Оноре де Балзак *Бачи Горюо*; Николай Василевич Гоголь *Ревизор*, Лев Николаевич Толстой *Ана Кареніна*; Фйодор Михайлович Достоевски *Злодійство и кара*. Вибор зоз українскеј књиовносни: Василь Стефаник *Камени криж*, Иван Франко *Украдене щесце*, *Каменяре*, *Сонети*, як и *Закарпатски приповедки* (вибор).

Од 148 годзинох на хторих ше под час рока реализуе настава у общей гимназиї, предклада ше же би ше на 80 годзинох обробели, утврдили и систематизовали змисти зоз књиовносни.

Уровні обробки. Толковане діла може ше реализовац и плановац обробки на розличних уровнях (огляднуце, приказ, интерпретация).

Робота на години. Књиовни зявєня, термини и поняца обробяю ше з постредованьом планованих књиовних ділох.

Розвиване читательних компетенцийох. Школяре ше уча же би активно применювалишички файти читаня.

Творчи активносци при толкованю књиовного діла. Попри читаня у настави ше организуо и одвитиоци активносци при обробку књиовного діла. Творчи активносци реализуєше як усна продукция (бешедни вежби, дискусиї, розгварки, монологи, рецитация и приповедане), писменеї продукция (писане есейох, роботох, домашніх задаткох) и комбинована продукция (реферати и презентації).

Вредноване напредованя школярох континуиране и систематичне. Вреднуєше школярова активносц у пририхтуюцей фазі роботи и под час роботи на години, участвоване у роботи при толкованю діла, частосц явянє, квалитет одвиту, оригиналносц и аргументоване становискох, уважує попатрунки других школярох и иншаки видзєня, одношенє гу роботи. Вредноване облапа и писмене виражоване (домашні задатки на конкретни књиовни діла; рочне до шейсц домашні задатки). Вредноване може буц и тест же би ше здобуло непоштрєдни увид до чечуцих знаньох школярох.

ОБЛАСЦ: ЯЗИЧНА КУЛТУРА

Правопис. У рамикун тей теми школяре треба же би преширели знаня зоз правописа здобути у основней школи. Окреме обробки: писане словохведно и окреме; правописни знаки; скрацєни назви и правописни ришєня у дурканим тексту (била часи/пражїна, друкарски типи складох (италик, болд). Препоручую ше вежби писаня розличних файтох словох под час обробкох и утврдованя морфологий у ушним смислу.

Усне и писане виражоване. Препоручуєше уводзєне есейох и упознаванє школярох зоз основними прикметами.

Пририхтованє за виробок писмених задаткох, виробок и виправка писменого задатку подрозумую 16 годзини, по штири за кажди писмени.

III. ПРОВАДЗЄНЄ И ВРЕДНОВАНЄ НАСТАВИ И УЧЄНЯ

Попри стандардного, сумативного вреднованя хторе ище доминує у нашим образованю, сучасни приступ предвидзує и формативне вредноване – прецєньованє знаня под час звладованя програми и здобуваня одредзєних компетенцийох. Формативне меранє подрозумує зберанє податкох о школярових посцигнуцох, а найчастейши технїки то: реализация практичних задаткох, обачованє и призначованє школярских активносцох под час настави, непосредна комуникация медзи школяром и наставнїком, регистер за каждого школяра (мапа напредованя) итд. Резултати формативного вреднованя на концу наставного циклуса треба же би були виражєни и сумативни – зоз оцену.

SLOVENSKÝ JAZYK A LITERATÚRA

Цїєлом учєня Slovenského jazyka a literatúry je zdokonaľovanie jazykovej a funkčnej gramotnosti; získavanie a pestovanie jazykovej a literárnej kultúry; uschopenie na interpretáciu a hodnotenie

literárnych diel; potvrdenie a akceptovanie hodnoty humánneho vzdelávania a vzdelávania žiakov; rozvoj osobnej, národnej a kultúrnej identity, lásky k materinskému jazyku, tradícii a kultúre slovenského ľudu a iných národov a etnických spoločenstiev.

VŠEOBECNÁ KOMPETENCIA PREDMETU

Žiak má vedomosti z oblasti slovenského jazyka a slovenskej a svetovej literatúry. Ovláda ústnu a písomnú komunikáciu; hovorí a píše v súlade s pravidlami slovenského jazyka, tvorí logický a štylisticky zosúladený hovorený prejav a písaný text, rozumie a kriticky premýšľa o tom, čo prečíta, má vyvinutú slovnú zásobu.

Číta, prežíva a analyzuje literárne dielo; využíva čítanie, aby lepšie pochopil seba, iných a svet vôkol seba; prečítal najdôležitejšie literárne diela zo svojho národného a svetového kultúrneho dedičstva. Má zvyk a potrebu rozvíjať hovorenú a čitateľskú kultúru kvôli vlastnému zdokonaľovaniu, ale aj kvôli zachovaniu a obohacovaniu národnej kultúry.

Základná úroveň

Hovorí jasne a plynule, uplatňuje pritom pravidlá spisovného jazyka; má vypestovanú kultúru pozorne počúvať cudzí výklad. Tvorí jednoduchší hovorený prejav alebo písaný text, ktorý je logický, dobre štruktúrovaný a štylisticky zosúladený; ovláda základné písané žánre dôležité pre školenie a zapojenie sa do spoločenského života. Na rôzne účely číta jednoduchšie literárne a neumelecké texty, rozumie jednoduchšie literárne a neumelecké texty a kriticky uvažuje nad jednoduchým literárnym a neumeleckým textom.

Má základné vedomosti o jazyku vôbec; rozlišuje spisovný slovenský jazyk od nárečia a má potrebu učiť sa, chrániť a pestovať spisovný jazyk. Má základné vedomosti o hláskach, slovách a vetách slovenského jazyka a vie používať určité gramatické pravidlá v reči a v písme. Má rozvinutú slovnú zásobu v súlade so strednou úrovňou vzdelávania a slová používa v súlade so situáciou.

Pozná autorov diel z povinného školského programu a lokalizuje ich do kontextu tvorby a do literárnohistorického kontextu. Pozná autorov diel z povinného školského programu a lokalizuje ich do kontextu tvorby a do literárnohistorického kontextu. Uvádza základné literárnohistorické charakteristiky jednotlivých literárnych období, smerov a skupín v rozvoji slovenskej a svetovej literatúry a dáva ich do súvisu s dielami a spisovateľmi z povinného čítania zo školského programu. Všíma si a príkladmi argumentuje základné poetické, jazykové, estetické a štruktúrne charakteristiky literárnych diel z povinnej školskej lektúry. Formuje si čitateľské zvyky a vedomosti a uvedomuje si význam čítania pre vlastný duchovný vývoj. Má pozitívny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa.

Stredná úroveň

Hovorí pred auditoriom o témach z oblasti jazyka, literatúry a kultúry; zostavuje zložitejší hovorený prejav alebo písaný text, presne vyjadruje svoje idey; na rozličné účely číta zložitejšie literárne a neumelecké texty a má formovaný čitateľský vkus prislúchajúci vzdelanému človekovi; rozumie a kriticky uvažuje nad zložitejším literárnym a neumeleckým textom.

Má široké spektrum vedomostí o jazyku vôbec a základné vedomosti o jazykoch sveta. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a zaraďuje vývoj spisovného jazyka Slovákov do spoločenského, historického a kultúrneho kontextu. Má široké spektrum vedomostí o hláskach, slovách a vetách slovenského jazyka a vie tie vedomosti uplatniť pri vyjadrovaní a písaní. Má bohatú slovnú zásobu a jazyk chápe ako veľký počet možností, ktoré mu slúžia na to, aby sa správne a presne vyjadroval. Analyzuje kľúčové prvky štruktúry literárneho textu ako i jeho tematické, ideové, poetické, štylistické, jazykové, kompozičné a žánrové vlastnosti. Pozná literárne termíny a adekvátne ich uplatňuje pri analýze literárnych diel, ktoré sú určené programom. Samostatne si všíma a analyzuje problémy v literárnom diele a vie argumentovať faktami svoju mienku na základe primárneho textu. Používa odporúčania sekundárnu literatúru pri analýze literárnych diel určených programom.

Má pozitivny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa a iných národov.

Pokročilá úroveň

Diskutuje o zložitých témach z jazyka, literatúry a kultúry, ktoré sú určené učivom; má vyvinuté hovorové schopnosti; píše odborný text na témy z jazyka a literatúry; kriticky sa hlbšie zamýšľa nad zložitejším literárnym a neumeleckým textom, zapája aj autorove štylistické postupy; buduje vedomie o sebe ako čitateľovi.

Má podrobnejšie vedomosti o jazyku vôbec, ako i o gramatike slovenského jazyka. Má základné vedomosti o slovníkoch a vie používať rôzne druhy slovníkov.

Kriticky číta, analyzuje a hodnotí zložitejšie literárne diela z povinného a voliteľného školského programu. Používa viacero metód, aspektov a komparatívnych prístupov v analýze literárneho textu. Svoj posudok o literárnom diele odôvodňuje argumentmi, pričom má stále na zreteli primárny text, ako i iné texty, analyzuje a porovnáva ich poetické, estetické, štruktúrne a lingvistické vlastnosti, vrátane i zložitejšie štylistické postupy. Rozširuje si čitateľské vedomosti a uplatňuje stratégie čítania, ktoré sú v súlade s typom literárneho diela a s čitateľskými cieľmi (zážitok, výskum, tvorba).

Má pozitívny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa a iných národov a aktívne berie účasť v nich.

ŠPECIFICKÁ PREDMETOVÁ KOMPETENCIA: Jazyk

Základná úroveň

Má základné vedomosti o tom, čo je jazyk všeobecne a ktoré má funkcie; uctieva si svoj jazyk a uctieva si aj jazyky iných národov. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a má vedomosti o nárečovom podklade spisovného jazyka; má základné vedomosti o rozvoji spisovného jazyka, písma a pravopisu Slovákov. Má základné vedomosti o hláskach slovenského jazyka; pozná slovné druhy, uplatňuje normu spisovného jazyka pri jednotlivých tvaroch slov a pri tvorení slov; správne tvorí vetu a vie analyzovať vety utvorené podľa základných typov. Má základné vedomosti o význame slov; pozná najdôležitejšie slovníky slovenského jazyka a vie ich používať. Vie prezentovať vlastné názory, vyjadruje sa jasne a plynule, uplatňuje pravidlá spisovného jazyka a pravidlá zdvorilosti; má vypestovanú kultúru pozorne počúvať cudzí výklad. Ovláda písanie jednoduchých foriem a základných žánrov (list, biografia, prosba, sťažnosť, žiadosť, prezentácia a pod.), uplatňuje základné pravidlá spisovného jazyka. Na konci stredoškolského vzdelávania vie napísať maturitnú prácu a uplatniť pravidlá pri písaní odbornej práce. Vie preložiť kratší odborný text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

Stredná úroveň

Má široké spektrum vedomostí o jazyku vôbec a základné vedomosti o jazykoch sveta, ich vzájomnom vzťahu a typoch. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a základné pravidlá výslovnosti. Má široké spektrum vedomostí o hláskach slovenského jazyka; pozná pravidlá spisovnej výslovnosti, pravidlo o rytmickom krátení; má široké spektrum vedomostí o slovných druhoch, ich tvaroch a spôsoboch tvorenia; pozná typy viet a analyzuje vety utvorené podľa rozličných typov. Má bohatú slovnú zásobu a vie používať vhodné slová v súlade s príležitosťou; je zameraný na obohacovanie vlastnej slovné zásoby. Zreteľne číta a stará sa o svoj vlastný prejav. Zostavuje zložitejšie písané texty na rôzne témy a uplatňuje normu spisovného jazyka. Používa odbornú literatúru a vie napísať správu a referát. Vie preložiť odborný text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

Pokročilá úroveň

Má rozsiahlejšie vedomosti o jazyku všeobecne a rozsiahlejšie vedomosti z gramatiky slovenského jazyka (zložení slov, význame

pádov a slovesných tvarov, štruktúry vety); vie používať rôzne druhy slovníkov. Hovorí na zvolené témy ako skúsený rečník; pozorne počúva a hodnotí verbálne a neverbálne reakcie svojho spolubesedníka a jemu prispôsobuje svoj prejav. Vie napísať esej, odborný text a novinový článok a dôsledne uplatňuje normu spisovného jazyka. Vie preložiť jednoduchý literárny a neumelecký text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

ŠPECIFICKÁ PREDMETOVÁ KOMPETENCIA: Literatúra

Základná úroveň

Sústavne číta literárne diela z povinného školského programu, pozná významných predstaviteľov a diela svetovej a slovenskej literatúry. Stručne podáva vlastnú mienku a hovorí o svojich pocitoch z prečítaného literárneho diela alebo z iného umeleckého diela. Všima si a uvádza základné poetické, estetické a štruktúrne vlastnosti literárneho a neumeleckého textu vhodného na preberanie učiva z jazyka a literatúry; dokáže ich vymenovať a ilustrovať. Porozumie umeleckému a neumeleckému textu: pozná ich ciele, vyčleňuje hlavné idey v texte; sleduje rozvoj určitej idey v texte; uvádza príklady z textu a cituje časť/časti, aby roznalýzoval text, alebo podporil vlastnú argumentáciu; rezumuje a parafrázuje časti textu a text vcelku. Vyčlenené problémy analyzuje v základných významových konotáciách. Základné literárne termíny funkčne spája s príkladmi z literárneho textu. Rozumie, prečo je čítanie dôležité pre formovanie a zveľaďovanie vlastnej osobnosti, obohacovanie slovné zásoby. Rozvíja vlastné čitateľské kompetencie. Chápe význam literatúry pre formovanie jazykovej, literárnej, kultúrnej a národnej identity. Chápe význam zachovávaní svojho literárneho dedičstva a literárnej kultúry.

Stredná úroveň

Analyzuje literárne diela z povinného školského programu a má základné poznatky o literárnohistorickom a poetickom kontexte, ktorý dané diela určuje. Samostatne si všima a analyzuje významové a štýlové aspekty literárneho diela a vie argumentovať vlastné stanoviská na základe primárneho textu. Chápe a opisuje funkciu jazyka v procese tvorby. Pri analýze literárneho diela používa adekvátne metódy a stanoviská zosúladené s metodológiou literárnej vedy. Pozná literárnovedné, estetické a jazykovedné skutočnosti a prihliada na ne pri spracovaní jednotlivých diel, literárnych období a smerov v rozvoji slovenskej a svetovej literatúry. Bádateľským a kreatívnym spôsobom nadobúda vedomosti a čitateľské zručnosti, ktoré sú vo funkcii výskumu rozličných literárnych diel a žánrov a rozvoja literárnej, jazykovej, kultúrnej a národnej identity. Má vybudované čitateľské návyky a čitateľský vkus primeraný kultúrnemu a vzdelanému človekovi. Uplatňuje zložité čitateľské stratégie. Mení tie analytické prístupy, ktoré hodnotí ako neúčelové. Skúma, akým spôsobom určité štruktúrne, jazykové, štýlové a významové vlastnosti textu vplyvajú na jeho porozumenie.

Pokročilá úroveň

Analyzuje poetické, estetické a štruktúrne charakteristiky literárneho textu. Spoľahlivo zaraďuje literárny text do literárnoteoretického a literárnohistorického kontextu. Uplatňuje zodpovedajúce postupy a terminológiu pri analýze, ktoré prináležia literárnemu dielu. Používa viacero metód a hľadísk a komparatívny prístup s cieľom prehĺbiť vlastné porozumenie a kritický názor o literárnom diele. Samostatne si všima a analyzuje problémy v literárnom diele a svoje stanoviská vie argumentovať na základe primárneho textu a literárno-filologického kontextu. Kriticky spája primárny text so samostatne zvolenou sekundárnou literatúrou. Samostatne si volí diela na čítanie na základe určeného kritéria, dáva návrhy na čítanie a vysvetľuje ich. Pozná a uplatňuje spôsoby/stratégie čítania, ktoré prináležia typom textu (umeleckým a neumeleckým) a žánrom literárneho diela. Porozumie významu čítania vo vlastnom rozvoji, ako i v rozvoji spoločnosti. Má vyvinuté kritické povedomie o vlastných čitateľských schopnostiach.

Poznámka: Určitý počet ukazovateľov tohto štandardu, ktorý sa týka postojov k jazyku – neoveruje sa testom, ale dotazníkom alebo rozhovorom.

VŠEOBECNÝ ODBOR

Ročník

Druhý

Ročný fond hodín

148 hodín (4 hodiny týždenne)

Štandardy výsledkov vzdelávania ¹⁰	VÝKONY Po skončení druhého ročníka žiak bude schopný:	TÉMY a kľúčové pojmy obsahu programu
<p>2SJK.1.1.2. Rozlišuje spisovný jazyk od nárečia; pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka; má správny postoj k svojmu nárečiu a iným nárečiam slovenského jazyka (uctieva si svoje nárečie a iné nárečia slovenského jazyka) a zachováva si svoje nárečie; snaží sa naučiť, chrániť a pestovať spisovný jazyk; pozná najdôležitejšie gramatiky a normatívne príručky a vie ich používať; pozná základné údaje o mieste slovenského jazyka v rámci iných indoeurópskych a slovanských jazykov; má základné poznatky o vývine slovenského spisovného jazyka, písma a pravopisu Slovákov.</p> <p>2SJK.2.1.1. Má široké spektrum vedomostí o jazyku všeobecne (ktoré sú dôležité vlastnosti jazyka); pozná jednotky a javy, ktoré patria do rôznych jazykových úrovní/subsystémov; má základné vedomosti o písme všeobecne; má základné vedomosti z pravopisu všeobecne (etymologicko-fonologický pravopis, gramaticko-logická interpunkcia; graféma – hláska); má základné vedomosti o jazykoch sveta (jazyková príbuznosť, typológia jazykov, jazykové univerzálne). Pozná základné princípy dialógu; pozná termín rečový akt; pozná pojem deixie. Pozná vlastnosti variantov slovenského jazyka, ktoré sú výsledkom a tých, ktoré sú podmienené sociálne a funkčne.</p> <p>2SJK.1.1.4. Pozná ohybné a neohybné slovné druhy; uplatňuje spisovnú normu pri jednotlivých tvaroch slov vo frekventovaných príkladoch (vrátane aj hláskoslovné zmeny v súvislosti s tvarmi slov); vyčleňuje časti slova v súvislosti s tvarmi slov (slovotvorný základ a slovotvorná prípona) na jednoduchých príkladoch; vyčleňuje časti slova v súvislosti s tvorením slov (prefix, koreň, sufix) na jednoduchých príkladoch; pozná základné spôsoby tvorenia slov; uplatňuje spisovnú normu pri tvorení slov (vrátane aj hláskoslovné zmeny, ktoré nastávajú pri tvorení slov); uplatňuje existujúce modely pri tvorení nových slov</p> <p>2SJK.2.1.4. Má široké spektrum vedomostí o slovných druhoch; vie určiť tvar ohybného slova a použiť slovo v požadovanom tvare; pozná pojem morfémy; určuje morfémy v jednoduchých slovách a pomeníva morfémy; pozná základné spôsoby tvorenia slov; uplatňuje normu v súvislosti s tvarmi slov v menej frekventovaných prípadoch.</p> <p>2SJK.3.1.3. Má široké spektrum vedomostí z morfológie a z tvorenia slov v slovenskom jazyku (člení slová na morfémy a v zložitejších príkladoch vie pomenovať morfémy).</p> <p>2SJK.1.2.4. Všíma si a príkladmi argumentuje základné poetické, jazykové, estetické a štruktúrne charakteristiky literárnych diel z povinnej školskej lektúry.</p> <p>2SJK.1.2.6. Uvádza základné literárnohistorické a poetické vlastnosti štýlových epoch, smerov a formácií v rozvoji slovenskej a svetovej literatúry a prepája ich s dielami a spisovateľmi z povinnej lektúry školského programu.</p> <p>2SJK.1.2.9. Na základe diel slovenskej a svetovej literatúry formuje čitateľské zvyky a poznatky; chápe význam čítania pri analyzovaní literárneho diela a pri formovaní jazykovej, literárnej, kultúrnej a národnostnej identity.</p> <p>2SJK.2.2.2. Pozná literárnoteoretickú terminológiu a literárnoteoretické poznatky adekvátne uplatňuje pri analýze literárnych diel určených programom.</p> <p>2SJK.2.2.5. Vysvetľuje základné prvky literatúry ako diskurzu vo vzťahu k ďalším spoločenským diskurzom (napr. prítomnosť/nepriťomnosť rozprávača, naratívny fókus, status dejinného a fiktívneho atď.).</p> <p>2SJK.2.2.7. Samostatne si všima a analyzuje problémy v literárnom diele a vie argumentovať svoje stanoviská základným textom.</p> <p>2SJK.2.2.8. Aktívne používa odporúčania a širšiu, sekundárnu literatúru (literárnohistorickú, kritickú, autopoeitickú, teoretickú) pri analýze literárnoumeleckých a literárnovedných diel určených programom.</p> <p>2SJK.2.2.9. Na základe diel slovenskej a svetovej literatúry rozvíja čitateľské zručnosti, schopnosti a poznatky významné pre analýzu a hodnotenie rozličných literárnoumeleckých a literárnovedných diel a pre formovanie jazykovej, literárnej, kultúrnej a národnostnej identity; má vybudovaný čitateľský vkus kultúrneho a vzdelaného človeka.</p> <p>2SJK.3.2.1. Číta, prežíva a samostatne vysvetľuje literárno-umelecké a literárnovedné diela z povinného školského programu, ako i dodatkové (voliteľné) a fakultatívne literárno-umelecké a literárnovedné texty; počas interpretácie spoľahlivo používa získané vedomosti o literárnom opuse autora a literárnohistorickom kontexte.</p> <p>2SJK.3.2.2. Ovláda literárnoteoretickú terminológiu a teoretické poznatky adekvátne uplatňuje pri vysvetľovaní literárno-umeleckých a literárnovedných diel stanovených školským programom ako i ďalších diel rovnakého druhu žánrovo rozličných, mimo školského programu.</p> <p>2SJK.3.2.4. Všíma si a vysvetľuje poetické, jazykové, estetické a štruktúrne charakteristiky literárno-umeleckých a literárnovedných textov v rámci školskej lektúry a mimo školského programu; hodnotí a prirovnáva štýlotvorné postupy v uvedených druhoch textov.</p> <p>2SJK.3.2.5. Chápe základné prvky literatúry ako diskurzu (porovnáva napr. prítomnosť/nepriťomnosť rozprávača, naratívny fókus, status dejinného a fiktívneho a pod.) vo vzťahu k ďalším spoločenským diskurzom a tie poznatky používa pri analýze literárnych diel.</p> <p>2SJK.3.2.8. Pri analýze literárneho diela kriticky používa odporúčania a samostatne zvolenú sekundárnu literatúru (literárnohistorickú, kritickú, teoretickú).</p> <p>2SJK.1.3.4. Uplatňuje základné pravopisné pravidlá vo frekventovaných</p>	<p>– vysvetliť vývojové charakteristiky prvého slovenského spisovného jazyka a kodifikáciu Ľudovíta Štúra až po súčasnosť;</p> <p>– vysvetliť rozdiel medzi etymologickým a fonologickým pravopisom;</p> <p>– napísať text uplatňujúci formu a charakteristiky publicistického a administratívneho štýlu;</p> <p>– vysvetliť pojem morfémy a odlišiť gramatickú od slovotvornej analýzy slova (slovotvorný základ, predpony, prípony a koreň a koncovky);</p> <p>– uplatniť systémové poznatky o slovných druhoch a ich gramatických kategóriách;</p> <ul style="list-style-type: none"> • uviesť a vysvetliť spoločensko-historické okolnosti, ktoré vplývali na vznik baroku v slovenskej kultúre; • porovnať štylistické prostriedky barokovej literatúry s umeleckými prostriedkami predchádzajúcich období (smerov); • určiť spoločenský a kulturologický význam ideí osvietenstva, najmä v slovenskej kultúre; • vysvetliť vplyv romantizmu na formovanie národnej identity; • zostaviť tabuľku s najvýznamnejšími predstaviteľmi romantizmu, ich dielami a charakteristikami; • porovnať štylistické charakteristiky európskeho a slovenského romantizmu; • určiť rozdiely v prístupovaní ku skutočnosti v romantizme a realizme; • porovnať a príkladmi podložiť charakteristiky literárnych diel, ktoré patria do literatúry realizmu; • interpretovať a hodnotiť špecifiká literárnych hrdinov a hrdiniek v literatúre realizmu (problém pohľavia, identity, príslušnosti k spoločenskej vrstve); • analyzovať a porovnať zvyraznené problémy v literárnych dielach patriacich do rôznych období; 	<p>JAZYK</p> <ul style="list-style-type: none"> • Dejiny slovenského spisovného jazyka • Funkčné štýly slovenského spisovného jazyka • Morfológia <p>LITERATÚRA</p> <ul style="list-style-type: none"> – Barok v európskej literatúre a barokové tendencie v slovenskej literatúre; – Osvietenstvo a klasicizmus v slovenskej literatúre; – Romantizmus v európskej a slovenskej literatúre; – Realizmus v európskej a slovenskej literatúre; – Komparácia literárnych období
	<p>– uplatňovať pravopisné pravidlá pri písaní skratiek;</p> <p>– uplatňovať základné typografické a pravopisné pravidlá tlačeného textu (medzera a štýl tlače);</p> <p>– jasne a stručne predstaviť históriu knihy a knižnice;</p> <p>– podieľať sa vo verejnej komunikácii s viacerými účastníkmi (o témach v oblasti jazyka a literatúry);</p> <p>– prispôbiť svoj prejav konkrétnej situácii a uplatniť normu spisovného jazyka;</p> <p>– zostaviť zložitejší text vo forme opisu a rozprávania.</p>	<p>JAZYKOVÁ KULTÚRA</p> <ul style="list-style-type: none"> • Pravopis • Ústne a písomné vyjadrovanie

<p>primkladoch a vie pouzivat' <i>Pravidlá slovenského pravopisu</i>; pri písaní vyčleňujúce časti textu, uvádza názvy a podnázvy, vie citovať a parafrázovať; zostavuje maturitnú prácu a pritom dodržiava pravidlá vypracovania odbornej práce (používa fusnoty a zostavuje obsah a bibliografiu); zostavuje list – osobný a oficiálny, životopis (CV), prosbu, sťažnosť, žiadosť, oznam; vie vyplniť rozličné tlačivá a formuláre.</p> <p>2SJK.1.3.2. Keď hovorí a píše o nejakej téme (z jazyka, literatúry alebo voľná téma), jasne štrukturalizuje výrok a dáva do súvisu jeho časti na zodpovedajúci spôsob; rozlišuje dôležité od nedôležitého a neodbočuje od základnej témy; zostavuje jednoduchší hovorený prejav alebo písaný text pričom používa opis, rozprávanie alebo výklad (expozíciu); vie skrátka opísať svoje pocity a precítenie literárneho alebo iného umeleckého diela; koncízne reprodukuje jednoduchší literárno-umelecký text a vyčleňuje jeho dôležité alebo zaujímavé časti; rezumuje jednoduchší literárny a neumelecký text.</p> <p>2SJK.1.3.3. V debatale alebo výmene názorov na témy z literatúry, jazyka a kultúry vie v krátkych črtách prezentovať a vysvetliť ideu alebo postoj, ktorý zastáva, hovorí odmerane, opiera sa o argumenty, vie vypočít' cudziu mienku a zohľadňuje názor iného počas svojho argumentovania; píše jednoduchší argumentovaný text na témy z literatúry, jazyka a kultúry.</p> <p>2SJK.2.3.1. Hovorí vo verejných situáciách, verejne a pred väčším auditóriom o témach z oblasti jazyka, literatúry a kultúry, pritom používa spisovný jazyk a zodpovedajúcu terminológiu; zúčastňuje sa verejných rozhovorov s viacerými účastníkmi; hodnotí poslucháča čiže auditórium a prispôbuje svoj prejav podľa jeho potrieb a možnosti; má potrebu a zvyk rozvíjať vlastnú kultúru vyjadrovania; pozorne a s porozumením počúva náročnejšie výklady (napr. prednášku) na tému z jazyka, literatúry a kultúry; počúva kriticky, pritom zvažuje hovoriaceho argumentáciu a objektivitu.</p> <p>2SJK.1.3.2. Keď hovorí a píše o nejakej téme (z jazyka, literatúry alebo voľná téma), jasne štrukturalizuje výrok a dáva do súvisu jeho časti na zodpovedajúci spôsob; rozlišuje dôležité od nedôležitého a neodbočuje od základnej témy; zostavuje jednoduchší hovorený prejav alebo písaný text pričom používa opis, rozprávanie alebo výklad (expozíciu); vie skrátka opísať svoje pocity a precítenie literárneho alebo iného umeleckého diela; koncízne reprodukuje jednoduchší literárno-umelecký text a vyčleňuje jeho dôležité alebo zaujímavé časti; rezumuje jednoduchší literárny a neumelecký text.</p> <p>2SJK.2.3.2. Zostavuje zložitejší hovorený prejav alebo písaný text (z jazyka, literatúry alebo voľná téma) používa opis, rozprávanie alebo výklad (expozíciu); v hovorenej alebo písanej debatale presne vyjadruje svoje idey a vysvetľuje svoj postoj; snaží sa hovoriť a písať zaujímavé, robí priliehavé digresie a vyberá zaujímavé detaily a zodpovedajúce príklady; všímá si pointu a vyjadruje ju na priliehavý spôsob; precízne vyjadruje svoje skúsenosti a dojmy v súvislosti s literárnym dielom alebo iným umeleckým dielom; koncízne reprodukuje zložitejší literárny text a rezumuje zložitejší literárny a neumelecký text na témy, ktoré priamo súvisia s učivom; píše správu a referát; uplatňuje pravopisnú normu v prípadoch určených programom.</p>		
--	--	--

10 Vzdelávacie štandardy sa dosahujú na konci všeobecného stredného vzdelávania. Ten istý štandard (alebo jeho časť) sa aktivuje niekoľkokrát počas školského roka totiž do konca stredného vzdelávania, ale s pomocou rôznych výkonov. Týmto postupom sa zabezpečuje dosiahnutie čoraz vyššej a vyššej úrovne individuálnych žiackych výsledkov a vedomostí, zručností a schopností žiakov sú neustále hodnotia z nových zorných uhlov, potvrdzujú, rozširujú a systematizujú. Vzhľadom na zložitosť predmetu Slovenský jazyk a literatúra a oblasti v rámci predmetu je potrebné postupne dosiahnuť všetky štandardy počas štyroch rokov stredného vzdelávania, ale niektoré štandardy možno považovať za špecifickejšie súvisiace s určitým výkonom.

POKYNY NA DIDAKTICKO-METODICKÚ REALIZÁCIU PROGRAMU

I. PLÁNOVANIE A VYUČOVANIA A UČENIA

Vyučovanie a učenie *slovenského jazyka a literatúry* má rozvíjať bádateľský a tvorivý duch, ktorým sa umožňuje žiakom rozvoj vedomostí, hodnôt a funkčných zručností, ktoré potom budú môcť využiť v ďalšom vzdelávacom procese, v profesijnom pôsobení a v každodennom živote; formovať hodnoty, ktorými sa chráni národné a svetové kultúrne dedičstvo; uschopnenie žiakov pre život v multikulturálnej spoločnosti; ovládať všeobecnými a medzipredmetovými kompetenciami, relevantnými pre aktívnu účasť v spoločnosti a celoživotné vzdelávanie.

Kvalita a trvanlivosť získaných vedomostí, zručností a postojov v mnohom súvisia s princípmi, tvarmi a metódami učenia a vyučovacími pomôckami, ktoré sa používajú v procese učenia. Preto súčasné vyučovanie slovenského jazyka a literatúry predpokladá dosiahnutie výkonov, pri čom sa zvyšujú mysliače aktivity žiakov, uctievanie si a rešpektovanie didaktických princípov (zvlášť: vedomé aktivity žiakov, vedecký základ, primeranosť, postupnosť, systematickosť a názornosť), ako aj adekvátne uplatňovanie týchto vyučovacích foriem, metód, postupov a prostriedkov, ktoré sú určené a potvrdené súčasnou praxou a metodikou vyučovania a učenia slovenského jazyka a literatúry (predovšetkým: rôzne formy organizácie práce a používanie komunikačných, logických a odborných (osobitných) metód, v súlade s obsahmi a možnosťami žiakov). Voľba určitých vyučovacích metód,

foriem práce a postupov, ako aj učebné pomôcky sú podmienené predovšetkým výkonmi, ktoré sa majú uskutočniť, a potom aj obsahmi, prostredníctvom ktorých sa majú určité výkony dosiahnuť.

Riadne vyučovanie a učenie slovenského jazyka a literatúry sa koná v špecializovaných učebniach a kabinetoch, ktoré sú určené na vyučovanie tohto predmetu, ktoré by mali byť vybavené podľa normatívu pre gymnáziá. Čiastočne sa vyučovanie koná aj v iných školských miestnostiach (knížnica, čítareň, audiovizuálna sieň a pod.).

Vo vyučovaní slovenského jazyka a literatúry sa používajú učebnice a príručky a knižné, informatívne zdroje a zdroje informačných komunikácií, významných pre systematické uschopnenie žiakov používať rôzne pramene poznatkov vo vyučovaní a mimo neho.

Oblasti Jazyk, Literatúra a Jazyková kultúra majú tvoriť celok predmetu, prelínať sa a navzájom dopĺňovať. Preto je počet odporúčanych hodín len naznačený (pre oblasť Jazyk okolo 32 hodín, pre Literatúru okolo 80 hodín a pre Jazykovú kultúru okolo 36 hodín). Pozorným plánovaním vyučovania a učenia, ktorými sa má priviesť k realizácii vzdelávacích výkonov zo všetkých troch oblastí, učiteľ si sám sledujú výsledky, ktoré žiaci dosahujú, rozvrhne počet hodín.

II. REALIZÁCIA VYUČOVANIA A UČENIA

OBLASŤ: JAZYK

Program pre druhý ročník gymnázia v oblasti *Jazyk* organizovaný je do troch oblastí/tém v súlade so vzdelávacími výkonmi a vzde-

lávacímí štandardmi žiackých výsledkov. Program zahŕňa rozšírenie vedomostí z oblastí spracovaných v základnej škole, ale aj uvádzanie nových pojmov.

Dejiny slovenského spisovného jazyka. V rámci tejto témy by žiaci mali získať základné vedomosti o vývine slovenského spisovného jazyka a pravopisu na konci 18. a v prvej polovici 19. storočia. V rámci tejto témy žiaci by mali získať základné poznatky o začiatkoch kodifikácie slovenského spisovného jazyka v prvej polovici 19. storočia. To znamená, že žiakov treba oboznámiť najprv s bernolákovou slovenčinou, potom so štúrovskou slovenčinou, reformou pravopisu Martina Hattala až po súčasnosť. Zdôrazniť, že potrebu a naliehavosť slovenského spisovného jazyka Bernolák odôvodnil v spise písanom po latinsky *Rozprava filologicko-kritická o písmeňach Slovákov* (1787), ku ktorej pripojil aj *Pravopis slovenského jazyka*, ktorý ustalaťuje na fonetickom základe. Tieto poznatky z jazyka treba prepojiť s dielami z literatúry: prvý román v slovenskej literatúre *Prihody a skúsenosti mladíka Reného* Jozefa Ignáca Bajzu, *Slovenský včelár* Juraja Fándlyho, tiež s ukážkami z diela Jána Hollého. Žiakov treba oboznámiť o tom, že sa bernolákovčina nestala spisovným jazykom všetkých Slovákov, lebo sa slovenskí evanjelici aj naďalej pridŕžali bibličtiny. Celonárodný slovenský spisovný jazyk uviedla do života až mladá štúrovská generácia. Celoslovenský spisovný jazyk bol založený na stredoslovenskom nárečí. Toto prepojiť s dielami: *Nárečja slovenskuo alebo potreba písanija v tomto nárečí a Náuka reči slovenskej* Ludovíta Štúra. Vysvetliť žiakom základné princípy štúrovoho fonetického pravopisu a prepojiť s literárnymi dielami Andreja Sládkoviča, Janka Kráľa, Sama Chalupku, Jána Bottu a iných. Zdôrazniť, že Martin Hattala svojou *Krátkou mluvniceou slovenskou* (1852) zaviedol do slovenčiny etymologický pravopis. Pripomenúť žiakom, že sa štúdiom slovenského jazyka a jeho kultúry sústreďuje v Jazykovednom ústave Ludovíta Štúra Slovenskej akadémie vied v Bratislave a že pracovníci ústavu v roku 1953 zostavili Pravidlá slovenského pravopisu, ktoré však po súčasnosť tiež utrpeli niekoľko zmien. Odporúča sa učiteľom, aby žiakom zdôraznili fakt, že sa dnes jazyk považuje za samostatný podľa lingvistického kritéria.

V rámci tejto témy treba žiakov oboznámiť o základných princípoch spisovnej slovenčiny a jazykovej kultúre, ako aj so základnými slovníkmi a príručkami pre pestovanie jazykovej kultúry. (šesťzväzkový výkladový *Slovník slovenského jazyka SAV*, *Pravidlá slovenského pravopisu SAV*, *Slovník súčasného slovenského jazyka SAV*, *Synonymický slovník slovenčiny M. Pisárčikovej a kol., Malý frazeologický slovník E. Smieškovej, Pravidlá slovenskej výslovnosti A. Kráľa a iné*). Odporúča sa, aby sa vyučovacia jednotka realizovala prostredníctvom výskumu, projektovej výučby, prezentácií skupinových prác žiakov, ktoré sú založené na témach a obsahoch uvedených príručiek.

Odporúča sa korelácia s výkonom z oblasti Jazyková kultúra – všade vo verejnosti (škola, divadlo, médiá, verejná komunikácia a i.) používať spisovný jazyk.

Na konci tejto témy v najzákladnejších črtách treba predstaviť jazykovú situáciu v Srbsku (úradné použitie jazyka a písma, jazyky národnostných menšín). (Odporúčaný počet hodín: 9)

Funkčné štýly slovenského spisovného jazyka. V rámci tejto témy sa skúmajú základné charakteristiky administratívneho a publicistického štýlu. V tomto prípade by jazykové vyučovanie malo byť funkčne prepojené s vyučovaním literatúry a jazykovej kultúry. (Odporúčaný počet hodín: 3)

Morfológia. V rámci tejto témy žiaci by si mali rozšíriť svoje vedomosti z morfológie osvojených v základnej škole.

Treba poukázať na rozdiel medzi gramatickým a slovotvorným základom, pádových koncoviek a prípon a predpôn. Rozdeliť slovné druhy na ohybné a neohybné a v rámci ohybných slovných druhov poukázať na skloňovanie a časovanie. Vysvetliť, čo sú to gramatické kategórie.

Každý slovný druh treba spracovať zvlášť: podstatné mená (rozdelenie; singularia a pluralia tantum; gramatické kategórie; skloňovanie); prídavné mená (rozdelenie; gramatické kategórie; skloňovanie; stupňovanie); zámená (rozdelenie; gramatické kategórie; skloňovanie); číslovky (rozdelenie; gramatické kategórie; skloňovanie); slovesá (gramatické kategórie; časovanie); príslovky, predložky, spojky, častice a citoslovcia. (Odporúčaný počet hodín: 20).

OBLASŤ: LITERATÚRA

Program pre druhý ročník gymnázia v oblasti Literatúra organizovaný je do štyroch oblastí/tém a prepojený s výkonom učenia pre tento ročník (a podľa opisov štandardov výsledkov žiakov).

Barok v európskej literatúre a barokové tendencie v slovenskej literatúre

Povinné obsahy

V rámci tejto témy žiaci sa zoznámia s barokom ako štýlom v európskej a slovenskej literatúre. Vysvetliť kultúrno-umelecký kontext, v ktorom barok vzniká a rozvíja sa v európskej a slovenskej literatúre, ako aj ktoré sú jeho hlavné charakteristiky, keď ide o štýl, formu a pohľad na svet. Vyučovacie obsahy, pomocou ktorých treba zvládnuť barokové literárne obdobie, sú: *Velká didaktika* J. A. Komenského, *Valaská škola – mravív stodola* H. Gavloviča a iné.

Voliteľné obsahy

Obsahy možno rozšíriť aj niektorými literárnymi dielami z barokového obdobia: dielo *Slovenské verše* P. Benického, ktoré predstavuje voľné zoskupenie všeobecných právd a múdrosti o výchove, manželstve, dobrej a zlej spoločnosti, umení, pracovitosti, slobode, o pánoch a podaných...; epicko-reflexívna básnická skladba *Sors Pilarikiana – Los pilárika Štěpána* Š. Pilárika, v ktorej autor opisuje svoje zážitky od chvíle, keď padol do turecko-tatárskeho zajatia až po záračné vyslobodenie z tohto otroctva a návrat domov; memoárovú prózu *Z Kamčatky na Madagaskar* M. A. Beňovského, ktorá bola predchodcom románú osvieteného spisovateľa J. I. Bajzu *Prihody a skúsenosti mladíka Reného*; *Predhovor ku gramatike Pavla Doležala Gramatika slovensko-česká* M. Belu, kde autor vyzdvihuje základné charakteristiky slovanského (slovenského) jazyka a prirovnáva k vyspelým európskym jazykom.

Osvietenstvo a klasicizmus v slovenskej literatúre

Povinné obsahy

V rámci tejto témy treba žiakom predstaviť časový nesúlad medzi osvietenstvom v európskej literatúre a kultúre a v slovenskej a poukázať na to, že okrem spoločných myšlienok, ktoré poznačili toto storočie v Európe, v slovenskej kultúre a literatúre majú silné usmernenie na vzdelávanie ľudu, rozvíjanie národného jazyka a gramotnosti. V tom zmysle ich treba zoznámiť s úlohou, ktorú zohral Anton Bernolák na pozdvíhaní vzdelanostnej úrovne ľudu a podporovaní formovania novodobého slovenského národa, na to poukázať prostredníctvom ukážky z jeho diela *Jazykovedno-kritická rozprava o slovanských písmeňach*.

Prostredníctvom diela *Kocúrko, anebo Jen abychem v hanbě nezůstali*, v ktorom na humoristicko-satirický spôsob odsudzuje malomeštiactvo, namyslenosť, sebeckosť a prehnané vlastenectvo, žiaci by sa mali zoznámiť s významným slovenským klasicistickým spisovateľom Jánom Chalupkom.

Voliteľné obsahy

Motív sebeckta možno zohľadniť aj paralelne s Moliérovým dielom *Lakomec*, ale dôraz v analýze diela treba dať na vyčlenenie špecifickosti slovenskej mentality a temperamentu a všimnúť si, ako sa to prepája s týmto medzinárodným motívom. Bolo by žiaduce prostredníctvom tejto komédie všimnúť si charakteristiky meštianskej spoločnosti v slovenskom prostredí na prechode 18. a 19. storočia.

Romantizmus v európskej a slovenskej literatúre

A)

Povinné obsahy

S hlavnými charakteristikami romantizmu ako literárneho smeru žiaci sa zoznámia čítaním básne *Súmrak* Heinricha Heinea, naj-

významnejšieho nemeckého lyrika 19. storočia, v ktorej autor podáva konfrontáciu daného stavu a zašlých krás, z ktorej vyplýva dominujúci, ale akoby utajený, ľahký nostalgický smútok.

Literárne formovanie tém romantizmu ľudského bóľu (weltschmerz) žiaci pochopia prostredníctvom čítania úryvku z *Childe Haroldovej púte* Georgea Gordona Byrona a veršovaného románu *Eugen Onegin* Alexandra Sergejeviča Puškina.

Voliteľné obsahy

Nakoľko sa vzbudí záujem o prehlbovanie tejto témy, žiaci v dohode s učiteľom si môžu zvoliť na čítanie aj básne *Óda na mladosť* Adama Mickiewicza, v ktorej sa tiež spracúva téma slobodného rozletu života a ducha, zlatých nádejí a divokého zápalu a kontrastuje s mŕtvotou sveta, hmľistými priestormi a spiatocnými náhľadmi jednotlivca alebo básne *Orol* Janka Kráľa, v ktorej sa tiež spracúva téma zariekania sa pokoja v zátiší rodného kraja a vedomé sa hnanie v „búrky divé v ústrety“.

B)

Povinné obsahy

Aspekt romantizmu, ktorý sa vzťahuje na tematizovanie tmavých hlbín ľudskej duše, strašného, hrôzostrašného a fantastického žiaci zvládnu čítaním poémy *Havran* Edgara Allana Poea.

Voliteľné obsahy

Nakoľko existuje potreba alebo záujem o prehlbovanie tejto témy, učiteľia môžu žiakom ponúknuť na čítanie baladu *Margita a Besná* Jána Bottu, ktorá atmosférou, rytmom a čiastočne i tematicky nadväzuje na Poeovu poému. V tomto zmysle vhodné na čítanie sú i balady *Išli hudci horou* a *Rabovali Turci až do Bielej Hory* alebo spoločenská povesť *Reštavrácia* Jána Kalinčiaka, v ktorej dej sa točí okolo starodávnych zemianskych stoličných volieb v Uhorsku a kde možno nájsť i realistické prvky.

C)

Povinné obsahy

Téma nešťastnej lásky a elegický vzťah voči životu a umieraniu spracuje sa prostredníctvom poézie Andreja Sládkoviča, *Marína*; Jána Bottu, *Smrť Jánošíkova* (úryvky).

Voliteľné obsahy

Žiakom, ktorí prejavujú záujem, treba ponúknuť, aby túto tému vzhľadli aj z perspektívy európskej literatúry, napr. prostredníctvom básne *Lorelaj* Heinricha Heinea a *Koncom septembra* Sándora Petőfiho.

D)

Povinné obsahy

Špecifiká romantizmu v slovenskej literatúre, vlastne zameranie sa na národné buditeľstvo a tvorbu v slovenskom spisovnom jazyku sa spracujú v kontexte štúrovskej kodifikácie slovenského spisovného jazyka – čítaním úryvku z jeho diela *O národných povestiach a piesňach plemien slovanských*, tiež i v úryvkoch z diel Sama Chalupku *Mor ho!*, Andreja Sládkoviča *Detvan* a Janka Kráľa *Duma bratislavská*.

Realizmus v európskej a slovenskej literatúre

A)

Povinné obsahy

Charakteristiky a hodnoty literárneho realizmu sú viditeľné a možno ich pochopiť na programovom texte Honoré de Balzaca: *Pred-slov k „Ľudskej komédii“* (úryvok) – poetické a tematické špecifiká

realizmu; tiež u Svetozára Hurbana Vajanského – priekopníka realistickej metódy v slovenskej literatúre (úvodná básne rovnomennej zbierky *Tatry a more*).

Európsky realizmus bude možné zväziť prostredníctvom diel troch najväčších predstaviteľov: Honoré de Balzac: *Otec Goriot* – sociálne rozkoly vnútri francúzskej spoločnosti a rozvrstvenie vnútri rodiny; Nikolaj Vasiljevič Gogol: *Revizor* – satirická kritika spoločnosti, humor a groteska; Lev Nikolajevič Tolstoj: *Anna Kareninová* – bezcitnosť ruskej aristokratickej spoločnosti, tragické následky, ktoré vznikajú v konflikte emocionálneho a spoločensky prijateľného modelu života, prekročenie konvencií o rodovej úlohe ženy v spoločenskej a súkromnej sfére, odklon od rodových stereotypov mužských postáv (Levin)...

Špecifiká realizmu v slovenskej literatúre treba analyzovať prostredníctvom dvoch dominantných vln spisovateľov, opisnej a kritickej, a niektorých diel ich najvýznamnejších predstaviteľov. Zaradiť sem najväčšieho a najplodnejšieho realistického básnika Pavola Országha Hviezdoslava a úryvok z jeho básnickej skladby *Hájnikova žena*, ktorej dej je vyzdobený krásnymi zábermi z horskej prírody; majstra slovenskej realistickej povahokresby Martina Kukučina a úryvok z jeho poviedky *Neprebudený*, ktorá hovorí o dedinskom husiarovi Ondrášovi Machulovi, pri ktorom sa človek akoby jedným okom smial, a druhým plakal; najväčšiu umelkyňu zo slovenského realistického ženského štvorlístka Boženu Slančíkovú-Timravu a úryvok z jej poviedky *Skon Paľa Ročku*, v ktorej spisovateľka líči nielen ako sa ľudia správajú navonok, ale aj čo nimi hýbe a lomcuje vo vnútri, v ich duši; spisovateľa Jozefa Gregora Tajovského a úryvok z jeho poviedky *Do konca*, v ktorej autor podáva povahokresbu starého otca; slovenského vojvodinského spisovateľa Jána Čajaka a jeho humoristickú poviedku *Cholera*; slovenského vojvodinského dramatika Vladimíra Hurbana Vladimírova a jeho drámu *Záveje*, v ktorej snaha honobiť majetok spojená s túžbou zabezpečiť si potomstvo rozprúdi v hre hrubé postupy a zasiahne do osudov viacerých postáv tohto diela.

Voliteľné obsahy

Žiakom, ktorých to zaujíma, možno ponúknuť na čítanie diela zo slovenskej vojvodinskej literatúry, v ktorých možno nájsť odzrkadlenie čiže prvky realizmu a stanovenie čajakovského modelu rozprávania a jeho charakteristík. Ide o výber z didaktických poviedok Jána Čajaka, napr. poviedka *Suchoty*, tiež pokračovanie v intenciách tohto modelu rozprávania u spisovateľov Jána Čajaka ml. v románe *Zuzka Turanová* a v známej dráme *Zem* Vladimíra Hurbana Vladimírova. Zo slovenskej literatúry možno im ponúknuť na čítanie poviedky Jozefa Gregora Tajovského *Mamka Pôstková*, *Horký chlieb* a *Na chlieb* a román *Dom v stráni* Martina Kukučina, ktorý patrí do jeho dalmatínskej tvorby, tiež novely *Ťapákovci* Boženy Slančíkovej-Timravy, jedno z najkritickejších diel v slovenskej literatúre.

B)

Povinné obsahy

Charakteristiky realistickej kritickej vlny možno spracovať v najširšie koncipovanej dedinskej realistickej dráme *Statky-zmätky* Jozefa Gregora Tajovského, v ktorej sa autor predovšetkým zameril na hrubú honbu za majetkom, zaostrenie vzťahov, stupňovanie a prehlbovanie mravných konfliktov medzi všetkými postavami drámy, tiež analýza rodových stereotypov.

Z 21 literárnych diel z voliteľných obsahov, učiteľ je povinný zvoliť 8.

Všetko, čo sa číta a spracúva vo vyučovaní literatúry, považujeme za lektúru. Diela, na čítanie ktorých je potrebné viac času, sa považujú za domáce čítanie. Na čítanie týchto diel je potrebné viac času, aby sa potom žiaci mohli zapojiť do aktívnej interpretácie diela na hodinách slovenského jazyka a literatúry. Toto treba brať do úvahy pri plánovaní poradia a rozsahu vyučovacích hodín, lebo si domáce čítanie vyžaduje podrobný projektový výskum. Za pomoci úloh o čítaní s prieskumom, ktoré sa plánujú dlhodobo, sa žiaci postupne pripravujú na prácu na hodine, čo zvyhodňuje aj vyučovací princíp ekonomickosti.

Prehľujú sa vedomosti o literárnoteoretických pojmoch, ktoré sa už spracovali v predošlých ročníkoch a postupne sa uvádzajú nové pojmy. Spracované pojmy sa uvádzajú v historickom kontexte za účelom navýšenia receptívnej schopnosti. Zo 148 hodín, na ktorých sa realizuje vyučovanie na ročnej úrovni v gymnáziách všeobecného a spoločensko – jazykového odboru, sa navrhuje na orientačne 80 hodín spracovať, upevňovať a systematizovať učivo z literatúry. Keďže sa úhrne uvádza 30 literárnych diel, okrem ktorých si žiaci a učitelia volia ďalších 8 odporúčaných obsahov (majúc na zreteli záujmy a schopnosti žiakov), úhrnný počet 38 literárnych diel umožňuje dynamickosť spracovania každého obsahu osobitne na jednej, eventuálne dvoch (ba dokonca aj troch) školských hodinách. Niektoré literárne diela si budú vyžadovať jednu hodinu, iné dve, možno aj tri hodiny, preto je učiteľ ten, ktorý predpokladá a plánuje dynamiku práce na hodinách spracovania, upevňovania a systematizácie učiva, prepojenie vyučovacích obsahov z literatúry s obsahmi z jazyka. Ďalšie odporúčanie pre učiteľov sa týka komparatívneho prepojenia a interpretácie textov z rôznych historických, kultúrnych a žánrových rámcov.

Osobitnú pozornosť by mal učiteľ venovať poukazovaniu na rozdiely medzi kanonickými dielami národnej a svetovej literatúry a dominantnými súčasnými formami umeleckého vyjadrenia a prezentovania (súčasný román, dramatizovaný text; film, animovaný film, komiks, divadelné predstavenia, historicko-vzdelávacie obsahy v televízii a na internete, atď.).

Žiaci sa oboznamujú s plánom, obsahmi predmetu a spôsobom práce. Žiakom sa poukazuje na dôležitosť plánovania a pripravovania sa na každú hodinu spracovania literárnych diel (čítanie a interpretácia literárnych diel, používanie učebníc, primárnych a sekundárnych prameňov na interpretáciu a výklad literárneho diela).

Literárne dielo sa do vyučovania uvádza zážitkovým a bádateľským čítaním, pripravenými úlohami a výskumnou a projektovou prácou.

Úroveň spracovania: Analýza literárneho diela sa môže plánovať a realizovať na rôznych úrovniach (recenzia, zobrazenie, interpretácia).

Práca na hodine. Literárne javy, termíny a pojmy sa spracujú na vopred plánovaných literárnych dielach. V priamej práci, uplatňujúc popredné didaktické princípy a pracovné zásady sa používajú informačné, logické a špeciálne (odborné) metódy. Metodická vhodnosť a jednoduchosť teoretických a praktických postupov sú podstatné pre úspešné vyučovanie literatúry; literárnoteoretické poznatky sa interpretujú ako javy v konkrétnych umeleckých dielach a poznatky o nich sa rozvíjajú a zdokonaľujú.

Rozvoj čitateľských kompetencií. Žiaci sa uschopňujú na aktívne použitie každého druhu a spôsobu čítania (zážitkové, výskumné, výrazné a interpretačné, čítanie nahlas, čítanie s robením si poznámok, čítanie v sebe), predovšetkým pre sústredené čítanie s pôžitkom a porozumením a hodnotením prečítaného literárneho diela.

Kreatívne aktivity pri analýze literárneho diela. Okrem čítania, ako závažnej kreatívnej aktivity, vo vyučovacom procese sa organizujú aj početné kreatívne aktivity vzťahujúce sa na literárne dielo. Prostredníctvom tých aktivít sa rozširuje záujem žiakov o literatúru, literárne diela a autorov, prehľujú sa a dopĺňajú čitateľské záujmy a zdokonaľujú čitateľské kompetencie. Kreatívne aktivity sa realizujú v ústnej podobe (hovorové cvičenia, diskusia, rozhovory, monológy, prednes a rozprávanie), v písomnej podobe (písaním esejí, prác, domácich úloh) a kombinovanou tvorbou (referovanie a prezentovanie).

Výberové obsahy dopĺňajú povinný program. Učiteľ je povinný spolu so žiakmi pri spracovaní literárnych diel z povinného programu spracovať 8 ďalších výberových diel.

Hodnotenie pokroku žiakov je kontinuálne a sústavné. Hodnotí sa aktivita žiakov počas prípravnej fázy práce a počas realizácie samotnej práce na hodine, účasť v práci pri interpretácii literárneho diela, ako často sa žiak hlási, kvalita odpovede, originalita a argumentovanosť postojov, rešpekt iných názorov a postojov, vzťah k práci, schopnosť uplatnenia teoretických vedomostí v konkrétnom pracovnom ovzduší. Hodnotenie zahŕňa aj písomné vyjadrovanie (domáce úlohy prepojené s konkrétnymi literárnymi dielami; na ročnej úrovni do 6 domácich úloh). Za účelom hodnotenia sa môže plánovať aj testovanie žiakov, aby sa získal priamy prehľad získaných vedomostí žiakov.

OBLASŤ: JAZYKOVÁ KULTÚRA

Pravopis. V rámci tejto témy si žiaci majú prehľbiť vedomosti z pravopisu získané na základnej škole. Osobitne treba spracovať: spojené a oddelené písanie slov (zložené slová, syntagmy); pravopisné značky; skratky a pravopisné riešenia v písanom na počítači texte (medzery, tlačené typy písma). Odporúča sa nacvičovať písanie rozdielnych slovných druhov počas spracovania a upevňovania morfológie v užšom zmysle. Osobitne treba venovať pozornosť písaniu viacčiferných čísel – základných a radových, podstatných a prídavných mien, ktoré sa vyvodžia z čísloviek (napr.: sedemdesiatpäťročnica/75-ročnica), dátumu, písanie predložiek v, do s príslovkami (napr. vľavo, doprava,...) a po s číslovkami (napr. po dvaja, po traja).

Ústne a písomné vyjadrovanie

Pokrok a zveľadenie kultúry vyjadrovania a písania patrí k základným hodnotám vyučovania Slovenského jazyka a literatúry. Rozvoj tejto kľúčovej kompetencie sa prelína v každej oblasti a preto dáva možnosť učiteľovi, aby použil rôzne metódy a techniky vyučovania, nacvičil ústny a písomný prejav. Odporúča sa uvádzanie eseje a spoznávanie žiakov s jej základnými charakteristikami.

Program pre druhý ročník gymnázií z oblasti Jazyková kultúra sa má organizovať tak, aby zahŕňal štyri zručnosti: písomný a ústny prejav (ako produktívny) a počúvanie a čítanie (ako receptívny). Príprava na vypracovanie písomnej práce, písanie a oprava písomnej práce zahŕňa 16 hodín, po 4 hodiny na každú písomnú prácu.

Príprava na písomnú prácu je kontinuálna aktivita a neobmedzuje sa len na jednu hodinu (pred písomnou prácou).

Čítanie a porozumenie prečítaného textu zahŕňa nielen literárne, ale aj iné druhy textov so spoznávaním explicitných a implicitne zadaných informácií v tých textoch a odhaľovaním súvislostí medzi elementárnymi obsahmi.

Vyučovanie a učenie jazyka a jazykovej kultúry sa realizuje v predmetnej celistvosti s vyučovaním literatúry. Žiakom sa odporúča ponúkať preklady textov rôznych štýlov.

Pri spracovaní obsahov z jazyka sa odporúča:

všimnúť si určité jazykové javy na určitých príkladoch opierajúc sa aj o jazykové čítanie žiakov;

uplatnenie pravopisných noriem; cvičenie; používanie tabuľkových prehľadov; vypracovanie, schém a grafikonov; budovanie zvyku u žiakov používať hodnotnú literatúru, jazykové príručky, slovníky, lexikóny.

SLEDOVANIE A HODNOTENIE VYUČOVANIA A UČENIA

Okrem štandardného číselného hodnotenia, ktoré je ešte stále dominantné v našom vzdelávacom systéme (hodnotenie vedomostí žiaka po každom programovom celku štandardizovanými hodnotiacimi inštrumentami – písomnými a ústnymi previerkami vedomostí, esejami, testami dáva výsledok nesystematického učenia, ktoré je orientované len na známku), súčasný prístup k hodnoteniu predpokladá formatívne hodnotenie – prehodnocovanie vedomostí počas osvojovania si programu a získavanie určitých kompetencií. Výsledkom takéhoto hodnotenia je spätná informácia aj pre žiaka aj pre učiteľa o tom, ktoré kompetencie sú dobre zvládnuté a ktoré nie sú, ako aj o efektívnosti jednotlivých metód, ktoré učiteľ uplatnil, aby dospel so žiakmi k cieľu. Formatívne hodnotenie zahŕňa zoskupenie údajov o žiackych dosahoch a najčastejšie používané techniky sú: realizácia praktických úloh, pozorovanie a evidovanie žiackych aktivít počas vyučovania, bezprostredná komunikácia so žiakmi počas vyučovania, register pre každého žiaka (mapa pokroku) atď. Výsledky formatívneho hodnotenia na konci vyučovacieho cyklu sa majú vyjadriť aj sumatívne. Takáto známka má zmysel, ak obsahuje každý pokrok žiaka, riadne sledovaný a objektívne a profesionálne zaznamenaný.

Práca každého učiteľa obsahuje plánovanie, realizáciu a hodnotenie. Dôležité je, aby učiteľ kontinuálne sledoval a hodnotil, okrem pokroku žiakov, aj proces vyučovania a učenia, seba a svoju prácu. Všetko, čo sa ukáže ako dobré a užitočné, učiteľ bude aj ďalej používať vo svojej praxi a všetko, čo sa ukáže, ako nedostatočne účinné a efektívne, by sa malo zveľadiť.

СРПСКИ КАО НЕМАТЕРЊИ ЈЕЗИК

ПРОГРАМ А

ЗА УЧЕНИКЕ ЧИЈИ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК ПРИПАДА НЕСЛОВЕНСКИМ ЈЕЗИЦИМА И КОЈИ ЖИВЕ У ХОМОГЕНИМ СРЕДИНАМА

Циљ учења Српског као нематерњег језика јесте оспособљавање ученика да се служи српским језиком у усменој и писаној комуникацији ради каснијег успешног укључивања у живот заједнице и остваривања грађанских права и дужности, као и уважавање српске културе и развијање интеркултуралности као темељне вредности демократског друштва.

Разред	Други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	72 часа

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршеној теми/области ученик ће бити у стању да:	ЈЕЗИК	Око 100 нових пунозначних и помоћних речи, укључујући и основне појмове из школских предмета; Граматички садржаји из претходног разреда (понављање и увежбавање на познатој и новој лексици); Глаголски вид – разликовање једнократне од понављане радње, творба имперфективних глагола; Именице плуралија тантум (фреквентни примери); Неконгруентни атрибут (падежи с квалификативним значењем: генитив, инструментал, акузатив, локатив); Исказивање места предлошко-падежним конструкцијама и зависном месном реченицом; Исказивање узрока предлошко-падежним конструкцијама и зависном узрочном реченицом; Творба збирних именица изведених суфиксима <i>-је</i> и <i>-ад</i> ;
– савладане (већ усвојене) садржаје из књижевности повезује са новим књижевноуметничким текстовима; – изрази сопствени доживљај књижевног дела уз кратко образложење; – преприча дело/текст; – примени знања о тумачењу текста/дела стечена на часовима матерњег језика; – препоручи другу књигу која му се допада;	КЊИЖЕВНОСТ	Оригинални текстови: Народна бајка: „Баш-Челик“ (адаптирани одломак) Народне пословице, загонетке и питалице Ј. Ј. Змај: „Песмо моја“ (из „Булића“) Бранко Радичевић: „Мини Караџић (у споменицу)“ Милован Глишић: „Прва бразда“ (адаптирани одломак о Огњановој првој бразди) Десанка Максимовић: „Стрепња“ Коста Трифковић: „Љубавно писмо“ (одломак) Исидора Секулић: „Писма из Норвешке“ (одломак) Иво Андрић: „Мостови“ (одломак) Стеван Раичковић: „Селидба“ (одломак) Конструисани текстови о: Јефимији Вуку Караџићу Јовану Цвијићу Надежди Петровић Михајлу Пупину Народној библиотеци Србије Одломак из стрипа Ђорђа Лобачева: „Баш-Челик“ У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. Наставник бира 7 оригиналних и 3 конструисана текста.
– разуме основни садржај информативних емисија; – у стању је да иницира и одржава разговор са вршњацима и особама из окружења; – укратко опише своја и туђа осећања, расположења и психофизичка стања; – разуме суштину краћих стручних текстова; – попуњава различите типове образаца;	ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА	I. Лично представљање: основне информације о себи – физички изглед; лична интересовања II. Породица и људи у окружењу: обавезе и навике чланова породице III. Живот у кући: послови и обавезе у кући; млади и слободно време IV. Храна и пиће: припремање хране V. Одећа и обућа: омиљена гардероба и обућа VI. Здравље: здравствено стање, лична искуства VII. Образовање: основна стручна терминологија наставних предмета примарних за струку ученика VIII. Природа: карактеристике и занимљивости појединих регија IX. Спорт и игре: спортске манифестације и понашање на спортским манифестацијама X. Куповина: свакодневна и повремени куповина XI. Насеља, саобраћај и јавни објекти: врсте и начини путовања; места за забаву XII. Култура, уметност, медији: уметничка дела и споменици културе; праћење медија; интернет и друштвене мреже – предности и мане XIII. Комуникативни модели: изражавање допадања/недопадања; подстицање; упозорење; захвалност; изражавање личног става (жеља, потреба, намера); исказивање физичких тегоба

Обавезан је један писмени задатак у току школске године (у другом полугодушту).

Кључни појмови садржаја: српски као нематерњи језик, слушање, разумевање, говор, читање, писање.

ПРОГРАМ Б

ЗА УЧЕНИКЕ ЧИЈИ МАТЕРЊИ ЈЕЗИК ПРИПАДА СЛОВЕНСКИМ ЈЕЗИЦИМА И КОЈИ ЖИВЕ У ВИШЕНАЦИОНАЛНИМ СРЕДИНАМА

Циљ учења Српског као нематерњег језика јесте оспособљавање ученика да се служи српским језиком у усменој и писаној комуникацији ради каснијег успешног укључивања у живот заједнице и остваривања грађанских права и дужности, као и уважавање српске културе и развијање интеркултуралности као темељне вредности демократског друштва.

Разред	Други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	72 часа

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршеној теми/области ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – разуме и користи предвиђени лексички фонд; – разуме и користи граматичку материју усвајану у претходним разредима; – користи сложеније синтаксичке конструкције за исказивање претходних и узрочних односа; – разуме и употребљава различите начине за исказивање посесивних односа; 	ЈЕЗИК	<p>Око 100–150 нових пунозначних и помоћних речи укључујући и основне појмове из школских предмета;</p> <p>Грамматички садржаји из претходног разреда (понављање и увежбавање на познатој и новој лексици);</p> <p>Посесивни генитив и посесивни датив;</p> <p>Исказивање места предлошко–</p> <ul style="list-style-type: none"> –падежним конструкцијама и зависном месном реченицом; –Исказивање узрока предлошко– –падежним конструкцијама и зависном узрочном реченицом; <p>Конструкције с најфреквентнијим семикопулативним глаголима</p>
<ul style="list-style-type: none"> – савладане (већ усвојене) садржаје из књижевности повезује са новим књижевноуметничким текстовима и користи их у њиховом тумачењу; – упореди сопствени доживљај књижевног дела са доживљајем свог друга; – примени књижевнотеоријска знања стечена на часовима матерњег језика у тумачењу текста/дела; – изнесе аргумент због чега би књижевно дело препоручио другу 	КЊИЖЕВНОСТ	<p>Оригинални текстови:</p> <p>Народна бајка: „Баш-Челик” (одломак)</p> <p>Народне пословице, заговорнице и питалице</p> <p>Ј. Ј. Змај: „Песмо моја” (из „Ђулића”)</p> <p>Бранко Радичевић: „Мини Караџић (у споменицу)”</p> <p>Милован Глишић: „Прва бразда” (одломак)</p> <p>Десанка Максимовић: „Стрепња”</p> <p>Коста Трифковић: „Љубавно писмо” (одломак)</p> <p>Исидора Секулић: „Писма из Норвешке” (одломак)</p> <p>Иво Андрић: „Мостови” (одломак)</p> <p>Стеван Раичковић: „Селидба” (одломак)</p> <p>Воја Царић: „Еј ти”</p> <p>Конструисани текстови о:</p> <p>Јефимији</p> <p>Вуку Караџићу</p> <p>Јовану Цвијићу (Одломак из текста „Охридско језеро”)</p> <p>Надежди Петровић</p> <p>Михајлу Пупину (Одломак из књиге „Од пашњака до научењака”)</p> <p>Народној библиотеци Србије</p> <p>Народној епископској песми „Бановић Страхиња”</p> <p>Одломак из стрипа Ђорђа Лобачева: „Баш Челик”</p> <p>У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски.</p> <p>Наставник бира 7 оригиналних и 3 конструисана текста.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – разуме основни садржај информативних, образовних и културних емисија; – у разговору исказује и образлаже своје мишљење; – чита и разуме суштину информативних текстова; – пише кратке континуиране текстове на задату тему. 	ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА	<p>I. Лично представљање: основне информације о себи – адреса, телефонски број</p> <p>II. Породица и људи у окружењу: обавезе и навике чланова породице</p> <p>III. Живот у кући: послови и обавезе у кући; млади и слободно време</p> <p>IV. Храна и пиће: припремање хране</p> <p>V. Одећа и обућа: омиљена гардероба и обућа</p> <p>VI. Здравље: здравствено стање, лична искуства</p> <p>VII. Образовање: основна стручна терминологија наставних предмета примарних за струку ученика</p> <p>VIII. Природа: карактеристике и занимљивости појединих регија</p> <p>IX. Спорт и игре: спортске манифестације и понашање на спортским манифестацијама</p> <p>X. Насеља, саобраћај и јавни објекти: врсте и начини путовања; места за забаву</p> <p>XI. Култура, уметност, медији: уметничка дела и споменици културе; праћење медија; друштвене мреже – предности и мане</p> <p>XII. Комуникативни модели: изражавање допадања/недопадања; подстицање; упозорење; захвалност; изражавање личног става (жеља, потреба, намера); исказивање физичких тегоба</p>
Обавезан је један писмени задатак у току школске године (у другом полугодушту).		

Кључни појмови садржаја: српски као нематерњи језик, слушање, разумевање, говор, читање, писање.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Предмет *српски као нематерњи језик* похађају ученици који наставу слушају на неком од језика националних мањина. Међу тим ученицима постоје изразите разлике у степену овладаности српским језиком приликом поласка у средњу школу и у темпу и обиму којим могу напредовати током школовања. Ова разлика условљена је различитим матерњим језицима од којих су једни блиски српском језику (разлике међу њима су такве да не морају ометати комуникацију, или се комуникација може остваривати уз нешто напора и труда) док су други структурно толико различити да, без елементарног познавања једног од њих, комуникација међу говорницима није остварива. Осим тога, на ниво којим ученици реално могу овладати српским језиком утиче и средина у којој живе (претежно хомогена или хетерогена средина).

Имајући ово у виду, за предмет *српски као нематерњи језик* сачињена су два програма. Према постављеном циљу, очекиваним исходима и датим садржајима, први програм (А) примерен је ученицима чији се матерњи језици изразито разликују од српског, живе у претежно хомогеним срединама, имају мало контаката са српским језиком и у школу полазе готово без икаквог предзнања српског језика. Други програм (Б) предвиђен је да се остварује у мешовитим срединама и намењен је ученицима који могу брже и у већем обиму да савладавају српски језик, односно да, у складу с узрастом, достигну виши ниво владања српским језиком.

Састав одељења према језичком предзнању у средњим школама често је веома различит, будући да ученици, након завршетка основне школе, долазе из различитих средина. Стога су диференцијација и индивидуализација наставе од изузетног значаја за напредак сваког појединог ученика у складу с његовим могућностима. Стандарди формулисани на три нивоа у настави овог предмета треба да добију свој пуни смисао. Наиме, разликовање основног, средњег и напредног нивоа стандарда, наставнику омогућава такву организацију часа која ученицима различитих језичких компетенција обезбеђује индивидуални напредак.

Оба програма за предмет *српски као нематерњи језик* садрже три области: Језик, Књижевност и Језичку културу. Оне су функционално повезане, прожимају се и међусобно допуњују. Стога их треба разумети као делове комплексне целине који, сваки са својим специфичностима, доприносе остваривању исхода овог предмета.

Наставник је обавезан да се упозна са исходима и програмским садржајима претходних циклуса образовања.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Програм оријентисан на исходе наставнику даје већу слободу у креирању и осмишљавању наставе и учења. Улога наставника је да контекстуализује овај дати програм потребама конкретног одељења имајући у виду: састав одељења и карактеристике ученика; уџбенике и друге наставне материјале које ће користити; техничке услове, наставна средства и медије којима школа располаже; ресурсе, могућности, као и потребе локалне средине у којој се школа налази. Полазећи од датих исхода и садржаја наставник најпре креира свој годишњи-глобални план рада из кога ће касније развити своје оперативне планове. Исходи дефинисани по областима олакшавају наставнику даљу операционализацију исхода на ниво конкретне наставне јединице. Сада наставник за сваку област има дефинисане исходе. Од њега се очекује да за сваку наставну јединицу, у фази планирања и писања припреме за час, дефинише пирамиду исхода на три нивоа: оне које би сви ученици требало да достигну, оне које би већина ученика требало да достигне и оне које би требало само неки ученици да достигну.

На овај начин постиже се индиректна веза са стандардима на три нивоа постигнућа ученика. При планирању треба, такође, имати у виду да се исходи разликују, да се неки лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода (посебно за предметну област књижевност) потребно више времена, више различитих активности и рад на различитим текстовима. У фази планирања наставе и учења веома је важно имати у виду да је уџбеник наставно сред-

ство и да он не одређује садржаје предмета. Зато је потребно садржајима датим у уџбенику приступити селективно и у односу на предвиђене исходе које треба достићи. Поред уџбеника, као једног од извора знања, на наставнику је да ученицима омогући увид и искуство коришћења и других извора сазнавања.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

ЈЕЗИК

Област **Језик** обухвата лексичку и граматичке моделе српског језика. У садржајима и исходима ове области налазе се оквирни број речи и граматички елементи којима ученик треба да овлада у сваком разреду. У овој области програма тежиште је на постепеном усвајању система српског језика почев од 1. разреда основне школе. Језик почиње да се усваја помоћу минималног броја речи употребљених у основним реченичним моделима с јасним комуникативним контекстом. Односно, речи и њихови облици не усвајају се изоловано, већ у реченичном – комуникативном контексту. За продуктивну употребу језика нефункционално је ванконтекстуално учење парадигми (учење самих облика речи).

Усвајање граматике српског језика у почетним фазама на млађем узрасту претежно је несвесно – у разноврсним активностима ученици слушају исказе на српском језику, понављају их и комбинују у одговарајућим познатим и блиским контекстима. У наредним фазама наставник помаже ученицима да уоче језичка правила и почну да их примењују.

Да би ученик овладао одређеним фондом речи и граматичким елементима, неопходно је да их разуме и дуготрајно увежбава. На тај начин стварају се предуслови да их примени у одговарајућој комуникативној ситуацији. Формално познавање граматичких правила не подразумева и способност њихове примене, те је такво знање корисно само уколико помаже бољем разумевању неких правилности система. Односно, савладавање граматичких правила није само себи циљ. Објашњење граматичких правила, уколико наставник процени да је корисно, треба да буде усклађено с узрастом ученика, његовим когнитивним способностима, предзнањима у матерњем језику и сведено на кључне информације неопходне за примену. Учениково познавање граматичких правила процењује се и оцењује на основу употребе у контексту, без инсистирања на њиховом експлицитном опису.

На нижем нивоу владања језиком (средине у којима се реализује А програм) важно је да се код ученика развије способност разумевања и конструисања исказа који садрже елементе одређене програмом. Притом је у продукцији (састављању и казивању исказа) на овом нивоу битно да значење поруке буде разумљиво, док се граматичка исправност постиже постепено, на том нивоу очекују се типичне грешке изазване интерференцијом и недовољном савладаношћу материје. Грешке нису само знак непознавања градива, већ су управо показатељ да је ученик спреман да се упусти у комуникацију, што наставник треба да подстиче. То не значи да грешке уопште не треба исправљати. Наставник одлучује о томе када ће, на који начин и које грешке исправљати. Ученике треба што више мотивисати да комуникаирају, чиме би се грешке спонтано и постепено редуковале.

Управо су часови из области Језик погодни за усмерено, циљано усвајање појединих сегмената, граматичких елемената српског језика. Током ових часова препоручује се динамичко смењивање различитих активности: различити типови вежби слушања, провера разумевања слушаног, понављање, граматичко и лексичко варирање модела, допуњавање, трансформисање афирмативних у упитне и негиране форме и сл.

Реализација наставе *српског као нематерњег језика* према Б програму подразумева одређено владање српским језиком од почетка школовања, односно могућност бржег напредовања у току школовања. У таквим околностима очекује се мања заступљеност грешака и њихово брже исправљање. Примена Б програма подразумева овладаност садржајима А програма и подизање језичке компетенције на виши ниво, те је настава језика у функцији оспо-

собљавања ученика за правилно комуницирање савременим стандардним српским језиком у складу с језичким и ванјезичким контекстом.

Будући да ученици који похађају наставу *српског као нематерњег језика*, похађају и наставу матерњег језика, сврсисходно је у одговарајућим приликама користити трансфер знања стечених на матерњем језику и о матерњем језику. Настава *српског као нематерњег језика* треба да буде у корелацији с наставом матерњег језика.

Језичка грађа се из разреда у разред постепено проширује и усложњава, она је кумулативна и надовезује се на претходну. Увођење новог елемента подразумева овладаност претходним, што значи да се нова грађа ослања на претходну која се континуирано увежбава. Следећи примери краћих текстова илуструју примену језичке материје поштујући поступност и увођење нових језичких садржаја у сваком разреду у А програму.

Садржаји програма за средњу школу који су дати у области Језик надовезују се на оне који се налазе у програму за основну школу. Они подразумевају обнављање и проширивање лексичког фонда и граматичких елемената српског језика, које је започео у основној школи. Зато је током средње школе од изузетног значаја континуирано понављање и увежбавање оних јединица које су усвајане у претходном периоду, а нови елементи се поступно додају већ познатима. Подразумева се да је наставник добро упознат с програмом за основну школу и уме час да организује тако да се претходно обрађена материја систематски обнавља уз додавање нових елемената.

Следећи примери краћих текстова илуструју примену језичке материје поштујући поступност и увођење нових језичких садржаја у сваком разреду у А програму.¹¹

1. разред (презент, перфекат, футур I, императив – систематизација глаголских облика; презент за означавање прошле и будуће радње; глаголски вид – разликовање свршених и несвршених глагола (разликовање именоване од обављене радње), творба перфективних глагола (најфреквентнији префикси); именице које имају неправилну множину (брат, дете; проширење основе, глагове промене у номинативу множине); именице женског рода на сугласник; датив у функцији логичког субјекта; вокатив; изрична реченица у функцији објекта, индиректни и директни говор): *Ове године јесен је топла и сунчана. Само су ноћи хладне. Прошле суботе сам с браћом ишао на пецање. Пецали смо три сата, али ништа нисмо упецали. Понели смо сендвиче. Јели смо их цео дан и на крају све појели. Пецање ми се свиђа јер смо у природи и дружимо се. Предложићу да и ове суботе идемо. „Иване, хоћеш ли да идемо на пецање у суботу?“*

2. разред (глаголски вид – разликовање једнократне од понављане радње, творба имперфективних глагола; именице плуралија тантум (фреквентни примери); неконгруентни атрибут (падежи с квалификативним значењем: генитив, инструментал, акузатив, локатив); исказивање места предлошко-падежним конструкцијама и зависном месном реченицом; исказивање узрока предлошко-падежним конструкцијама и зависном узрочном реченицом; творба збирних именица на *-је* и *-ад*): *Ноћас сам јако лоше спавала. Будила сам се неколико пута. Када сам се пробудила у шест сати, одлучила сам да устанем. Сетила сам се да сам сањала необичан сан. У сну ми је пришла једна млада жена у широкој летњој хаљини. То је била жена дуге смеђе косе, с великим жутиим шеширом на глави. Имала је наочаре с црвеним оквиром у облику срца. Биле смо у шуми, око нас је било дрвеће и жбуње. Она је носила мердевине и питала ме је где може да набере трешње. Размишљала сам о овом сну јер сам покушавала да откријем какву поруку носи.*

3. разред (неличне именичке заменице (значење и промена); заменица *који* у упитној и односној функцији; потенцијал; намерна реченица (с предикатом у презенту и потенцијалу); условне реченице (с везницима *ако* и *да* на нивоу разумевања); исказивање временског односа предлошко-падежним конструкцијама и зависним реченицама с везницима *кад*, *док*, *чим*, *пре него што*): *Неко*

ме је ових дана питао шта бих волела да радим у животу, који факултет планирам да упишем. Размишљала сам о томе. Волим животиње и могла бих да радим као ветеринар. Ако средњу школу завршим с dobrим просеком, покушаћу да упишем ветеринарски факултет. Добро ћу размислити пре него што одлучим. До краја средње школе вредно ћу учити да бих имала добре оцене.

4. разред (употреба наглашених и ненаглашених облика личних заменица; типичан распоред енклитика у простој реченици; повратни глаголи (прави, узајамно-повратни, неправни повратни); допусна реченица): *Овог лета упознали смо се с друштвом из Суботице. Били смо на Палићу и они су нам пришли да питају да ли хоћемо с њима да играмо одбојку. Нама је било драго што су нас позвали. Иако дуго нисам играо одбојку, пристао сам. Лепо смо се дружили. После су нам послали слике преко Фејсбука. И ми смо њима одговорили. Наставили смо да се дописујемо.*

КЊИЖЕВНОСТ

Програм наставе и учења А предмета *српски као нематерњи језик* намењен је хомогеној средини, ученицима који веома ретко имају контаката с говорницима чији је матерњи језик српски. Познавање језика је на основном нивоу, комуникација на српском језику се теже остварује, граматички модели су неувежбани пошто немају често прилике да користе српски језик, њихов речник не садржи велики број речи, речи веома лако из активног фонда прелазе у пасивни и буду заборављене, лексика се усваја спорије него код ученика хетерогене средине, грешке се често појављују у толиком обиму да ометају разумевање реченице; из ових разлога би акценат требало да буде на лексички и језичким моделима који ће им обезбедити темељ за једноставну комуникацију на српском језику, уз проширивање садржаја, примерено захтевима средњошколских програма. Настава се, притом, усклађује са исходима учења, одређеним за сваки разред и везаним за стандарде ученичких постигнућа за крај трећег образовног циклуса *српског као нематерњег језика*.

У **првом разреду** понуђено је једанаест оригиналних и осам конструисаних текстова (што представља новину). Наставник бира седам оригиналних текстова за А ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У **другом разреду** понуђено је десет оригиналних и седам конструисаних текстова на нивоу А. Наставник бира седам оригиналних текстова за А ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У **трећем разреду** понуђено је једанаест оригиналних и девет конструисаних текстова на нивоу А. Наставник бира седам оригиналних текстова за А ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради (у просеку) десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и

11 У заградни су наведени садржаји области Језик за сваки разред

интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У четвртом разреду понуђено је десет оригиналних и девет конструисаних текстова на нивоу А. Наставник бира пет оригиналних текстова и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно од осам до десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред предвиђених, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

Област наставног програма Књижевност доприноси постизању комуникативне функције језика. Основна функција књижевноуметничких, конструисаних и адаптираних текстова, поред оспособљавања ученика за комуникативну употребу језика, јесте и упознавање ученика са културом, историјом и традицијом српског народа, као и с књижевним делима значајним за српску књижевност.

Функције текстова у А програму су разноврсне:

- усвајање лексике одређеног тематског круга потребне за свакодневну комуникацију;
- читање, односно слушање текста у функцији увежбавања разумевања говорног и писаног језика, увежбава се читање у себи и читање с разумевањем;
- задаци у вези с текстом развијају умеће разумевања текста, увежбава се вештина састављања реченица које садрже познату лексику, уз увежбавање језичких модела; приликом говорних и писаних вежби толеришу се грешке које не ометају разумевање;
- одговори на питања (усмено и писмено) помажу ученику да развије механизме састављања реченица на српском језику, односно излагања на српском језику уз видно присуство грешака – упутно је да наставник врши корекције указујући на правилне облике;
- репродукција и тумачење текста развија способност употребе језика – ученик треба да се изрази користећи више реченица, да формира и развија говорне способности.

Књижевноуметнички, адаптирани и конструисани текстови погодни су за тумачење, при чему се узимају у обзир узраст и предзнања ученика и састав одељења. Текстови су уједно и полазна основа за увежбавање нових речи и израза, језичких модела, читања, писања, говора; стога три часа намењена једном тексту представљају истовремено и обраду и увежбавање градива.

Рад на тексту обухвата:

1. Семантизација непознатих речи: семантизација може да се изведе помоћу ученицима познатих синонима, визуелним приказивањем речи, постављањем речи у контрастне парове (*мали-велики*), описивањем речи једноставним реченицама (наставник мора да води рачуна да реченица којом описује непознату реч садржи ученицима познате речи). Превод је оправдан само у случају када не постоје друга средства за објашњење значења речи. Препоручује се употреба речника на часу, као и у фази припреме за час.

2. Слушање или читање текста: саветује се да наставник први пут прочита текст – на овај начин ученици чују правилан изговор речи. Препоручује се употреба аудио-визуелних средстава.

3. Контекстуализација нове лексике: неопходно је да ученици нове речи поставе у реченични контекст како би се лексика увежбавала паралелно с конструисањем реченица. Реченице треба да буду једноставне да би се избегао велики број грешака које неминовно настају у сложенијим конструкцијама. Уколико реченица садржи превише грешака, постаје неразумљива слушаоцу. Контекстуализација нових речи је битан елемент функционалне употребе језика пошто наводи ученика да саставља реченице и активира речнички фонд и језичке моделе.

4. Питања у вези с текстом: процес разумевања текста има више етапа, тек када се нова лексика усвоји и примени у реченицама може да се пређе на ниво разумевања текста. Ниво на којем је ученик разумео текст може да се утврди постављањем питања у вези с текстом. Питања треба да се заснивају на лексици коју су раније усвојили уз употребу нових речи обрађених у тексту. Значајно је да се примарно увежбава говор, а затим и писање.

5. Питања поводом текста (усмено и у писаној форми): ученици увежбавају и остварују комуникацију на српском језику засновану на познатој лексици. Питања треба да буду у складу с лексичким фондом којим ученици располажу. Ово је следећи ниво у процесу усвајања језичких вештина чији је циљ навођење ученика да остваре комуникацију на српском језику. Овај циљ је често веома тешко постићи код ученика хомогене средине, али је неопходно навести ученика да у говору, а затим и у писменој форми употреби одређене речи или изразе на српском језику.

6. Разговор о тексту: у овом делу се могу остварити елементи књижевности у предмету Српски као нематерњи језик у А програму. У складу са лексиком којом ученици располажу разговор се заснива на препознавању главних ликова, активностима које се везују уз њих, истицању особина ликова из текста, аргументовању свог мишљења о делу. Као део процеса увођења ученика у употребу језика упутно је да се изведе драматизација текста чији је циљ навођење ученика да састављају реченице потребне у говорним ситуацијама, као и заузимање ставова и изражавања осећања према ликовима који се јављају у књижевноуметничком делу. Наставник поступа тако што организује наставу према исходима које треба остварити.

7. Компаративни приступ: наставник планира укључивање текстова матерњег језика који се пореде са предлозима делима српске књижевности (уколико је то могуће) и с примерима везаним за филм, позоришну представу, различите аудио-визуелне записе; у обраду књижевног дела укључује и садржаје из ликовне и музичке културе, стрип и различите врсте игара (осмосмерке, ребуси, укрштене речи, асоцијације...).

Приликом уочавања битних поетских елемената у структури књижевноуметничког текста, наставник се труди да код ученика (у складу са њиховим могућностима) актуелизује трансфер знања из матерњег језика: основне облике приповедања (нарација, дескрипција, дијалог); сиже и фабулу, функцију песничке слике; улогу језичкостилских средстава и друге основне поетичке одлике текста.

8. Обликовање кратког текста и његово тумачење, усмено или у писаној форми, на основу обрађеног текста: покушај самосталног састављања текста представља виши ниво у остваривању комуникативне функције језика. Ученици развијају механизам употребе језичке грађе и језичких модела, умеће састављања кохерентног текста. Процес се односи и на говорни и на писани текст.

Б програм

У програму Б, читајући и тумачећи књижевноуметничка дела и изабране одломке најзначајнијих српских писаца, ученици ће имати прилику да се упознају са српском културном баштином и тако боље разумеју сличности и разлике које постоје између културе народа којем припадају и културе народа чији језик уче. Књижевноуметнички текстови у настави *српског као нематерњег језика* имају вишеструку функцију. Они истовремено представљају извор нове лексике и полазну основу за даљи рад – разговоре, читање, интерпретацију, различите врсте говорних и писмених вежби и друге активности.

У области наставног програма Књижевност наведени су текстови усклађени са узрастним карактеристикама и језичким могућностима ученика. Дати предлог дела наставник ће прилагођавати потребама својих ученика. Настава се, притом, усклађује са исходима учења одређеним за сваки разред и везаним за стандарде ученичких постигнућа за крај трећег образовног циклуса *српског као нематерњег језика*.

У првом разреду понуђено је једанаест оригиналних и осам конструисаних текстова (што представља новину). Наставник бира девет оригиналних текстова за Б ниво и три конструисана

текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет текстова, те одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У другом разреду понуђено је једанаест оригиналних и осам конструисаних текстова на нивоу Б. Наставник бира седам до девет оригиналних текстова за Б ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет до дванаест текстова, те одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У трећем разреду понуђено дванаест оригиналних и десет конструисаних текстова на нивоу Б. Наставник бира девет оригиналних текстова за Б ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради (у просеку) десет текстова, до дванаест, кад је то могуће. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

У четвртном разреду понуђено је дванаест оригиналних и девет конструисаних текстова на нивоу Б. Наставник бира седам оригиналних текстова за Б ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно од осам до десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред предвиђених, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручном терминологијом.

За ученике који *српски као нематерњи језик* буду савлађивали по програму који је намењен онима који уче и живе у хетерогеним језичким срединама или им је матерњи језик један од словенских језика, предложени су аутентични књижевноуметнички текстови или одломци из њих. Ипак, постоје значајне разлике између ученика који живе у хетерогеној средини, а чији је матерњи језик несловенски, и ученика чији је матерњи језик словенски. Ове разлике је неопходно узети у обзир приликом избора текстова за обраду и израде ученика. Стога се препоручује ауторима ученика и наставницима да нека од предложених дела адаптирају, скрате и прилагоде језичком знању и могућностима ученика чији је матерњи језик несловенски, а у томе ће им помоћи и знатан број предложених конструисаних текстова. Наставници, који раде с ученицима чији матерњи језик припада групи словенских језика, могу се одређивати за аутентична дела.

Бављење књижевноуметничким текстом подразумева различите методичке поступке који ће бити усмерени на његово што боље разумевање и тумачење. Рад на тексту састоји се из неколико етапа: уводног разговора са семантизацијом мање познатих речи и израза (ова етапа је посебно важна за ученике чији језик није

словенски); просторне и временске локализације текста; изражајног читања; кратке провере уметничког доживљаја и разумевања текста; разговора о тексту и његовог тумачења (различитих аналитичко-синтетичких поступака којима ће се откривати естетске вредности дела, важне појединости у њему и места са посебном експресивношћу); повезивања дела са личним доживљајима и искуствима ученика. Свака од наведених етапа зависи од природе текста као и од предзнања и могућности ученика.

Уводни разговор и семантизација мање познатих речи и израза биће за неке ученике од изузетне важности за разумевање дела и стога им је потребно посветити посебну пажњу. О избору речи за семантизацију одлучује наставник уважавајући предзнања својих ученика. Лексику је најбоље семантизовати током уводног разговора и пре првог читања текста како би се обезбедило разумевање садржаја текста након првог читања. Речи се могу семантизовати на различите начине – визуелним наставним средствима, демонстрацијом, посредством синонима и антонима, различитим описним дефиницијама и, уколико је то неопходно, реч се може и превести на матерњи језик ученика. Није потребно да све речи које се семантизују уђу у активан лексички фонд ученика, поједине могу остати у пасивном фонду. Лексика за коју се процени да треба да уђе у активан лексички фонд ученика, треба да буде заступљена током разговора о тексту и његове интерпретације, а корисно је осмислити и различите лексичке вежбе које ће допринети остваривању овог циља. Ученике овог узраста треба водити и у коришћење речника јер је оно саставни део читања. Важно је да се служе и двојезичним и једнојезичним речницима и да овладају техником проналажења речи и значења које реч остварује у датом контексту. Речници представљају велику помоћ за читање и разумевање текстова различитих жанрова, нарочито су корисни приликом самосталног читања.

Многи текстови, посебно одломци из обимнијих књижевних дела, захтеваће и локализацију како би били правилно схваћени и доживљени. Локализација ће у неким случајевима подразумевати препричавање садржаја који претходе одломку који се обрађује или, на пример, давање података о аутору. Некад ће бити неопходно дело сместити у просторне и временске оквире и протумачити друштвене, историјске и друге околности у којима се радња одвија.

Читање текста је од велике важности за његово разумевање и доживљавање. У настави књижевности јављају се различити облици читања. Разумевање, доживљавање и тумачење текста условљено је квалитетом читања. Важно је да прво интерпретативно читање текста обави наставник или да ученици послушају квалитетан звучни запис. Овако ће се обезбедити правилно разумевање и бољи уметнички доживљај текста. Многа дела захтеваће једно или више поновљених читања наглас или у себи усмерених ка одређеном циљу. Потребно је да ученици овладају техникама гласног читања и читања у себи. Читање у себи може бити у функцији бољег разумевања текста и оно увек треба да буде усмерено од стране наставника и истраживачко. Ученици ће, читајући у себи, пронаћи и своје мишљење и ставове, увежбаваће брзо читање и оспособљаваће се за самостално учење. Циљ читања наглас јесте овладање техником читања и савлађивање важних чинилаца гласног читања (изговора и интонације речи и реченице, јачине гласа, пауза). Овим путем ученици се постепено уводе у изражајно читање. Оно се увежбава на пажљиво одабраним епским, лирским и драмским текстовима. Изражајно читање увежбава се на претходно обрађеним текстовима, плански и уз добру припрему. Наставник треба да оспособи ученике да ускладе јачину гласа, интонацију, ритам, темпо, паузе са природом и садржином текста како би изражајно читање било што успешније.

Један од важних облика рада јесте учење напамет и изражајно казивање кратких одломака из одабраних књижевноуметничких текстова у стиху и прози (лирских песама, одломака из прозних и драмских текстова). Ученике треба постепено водити од гласног читања ка изражајном читању и казивању напамет научених одломака.

Тумачење текста умногоме ће зависити од средине у којој се настава реализује, предзнања ученика и њиховог матерњег језика.

Са ученицима који савлађују програм за средњи ниво, тумачење текста имаће више обележја разговора о важним појединостима у њему – догађајима, ликовима, месту и времену одвијања радње. Разговори о тексту треба да обезбеде правилно разумевање догађаја, учешће веза између догађаја и ликових, тумачење поступака главних јунака и њихових особина. Без обзира на то што за ове разговоре није нужно да ученици знају стручну терминологију (основни мотив, епитет, описна лирска песма), они се не смеју свести на пуко препричавање садржаја текста. Разговор о тексту наставник треба да води тако да омогући ученицима да у њему испоље што већу креативност, да им поставља проблемске задатке, наводи их да размишљају о узрочно-последичним везама у делу, подстиче их да слободно маштају и износе своје утиске о уметничким сликама у делу.

Са напреднијим ученицима наставник може остварити комплекснију анализу и интерпретацију дела током које ће ученици изводити сложеније закључке о догађајима и ликовима, откривати експресивна места у делу и износити своје утиске о њима служећи се основном терминологијом теорије књижевности. Предлаже се аналитичко-синтетички и компаративни приступ, увођење драматизације, игре и стрипа у наставу. У настави *српског као нематерњег језика* наставник треба да се ослања на књижевнотеоријска знања које су ученици стекли на свом матерњем језику и да их активира кад год је то могуће. Тако, на пример, приликом обраде књижевних дела и одломака, треба рачунати на то да су ученици у матерњем језику усвојили основне књижевнотеоријске појмове: тема, мотив, главни лик и др. У складу са Општим стандардима постигнућа за *српски као нематерњи језик*, познавање терминологије из теорије књижевности очекује се само од ученика напредног нивоа. Они ће, на примерима изабраних дела и одломака из српске књижевности, проширивати сазнања која су стекли на свом матерњем језику и обогатити их новим примерима.

Након разговора о садржају дела и његове интерпретације, потребно је са ученицима разговарати и о личним доживљајима који су изазвани делом – подстицати их да доводе у везу дело са својим личним искуствима, допустити им да постављају питања, створити у учионици услове у којима ће се развијати дијалог и дискусија.

Веома је важно да ученици активно учествују у свим етапама рада, да износе своја осећања, запажања, мишљења, закључке и да их образлажу. Ученичке активности не смеју бити ограничене само на рад на часу. У обраду текста ученике треба уводити задавањем различитих припремних задатка, које ће они решавати код куће. Након обраде текста важно је да ученици стечена знања функционално примењују у даљем раду – приликом израде домаћих задатака, самосталног читања и усвајања знања из других наставних предмета. Наставнику и ученицима ће стечена знања и вештине бити драгоцене за интерпретацију нових књижевних дела.

Кад год је то могуће, наставу књижевности потребно је повезивати са наставом језика, успостављати унутарпредметну и међупредметну корелацију. Она ће допринети вестрањем сагледавању садржаја, а ученици ће стећи квалитетнија и трајнија знања.

ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА

Реализација наставних садржаја *српског као нематерњег језика* подразумева континуитет у богаћењу ученичке језичке културе. То је једна од примарних методичких обавеза наставника. Наставник треба да процени способности сваког ученика за одговарајући ниво комуникативне компетенције и у складу са тим прилагоди језички материјал. Ово треба да доведе до функционалне употребе језика у настави, али и у свим осталим животним околностима, у школи и ван ње, где је ваљано језичко комуницирање услов за потпуно споразумевање. Језичка комуникација подразумева владање рецептивним и продуктивним језичким вештинама, а то су: слушање, читање, писање и говорење. Основно обележје савременог методичког приступа настави језика и језичке културе јесте развијање ученичких способности у све четири активности упоредо и њихово прилагођавање когнитивним способностима и

језичком окружењу ученика. Исходи у области Језичка култура конципирани су тако да, с једне стране, обезбеде остваривање минимума језичких компетенција, али и да, с друге стране, не ограниче ученике који су у могућности да остваре већи напредак. Због специфичности ове наставе, предвиђене исходе (пре свега када су у питању хомогене језичке средине) потребно је остваривати кроз језичке активности (компетенције) које су, с методичког аспекта, сличније настави страног него матерњег језика.

Слушање је прва језичка активност с којом се ученици сусрећу у настави *српског као нематерњег језика*. Она омогућава ученику да упозна мелодију језика, а затим и његов гласовни систем, интонацију речи и реченице. Коначни циљ слушања треба да буде разумевање, као предуслов за вербалну продукцију, односно – комуникацију.

Говорење је најсложенија језичка вештина, која подразумева владање свим елементима језика (фонетско-фонолошким, морфолошким, синтаксичким и лексичким). Говорење се најчешће реализује у дијалогској форми, те према томе подразумева разумевање (саговорника). Поред тога, говорење је вештина која захтева одређену брзину и правовремену реакцију. Као продуктивна вештина, заједно са писањем, омогућава ученику да се изрази на српском језику, постави питање, интерпретира неки садржај и учествује у комуникацији са другима.

Читање је језичка активност која подразумева познавање графичког система језика (слова), њихове гласовне реализације, повезивање гласова у речи и спајање речи у реченицу, уз поштовање одговарајућих ритмичких и прозодијских правила. Циљ читања мора да буде разумевање прочитаног јер само тако оно представља језичку компетенцију, а не пуку вербализацију словних карактера.

Писање је продуктивна језичка вештина која подразумева исказивање језичког садржаја писаним путем, употребом одговарајућих словних карактера и поштовањем правописних правила. Посебну пажњу потребно је посветити графемама за које не постоје еквиваленти у матерњим језицима ученика. Такође је важно обратити пажњу на правила фонетског правописа (писање личних имена страног порекла итд.). Поред тога, српски језик има два писма – ћирилицу и латиницу, а ученик, још у првом циклусу образовања, треба да усвоји оба. Циљ писања је језичко изражавање писаним путем, те, према томе, подразумева разумевање.

Ове четири вештине су кроз исходе вертикално повезане тако да јасно описују градацију постигнућа ученика од 1. до 4. разреда средње школе у области Језичка култура.

Тематски садржаји су истоветни у оба програма јер се ради о темама које су важне за свакодневну и професионалну комуникацију ученика. Међутим, исходи у овој области разликују се у зависности од језичке компетенције и варијанте програма по којем су ученици усвајали српски као нематерњи језик. Очекује се да ће ученици који су на Б нивоу бити у стању да у оквиру одређене тематске јединице остваре знатно богатији и сложенији исказ него ученици на А нивоу.

Садржаји по темама представљају лексичко-семантички оквир унутар кога се функционално реализују језички садржаји. Тематске јединице презентују реалне, свакодневне околности у којима се остварује комуникација. Подразумева се понављање садржаја неких тематских јединица (породица и људи у окружењу, образовање, храна и пиће, одећа и обућа итд.). Тематске јединице се надовезују на оне које су наведене у програмима за основну школу. За сваку тематску јединицу предложене су тематске групе које треба да се попуне одговарајућом новом лексиком, у оквиру препорученог броја нових речи уз понављање претходно усвојене.

Нпр. у првој тематској јединици, *Лично представљање*, у садржају оба програма предвиђено је да ученици у првом разреду могу да дају основне информације о себи (име и презиме, датум и место рођења, адресу становања и телефонски број, омиљене личне активности, национална или етничка припадност, назив и врста школе коју похађа и да срачи кратку биографију). У сваком следећем разреду ова тематска јединица се проширује новом лексиком и новим комуникативним ситуацијама. У следећим разредима очекује се да ученици умеју да опишу свој физички изглед, наведу

лична интересовања, своје карактерне и емотивне особине и да на крају средње школе умеју да саставе биографију у форми CV-ја (за потребе запослења и даљег школовања).

Оваква хоризонтална врста градације примењена је у свим тематским јединицама.

Избор лексике је делимично условљен садржајем из области Језик и Књижевност, али зависи и од процене наставника о потреби одговарајућих лексема и њихове фреквенности, ради постизања информативности и природности у комуникацији. Многе речи нису везане само за једну тематску јединицу већ се преклапају и повезују у нове семантичке низове, што наставник треба да подстиче добро осмишљеним говорним и писменим вежбама. Веома је важно да се већ усвојена лексика задржи у активном лексичком фонду ученика, а да пасивна лексика постепено прелази у активну, што се постиже континуираном употребом кроз све четири језичке вештине.

Поред селективног приступа лексици, треба водити рачуна и о броју лексема које се усвајају у једној наставној јединици. На једном часу не би требало уводити више од пет нових речи, чије значење ће се објаснити и провезбати у типичним реализацијама унутар реченице (контекстуализација лексике). Најефикасније би било да за нову реч сваки ученик осмисли (минимални) контекст, односно реченицу. На овај начин наставник има увид у учениково разумевање значења речи, поред нових садржаја подстиче употребу и раније стечених знања из лексике и граматике, а ученици стичу самопоуздање јер могу да изговоре или напишу реченице на српском језику.

Поред датих тематских јединица, у прва четири разреда наводи се и нетематизована лексика која је потребна за комуникацију, независно од теме. У свакодневной комуникацији велики значај имају устаљене комуникативне форме којима ученици постепено и континуирано треба да овладавају од првог разреда средње школе. Оне су издвојене у посебну област језичке културе и усклађене су потребама и узрастом ученика. Тако у првом разреду ученици усвајају моделе за поздрављање и представљање, затим се даље усвајају модели за честитање, захваљивање, исказивање жеље, молбе итд. до најсложенијих модела као што су давање савета, изражавања саосећања; убеђивање саговорника; слагање/неслагање с мишљењем саговорника; вредновање и образлагање.

Функционално и економично повезивање подбласти предмета *српски као нематерњи језик* (Језик, Књижевност и Језичка култура) омогућава савладавање њихових садржаја и остваривање предвиђених исхода на природан и спонтан начин, чинећи да једни садржаји произлазе из других, допуњују се и преклапају. На одабраним деловима књижевноуметничких, неуметничких и конструисаних текстова могу се развијати различите комуникативне вештине; говорним вежбама се дефинишу смернице за израду писмених састава; креативне активности у настави доприносе развоју усменог и писменог изражавања, читање с разумевањем утиче на богаћење лексике и флуентност говора, итд. Усклађеност исхода с језичким компетенцијама омогућава наставнику не само кумулативно праћење напретка сваког ученика него и уочавање проблема у развијању појединих компетенција, што умногоме олакшава процес наставе и учења језика.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

На почетку процеса учења, односно на почетку школске године, неопходно је спровести дијагностичко вредновање језичких компетенција ученика. Ово је изузетно важан задатак наставника, будући да постоје велике разлике у владању српским језиком ученика једног одељења. Дијагностичко оцењивање се може реализовати помоћу иницијалног тестирања које служи да се установе вештине, способности, интересовања, искуства, нивои постигнућа или потешкоће појединачног ученика или читавог одељења. Иницијално тестирање осмишљава наставник на основу исхода и садржаја програма из претходних разреда. На основу тога могуће је ефикасно планирати и организовати процес учења и индивидуализовати приступ учењу.

Поред стандардног, сумативног вредновања које још увек доминира у нашем систему образовања (процењује знање ученика

на крају једне програмске целине и спроводи се стандардизованим мерним инструментима – писменим и усменим проверама знања, есејима, тестовима, што за последицу има кампањско учење оријентисано на оцену), савремени приступ настави претпоставља формативно вредновање – процену знања **током** савладавања наставног програма и стицања одговарајуће компетенције. Резултат оваквог вредновања даје повратну информацију и ученику и наставнику о томе које компетенције су добро савладане, а које не (нпр. ученик задовољавајуће разуме прочитани текст, али слабо разуме говорени текст: задовољавајуће пише у складу са правилима, али у говору не поштује правила конгруенције итд.), као и о ефикасности одговарајућих метода које је наставник применио за остваривање циља. Формативно мерење подразумева прикупљање података о ученичким постигнућима, а најчешће технике су: реализација практичних задатака, посматрање и бележење ученичких активности током наставе, непосредна комуникација између ученика и наставника, регистар за сваког ученика (мапа напредовања) итд. Резултати формативног вредновања на крају наставног циклуса треба да буду исказана и сумативно – бројчаном оценом. Оваква оцена има смисла ако су у њој садржана сва постигнућа ученика, редовно праћена и објективно и професионално бележена.

Рад сваког наставника састоји се од планирања, остваривања и праћења и вредновања. Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад. Све што се покаже добрим и корисним наставник ће користити и даље у својој наставној пракси, а све што се покаже као недовољно ефикасним и ефективним требало би унапредити.

Вредновање треба да буде засновано на индивидуалном напредовању ученика узимајући у обзир могућности и способности ученика. При оцењивању пажња треба да буде усмерена на ниво развоја репродуктивних способности ученика, обим проширивања лексичког фонда, ниво смањивања интерференцијских грешака у писаној и усменој форми.

Треба имати у виду ниво познавања језика: ученици хомогене средине спорадично остварују директан контакт са говорницима којима је српски матерњи језик, са српским језиком се срећу само на часовима српског као нематерњег језика. Резултат је да ученици српски језик користе на елементарном нивоу. Језичке моделе усвајају спорије, граматичке категорије користе уз много грешака, имају проблема при слушању, односно разумевању српског језика чак и у случајевима када су им све речи говорног текста познате.

Назив предмета **ПРВИ СТРАНИ ЈЕЗИК**

Циљ

Циљ учења Страног језика је да ученик усвајањем функционалних знања о језичком систему и култури и унапређивањем стратегија учења страног језика развије комуникативну компетенцију, оспособи се за писмену и усмену комуникацију, интеркултурално разумевање и професионални развој.

Општа предметна компетенција

Ученик влада језичким вештинама и знањима која му омогућавају да на страном језику разуме текстове које слуша или чита у приватном, јавном, образовном или професионалном контексту; комуницира писмено или усмено у формалним и неформалним ситуацијама.

Посредујући у усменој или писаној комуникацији, ученик преноси поруке са страног на матерњи (први) језик и обрнуто. Владане страним језиком ученику омогућава стицање знања из различитих области која примењује у свакодневном животу, образовању и раду. Учењем страног језика ученик развија креативност, критичко мишљење, вештине комуникације, самосталност и сарадњу, уважавање различитости култура и културу дијалога.

Основни ниво

Ученик користи страни језик у мери која му помаже да разуме садржај усмене поруке и кратке једноставне информације у вези са личним интересовањем и познатим областима и активностима. Учествује у уобичајеном, свакодневном разговору, чита и проналази жељену информацију у текстовима са темом од неопредног личног интереса. Пише о различитим аспектима из неопредног окружења и ради сопствених потреба.

Средњи ниво

Ученик користи страни језик да разуме суштину текста или да учествује у разговору или дискусији (нпр. школа, забава, спорт); сналази се у не/предвидивим ситуацијама када му је неопходно да користи страни језик и/или да у кратком усменом излагању оствари свој интерес. Пише о властитом искуству, описује своје утиске, планове и очекивања.

Напредни ниво

Ученик користи страни језик да активно учествује у усменој комуникацији; да прати дужа и сложенија излагања или дискусије о конкретним или апстрактним темама из познатих општих или стручних тематских области, као и да објашњава своје ставове и/или образлаже различите предлоге. Чита и пише текстове о широком спектру тема у складу са општим и властитим интересовањима.

Специфична предметна компетенција: РЕЦЕПЦИЈА (слушање и читање)**Основни ниво**

Ученик разуме уобичајене изразе и схвата општи смисао свакодневне комуникације изговорене споро и разговетно. Користећи основно лингвистичко знање, чита краће текстове написане стандардним језиком, разноврсног садржаја из свакодневног живота и/или блиских области или струке, у којима преовлађују фреквентне речи и изрази.

Средњи ниво

Ученик разуме основне елементе разговетног говора у свакодневним ситуацијама и једноставна излагања и презентације из блиских области изговорене стандардним језиком и релативно споро. У тексту, из домена личног интересовања и делатности, у коме преовлађују сложене језичке структуре, ученик разуме општи смисао и допунске информације, користећи различите технике/врсте читања.

ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКИ СМЕР

Разред	Други
Недељни фонд часова	1+0,5
Годишњи фонд часова	теорија 37 + вежбе 18,5 у групи до 15 ученика

Напредни ниво

Ученик разуме суштину и детаље опширнијих излагања или разговора у којима се користи стандардни језик, мења ритам, стил и тон разговора, а у вези са садржајима из ширег интересовања ученика. Ученик разуме дуже текстове различитог садржаја (нпр. адаптирана или оригинална прозна књижевна дела, актуелни новински чланци и извештаји); брзину и технику читања подешава према тексту који чита.

Специфична предметна компетенција: ПРОДУКЦИЈА (говор и писање)**Основни ниво**

Ученик у свакодневним ситуацијама пише или даје усмена упутства, писмено или усмено размењује информације о уобичајеним општим и блиским темама.

Користећи једноставне изразе, фразе и језичке структуре, пише кратке забелешке, поруке и писма, и/или према моделу пише једноставне текстове нпр. описе особа и догађаја из познатих области.

Средњи ниво

Ученик без припреме започиње и води разговор, износи усмено или писмено мишљење о темама из домена личног интересовања, образовања, културе и сл.

Користећи разноврсне језичке структуре, шири фонд речи и израза, ученик усмено или писмено извештава, излаже и/или према упутству пише компактни текст поштујући правописну норму и основна правила организације текста.

Напредни ниво

Ученик са сигурношћу, течно и спонтано, учествује у усменој или писменој комуникацији, говори, извештава, преводи и/или самостално пише текстове о темама и садржајима из ширег круга интересовања; користећи информације и аргументе из различитих извора, износи ставове и преноси мишљење, размењује, проверава и потврђује информације. Ученик према потреби води формалну или неформалну преписку, доследно примењујући правописну норму, језичка правила и правила организације текста.

Стандарди образовних постигнућа	Исходи за наставни предмет По завршетку другог разреда ученик ће бити у стању да:	Теме и кључни појмови садржаја програма
Основни ниво Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ 2.СТ.1.1.1. Разуме краће поруке, обавештења и упутства која се саопштавају разговетно и полако. 2.СТ.1.1.2. Схвата смисао краће спонтане интеракције између двоје или више са/говорника у личном, образовном и јавном контексту. 2.СТ.1.1.3. Схвата општи смисао информације или краћих монолошких излагања у образовном и јавном контексту. 2.СТ.1.1.4. Схвата смисао прилагођеног аудио и видео записа у вези с темама из свакодневног живота (стандардни говор, разговетни изговор и спор ритам излагања). 2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ 2.СТ.1.2.1. Разуме општи смисао једноставних краћих текстова у вези с блиским темама, у којима преовлађују фреквентне речи и интернационализми.	<ul style="list-style-type: none"> – разуме и извршава упутства и налоге за различите активности у образовном контексту и у свакодневним (приватним и јавним) комуникативним ситуацијама; – разуме општи садржај и најважније појединости краћих монолошких и дијалошких излагања о познатим и узрасно примереним темама, у којима се користи стандардни језик и разговетан изговор уз одговарајући број понављања или успоренији темпо говора ; – разуме општи смисао информативних прилога (на интернету, радију, телевизији) о познатим или блиским темама, у којима се користи стандардни говор и разговетан изговор уз одговарајући број понављања; 	РАЗУМЕВАЊЕ ГОВОРА <ul style="list-style-type: none"> – разумевањеговора; – комуникативна ситуација; – монолошко и дијалошко излагање; – стандардни језик; – изговор; – информативни прилози; – размена информација; – култура и уметност; – ИКТ;

<p>2.СТ.1.2.2. Проналази потребне информације у једноставним текстовима (нпр. огласи, брошуре, обавештења, кратке новинске вести).</p> <p>2.СТ.1.2.3. Разуме једноставне личне поруке и писма.</p> <p>2.СТ.1.2.4. Уочава потребне детаље у текстовима из свакодневног живота (натписи најавним местима, упутства о руковању, етикете на производама, јеловник и сл.).</p> <p>2.СТ.1.2.5. Разуме кратке адаптиране одломке књижевних дела, и друге поједностављене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.1.3.1. Уме да оствари друштвени контакт (нпр. поздрављање, представљање, захваљивање).</p> <p>2.СТ.1.3.2. Изражава слагање/неслагање, предлаже, прихвата или упућује понуду или позив.</p> <p>2.СТ.1.3.3. Тражи и даје једноставне информације, у приватном, јавном и образовном контексту.</p> <p>2.СТ.1.3.4. Описује блиско окружење (особе, предмете, места, активности, догађаје).</p> <p>2.СТ.1.3.5. Излаже већ припремљену кратку презентацију о блиским темама.</p> <p>2.СТ.1.3.6. Преноси или интерпретира кратке поруке, изјаве, упутства или питања.</p> <p>2.СТ.1.3.7. Излаже једноставне, блиске садржаје у вези са културом и традицијом свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.4.1. Пише кратке белешке и једноставне поруке (нпр. изражава захвалност, извињење, упозорење).</p> <p>2.СТ.1.4.2. Пише приватно писмо о аспектима из свакодневног живота (нпр. описује људе, догађаје, места, осећања).</p> <p>2.СТ.1.4.3. Попуњава образац/упитник, наводи личне податке, образовање, интересовања и сл.</p> <p>2.СТ.1.4.4. Пише једноставне текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикана, детаљних упутстава.</p> <p>2.СТ.1.4.5. Преводи или интерпретира информације из једноставних порука, бележака или образаца.</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.1.5.1. Користи задовољавајући број фреквентних речи и израза које му омогућавају изражавање основних комуникативних функција у свакодневним ситуацијама.</p> <p>2.СТ.1.5.2. Саставља кратке, разумљиве реченице користећи једноставне језичке структуре.</p> <p>2.СТ.1.5.3. Има углавном јасан и разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.1.5.4. Пише с одговарајућом ортографском тачношћу уобичајене речи које користи у говору.</p> <p>2.СТ.1.5.5. Примењује основну правописну норму.</p> <p>2.СТ.1.5.6. Користи неутралан језички регистар.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – разуме основне елементе садржаја (актере и њихове међусобне односе, околности радње, заплет и епилог...) у краћим медијски подржаним аудио и аудио-визуелним формама (исечци аудио-књига дијалогског карактера, радио-драма и других радијских снимака, краћих филмова и серија; видео спотови, прилози са јутјуба итд), у којима се обрађују блиске, познате и узрасно примерене теме; – разуме суштину размене информација саговорника који разговарају о блиским и познатим темама, уз евентуална понављања и појашњавања; – разуме основне (суштинске) аргументе, жеље, потребе и мишљења саговорника, уколико су изнета једноставним језичким средствима, умереним темпом говора и уз евентуалну невербалну, паравербалну или визуелну подршку; – разуме најопштији садржај излагања у којима се на узрасно примерен начин тематизују опште друштвена питања; – разуме општи смисао и одређене препознатљиве појединости текстова савремене музике различитих жанрова. 	
<p>Средњи ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.1.1. Разуме суштину и битне појединости порука, упутстава и обавештења о темама из свакодневног живота и делатности.</p> <p>2.СТ.2.1.2. Разуме суштину и битне појединости разговора или расправе између двоје или више саговорника у приватном, образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.2.1.3. Разуме суштину и битне појединости монолошког излагања у образовном и јавном контексту уколико је излагање јасно и добро структурирано.</p> <p>2.СТ.2.1.4. Разуме суштину аутентичног тонског записа (аудио и видео запис) о познатим темама, представљених јасно и стандардним језиком.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.2.1. Разуме општи смисао и релевантне информације у текстовима о блиским темама из образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.2.2. Открива значење непознатих речи на основу контекста који му је близак.</p> <p>2.СТ.2.2.3. Разуме описе догађаја, осећања и жеља у личној преписци.</p> <p>2.СТ.2.2.4. Проналази потребне информације у уобичајеним писаним документима (нпр. пословна преписка, проспекти, формулари).</p> <p>2.СТ.2.2.5. Проналази специфичне појединости у дужем тексту са претежно сложеним структурама, у коме се износе мишљења, аргументи и критике (нпр. новински чланци и стручни текстови).</p> <p>2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.2.3.1. Започиње, води и завршава једноставан разговор и укључује се у дискусију на теме како од личног интереса, тако и оне о свакодневном животу.</p> <p>2.СТ.2.3.2. Износи лични став, уверења, очекивања, искуства, планове као и коментаре омишљенима других учесника у разговору.</p> <p>2.СТ.2.3.3. Размењује, проверава, потврђује информације о познатим темама у формалним ситуацијама (нпр. у установама и на јавним местима).</p> <p>2.СТ.2.3.4. Описује или препричава стварне или измишљене догађаје, осећања, искуства.</p> <p>2.СТ.2.3.5. Излаже већ припремљену презентацију о темама из свог окружења или струке.</p> <p>2.СТ.2.3.6. Извештава о догађају, разговору или садржају нпр. књиге, филма и сл.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – разуме краће текстове о конкретним, блиским темама из свакодневног живота, као и о темама културног, наставног и образовног контекста; – разуме општи садржај и допунске информације из обавештења или упозорења на јавним местима; – разуме једноставније описе догађаја, намера, осећања и интересовања из преписке коју добија (имејлови, поруке, писма); – проналази и издваја релевантне информације из обавештења или проспеката и рекламних материјала; – разуме основну нит аргументације, чак и уколико не разуме све детаље текста; – разуме краће текстове на блиске, познате и обрађиване друштвене теме, препознаје најважније ауторове ставове и закључке; – разуме једноставне књижевне текстове различитих жанрова (поезија, проза, драма), у којима се појављују учесталије метафоре; – открива значење непознатих речи у писаном тексту на основу познатог контекста и језичког предзнања; 	<p>РАЗУМЕВАЊЕ ПРОЧИТАНОГ ТЕКСТА</p> <ul style="list-style-type: none"> – разумевање прочитаног текста; – врсте текстова; – издвајање поруке и суштинских информација; – препознавање основне аргументације; – непознате речи; – ИКТ;
	<ul style="list-style-type: none"> – користи релативно спонтано и самостално циљни језик као језик комуникације у учионици са наставником и са осталим ученицима и ученицама; – описује особе, радњу, место, доживљај или актуелна дешавања у садашњости, прошлости и будућности, користећи познате језичке и ванјезичке елементе; – саопштава и интерпретира најважније информације садржаја писаних, илустрованих и усмених текстова на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе; – саопштава и интерпретира најважније информације садржаја кратких емисија, видео записа на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе; – износи своје мишљење, изражава и образлаже ставове и реагује на мишљење и ставове других (допадање/недопадање итд.), користећи познате и једноставне језичке елементе; – започиње и учествује у дијалогу и размењује мишљења и информације у вези са својим окружењем и свакодневним ситуацијама; – представља укратко резултате самосталног истраживања на одређену тему; – интерпретира тематски прилагођене песме, рецитације и скечеве; – користи интонацију, ритам и висину гласа у складу са сопственом комуникативном намером и са степеном формалности говорне ситуације; 	<p>УСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <ul style="list-style-type: none"> – усмено изражавање; – неформални разговор; – формална дискусија; – функционална сарадња; – интервјуисање; – интонација; – дијалог;

<p>2.СТ.2.3.7. Излаже садржаје и износи своје мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.4.1. Пише белешке или одговара на поруке, истичући битне детаље.</p> <p>2.СТ.2.4.2. У приватној преписци, тражи или преноси информације, износи лични став и аргументе.</p> <p>2.СТ.2.4.3. Пише, према упутству, дескриптивне и наративне текстове о разноврсним темама из области личних интересовања и искустава.</p> <p>2.СТ.2.4.4. Пише кратке, једноставне есеје о различитим темама из личног искуства, приватног, образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.4.5. Пише извештај или прослеђује вести (преводи, интерпретира, резимира, сажима) у вези са кратким и/или једноставним текстом из познатих области који чита или слуша.</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.2.5.1. Користи речи и изразе који му омогућавају успешну комуникацију у предвидивим/свакодневним ситуацијама, актуелним догађајима и сл.</p> <p>2.СТ.2.5.2. Правилно разуме и користи већи број сложенијих језичких структура.</p> <p>2.СТ.2.5.3. Има сасвим разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.2.5.4. Пише прегледан и разумљив текст у коме су правопис, интерпункција и организација углавном добри.</p> <p>2.СТ.2.5.5. Препознаје формални и неформални регистар; познаје правила понашања и разлике у култури, обичајима и веровањима своје земље и земље чији језик учи.</p> <p>Напредни ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.1.1. Разуме појединости значајне за разговор или расправу са сложеном аргументацијом у којој се изnose лични ставови једног или више саговорника, у приватном, образовном, јавном и професионалном контексту.</p> <p>2.СТ.3.1.2. Разуме презентацију или предавање са сложеном аргументацијом уз помоћ пропратног материјала.</p> <p>2.СТ.3.1.3. Разуме аутентични аудио и видео запис у коме се изnose ставови на теме из друштвеног или професионалног живота.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.2.1. Препознаје тему и схвата садржај разноврсних текстова, примењујући одговарајуће технике/врсте читања.</p> <p>2.СТ.3.2.2. Из различитих писаних извора, уз одговарајућу технику читања, долази до потребних информација из области личног интересовања.</p> <p>2.СТ.3.2.3. Разуме формалну кореспонденцију у вези са струком или личним интересовањима.</p> <p>2.СТ.3.2.4. Разуме општи смисао и појединости у стручним текстовима на основу сопственог предзнања (нпр. специјализовани чланци, приручници, сложена упутства).</p> <p>2.СТ.3.2.5. Разуме садржај извештаја и/или чланка о конкретним или апстрактним темама у коме аутор износи нарочите ставове и гледишта.</p> <p>2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.3.3.1. Активно учествује у формалним и неформалним разговорима/ дискусијама о општим и стручним темама, с једним или више саговорника.</p> <p>2.СТ.3.3.2. Размењује ставове и мишљења уз изношење детаљних објашњења, аргумената и коментара.</p> <p>2.СТ.3.3.3. Методично и јасно излаже о разноврсним темама; објашњава своје становиште и износи предности и недостатке различитих тачака гледишта и одговара на питања слушаца.</p> <p>2.СТ.3.3.4. Извештава о информацијама из нпр. новинског чланка, документарног програма, дискусија, излагања и вести (препричава, резимира, преводи).</p> <p>2.СТ.3.3.5. Упоредије ставове и монолошки изражава мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.4.1. Пише неформална писма у којима изражава властиту емотивну реакцију, наглашавајући детаље неког догађаја или искуства и коментаришући туђе ставове.</p> <p>2.СТ.3.4.2. Пише пословна и друга формална писма различитог садржаја за личне потребне потребе струке.</p> <p>2.СТ.3.4.3. Пише дескриптивни или наративни текст о стварним или измишљеним догађајима.</p> <p>2.СТ.3.4.4. Пише есеје, користећи информације из различитих извора и нуди аргументована решења у вези с одређеним питањима; јасно и детаљно исказује став, осећање, мишљење или реакцију.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.3.5.1. Разуме и користи разноврстан репертоар речи, израза и идиома, који му омогућавају да се изражава јасно, течно, прецизно и детаљно.</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – попуњава формуларе, упитнике и различите обрасце у личном и образовном домену; – пише белешке, поруке (имејлове, СМС поруке и сл.) да би тражио или пренео релевантне информације користећи стандардне формуле писаног изражавања; – пише текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикона, детаљних упутстава; – резимира прочитани/преслушани текст о блиским, познатим и обрађиваним друштвеним темама користећи једноставна језичка средства; – пише о блиским темама из свог окружења и подручја интересовања; – описује особе и догађаје поштујући правила кохерентности користећи фреквентне речи и изразе; – пише о властитом искуству описујући своје утиске и осећања, износи мишљења, планове и очекивања, једноставним језичким средствима; – препознаје и наводи најзначајније личности и догађаје културе земље/ земаља чији језик учи и разуме њихову улогу у светским оквирима; – познаје правила понашања, свакодневне навике, сличности и разлике у култури своје земље и земље/ земаља чији језик учи; – препознаје најчешће стереотипе у вези са културом своје земље и земаља чији језик учи; – разликује основне облике примереног и непримереног понашања у контексту културе земље/ земаља чији језик учи (у односу на категорије времена, простора и покрета у комуникацији, као нпр. тачност, лични простор, мимика и сл.); – препознаје и користи најфреквентније регистре и стилове у комуникацији на страном језику у складу са степеном формалности комуникативне ситуације; – истражује различите аспекте култура земље/ земаља чији језик учи у оквиру својих интересовања; – користи савремене видове комуникације у откривању културе земље/ земаља чији језик учи; – користи знање страног језика у различитим видовима реалне комуникације (електронске поруке, СМС поруке, дискусије на блогу или форуму, друштвене мреже). – преноси суштину и најважније појединости поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи, додајући, по потреби, једноставнија објашњења и обавештења, писмено и усмено; – у писаном облику резимира на структурисан начин садржај краћег текста, аудио или визуелног записа и краће интеракције; – у усменом облику преноси садржај писаног или усменог текста, прилагођавајући га исказаним или претпостављеним потребама саговорника; – користи одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају, на пример: преноси садржај уз употребу описа, парафраза и сл.; 	<p>ПИСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <ul style="list-style-type: none"> – писмено изражавање; – врсте текста; – описивање; – стандардне формуле писаног изражавања; – лексика и комуникативне функције; – ИКТ; <p>СОЦИОКУЛТУРНА КОМПЕТЕНЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – интеркултурност; – правила понашања; – стереотипи; – стилови у комуникацији на страном језику; – ИКТ; <p>МЕДИЈАЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – стратегије преношења поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи;
--	---	---

2.СТ.3.5.4. Пише јасне, прегледне и разумљиве текстове, доследно примењујући језичка правила, правила организације текста и правописну норму.
2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.

ЈЕЗИЧКИ САДРЖАЈИ

ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК

Именице

Именице у функцији придева
Саксонски генитив

Члан

Употреба одређеног и неодређеног члана.
Изоостављање члана.

Заменице и детерминатори

Присвојне
Повратне.

Придеви и прилози

Прилози учесталости
Компаративи и суперлативи

Предлози

Предлози после именица (нпр. *difference between*)
Предлози после глагола (нпр. *talkto, lookat*).

Везници

Повезивање елемената исте важности: *for, and, nor, but, or, yet, so*.

Творба речи

Суфикси за именице које означавају занимања –*er/or, -ist, -ician*

Фразални глаголи са *on, off, up, down...* (нпр. *go on, take off, cut down*).

Глаголи

Обнављање обрађених глаголских времена са посебним акцентом на употреби прошлих времена:

Past Simple, Past Continuous, Present Perfect, Past Perfect

Used to/would за уобичајене радње у прошлости

Will/going to за предвиђање

Модални глаголи (*may/might; must/have to; must /mustn't / needn't*);

Пасивни глаголски облици и конструкције

Реченица

Питања (*WH-questions, Tag questions*)

Погодбене реченице (потенцијалне, иреалне).

Неуправни говор (са и без слагања времена).

ИТАЛИЈАНСКИ ЈЕЗИК

Именице

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Властите и заједничке именице, одговарајући род и број са детерминативом

Системски приказ морфолошких карактеристика

Слагање именица и придева

Члан

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Систематизација употребе одређеног и неодређеног члана
Партитивни члан (*articolo partitivo*)

Заменице

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Личне заменице (*pronomi personali*)
Наглашене личне заменице
Наглашене личне заменице у служби директног објекта (*complemento oggetto*) и индиректног објекта (*complemento di termine*)
Присвојне заменице (*pronomi possessivi*)
Показне заменице (*pronomi dimostrativi: questo, quello*)
Повратне заменице (*pronomi riflessivi*)
Упитне заменице (*pronomi interrogativi: chi? che?/che cosa? quanto/a/i/e? quale/i?*)
Релативне заменице (*pronomi relativi: che, cui*)
Ненаглашене личне заменице у служби директног објекта у сложеним временима (*pronomi diretti nei tempi composti*)
Неодређене заменице (*pronomi indefiniti: niente/nulla, nessuno, qualcosa, qualcuno, alcuni*)

Придеви

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Описни придеви, слагање придева и именице у роду и броју
Компарација придева (*grado comparativo: Anna è più alta di Luca e superlativo dell'aggettivo: Anna è la più alta della classe*)
Апсолутни суперлатив (*superlativo assoluto: Maria è bellissima*)
Присвојни придеви (*aggettivi possessivi*)
Употреба члана уз присвојне придеве (*la mia bici, tuo fratello*)
Показни придеви (*aggettivi dimostrativi: questo, quello*)
Неодређени придеви (*aggettivi indefiniti: alcuni, nessuno, qualche, ogni*)
Назив боја (*bianco, rosso, verde, giallo, nero, azzurro...*), морфолошке особености придева (*viola, rosa, blu, arancione*)

Бројеви

Главни бројеви (*numeri cardinali*)

Редни бројеви (*numeri ordinali*)

Предлози

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Прости предлози *di, a, da, in, con, su, per, tra, fra* и њихова употреба
Предлози *dentro, fuori, sotto, sopra, davanti, dietro*
Предлози спојени са чланом (*preposizioni articolate*)

Глаголи

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Садашње време (*presente indicativo*)
Presente progressivo (*stare + gerundio*)
Императив (*imperativo*). Заповедни начин за сва лица: *Fa' presto! Non tornare tardi! Non andate via senza di me! Prego Signora, entri! Mi dia un etto di prosciutto, per favore!*
Повратни глаголи (*verbi riflessivi*)
Употреба глагола *piacere*
Перфекат (*passato prossimo*) правилних и неправилних глагола: *Sono andata alla stazione; Non ho fatto il compito di casa*
Перфект модалних глагола *volere, dovere, potere, sapere: Sono dovuto andare dal dentista; Ho potuto leggere i titoli in italiano.*
Кондиционал садашњи правилних и неправилних глагола (*condizionale presente: Vorrei un chilo di mele, per favore! Potresti prestarmi il tuo libro di italiano?*)

Футур правилних и неправилних глагола (*futuro semplice: Noi torneremo a casa alle cinque*)

Имперфекат (*imperfetto: C'era una volta un re e viveva in un castello*)

Плусквамперфекат (*trapassato prossimo: Sono arrivato alla stazione quando il treno era già partito*)

Прилози

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Основни прилози (*bene, male, molto, poco, troppo, meno, più*), прилошки изрази за одређивање времена (*prima, durante, dopo*) и простора (*a destra, a sinistra, dritto, davanti, dietro, sotto, sopra, su, giù*)

Упитни прилози *quando? come? perché? dove?*

Грађење прилога од придева помоћу суфикса *mente*

Речце

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Ci, ne

Везници

Обнављање и проширивање из претходних разреда

e, anche, o, ma, perché, se, quando, come, siccome, appena

Реченица

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Проста и проширена реченица у потврдном и у одричном облику

Упитна реченица

Ред речи у реченици

Сложена реченица: употреба везника који уводе зависну реченицу (временску, узрочну, релативну, хипотетички период)

Хипотетички период: Реална погодбена реченица: *Se piove, prendi l'ombrello;*

Se farà bel tempo, andremo in gita.

НЕМАЧКИ ЈЕЗИК

Именице

Властите и заједничке именице у облицима једине и множине: *Bild – Bilder, Kopf – Köpfe, Frau – Frauen.*

именице изведене суфиксацијом (уз усвајање одговарајућег рода): *Freiheit, Bildung.*

Изведене префиксацијом/префиксацијом и суфиксацијом: *Verstand, Ausbildung*

Сложенице: *Sommerferien, Jugendliebe, Tomatensuppe.*

Singulariatantum, Pluraliatantum: *Hunger, Durst, Ferien, Geschwister.*

Придеви

Изведени суфиксацијом од глагола, именица и прилога: *gestrig, heutig, ärztlich, launisch, liebevoll, sprachlos*

Сложени: *bildschön, blitzschnell*

Јака, слаба и мешовита придевска промена у номинативу, дативу и акузативу једине и множине – рецептивно и продуктивно

Позитив, компаратив и суперлатив у атрибутој и прилошкој функцији: *der höchste Berg, das teuerste Auto, am langweiligsten.*

Члан

Одређени (*der, die, das*), неодређени (*ein, eine*), присвојни (*mein, dein*), показни (*dieser, jeder*), негациони (*kein, keine*).

Употреба члана у номинативу (субјекат), акузативу и дативу (директни и индиректни објекат), партитивном генитиву (*die Hälfte des Lebens*), посесивном генитиву (*die Schwester meiner Mutter, das Haus meiner Eltern*).

Употреба одређеног члана уз географске појмове: називе земаља мушког и женског рода и у множини, река, језера и планина (*Sie waren am Schwarzen Meer. Er lebt in der Türkei.*)

Употреба одређеног члана уз имена годишњих доба, месеци и дана у недељи, уз претходно дефинисане или јединствене појмове (*Der Montag ist der erste Tag in der Woche. Der Sommer ist die heißeste Jahreszeit.*)

Употреба нултог члана уз одређене топониме (називе земаља, континентата и насељених места), уз предикативно употребљене називе занимања, градивне именице, узвике и фразеолошке конструкције (*Serbien ist ein schönes Land. Berlin ist die Hauptstadt der BRD. Peter ist Lehrer. Ich soll Milch, Brot und Butter kaufen. Hilfe! Wir konnten kaum zu Wort kommen.*)

Употреба неодређеног члана за исказивање категорије, уз непознате или први пут споменуте појмове (*Das ist ein Tisch. Serbien ist ein schönes Land. Da liegt ein Buch.*)

Бројеви

Основни и редни бројеви (*der siebte Achte, am siebten Ersten*)

Предлози

Са акузативом (*Ich kaufe ein Geschenk für dich.*), са дативом (*Sie arbeitet bei einem Zahnarzt*), предлози са дативом и акузативом (*Er ist in der Schule. Sie kommt in die Schule.*)

Негација *nirgends, nirgendwo, nirgendwohin, nie(mals), gar nicht, keineswegs, keinesfalls*

(*Das war keinesfalls die richtige Antwort. Sie wird morgen gar nicht kommen.*)

Глаголи

Глаголска времена: презент са специфичним облицима (*klingeln, wechseln, halten, raten*), претерит, перфекат и футур слабих и јаких глагола, помоћних и модалних глагола, глагола са наглашеним и ненаглашеним префиксима. Глагол *lassen*. Глаголи са предлозима (*warten auf, denken an*). Конјунктив помоћних и модалних глагола и „würde” + инфинитив у функцији изражавања жеље, савета, препоруке и реалног и иреалног услова у садашњости (*Ich hätte gern... Du solltest ... Wenn ich Zeit hätte, würde ich ins Kino gehen.*). Императив. Инфинитив са „zu” уз модалитетне глаголе, одређене именице и придеве, као и устаљене изразе (*Hast du noch viel zu lernen? Sie hatte keine Zeit/Lust/Möglichkeit, mit ihm darüber zu sprechen. Es ist gesund, viel Obst zu essen. Du brauchst dir keine Sorgen zu machen. Wann hat er aufgehört, Fleisch zu essen?*)

Везници и везнички изрази

Конјунктори и субјунктори *und, oder, aber, doch, sondern, dass, sodass, weil, denn, wenn, als, während, bis, seit, bevor.*

Заменице

Личне заменице у номинативу, генитиву, дативу и акузативу, повратна заменица у дативу и акузативу, упитне заменице *welch-* и *was für ein-*, релативне заменице у номинативу и акузативу

Прилози

За време (*gestern*), место (*hier, dort*), начин (*allein*), количину (*viel, wenig*), узрок (*deshalb, darum*), заменички прилози (*woran, dafür*).

Реченице

Изјавне реченице, упитне реченице, независне и зависне реченице.

Ред речи у реченици

Лексикографија

Структура једнојезичних речника и служење њима. Упознавање са електронским лексикографским изворима. Коришћење апликација – лексикографских помагала.

РУСКИ ЈЕЗИК

Фонетика са прозоидом

Систематизација правила руског књижевног изговора (акање/икање, изговор гласа [j], изговор сугласничких група, опозиција звучни/беззвучни сугласник, алтернације/једначена сугласника пред сугласницима, обезвучавање звучних сугласника на крају речи, основне интонационе конструкције).

Именице

Предлошко-падешке конструкције са акцентом на разликама у односу на српски језик: *игра в футбол, игра в шахматы; обучение русскому языку; контрольная по русскому; учёба в университете; подготовка к экзамену* и сл.

Именице на **-ия, -ие, -мя, -анин(янин)**

Скраћенице (ВУЗ, АН, МГУ, РФ и сл.) – **рецептивно**.

Заменице

Неодређене заменице типа **кто-то, кто-нибудь** – **рецептивно**

Придеви

Дужи и краћи облици придева. Обавезна употреба краћег облика, у предикату са допуном (*Эти задания для нас просты. Эти задания простые.*)

Бројеви

Промена и употреба основних (*1–4, 5–20 и 30, 40, 90, тысяча, миллион, миллиард*) и редних бројева при исказивању времена по часовнику, датума, количине са предлозима *без, около, с... до, с...по, от...до, к*.

Глаголи

Систематизација правила и начина исказивања заповести.

Најчешћи префикси код грађења глагола и њихова улога у промени глаголског вида (*сделать, заговорить, написать, переписать*).

Видски парови: *брать/взять, говорить/сказать, класть/положить, ложиться/лечь, садиться/сесть*.

Прошло време глагола са инфинитивном основном на сугласник (*идти, везти, нести, запереть*).

Глаголски прилози несвршеног и свршеног вида (*молча, поверив, вернувшись*).

Прилози

Најфреквентнији суфикси за грађење прилога: придевска основа + **-о** (тихо, скромно и сл.); придевска основа + **-и** (*по-руски, практически* и сл.).

Реченични модели

Реченичне моделе предвиђене програмом за први разред и даље употребљавати у различитим реченичним контекстима. У II разреду посебну пажњу посветити, пре свега, у виду вежби, моделима у потврдном, одричном и упитном облику за исказивање следећиходноса:

Субјекатско-предикатски односи

Реченице с кратким придевским обликом у предикату.

Я был болен гриппом. Он способен к математике.

Објекатски односи

Реченице с објектом у инфинитиву.

Врач советовал мне отдохнуть. Я уговорил товарища молчать.

Сложена реченица

Врач советовал мне, чтобы я отдохнул. Я уговорил товарища, чтобы он молчал.

Зависни односи:

(изражени зависним падежом; глаголским прилогом; сложеном реченицом)

– **просторни**

Я тебя буду ждать у (около, возле) памятника. Она живёт у своих родителей.

Мы пошли туда, куда вела узкая тропинка.

– **временски**

Это случилось по окончании войны. Возвращаясь домой, я встретил товарища. Кончив работу, он поехал домой.

– **начински**

Мне нужно с тобой поговорить с глазу на глаз. Друзья возвращались домой весело разговаривая. Он поздоровался кивнув головой.

– **узрочни**

Не находя нужного слова, он замолчал. Почувствовав голод, брат решил пообедать без меня. Так как брат почувствовал голод, он решил пообедать без меня.

– **цільни**

Реченице са одредбом у инфинитиву:

Мать отпустила дочку гулять. Мы пришли проститься. Мы пришли, чтобы проститься. Чтобы правильно говорить, нужно хорошо усвоить грамматику.

ФРАНЦУСКИ ЈЕЗИК

Именичка група

1) Систематизација употребе детерминаната: партитивних чланова и партитивног де; присвојних и показних придева; основних, редних бројева.

2) Систематизација рода и броја именица и придева, поређења придева и именица.

3) Систематизација заменица: личних ненаглашених (укључујући и заменицу *он*) и наглашених; заменица за директни и индиректни објекат; показних и присвојних; упитних.

Глаголска група

1) Систематизација глаголских времена индикатива (презент, сложени перфект, имперфект, плусквамперфект, футур први), као и перифрастичних конструкција: блиског футура, блиске прошлости.

2) Систематизација фреквентних униперсоналних глагола.

3) Систематизација презента кондиционала.

4) Презент субјунктива најфреквентнијих глагола (после *il faut que, il vaut mieux que, il est nécessaire que, il est possible que* и глагола заповести, жеље и осећања).

Предлози

1) Систематизација употребе предлога и фреквентних предложних израза (*par rapport à, à côté de, au lieu de, à l'occasion de, à l'aide de, malgré*).

2) Систематизација предлога за време и временских одредница (*depuis, ça fait ... que, en, dans, pour, il y a*).

Прилози

1) Систематизација прилога за место, време, начин, количину (интензитет).

2) Поређење прилога.

Модалитети и форме реченице

1) Директни и индиректни говор.

2) Систематизација интерогативног и императивног модалитета.

3) Систематизација негације.

Сложене реченице

1) Систематизација координирања реченице са везницима *et, ou, mais, car* и прилозима/прилошким изразима *c'est pourquoi, donc, puis, pourtant, par contre, par conséquent, au contraire*.

2) Систематизација зависних реченица са најфреквентнијим везницима: релативних са заменицама *qui, que, où*; временских са везницима *quand, chaque fois que, pendant que, depuis que*; узрочних са везницима *parce que* и *comme* (рецептивно); финалних са везником *pour que/pour*+инфинитив; хипотетичних са везником *si*.

ШПАНСКИ ЈЕЗИК

Фонетика и правопис

Употреба и писање графичког акцента у свим позицијама унутар слога

Систематизација правила за писање графичког акцента

Лексикологија

Синоними и антоними

Морфологија

Именице

Систематизација рода и броја; слагање именица уз детерминатив и придев

Члан

Проширење употребе одређеног и неодређеног члана

Заменице

Присвојне заменице

Редослед и промена заменица у служби индиректног и директног објекта:

me lo/la, te lo/la, se lo/la, nos lo/la, os lo/la, se lo/la

Понављање ненаглашеног облика заменице после именице у служби директног објекта:

El pan lo compro en el supermercado.

Упитне заменице

qué, cuál/cuáles

Бројеви

Редни бројеви до десет

Глаголи

Систематизација употребе глаголских времена у индикативу:

1. Презент (Presente):

Siempre trabaja el turno por la mañana.

Презент за будућност:

Mañana voy de viaje.

Наративни презент за догађаје у прошлости:

En aquella época la gente vive más pobre que hoy.

2. Прости перфекат (Pretérito indefinido):

Систематизација основне употребе уз временске одредбе

3. Сложени перфекат (Pretérito perfecto compuesto)

Систематизација основне употребе уз временске одредбе

4. Имперфекат (Pretérito imperfecto)

Систематизација основне употребе имперфекта

5. Изражавање будуће радње помоћу перифрастичног футура (IR+а+инфинитив)

6. Глаголске перифразе са инфинитивом:

deber, empezar, acabar de, tener que, poder, soler

7. Глаголске перифразе са герундом:

estar, seguir, llevar

Синтакса

Реченица:

Зависно-сложена реченица у индикативу и уз инфинитив

Временска (Temporal)

Mientras iba por la calle, vi a Ángela.

Cuando estoy de vacaciones, siempre visito a mis abuelos.

Узрочна (Causal)

Estudio español porque me gusta.

Намерна (Final)

Estudio español para viajar por España.

Условна (Condicional)

Si viene, dile que estoy aquí.

Si quieres, iremos de paseo.

Директни и индиректни говор у индикативу (без правила о слагању времена):

Juan dice: "Vengo mañana."

Juan dice que viene el otro día.

ОПШТИ ТИП

Разред	Други
Недељни фонд часова	1+0,5
Годишњи фонд часова	теорија 37 + вежбе 18,5 у групи до 15 ученика

Стандарди образовних постигнућа	Исходи за наставни предмет По завршетку другог разреда ученик ће бити у стању да:	Теме и кључни појмови садржаја програма
<p>Основни ниво</p> <p>Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.1.1. Разуме краће поруке, обавештења и упутства која се саопштавају разговетно и полако.</p> <p>2.СТ.1.1.2. Схвата смисао краће спонтане интеракције између двоје или више са/говорникау личном, образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.1.1.3. Схвата општи смисао информације или краћих монолошких излагања у образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.1.1.4. Схвата смисао прилагођеног аудио и видео записа у вези с темама из свакодневног живота (стандардни говор, разговетни изговор и спор ритам излагања).</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.2.1. Разуме општи смисао једноставних краћих текстова у вези с блиским темама, у којима преовлађују фреквентне речи и интернационализми.</p> <p>2.СТ.1.2.2. Проналази потребне информације у једноставним текстовима (нпр. огласи, брошуре, обавештења, кратке новинске вести).</p> <p>2.СТ.1.2.3. Разуме једноставне личне поруке и писма.</p> <p>2.СТ.1.2.4. Уочава потребне детаље у текстовима из свакодневног живота (натписи најавним местима, упутства о руковању, етикете на производама, јеловник и сл.).</p> <p>2.СТ.1.2.5. Разуме кратке адаптиране одломке књижевних дела, и друге поједностављене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p>	<p>– разуме и извршава упутства и налоге за различите активности у образовном контексту и у свакодневним (приватним и јавним) комуникативним ситуацијама;</p> <p>– разуме општи садржај и најважније појединости краћих монолошких и дијалогских излагања о познатим и узрасно примереним темама, у којима се користи стандардни језик и разговетан изговор уз одговарајући број понављања или успорени темпо говора;</p> <p>– разуме општи смисао информативних прилога (на интернету, радију, телевизији) о познатим или блиским темама, у којима се користи стандардни говор и разговетан изговор уз одговарајући број понављања;</p> <p>– разуме основне елементе садржаја (актере и њихове међусобне односе, околности радње, заплет и епилог...) у краћим медијски подржаним аудио и аудио-визуелним формама (исечци аудио-књига дијалогског карактера, радио-драма и других радијских снимака, краћих филмова и серија; видео спотови, прилози са јутјуба итд),</p>	<p>РАЗУМЕВАЊЕ ГОВОРА</p> <p>– разумевањеговора;</p> <p>– комуникативна ситуација;</p> <p>– монолошко и дијалогско излагање;</p> <p>– стандардни језик;</p> <p>– изговор;</p> <p>– информативни прилози;</p> <p>– размена информација;</p> <p>– култура и уметност;</p> <p>– ИКТ;</p>

<p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.1.3.1. Уме да оствари друштвени контакт (нпр. поздрављање, представљање, захваљивање).</p> <p>2.СТ.1.3.2. Изражава слагање/неслагање, предлаже, прихвата или упућује понуду или позив.</p> <p>2.СТ.1.3.3. Тражи и даје једноставне информације, у приватном, јавном и образовном контексту.</p> <p>2.СТ.1.3.4. Описује блиско окружење (особе, предмете, места, активности, догађаје).</p> <p>2.СТ.1.3.5. Излаже већ припремљену кратку презентацију о блиским темама.</p> <p>2.СТ.1.3.6. Преноси или интерпретира кратке поруке, изјаве, упутства или питања.</p> <p>2.СТ.1.3.7. Излаже једноставне, блиске садржаје у вези са културом и традицијом свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.4.1. Пише кратке белешке и једноставне поруке (нпр. изражава захвалност, извињење, упозорење).</p> <p>2.СТ.1.4.2. Пише приватно писмо о аспектима из свакодневног живота (нпр. описује људе, догађаје, места, осећања).</p> <p>2.СТ.1.4.3. Попуњава образац/упитник, наводи личне податке, образовање, интересовања и сл.</p> <p>2.СТ.1.4.4. Пише једноставне текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикана, детаљних упутстава.</p> <p>2.СТ.1.4.5. Преводи или интерпретира информације из једноставних порука, бележака или образаца.</p>	<p>у којима се обрађују блиске, познате и узрасно примерене теме;</p> <p>– разуме суштину размене информација саговорника који разговарају о блиским и познатим темама, уз евентуална понављања и појашњавања;</p> <p>– разуме основне (суштинске) аргументе, жеље, потребе и мишљења саговорника, уколико су изнета једноставним језичким средствима, умереним темпом говора и уз евентуалну невербалну, паравербалну или визуелну подршку;</p> <p>– разуме најопштији садржај излагања у којима се на узрасно примерен начин тематизују опште друштвена питања;</p> <p>– разуме општи смисао и одређене препознатљиве појединости текстова савремене музике различитих жанрова;</p>	
<p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.1.5.1. Користи задовољавајући број фреквентних речи и израза које му омогућавају изражавање основних комуникативних функција у свакодневним ситуацијама.</p> <p>2.СТ.1.5.2. Саставља кратке, разумљиве реченице користећи једноставне језичке структуре.</p> <p>2.СТ.1.5.3. Има углавном јасан и разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.1.5.4. Пише с одговарајућом ортографском тачношћу уобичајене речи које користи у говору.</p> <p>2.СТ.1.5.5. Примењује основну правописну норму.</p> <p>2.СТ.1.5.6. Користи неутралан језички регистар.</p> <p>Средњи ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.1.1. Разуме суштину и битне појединости порука, упутстава и обавештења о темама из свакодневног живота и делатности.</p> <p>2.СТ.2.1.2. Разуме суштину и битне појединости разговора или расправе између двоје или више саговорника у приватном, образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.2.1.3. Разуме суштину и битне појединости монолошког излагања у образовном и јавном контексту уколико је излагање јасно и добро структурирано.</p> <p>2.СТ.2.1.4. Разуме суштину аутентичног тонског записа (аудио и видео запис) о познатим темама, представљених јасно и стандардним језиком.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.2.1. Разуме општи смисао и релевантне информације у текстовима о блиским темама из образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.2.2. Открива значење непознатих речи на основу контекста који му је близак.</p> <p>2.СТ.2.2.3. Разуме описе догађаја, осећања и жеља у личној преписци.</p> <p>2.СТ.2.2.4. Проналази потребне информације у уобичајеним писаним документима (нпр. пословна преписка, проспекти, формулари).</p> <p>2.СТ.2.2.5. Проналази специфичне појединости у дужем тексту са претежно сложеним структурама, у коме се износе мишљења, аргументи и критике (нпр. новински чланци и стручни текстови).</p> <p>2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p>	<p>– разуме краће текстове о конкретним, блиским темама из свакодневног живота, као и о темама културног, наставног и образовног контекста;</p> <p>– разуме општи садржај и допунске информације из обавештења или упозорења на јавним местима;</p> <p>– разуме једноставније описе догађаја, намера, осећања и интересовања из преписке коју добија (имејлови, поруке, писма);</p> <p>– проналази и издваја релевантне информације из обавештења или проспеката и рекламних материјала;</p> <p>– разуме основну нит аргументације, чак и уколико не разуме све детаље текста;</p> <p>– разуме краће текстове на блиске, познате и обрађиване друштвене теме, препознаје најважније ауторове ставове и закључке;</p> <p>– разуме једноставне књижевне текстове различитих жанрова (поезија, проза, драма) у којима се појављују учесталије метафоре;</p> <p>– открива значење непознатих речи у писаном тексту на основу познатог контекста и језичког предзнања;</p>	<p>РАЗУМЕВАЊЕ ПРОЧИТАНОГ ТЕКСТА</p> <p>– разумевање прочитаног текста;</p> <p>– врсте текстова;</p> <p>– издвајање поруке и суштинских информација;</p> <p>– препознавање основне аргументације;</p> <p>– непознате речи;</p> <p>– ИКТ;</p>
<p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.2.3.1. Започиње, води и завршава једноставан разговор и укључује се у дискусију на теме како од личног интереса, тако и оне о свакодневном животу.</p> <p>2.СТ.2.3.2. Износи лични став, уверења, очекивања, искуства, планове као и коментаре омишљањима других учесника у разговору.</p> <p>2.СТ.2.3.3. Размењује, проверава, потврђује информације о познатим темама у формалним ситуацијама (нпр. у установама и на јавним местима).</p> <p>2.СТ.2.3.4. Описује или препричава стварне или измишљене догађаје, осећања, искуства.</p> <p>2.СТ.2.3.5. Излаже већ припремљену презентацију о темама из свог окружења или струке.</p> <p>2.СТ.2.3.6. Извештава о догађају, разговору или садржају нпр. књиге, филма и сл.</p> <p>2.СТ.2.3.7. Излаже садржаје и износи своје мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.4.1. Пише белешке или одговара на поруке, истичући битне детаље.</p> <p>2.СТ.2.4.2. У приватној преписци, тражи или преноси информације, износи лични став и аргументе.</p> <p>2.СТ.2.4.3. Пише, према упутству, дескриптивне и наративне текстове о разноврсним темама из области личних интересовања и искустава.</p>	<p>– користи релативно спонтано и самостално циљни језик као језик комуникације у учioniци са наставником и са осталим ученицима и ученицама;</p> <p>– описује особе, радњу, место, доживљај или актуелна дешавања у садашњости, прошлости и будућности, користећи познате језичке и ванјезичке елементе;</p> <p>– саопштава и интерпретира најважније информације садржаја писаних, илустрованих и усмених текстова на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе;</p> <p>– саопштава и интерпретира најважније информације садржаја кратких емисија, видео записа на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе;</p> <p>– износи своје мишљење, изражава и образлаже ставове и реагује на мишљење и ставове других (допадање/недопадање итд.) користећи познате и једноставне језичке елементе;</p> <p>– започиње и учествује у дијалогу и размењује мишљења и информације у вези са својим окружењем и свакодневним ситуацијама;</p> <p>– представља укратко резултате самосталног истраживања на одређену тему;</p> <p>– интерпретира тематски прилагођене песме, рецитације и скечеве;</p> <p>– користи интонацију, ритам и висину гласа у складу са сопственом комуникативном намером и са степеном формалности говорне ситуације;</p>	<p>УСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <p>– усмено изражавање;</p> <p>– неформални разговор;</p> <p>– формална дискусија;</p> <p>– функционална сарадња;</p> <p>– интервјуисање;</p> <p>– интонација;</p> <p>– дијалог;</p>

<p>2.СТ.2.4.4. Пише кратке, једноставне есеје о различитим темама из личног искуства, приватног, образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.4.5. Пише извештај или прослеђује вести (преводи, интерпретира, резимира, сажима) у вези са кратким и/или једноставним текстом из познатих области који чита или слуша.</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.2.5.1. Користи речи и изразе који му омогућавају успешну комуникацију у предвидивим/свакодневним ситуацијама, актуелним догађајима и сл.</p> <p>2.СТ.2.5.2. Правилно разуме и користи већи број сложенијих језичких структура.</p> <p>2.СТ.2.5.3. Има сасвим разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.2.5.4. Пише прегледан и разумљив текст у коме су правопис, интерпункција и организација углавном добри.</p> <p>2.СТ.2.5.5. Препознаје формални и неформални регистар; познаје правила понашања иразлике у култури, обичајима и веровањима своје земље и земље чији језик учи.</p> <p>Напредни ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.1.1. Разуме појединости значајне за разговор или расправу са сложеном аргументацијом у којој се износе лични ставови једног или више са/говорника, у приватном, образовном, јавном и професионалном контексту.</p> <p>2.СТ.3.1.2. Разуме презентацију или предавање са сложеном аргументацијом уз помоћ пропратног материјала.</p> <p>2.СТ.3.1.3. Разуме аутентични аудио и видео запис у коме се износе ставови на теме из друштвеног или професионалног живота.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.2.1. Препознаје тему и схвата садржај разноврсних текстова, примењујући одговарајуће технике/врсте читања.</p> <p>2.СТ.3.2.2. Из различитих писаних извора, уз одговарајућу технику читања, долази до потребних информација из области личног интересовања.</p> <p>2.СТ.3.2.3. Разуме формалну кореспонденцију у вези са струком или личним интересовањима.</p> <p>2.СТ.3.2.4. Разуме општи смисао и појединости у стручним текстовима на основу сопственог предзнања (нпр. специјализовани чланци, приручници, сложена упутства).</p> <p>2.СТ.3.2.5. Разуме садржај извештаја и/или чланка о конкретним или апстрактним темама коме аутор износи нарочите ставове и гледишта.</p> <p>2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.3.3.1. Активно учествује у формалним и неформалним разговорима/ дискусијама о општим и стручним темама, с једним или више саговорника.</p> <p>2.СТ.3.3.2. Размењује ставове и мишљења уз изношење детаљних објашњења, аргумената и коментара.</p> <p>2.СТ.3.3.3. Методично и јасно излаже о разноврсним темама; објашњава своје становиште и износећи предности и недостатке различитих тачака гледишта и одговара на питања слушалаца.</p> <p>2.СТ.3.3.4. Извештава о информацијама из нпр. новинског чланка, документарног програма, дискусија, излагања и вести (препричава, резимира, преводи).</p> <p>2.СТ.3.3.5. Упоредује ставове и монолошки изражава мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.4.1. Пише неформална писма у којима изражава властиту емотивну реакцију, наглашавајући детаље неког догађаја или искуства и коментаришући туђе ставове.</p> <p>2.СТ.3.4.2. Пише пословна и друга формална писма различитог садржаја за личне потребне потребе струке.</p> <p>2.СТ.3.4.3. Пише дескриптивни или наративни текст о стварним или измишљеним догађајима.</p> <p>2.СТ.3.4.4. Пише есеје, користећи информације из различитих извора и нуди аргументована решења у вези с одређеним питањима; јасно и детаљно исказује став, осећање, мишљење или реакцију.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.3.5.1. Разуме и користи разноврстан репертоар речи, изрази и идиома, који му омогућавају да се изражава јасно, течно, прецизно и детаљно.</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p> <p>2.СТ.3.5.4. Пише јасне, прегледне и разумљиве текстове, доследно примењујући језичка правила, правила организације текста и правописну норму.</p> <p>2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – попуњава формуларе, упитнике и различите обрасце у личном и образовном домену; – пише белешке, поруке (имејлове, СМС поруке и сл.) да би тражио или пренео релевантне информације користећи стандардне формуле писаног изражавања; – пише текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикана, детаљних упутстава; – резимира прочитани/преслушани текст о блиским, познатим и обрађиваним друштвеним темама користећи једноставна језичка средства; – пише о блиским темама из свог окружења и подручја интересовања; – описује особе и догађаје поштујући правила кохерентности користећи фреквентне речи и изразе; – пише о властитом искуству описујући своје утиске и осећања, износећи мишљења, планове и очекивања, једноставним језичким средствима; – препознаје и наводи најзначајније личности и догађаје културе земље/ земаља чији језик учи и разуме њихову улогу у светским оквирима; – познаје правила понашања, свакодневне навике, сличности и разлике у култури своје земље и земље/ земаља чији језик учи; – препознаје најчешће стереотипе у вези са културом своје земље и земаља чији језик учи; – разликује основне облике примереног и непримереног понашања у контексту културе земље/ земаља чији језик учи (у односу на категорије времена, простора и покрета у комуникацији, као нпр. тачност, лични простор, мимика и сл.); – препознаје и користи најфреквентније регистре и стилове у комуникацији на страном језику у складу са степеном формалности комуникативне ситуације; – истражује различите аспекте култура земље/ земаља чији језик учи у оквиру својих интересовања; – користи савремене видове комуникације у откривању културе земље/ земаља чији језик учи; – користи знање страног језика у различитим видовима реалне комуникације (електронске поруке, СМС поруке, дискусије на блогу или форуму, друштвене мреже). – преноси суштину и најважније појединости поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи, додајући, по потреби, једноставнија објашњења и обавештења, писмено и усмено; – у писаном облику резимира на структурисан начин садржај краћег текста, аудио или визуелног записа и краће интеракције; – у усменом облику преноси садржај писаног или усменог текста, прилагођавајући га исказаним или претпостављеним потребама саговорника; – користи одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају, на пример: преноси садржај уз употребу описа, парафраза и сл.; 	<p>ПИСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <ul style="list-style-type: none"> – писмено изражавање – врсте текста; – описивање; – стандардне формуле писаног изражавања – лексика и комуникативне функције; – ИКТ; <p>СОЦИОКУЛТУРНА КОМПЕТЕНЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – интеркултурност – правила понашања; – стереотипи; – стилови у комуникацији на страном језику; – ИКТ; <p>МЕДИЈАЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – стратегије преношења поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи;
---	---	--

ЈЕЗИЧКИ САДРЖАЈИ**ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК****Именице**

Именице у функцији придева

Члан

Употреба одређеног и неодређеног члана.
Изостављање члана.

Заменице и детерминатори

Присвојне
Повратне.

Придеви и прилози

Прилози учесталости
Компаративи и суперлативи

Предлози

Предлози после именица (нпр. *difference between*)
Предлози после глагола (нпр. *talkto, lookat*).

Везници

Повезивање елемената исте важности: *for, and, nor, but, or, yet, so*.

Творба речи

Суфикси за именице које означавају занимања –*er/or, -ist, -ician*

Фразални глаголи са *on, off, up, down...* (нпр. *go on, take off, cut down*).

Глаголи

Обнављање обрађених глаголских времена са посебним акцентом на употреби прошлих времена:

Past Simple, Past Continuous, Present Perfect, Past Perfect

Usedto/would за уобичајене радње у прошлости

Will/going to за предвиђање

Модални глаголи (*may/might; must/have to; must /mustn't / needn't*);

Пасивни глаголски облици и конструкције

Реченица

Питања (*WH-questions, Tag questions*)
Погодбене реченице (потенцијалне, иреалне).
Неуправни говор (са и без слагања времена).

ИТАЛИЈАНСКИ ЈЕЗИК**Именице**

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Властите и заједничке именице, одговарајући род и број са детерминативом
Системски приказ морфолошких карактеристика
Слагање именица и придева

Члан

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Систематизација употребе одређеног и неодређеног члана
Партитивни члан (*articolo partitivo*)

Заменице

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Личне заменице (*pronomi personali*)

Наглашене личне заменице

Наглашене личне заменице у служби директног објекта (*complemento oggetto*) и индиректног објекта (*complemento di termine*)

Присвојне заменице (*pronomi possessivi*)

Показне заменице (*pronomi dimostrativi: questo, quello*)

Повратне заменице (*pronomi riflessivi*)

Упитне заменице (*pronomi interrogativi: chi? che?/che cosa? quanto/a/i/e? quale/i?*)

Релативне заменице (*pronomi relativi: che, cui*)

Ненаглашене личне заменице у служби директног објекта у сложеним временима (*pronomi diretti nei tempi composti*)

Неодређене заменице (*pronomi indefiniti: niente/nulla, nessuno, qualcosa, qualcuno, alcuni*)

Придеви

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Описни придеви, слагање придева и именице у роду и броју

Компарација придева (*grado comparativo: Anna è più alta di Luca e superlativo dell'aggettivo: Anna è la più alta della classe*)

Апсолутни суперлатив (*superlativo assoluto: Maria è bellissima*)

Присвојни придеви (*aggettivi possessivi*)

Употреба члана уз присвојне придеве (*la mia bici, tuo fratello*)

Показни придеви (*aggettivi dimostrativi: questo, quello*)

Неодређени придеви (*aggettivi indefiniti: alcuni, nessuno, qualche, ogni*)

Назив боја (*bianco, rosso, verde, giallo, nero, azzurro...*), морфолошке особености придева (*viola, rosa, blu, arancione*)

Бројеви

Главни бројеви (*numeri cardinali*)

Редни бројеви (*numeri ordinali*)

Предлози

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Прости предлози *di, a, da, in, con, su, per, tra, fra* и њихова употреба

Предлози *dentro, fuori, sotto, sopra, davanti, dietro*

Предлози спојени са чланом (*preposizioni articolate*)

Глаголи

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Садашње време (*presente indicativo*)

Presente progressivo (stare + gerundio)

Императив (*imperativo*). Заповедни начин за сва лица: *Fa' presto! Non tornare tardi! Non andate via senza di me! Prego Signora, entri! Mi dia un etto di prosciutto, per favore!*

Повратни глаголи (*verbi riflessivi*)

Употреба глагола *piacere*

Перфекат (*passato prossimo*) правилних и неправилних глагола: *Sono andata alla stazione; Non ho fatto il compito di casa*

Перфект модалних глагола *volere, dovere, potere, sapere: Sono dovuto andare dal dentista; Ho potuto leggere i titoli in italiano*

Кондиционал садашњи правилних и неправилних глагола (*condizionale presente: Vorrei un chilo di mele, per favore! Potresti prestarmi il tuo libro di italiano?*)

Футур правилних и неправилних глагола (*futuro semplice: Noi torneremo a casa alle cinque*)

Имперфекат (*imperfetto: C'era una volta un re e viveva in un castello*)

Плусквамперфекат (*trapassato prossimo: Sono arrivato alla stazione quando il treno era già partito*)

Прилози

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Основни прилози (*bene, male, molto, poco, troppo, meno, più*), прилошки изрази за одређивање времена (*prima, durante, dopo*) и простора (*a destra, a sinistra, dritto, davanti, dietro, sotto, sopra, su, giù*)

Упитни прилози *quando? come? perché? dove?*
Грађење прилога од придева помоћу суфикса *mente*

Речце

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Ci, ne

Везници

Обнављање и проширивање из претходних разреда
e, anche, o, ma, perché, se, quando, come, siccome, appena

Реченица

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Проста и проширена реченица у потврдном и у одричном облику
Упитна реченица
Ред речи у реченици
Сложена реченица: употреба везника који уводе зависну реченицу (временску, узрочну, релативну, хипотетички период)
Хипотетички период: Реална погодбена реченица: *Se piove, prendi l'ombrello;*
Se farà bel tempo, andremo in gita

НЕМАЧКИ ЈЕЗИК

Именице

Властите и заједничке именице у облицима једине и множине: *Bild – Bilder, Kopf – Köpfe, Frau – Frauen.*
именице изведене суфиксацијом (уз усвајање одговарајућег рода): *Freiheit, Bildung.*
Изведене префиксацијом/префиксацијом и суфиксацијом: *Verstand, Ausbildung*
Сложенице: *Sommerferien, Jugendliebe, Tomatensuppe.*
Singulariatantum, Pluraliatantum: *Hunger, Durst, Ferien, Geschwister.*

Придеви

Изведени суфиксацијом од глагола, именица и прилога: *gestrig, heutig, ärztlich, launisch, liebevoll, sprachlos*
Сложени: *bildschön, blitzschnell*
Јака, слаба и мешовита придевска промена у номинативу, дативу и акузативу једине и множине – рецептивно и продуктивно
Позитив, компаратив и суперлатив у атрибутој и прилошкој функцији: *der höchste Berg, das teuerste Auto, am langweiligsten.*

Члан

Одређени (*der, die, das*), неодређени (*ein, eine*), присвојни (*mein, dein*), показни (*dieser, jeder*), негациони (*kein, keine*).
Употреба члана у номинативу (субјекат), акузативу и дативу (директни и индиректни објекат), партитивном генитиву (*die Hälfte des Lebens*), посесивном генитиву (*die Schwester meiner Mutter, das Haus meiner Eltern*).

Употреба одређеног члана уз географске појмове: називе земаља мушког и женског рода и у множини, река, језера и планина (*Sie waren am Schwarzen Meer. Er lebt in der Türkei.*)

Употреба одређеног члана уз имена годишњих доба, месеци и дана у недељи, уз претходно дефинисане или јединствене појмове (*Der Montag ist der erste Tag in der Woche. Der Sommer ist die heißeste Jahreszeit.*)

Употреба нултог члана уз одређене топониме (називе земаља, континената и насељених места), уз предикативно употребљене називе занимања, градивне именице, узвике и фразеолошке конструкције (*Serbien ist ein schönes Land. Berlin ist die Hauptstadt der BRD. Peter ist Lehrer. Ich soll Milch, Brot und Butter kaufen. Hilfe! Wir konnten kaum zu Wort kommen.*)

Употреба неодређеног члана за исказивање категорије, уз непознате или први пут споменуте појмове (*Das ist ein Tisch. Serbien ist ein schönes Land. Da liegt ein Buch.*)

Бројеви

Основни и редни бројеви (*der siebte Achte, am siebten Ersten*)

Предлози

Са акузативом (*Ich kaufe ein Geschenk für dich.*), са дативом (*Sie arbeitet bei einem Zahnarzt*), предлози са дативом и акузативом (*Er ist in der Schule. Sie kommt in die Schule.*)

Глаголи

Глаголска времена: презент са специфичним облицима (*klingeln, wechseln, halten, raten*), претерит, перфекат и футур слабих и јаких глагола, помоћних и модалних глагола, глагола са наглашеним и ненаглашеним префиксима. Глагол *lassen*. Глаголи са предлозима (*warten auf, denken an*). Коњунктив помоћних и модалних глагола и „würde“ + инфинитив у функцији изражавања жеље, савета, препоруке и реалног и иреалног услова у садашњости (*Ich hätte gern... Du solltest ... Wenn ich Zeit hätte, würde ich ins Kino gehen.*). Императив. Инфинитив са „zu“ уз модалитетне глаголе одређене именице и придева, као и устаљене изразе (*Hast du noch viel zu lernen? Sie hatte keine Zeit/Lust/Möglichkeit, mit ihm darüber zu sprechen. Es ist gesund, viel Obst zu essen. Du brauchst dir keine Sorgen zu machen. Wann hat er aufgehört, Fleisch zu essen?*)

Везници и везнички изрази

Коњунктори и субјунктори *und, oder, aber, doch, sondern, dass, sodass, weil, denn, wenn, als, während, bis, seit, bevor.*

Заменице

Личне заменице у номинативу, генитиву, дативу и акузативу, повратна заменица у дативу и акузативу, упитне заменице *welch-* и *was für ein-*, релативне заменице у номинативу и акузативу.

Прилози

За време (*gestern*), место (*hier, dort*), начин (*allein*), количину (*viel, wenig*), узрок (*deshalb, darum*), заменички прилози (*woran, dafür*).

Реченице

Изјавне реченице, упитне реченице, независне и зависне реченице.
Ред речи у реченици

Лексикографија

Структура једнојезичних речника и служење њима. Упознавање са електронским лексикографским изворима. Коришћење апликација – лексикографских помагала.

РУСКИ ЈЕЗИК

Фонетика са прозодијом

Систематизација правила руског књижевног изговора (акање/икање, изговор гласа [j], изговор сугласничких група, опозиција звучни/беззвучни сугласник, алтернације/једначења сугласника пред сугласницима, обезвучавање звучних сугласника на крају речи, основне интонационе конструкције).

Именице

Предлошко-падешке конструкције са акцентом на разликама у односу на српски језик: *игра в футбол, игра в шахматы; обучение русскому языку; контрольная по русскому; учёба в университете; подготовка к экзамену и сл.*

Именице на **-ия, -ие, -мя, -анин(янин)**

Скраћенице (ВУЗ, АН, МГУ, РФ и сл.) – **рецептивно.**

Заменице

Неодређене заменице типа **кто-то, кто-нибудь** – **рецептивно**

Придеви

Дужи и краћи облици придева. Обавезна употреба краћег облика, у предикату са допуном (*Ети заданија для нас просты. Эти заданија простые.*)

Бројеви

Промена и употреба основних (1–4, 5–20, 30, 40, 90, 1000, милион, милијард) и редних бројева при исказивању времена по часовнику, датума, количине са предлозима *без, около, с...до, с...по, от...до, к.*

Глаголи

Систематизација правила и начина исказивања заповести.

Најчешћи префикси код грађења глагола и њихова улога у промени глаголског вида (*сделать, заговорить, написать, переписать*).

Видски парови: *брать/взять, говорить/сказать, класть/положить, ложиться/лечь, садиться/сесть.*

Прошло време глагола са инфинитивном основом на сугласник (*идти, везти, нести, запретить*).

Глаголски прилози несвршеног и свршеног вида (*молча, поверив, вернувшись*).

Прилози

Најфреквентнији суфикси за грађење прилога: придевска основа + **-о** (тихо, скромно и сл.); придевска основа + **-и** (*по-руски, практически* и сл.).

Реченични модели

Реченичне моделе предвиђене програмом за први разред и даље употребљавати у различитим контекстима. У II разреду посебну пажњу посветити, пре свега (у виду вежби), моделима у потврдном, одричном и упитном облику за исказивање следећиходноса:

Субјекатско-предикатски односи

Реченице са кратким придевским обликом у предикату. *Я был болен гриппом.*

Он способен к математике.

Објекатски односи

Реченице са објектом у инфинитиву.

Врач советовал мне отдохнуть. Я уговорил товарища молчать.

Сложена реченица -

Врач советовал мне, чтобы я отдохнул. Я уговорил товарища, чтобы он молчал.

Зависни односи:

(**изражени зависним падежом; глаголским прилогом; сложенем реченицом**)

– **просторни**

Я тебя буду ждать у (около, возле) памятника. Она живёт у своих родителей. Мы пошли туда, куда вела узкая тропинка.

– **временски**

Это случилось по окончании войны. Возвращаясь домой, я встретил товарища. Кончив работу, он поехал домой.

– **начински**

Мне нужно с тобой поговорить с глазу на глаз. Друзья возвращались домой весело разговаривая. Он поздоровался кивнув головой.

– **узрочни**

Не находя нужного слова, он замолчал. Почувствовав голод, брат решил пообедать без меня. Так как брат почувствовал голод, он решил пообедать без меня.

– **циљни**

Реченице са одредбом у инфинитиву:

Мать отпустила дочку гулять. Мы пришли проститься. Мы пришли, чтобы проститься. Чтобы правильно говорить, нужно хорошо усвоить грамматику.

ФРАНЦУСКИ ЈЕЗИК**Именичка група**

1. Систематизација употребе детерминаната: партитивних чланова и партитивног *de*; присвојних и показних придева; основних, редних бројева.

2. Систематизација рода и броја именица и придева, поређења придева и именица.

3. Систематизација заменица: личних ненаглашених (укључујући и заменицу *on*) и наглашених; заменица за директни и индиректни објекат; показних и присвојних; упитних.

Глаголска група

1) Систематизација глаголских времена индикатива (презент, сложени перфект, имперфект, плусквамперфект, футур први), као и перифрастичних конструкција: блиског фyuра, блиске прошлости.

2) Систематизација фреквентних униперсоналних глагола.

3) Систематизација презента кондиционала.

4) Презент субјунктива најфреквентнијих глагола (после *il faut que, il vaut mieux que, il est nécessaire que, il est possible que* и глагола заповести, жеље и осећања).

Предлози

1) Систематизација употребе предлога и фреквентних предложних израза (*par rapport à, à côté de, au lieu de, à l'occasion de, à l'aide de, malgré*).

2) Систематизација предлога за време и временских одредница (*depuis, ça fait ... que, en, dans, pour, il y a*).

Прилози

1) Систематизација прилога за место, време, начин, количину (интензитет).

2) Поређење прилога.

Модалитети и форме реченице

1) Директни и индиректни говор.

2) Систематизација интерогативног и императивног модалитета.

3) Систематизација негације.

Сложене реченице

1) Систематизација координирања реченице са везницима *et, ou, mais, car* и прилозима/прилошким изразима *c'est pourquoi, donc, puis, pourtant, par contre, par conséquent, au contraire*.

2) Систематизација зависних реченица са најфреквентнијим везницима: релативних са заменицама *qui, que, où*; временских са везницима *quand, chaque fois que, pendant que, depuis que*; узрочних са везницима *parce que и comme* (рецептивно); финалних са везником *pour que/pour+инфинитив*; хипотетичних са везником *si*.

ШПАНСКИ ЈЕЗИК**Фонетика и правопис**

Употреба и писање графичког акцента у свим позицијама унутар слога

Систематизација правила за писање графичког акцента

Лексикологија

Синоними и антоними

Морфологија**Именице:**

– Систематизација рода и броја; слагање именица уз детерминатив и придев

Члан:

– Проширење употребе одређеног и неодређеног члана

Заменице:

– Присвојне заменице
– Редослед и промена заменица у служби индиректног и директног објекта:

me lo/la, te lo/la, se lo/la, nos lo/la, os lo/la, se lo/la

– Понављање ненаглашеног облика заменице после именице у служби директног објекта:

El pan lo compro en el supermercado.

– Упитне заменице

qué, cuál/cuáles

Бројеви:

Редни бројеви до десет

Глаголи:

– Систематизација употребе глаголских времена у индикативу:

1. Презент (Presente):

Siempre trabaja el turno por la mañana.

Презент за будућност:

Mañana voy de viaje.

Наративни презент за догађаје у прошлости:

En aquella época la gente vive más pobre que hoy.

2. Прости перфекат (Pretérito indefinido):

Систематизација основне употребе уз временске одредбе

3. Сложени перфекат (Pretérito perfecto compuesto)

Систематизација основне употребе уз временске одредбе

4. Имперфекат (Pretérito imperfecto)

Систематизација основне употребе имперфекта

5. Изражавање будуће радње помоћу перифрастичног футура (IR+а+infinitivo)

6. Глаголске перифразе са инфинитивом:

deber, empezar, acabar de, tener que, poder, soler

7. Глаголске перифразе са герундом:

estar, seguir, llevar

Синтакса**Реченица:**

Зависно-сложена реченица у индикативу и уз инфинитив

Временска (Temporal)

Mientras iba por la calle, vi a Ángela.

Cuando estoy de vacaciones, siempre visito a mis abuelos.

Узрочна (Causal)

Estudio español porque me gusta.

Намерна (Final)

Estudio español para viajar por España.

Условна (Condicional):

Si viene, dile que estoy aquí.

Si quieres, iremos de paseo.

Директни и индиректни говор у индикативу (без правила о слагању времена):

Juan dice: "Vengo mañana."

Juan dice que viene el otro día.

ДРУШТВЕНО-ЈЕЗИЧКИ СМЕР

Разред	Други
Недељни фонд часова	2+0,5
Годишњи фонд часова	теорија 74 + вежбе 18,5 у групи до 15 ученика

Стандарди образовних постигнућа	Исходи за наставни предмет По завршетку другог разреда ученик ће бити у стању да:	Теме и кључни појмови садржаја програма
<p>Основни ниво</p> <p>Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.1.1. Разуме краће поруке, обавештења и упутства која се саопштавају разговетно и полако.</p> <p>2.СТ.1.1.2. Схвата смисао краће спонтане интеракције између двоје или више саговорника личном, образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.1.1.3. Схвата општи смисао информације или краћих монолошких излагања уобразовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.1.1.4. Схвата смисао прилагођеног аудио и видео записа у вези с темама из свакодневног живота (стандардни говор, разговетни изговор и спор ритам излагања).</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.2.1. Разуме општи смисао једноставних краћих текстова у вези с блиским темама, у којима преовлађују фреквентне речи и интернационализми.</p> <p>2.СТ.1.2.2. Проналази потребне информације у једноставним текстовима (нпр. огласи, брошуре, обавештења, кратке новинске вести).</p> <p>2.СТ.1.2.3. Разуме једноставне личне поруке и писма.</p> <p>2.СТ.1.2.4. Уочава потребне детаље у текстовима из свакодневног живота (натписи најавним местима, упутства о руковању, етикете на производима, јеловник и сл.).</p> <p>2.СТ.1.2.5. Разуме кратке адаптиране одломке књижевних дела, и друге поједностављене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и другог народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.1.3.1. Уме да оствари друштвени контакт (нпр. поздрављање, представљање, захваљивање).</p> <p>2.СТ.1.3.2. Изражава слагање/неслагање, предлаже, прихвата или упућује понуду или позив.</p> <p>2.СТ.1.3.3. Тражи и даје једноставне информације, у приватном, јавном и образовном контексту.</p> <p>2.СТ.1.3.4. Описује блиско окружење (особе, предмете, места, активности, догађаје).</p>	<p>– разуме и извршава упутства и налоге за различите активности у образовном контексту и у свакодневним (приватним и јавним) комуникативним ситуацијама;</p> <p>– разуме општи садржај и најважније појединости краћих монолошких и дијалогских излагања о познатим и узрасно примереним темама, у којима се користи стандардни језик и разговетан изговор;</p> <p>– разуме општи смисао информативних прилога (на интернету, радију, телевизији) о познатим или блиским темама, у којима се користи стандардни говор и разговетан изговор;</p> <p>– разуме основне елементе садржаја (актере и њихове међусобне односе, околности радње, заплет и епилог...) у краћим медијски подржаним аудио и аудио-визуелним формама (исечци аудио-књига дијалогског карактера, радио-драма и других радијских снимака, краћих филмова и серија; видео спотови, прилози са јутјуба итд), у којима се обрађују блиске, познате и узрасно примерене теме;</p> <p>– разуме суштину размене информација саговорника који разговарају о блиским и познатим темама;</p> <p>– разуме аргументе, осећања, жеље, потребе и образложења ставова и мишљења саговорника, уколико су изнета једноставним језичким средствима, умереним темпом говора и уз евентуалну невербалну, паравербалну или визуелну подршку;</p>	<p>РАЗУМЕВАЊЕ ГОВОРА</p> <p>– разумевањеговора;</p> <p>– комуникативна ситуација;</p> <p>– монолошко и дијалогско излагање;</p> <p>– стандардни језик;</p> <p>– изговор;</p> <p>– информативни прилози;</p> <p>– размена информација;</p> <p>– култура и уметност;</p> <p>– ИКТ;</p>

<p>2.СТ.1.3.5. Излаже већ припремљену кратку презентацију о блиским темама.</p> <p>2.СТ.1.3.6. Преноси или интерпретира кратке поруке, изјаве, упутства или питања.</p> <p>2.СТ.1.3.7. Излаже једноставне, блиске садржаје у вези са културом и традицијом свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.1.4.1. Пише кратке белешке и једноставне поруке (нпр. изражава захвалност, извињење, упозорење).</p> <p>2.СТ.1.4.2. Пише приватно писмо о аспектима из свакодневног живота (нпр. описује људе, догађаје, места, осећања).</p> <p>2.СТ.1.4.3. Попуњава образац/упитник, наводи личне податке, образовање, интересовања и сл.</p> <p>2.СТ.1.4.4. Пише једноставне текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графика, детаљних упутстава.</p> <p>2.СТ.1.4.5. Преводи или интерпретира информације из једноставних порука, бележака или образаца.</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.1.5.1. Користи задовољавајући број фреквентних речи и израза које му омогућавају изражавање основних комуникативних функција у свакодневним ситуацијама.</p> <p>2.СТ.1.5.2. Саставља кратке, разумљиве реченице користећи једноставне језичке структуре.</p> <p>2.СТ.1.5.3. Има углавном јасан и разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.1.5.4. Пише с одговарајућом ортографском тачношћу уобичајене речи које користи у говору.</p> <p>2.СТ.1.5.5. Примењује основну правописну норму.</p> <p>2.СТ.1.5.6. Користи неутралан језички регистар.</p> <p>Средњи ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.1.1. Разуме суштину и битне појединости порука, упутстава и обавештења о темама из свакодневног живота и делатности.</p> <p>2.СТ.2.1.2. Разуме суштину и битне појединости разговора или расправе између двоје или више саговорника у приватном, образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.2.1.3. Разуме суштину и битне појединости монолошког излагања у образовном и јавном контексту уколико је излагање јасно и добро структурирано.</p> <p>2.СТ.2.1.4. Разуме суштину аутентичног тонског записа (аудио и видео запис) о познатим темама, представљених јасно и стандардним језиком.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.2.1. Разуме општи смисао и релевантне информације у текстовима о блиским темама из образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.2.2. Открива значење непознатих речи на основу контекста који му је близак.</p> <p>2.СТ.2.2.3. Разуме описе догађаја, осећања и жеља у личној преписци.</p> <p>2.СТ.2.2.4. Проналази потребне информације у уобичајеним писаним документима (нпр. пословна преписка, проспекти, формулари).</p> <p>2.СТ.2.2.5. Проналази специфичне појединости у дужем тексту са претежно сложеним структурама, у коме се износе мишљења, аргументи и критике (нпр. новински чланци и стручни текстови).</p> <p>2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.2.3.1. Започиње, води и завршава једноставан разговор и укључује се у дискусију на теме како од личног интереса, тако и оне о свакодневном животу.</p> <p>2.СТ.2.3.2. Износи лични став, уверења, очекивања, искуства, планове као и коментаре омишљањима других учесника у разговору.</p> <p>2.СТ.2.3.3. Размењује, проверава, потврђује информације о познатим темама у формалним ситуацијама (нпр. у установама и на јавним местима).</p> <p>2.СТ.2.3.4. Описује или препричава стварне или измишљене догађаје, осећања, искуства.</p> <p>2.СТ.2.3.5. Излаже већ припремљену презентацију о темама из свог окружења или струке.</p> <p>2.СТ.2.3.6. Извештава о догађају, разговору или садржају нпр. књиге, филма и сл.</p> <p>2.СТ.2.3.7. Излаже садржаје и износи своје мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.2.4.1. Пише белешке или одговара на поруке, истичући битне детаље.</p> <p>2.СТ.2.4.2. У приватној преписци, тражи или преноси информације, износи лични став и аргументе.</p> <p>2.СТ.2.4.3. Пише, према упутству, дескриптивне и наративне текстове о разноврсним темама из области личних интересовања и искустава.</p> <p>2.СТ.2.4.4. Пише кратке, једноставне есеје о различитим темама из личног искуства, приватног, образовног и јавног контекста.</p> <p>2.СТ.2.4.5. Пише извештај или прослеђује вести (преводи, интерпретира, резимира, сажима) у вези са кратким и/или једноставним текстом из познатих области који чита или слуша.</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.2.5.1. Користи речи и изразе који му омогућавају успешну комуникацију у предвидивим/свакодневним ситуацијама, актуелним догађајима и сл.</p>	<p>– разуме најопштији садржај излагања у којима се на узрасно примерен начин тематизују опште друштвена питања;</p> <p>– разуме општи смисао и одређене препознатљиве појединости текстова савремене музике различитих жанрова;</p> <p>– разуме, на основу контекста и језичког предзнања, непознате елементе поруке контекстуализујући њене битне елементе;</p> <p>– разуме краће текстове о блиским темама из свакодневног живота, као и о темама културног, наставног и образовног контекста;</p> <p>– разуме општи садржај и допунске информације из обавештења или упозорења на јавним местима;</p> <p>– разуме описе догађаја, намера, осећања и интересовања из преписке коју добија (имејлови, поруке, писма);</p> <p>– проналази и издваја релевантне информације из обавештења или проспеката и рекламних материјала;</p> <p>– разуме основну нит аргументације, чак и уколико не разуме све детаље текста;</p> <p>– разуме краће текстове на блиске, познате и обрађиване друштвене теме, препознаје најважније ауторове ставове и закључке;</p> <p>– разуме једноставније књижевне текстове различитих жанрова (поезија, проза, драма), у којима се појављују учесталије метафоре, пренесена или скривена значења;</p> <p>– открива значење непознатих речи у писаном тексту на основу познатог контекста и језичког предзнања;</p> <p>– користи релативно спонтано и самостално циљни језик као језик комуникације у учионици са наставником и са осталим ученицима и ученицама;</p> <p>– описује особе, радњу, место, доживљај или актуелна дешавања у садашњости, прошлости и будућности, користећи познате језичке и ванјезичке елементе;</p> <p>– саопштава и интерпретира најважније информације садржаја писаних, илустрованих и усмених текстова на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе;</p> <p>– саопштава и интерпретира најважније информације садржаја кратких емисија, видео записа на теме предвиђене наставним програмом, користећи познате језичке елементе;</p> <p>– износи своје мишљење, изражава и образлаже ставове и реагује на мишљење и ставове других (допадање/недопадање итд.), користећи познате и једноставне језичке елементе;</p> <p>– започиње и учествује у дијалогу и размењује мишљења и информације у вези са својим окружењем и свакодневним ситуацијама;</p> <p>– представља укратко резултате самосталног истраживања на одређену тему;</p> <p>– интерпретира тематски прилагођене песме, рецитације и скечеве;</p> <p>– користи интонацију, ритам и висину гласа у складу са сопственом комуникативном намером и са степеном формалности говорне ситуације;</p>	<p>РАЗУМЕВАЊЕ ПРОЧИТАНОГ ТЕКСТА</p> <p>– разумевање прочитаног текста;</p> <p>– врсте текстова</p> <p>– издвајање поруке и суштинских информација;</p> <p>– препознавање основне аргументације;</p> <p>– непознате речи;</p> <p>– ИКТ;</p> <p>УСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <p>– усмено изражавање;</p> <p>– неформални разговор;</p> <p>– формална дискусија;</p> <p>– функционална сарадња;</p> <p>– интервју сање;</p> <p>– интонација;</p> <p>– дијалог;</p>
---	--	--

<p>2.СТ.2.5.2. Правилно разуме и користи већи број сложенијих језичких структура.</p> <p>2.СТ.2.5.3. Има сасвим разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.2.5.4. Пише прегледан и разумљив текст у коме су правопис, интерпункција и организација углавном добри.</p> <p>2.СТ.2.5.5. Препознаје формални и неформални регистар; познаје правила понашања иразлике у култури, обичајима и веровањима своје земље и земље чији језик учи.</p> <p>Напредни ниво</p> <p>1. Област језичке вештине – СЛУШАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.1.1. Разуме појединости значајне за разговор или расправу са сложеном аргументацијом у којој се износе лични ставови једног или више саговорника, уприватном, образовном, јавном и професионалном контексту.</p> <p>2.СТ.3.1.2. Разуме презентацију или предавање са сложеном аргументацијом уз помоћ пропатног материјала.</p> <p>2.СТ.3.1.3. Разуме аутентични аудио и видео запис у коме се износе ставови на теме из друштвеног или професионалног живота.</p> <p>2. Област језичке вештине – ЧИТАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.2.1. Препознаје тему и схвата садржај разноврсних текстова, примењујући одговарајуће технике/врсте читања.</p> <p>2.СТ.3.2.2. Из различитих писаних извора, уз одговарајућу технику читања, долази до потребних информација из области личног интересовања.</p> <p>2.СТ.3.2.3. Разуме формалну кореспонденцију у вези са струком или личним интересовањима.</p> <p>2.СТ.3.2.4. Разуме општи смисао и појединости у стручним текстовима на основу сопственог предзнања (нпр. специјализовани чланци, приручници, сложена упутства).</p> <p>2.СТ.3.2.5. Разуме садржај извештаја и/или чланка о конкретним или апстрактним темама у коме аутор износи нарочите ставове и гледишта.</p> <p>2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.3.3.1. Активно учествује у формалним и неформалним разговорима/ дискусијама о општим и стручним темама, с једним или више саговорника.</p> <p>2.СТ.3.3.2. Размењује ставове и мишљења уз изношење детаљних објашњења, аргумената и коментара.</p> <p>2.СТ.3.3.3. Методично и јасно излаже о разноврсним темама; објашњава своје становиште и износећи предности и недостатке различитих тачака гледишта и одговара на питања слушалаца.</p> <p>2.СТ.3.3.4. Извештава о информацијама из нпр. новинског чланка, документарног програма, дискусија, излагања и вести (препричава, резимира, преводи).</p> <p>2.СТ.3.3.5. Упоредује ставове и монолошки изражава мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.4.1. Пише неформална писма у којима изражава властиту емотивну реакцију, наглашавајући детаље неког догађаја или искуства и коментаришући туђе ставове.</p> <p>2.СТ.3.4.2. Пише пословна и друга формална писма различитог садржаја за личне потребне потребе струке.</p> <p>2.СТ.3.4.3. Пише дескриптивни или наративни текст о стварним или измишљеним догађајима.</p> <p>2.СТ.3.4.4. Пише есеје, користећи информације из различитих извора и нуди аргументована решења у вези с одређеним питањима; јасно и детаљно исказује став, осећање, мишљење или реакцију.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.3.5.1. Разуме и користи разноврстан репертоар речи, израза и идиома, који му омогућавају да се изражава јасно, течно, прецизно и детаљно.</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p> <p>2.СТ.3.5.4. Пише јасне, прегледне и разумљиве текстове, доследно примењујући језичка правила, правила организације текста и правописну норму.</p> <p>2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – попуњава формуларе, упитнике и различите образце у личном и образовном домену; – пише белешке, поруке (имејлове, СМС поруке и сл.) да би тражио или пренео релевантне информације користећи стандардне формуле писаног изражавања; – пише текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикана, детаљних упутстава; – резимира прочитани/преслушани текст о блиским, познатим и обрађиваним друштвеним темама користећи једноставна језичка средства; – пише о блиским темама из свог окружења и подручја интересовања; – описује особе и догађаје поштујући правила кохерентности користећи фреквентне речи и изразе; – пише о властитом искуству описујући своје утиске и осећања, износећи мишљења, планове и очекивања, једноставним језичким средствима; 	<p>ПИСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ</p> <ul style="list-style-type: none"> – писмено изражавање – врсте текста; – описивање; – стандардне формуле писаног изражавања – лексика и комуникативне функције – ИКТ;
<p>2.СТ.3.2.2. Из различитих писаних извора, уз одговарајућу технику читања, долази до потребних информација из области личног интересовања.</p> <p>2.СТ.3.2.3. Разуме формалну кореспонденцију у вези са струком или личним интересовањима.</p> <p>2.СТ.3.2.4. Разуме општи смисао и појединости у стручним текстовима на основу сопственог предзнања (нпр. специјализовани чланци, приручници, сложена упутства).</p> <p>2.СТ.3.2.5. Разуме садржај извештаја и/или чланка о конкретним или апстрактним темама у коме аутор износи нарочите ставове и гледишта.</p> <p>2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>3. Област језичке вештине – ГОВОР</p> <p>2.СТ.3.3.1. Активно учествује у формалним и неформалним разговорима/ дискусијама о општим и стручним темама, с једним или више саговорника.</p> <p>2.СТ.3.3.2. Размењује ставове и мишљења уз изношење детаљних објашњења, аргумената и коментара.</p> <p>2.СТ.3.3.3. Методично и јасно излаже о разноврсним темама; објашњава своје становиште и износећи предности и недостатке различитих тачака гледишта и одговара на питања слушалаца.</p> <p>2.СТ.3.3.4. Извештава о информацијама из нпр. новинског чланка, документарног програма, дискусија, излагања и вести (препричава, резимира, преводи).</p> <p>2.СТ.3.3.5. Упоредује ставове и монолошки изражава мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа.</p> <p>4. Област језичке вештине – ПИСАЊЕ</p> <p>2.СТ.3.4.1. Пише неформална писма у којима изражава властиту емотивну реакцију, наглашавајући детаље неког догађаја или искуства и коментаришући туђе ставове.</p> <p>2.СТ.3.4.2. Пише пословна и друга формална писма различитог садржаја за личне потребне потребе струке.</p> <p>2.СТ.3.4.3. Пише дескриптивни или наративни текст о стварним или измишљеним догађајима.</p> <p>2.СТ.3.4.4. Пише есеје, користећи информације из различитих извора и нуди аргументована решења у вези с одређеним питањима; јасно и детаљно исказује став, осећање, мишљење или реакцију.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.3.5.1. Разуме и користи разноврстан репертоар речи, израза и идиома, који му омогућавају да се изражава јасно, течно, прецизно и детаљно.</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p> <p>2.СТ.3.5.4. Пише јасне, прегледне и разумљиве текстове, доследно примењујући језичка правила, правила организације текста и правописну норму.</p> <p>2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – препознаје и наводи најзначајније личности и догађаје културе земље/ земаља чији језик учи и разуме њихову улогу у светским оквирима; – познаје правила понашања, свакодневне навике, сличности и разлике у култури своје земље и земље/ земаља чији језик учи; – препознаје најчешће стереотипе у вези са културом своје земље и земаља чији језик учи; – разликује основне облике примереног и непримереног понашања у контексту културе земље/ земаља чији језик учи (у односу на категорије времена, простора и покрета у комуникацији, као нпр. тачност, лични простор, мимика и сл.); – препознаје и користи најфреквентније регистре и стилове у комуникацији на страном језику у складу са степеном формалности комуникативне ситуације; – истражује различите аспекте култура земље/ земаља чији језик учи у оквиру својих интересовања; – користи савремене видове комуникације у откривању културе земље/земаља чији језик учи; – користи знање страног језика у различитим видовима реалне комуникације (електронске поруке, СМС поруке, дискусије на блогу или форуму, друштвене мреже). 	<p>СОЦИОКУЛТУРНА КОМПЕТЕНЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – интеркултурност; – правила понашања; – стереотипи; – стилови у комуникацији на страном језику; – ИКТ;
<p>2.СТ.3.4.3. Пише дескриптивни или наративни текст о стварним или измишљеним догађајима.</p> <p>2.СТ.3.4.4. Пише есеје, користећи информације из различитих извора и нуди аргументована решења у вези с одређеним питањима; јасно и детаљно исказује став, осећање, мишљење или реакцију.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>5. Област ЗНАЊЕ О ЈЕЗИКУ</p> <p>2.СТ.3.5.1. Разуме и користи разноврстан репертоар речи, израза и идиома, који му омогућавају да се изражава јасно, течно, прецизно и детаљно.</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p> <p>2.СТ.3.5.4. Пише јасне, прегледне и разумљиве текстове, доследно примењујући језичка правила, правила организације текста и правописну норму.</p> <p>2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – преноси суштину и важније појединости поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи, додајући, по потреби, једноставнија објашњења и обавештења, писмено и усмено; – у писаном облику резимира на структурисан начин садржај краћег текста, аудио или визуелног записа и краће интеракције; – у усменом облику преноси садржај писаног или усменог текста, прилагођавајући га исказаним или претпостављеним потребама саговорника; – користи одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају, на пример: преноси садржај уз употребу описа, парафраза и сл.; 	<p>МЕДИЈАЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – стратегије преношења поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи;

ЈЕЗИЧКИ САДРЖАЈИ

ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК

Именице

Именице у функцији придева
Саксонски генитив

Члан

Употреба одређеног и неодређеног члана.
Изостављањ ечлана.

Заменице и детерминатори

Присвојне
Повратне.

Придеви и прилози

Прилози учесталости
Компаративи и суперлативи

Предлози

Предлози после именица (нпр. *difference between*)
Предлози после глагола (нпр. *talk to, look at*).
Предлози са превозним средствима (*by, on, get in/into/on/onto/off/out of*)

Везници

Повезивање елемената исте важности: *for, and, nor, but, or, yet, so*.

Творба речи

Суфикси за именице које означавају занимања –er/or, -ist, -ician
Префикси и суфикси за творбу глагола (dis-, mis-, re-, -ize, -fy)
Фразални глаголи са *on, off, up, down...* (нпр. *go on, take off, cut down*).

Глаголи

Обнављање обрађених глаголских времена са посебним акцентом на употреби прошлих времена:
Past Simple, Past Continuous, Present Perfect, Past Perfect, Present Perfect Continuous
Used to/would do уобичајене радње у прошлости
Will/going to за предвиђање
Модални глаголи (*may/might; must/have to; must /mustn't / needn't*);
Пасивни глаголски облици и конструкције

Реченица

Питања:
WH-questions (who/whom/whose/which/what као субјекат и објекат у питањима; WHAT/HOW са мерама, нпр. *What size/weight/length ...? How big/heavy/long... ?*)
Tag questions (у потврдним, одричним и реченицама са *Let's ...*)
Погодбене реченице (потенцијалне, иреалне).
Неуправни говор (са и без слагања времена).

ИТАЛИЈАНСКИ ЈЕЗИК

Именице

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Властите и заједничке именице, одговарајући род и број са детерминативом
Системски приказ морфолошких карактеристика
Слагање именица и придева

Члан

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Систематизација употребе одређеног и неодређеног члана
Партитивни члан (*articolato partitivo*)

Заменице

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Личне заменице (*pronomi personali*)
Наглашене личне заменице
Наглашене личне заменице у служби директног објекта (*complemento oggetto*) и индиректног објекта (*complemento di termine*)
Присвојне заменице (*pronomi possessivi*)
Показне заменице (*pronomi dimostrativi: questo, quello*)
Повратне заменице (*pronomi riflessivi*)
Упитне заменице (*pronomi interrogativi: chi? che?/che cosa? quanto/a/i/e? quale/i?*)
Релативне заменице (*pronomi relativi: che, cui*)
Ненаглашене личне заменице са императивом (*imperativo con i pronomi*)
Ненаглашене личне заменице у служби директног објекта у сложеним временима (*pronomi diretti nei tempi composti*)
Неодређене заменице (*pronomi indefiniti: niente/nulla, nessuno, qualcosa, qualcuno, alcuni*)

Придеви

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Описни придеви, слагање придева и именице у роду и броју
Компарација придева (*grado comparativo: Anna è più alta di Luca e superlativo dell'aggettivo: Anna è la più alta della classe*)
Органска компарација придева (*forme irregolari*)
Апсолутни суперлатив (*superlativo assoluto: Maria è bellissima*)
Присвојни придеви (*aggettivipossessivi*)
Употреба члана уз присвојне придеве (*la mia bici, tuo fratello*)
Показни придеви (*aggettivi dimostrativi: questo, quello*)
Неодређени придеви (*aggettivi indefiniti: alcuni, nessuno, qualche, ogni*)
Назив боја (*bianco, rosso, verde, giallo, nero, azzurro...*), морфолошке особености придева (*viola, rosa, blu, arancione*)

Бројеви

Главни бројеви (*numeri cardinali*)
Редни бројеви (*numeri ordinali*)

Предлози

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Прости предлози *di, a, da, in, con, su, per, tra, fra* и њихова употреба
Предлози *dentro, fuori, sotto, sopra, davanti, dietro*
Предлози спојени са чланом (*preposizioni articolate*)

Глаголи

Обнављање и проширивање из претходних разреда
Садашње време (*presente indicativo*)
Presente progressivo (*stare + gerundio*)
Императив (*imperativo*). Заповедни начин засвалица: *Fa' presto! Non tornare tardi! Non andate via senza di me! Prego Signora, entri! Mi dia un etto di prosciutto, per favore!*
Повратни глаголи (*verbi riflessivi*)
Употреба глагола *piacere*
Перфекат (*passato prossimo*) правилних и неправилних глагола: *Sono andata alla stazione; Non ho fatto il compito di casa*
Перфект модалних глагола *volere, dovere, potere, sapere: Sono dovuto andare dal dentista; Ho potuto leggere i titoli in italiano*
Кондиционал садашњи правилних и неправилних глагола (*condizionale presente: Vorrei un chilo di mele, per favore! Potresti prestarmi il tuo libro di italiano?*)

Футур правилних и неправилних глагола (*futuro semplice: Noi torneremo a casa alle cinque*)

Имперфекат (*imperfetto: C'era una volta un re e viveva in un castello*)

Плусквамперфекат (*trapassato prossimo: Sono arrivato alla stazione quando il treno era già partito*)

Идиоматска употреба *volerci* и *metterci*

Прилози

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Основни прилози (*bene, male, molto, poco, troppo, meno, più*), прилошки изрази за одређивање времена (*prima, durante, dopo*) и простора (*a destra, a sinistra, dritto, davanti, dietro, sotto, sopra, su, giù*)

Упитни прилози *quando? come? perché? dove?*

Грађење прилога од придева помоћу суфикса *mente*

Речце

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Ci, ne

Везници

Обнављање и проширивање из претходних разреда

e, anche, o, ma, perché, se, quando, come, siccome, appena

Реченица

Обнављање и проширивање из претходних разреда

Проста и проширена реченица у потврдном и у одричном облику

Упитна реченица

Ред речи у реченици

Сложена реченица: употреба везника који уводе зависну реченицу (временску, узрочну, релативну, хипотетички период)

Хипотетички период: Реална погодбена реченица: *Se piove, prendi l'ombrello;*

Se farà bel tempo, andremo in gita

Иреална погодбена реченица, са имперфектом у протазии и аподози: *Se arrivavi un attimo prima, incontravi Laura*

НЕМАЧКИ ЈЕЗИК

Именице

Властите и заједничке именице у облицима једине и множине *Bild – Bilder, Kopf – Köpfe, Frau – Frauen,*

Именице изведене суфиксацијом (уз усвајање одговарајућег рода): *Freiheit, Tischler*

Изведене префиксацијом/префиксацијом и суфиксацијом: *Verstand, Ausbildung*

Сложенице: *Sommerferien, Tomatensuppe, Schnellzug*

Singulariatantum, Pluraliatantum: *Hunger, Durst, Ferien, Geschwister*

Придеви

Изведени суфиксацијом од глагола, именица и прилога: *gestrig, heutig, ärztlich, launisch, liebevoll, sprachlos*

Сложени: *bildschön, blitzschnell*

Јака, слаба и мешовита придевска промена – рецептивно и продуктивно

Позитив, компаратив и суперлатив у атрибутој и прилошкој функцији (*der höchste Berg, das teuerste Auto, am langweiligsten*)

Придеви са предлозима (*zufrieden mit, ärgerlich über*)

Члан

Одређени (*der, die, das*), неодређени (*ein, eine*), присвојни (*mein, dein*), показни (*dieser, jeder*), негациони (*kein, keine*), неодређени (*manche, einige*).

Употреба члана у номинативу (субјекат), акузативу и дативу (директни и индиректни објекат), партитивном генитиву (*die*

Hälfte des Lebens), посесивном генитиву (*die Mutter meiner Mutter, das Haus meiner Eltern*).

Употреба одређеног члана уз географске појмове: називе земаља мушког и женског рода и у множини, река, језера и планина (*Sie waren am Schwarzen Meer. Er lebt in der Türkei.*)

Употреба одређеног члана уз имена годишњих доба, месеци и дана у недељи (*Der Montag ist der erste Tag in der Woche. Der Sommer ist die heißeste Jahreszeit.*)

Употреба нултог члана уз одређене топониме (називе земаља, континената и насељених места), уз предикативно употребљене називе занимања, градивне именице, узвици и фразеолошке конструкције (*Serbien ist ein schönes Land. Berlin ist die Hauptstadt der BRD. Peter ist Lehrer. Ich soll Milch, Brot und Butter kaufen. Hilfe! Wir konnten kaum zu Wort kommen*)

Употреба неодређеног члана за исказивање категорије, уз непознате или први пут споменуте појмове (*Das ist ein Tisch. Serbien ist ein schönes Land. Da liegt ein Buch.*)

Бројеви

Основни и редни бројеви, децимални бројеви, проценти, рачунске радње, основне мере, монете (*am siebten Ersten, ein Viertel, eine Hälfte, fünfundzwanzig Prozent der Befragten, ein Liter; 3,25 Euro. Sechs mal acht macht achtundvierzig., knapp/mehr als/weniger als ein Drittel*)

Предлози

Предлози са акузативом (*Ich kaufe ein Geschenk für dich.*), са дативом (*Sie arbeitet bei einem Zahnarzt.*), предлози са дативом и акузативом (*Er ist in der Schule. Sie kommt in die Schule.*), предлози са генитивом (*Während der Pause gehen wir essen.*)

Партикуле

Употреба основних партикула (рецептивно и продуктивно): *Was machst du denn da? Das kann ich aber nicht. Sag mal! Wenn ich ihn doch gefragt hätte. Ich kann es kaum erwarten.*

Негација *nirgends, nirgendwo, nirgendwohin, nie(mals), gar nicht, keineswegs, keinesfalls*

(*Das war keinesfalls die richtige Antwort. Sie wird morgen gar nicht kommen.*)

Глаголи

Глаголска времена: презент са специфичним облицима (*klingeln, wechseln, halten, raten*), претерит, перфекат и футур слабих и јаких глагола, помоћних и модалних глагола, глагола са наглашеним и ненаглашеним префиксима. Глагол *lassen*. Глаголи са предлозима (*Worauf wartest du? An wen denkt ihr oft?*). Конјунктив помоћних и модалних глагола и „würde” + инфинитив у функцији изражавања жеље, савета, препоруке, сумње и нестварности, као и релативног и иреалног услова у садашњости (*Ich hätte gern... Du solltest ... Du wärest beinahe zu spät gekommen. Wenn ich Zeit hätte, würde ich ins Kino gehen.*). Императив. Пасив радње – презент, претерит, перфекат (*Dieses Buch wird viel gelesen. Darüber wurde viel gesprochen.*) Инфинитив пасива са модалним глаголом (*Milch soll getrunken werden.*) Инфинитив са „zu” уз модалитетне глаголе, одређене именице и придеве, као и устаљене изразе (*Hast du noch viel zu lernen? Sie hatte keine Zeit/Lust/Möglichkeit, mit ihm darüber zu sprechen. Es ist gesund, viel Obst zu essen. Du brauchst dir keine Sorgen zu machen. Wann hat er aufgehört, Fleisch zu essen?*). конструкције *um ... zu* (*Er spart, um ein neues Auto zu kaufen.*) и *ohne ... zu, statt ... zu* (*Sie verließ das Zimmer, ohne uns zu begrüßen. Statt Obst und Gemüse zu essen, isst er nur Schnellimbiss.*)

Везници и везнички изрази

Конјунктори и субјунктори *und, aber, oder, denn, deshalb, trotzdem, weil, wenn, als, während, bis, obwohl, damit, dass, sodass, indem, ohne dass, statt dass, als, als ob*

Двојни везници: *weder ... noch, sowohl ... als auch, zwar ... aber, nicht nur sondern auch.*

Личне заменице

Личне заменице у номинативу, генитиву, дативу и акузативу, неодређене заменице (*еiner, einige*), повратна заменица у дативу и акузативу, упитне заменице *welch-* и *was für ein*, релативне заменице у номинативу, дативу и акузативу

Прилози за време (*gestern*), место (*hier, dort*), начин (*allein*), количину (*viel, wenig*).

Реченице

Изјавне реченице, упитне реченице; независне и зависно-сложене реченице.

Лексикографија

Структура једнојезичних речника и служење њима. Упознавање са електронским лексикографским изворима. Коришћење апликација – лексикографских помагала.

РУСКИ ЈЕЗИК

Фонетика са прозодијом

Систематизација правила руског књижевног изговора (акање/икање, изговор гласа [j], изговор сугласничких група, опозиција звучни/беззвучни сугласник, алтернације/једначења сугласника пред сугласницима, обезвучавање звучних сугласника на крају речи, основне интонационе конструкције).

Именице

Предлошко-падешке конструкције са акцентом на разликама у односу на српски језик: *игра в футбол, игра в шахматы; обучение русскому языку; контрольная по русскому; учёба в университете; подготовка к экзамену и сл.*

Именице на **-ия, -ие, -мя, -анин(янин)**

Скраћенице (ВУЗ, АН, МГУ, РФ и сл.) – **рецептивно**.

Заменице

Неодређене заменице типа **кто-то, кто-нибудь** – **рецептивно**

Придеви

Дужи и краћи облици придева. Обавезна употреба краћег облика, у предикату са допуном (*Эти задания для нас просты. Эти задания простые.*)

Уочавање рекцијских разлика руских придева у односу на еквивалентне придеве у матерњем језику (*интересный чем, больной чем и сл.*)

Бројеви

Промена и употреба основних (1–4, 5–20, 30, 40, 90, 1000, миллион, миллиард) и редних бројева при исказивању времена по часовнику, датума, количине са предлозима *без, около, с...до, с...по, от...до, к.*

Глаголи

Систематизација правила и начина исказивања заповести.

Најчешћи префикси код грађења глагола и њихова улога у промени глаголског вида (*сделать, заговорить, написать, переписать*).

Видски парови: *брать/взять, говорить/сказать, класть/положить, ложиться/лечь, садиться/сесть*.

Непрефиксални глаголи кретања. Најчешћи префиксални глаголи кретања (*в-, вы-, по-, при-, пере-, у-, под-, с-, за-* + *идти/ходить, ехать/ездить и др.*)

Прошло време глагола са инфинитивном основом на сугласник (*идти, везти, нести, запереть*).

Глаголски прилози несвршеног и свршеног вида (*молча, поверив, вернувшись*).

Прилози

Најфреквентнији суфикси за грађење прилога: придевска основа + **-о** (тихо, скромно и сл.); придевска основа + **-и** (*по-руски, практически* и сл.).

Реченични модели

Реченичне моделе предвиђене програмом за први разред и даље употребљавати у различитим контекстима. У II разреду посебну пажњу посветити, пре свега (у виду вежби), моделима у потврдном, одричном и упитном облику за исказивање следећиходноса:

Субјекатско-предикатски односи

Реченице са кратким придевским обликом у предикату. *Я был болен гриппом.*

Он способен к математике.

Објекатски односи

Реченице са објектом у инфинитиву.

Врач советовал мне отдохнуть. Я уговорил товарища молчать.

Сложена реченица -

Врач советовал мне, чтобы я отдохнул. Я уговорил товарища, чтобы он молчал.

Зависни односи:

(изражени зависним падежом; глаголским прилогом; сложеном реченицом)

– **просторни**

Я тебя буду ждать у (около, возле) памятника. Она живёт у своих родителей. Мы пошли туда, куда вела узкая тропинка.

– **временски**

Это случилось по окончании войны. Возвращаясь домой, я встретил товарища. Кончив работу, он поехал домой.

– **начински**

Мне нужно с тобой поговорить с глазу на глаз. Друзья возвращались домой весело разговаривая. Он поздоровался кивнув головой.

– **узрочни**

Не находя нужного слова, он замолчал. Почувствовав голод, брат решил пообедать без меня. Так как брат почувствовал голод, он решил пообедать без меня.

– **циљни**

Реченице са одредбом у инфинитиву:

Мать отпустила дочку гулять. Мы пришли проститься. Мы пришли, чтобы проститься. Чтобы правильно говорить, нужно хорошо усвоить грамматику.

– **условни**

а) потенцијалне (*Если ты ко мне придешь, я тебе все объясню.*)

б) реалне (*Если бы ты хотел, ты мог бы остаться.*)

в) иреалне (*Если бы вы пришли вчера, вы застали бы здесь и моего брата.*)

Лексикологија

Најчешћи деминутиви именица и придева.

Лексијски синоними, антоними, хомоними. Међујезички хомоними и пароними.

ФРАНЦУСКИ ЈЕЗИК

Именичка група

1) Систематизација употребе детерминаната: одређених, неодређених и партитивних чланова; присвојних и показних придева; основних, редних бројева.

2) Систематизација рода и броја именица и придева, поређења придева и именица.

3) Систематизација заменица: личних ненаглашених (укључујући и заменицу *он*) и наглашених; заменица за директни и индиректни објекат; показних; упитних и фреквентних неодређених.

Глаголска група

1) Систематизација глаголских времена индикатива (презент, сложени перфект, имперфект, плусквамперфект, футур први), као и перифрастичних конструкција: блиског футура, блиске прошлости, радње у току.

2) Систематизација фреквентних униперсоналних глагола.

3) Антериорни футур.

4) Презент субјунктива најфреквентнијих глагола (после *il faut que, il vaut mieux que, il est nécessaire que, il est possible que* и глагола заповести, жеље и осећања).

5) Презент и перфект кондиционала најфреквентнијих глагола.

6) Систематизација партиципа презента и герундива.

Предлози

1) Систематизација употребе предлога и фреквентних предложних израза (*par rapport à, à côté de, au lieu de, à l'occasion de, à l'aide de, malgré*).

2) Систематизација предлога за време и временских одредница (*depuis, ça fait ... que, en, dans, pour, il y a*).

3) Предлози и сложене релативне заменице (*avec lequel, pour laquelle; auquel; duquel...*).

Прилози

1) Систематизација прилога за место, време, начин, количину (интензитет).

2) Поређење прилога.

Модалитети и форме реченице

1) Директни и индиректни говор.

2) Систематизација декларативног, интерогативног, екскламативног и императивног модалитета.

3) Систематизација негације.

Сложене реченице

1) Систематизација координирања реченице са везницима *et, ou, mais, car, ni* и прилозима/прилошким изразима *c'est pourquoi, donc, puis, pourtant, par contre, par conséquent, au contraire*.

2) Систематизација зависних реченица са најфреквентнијим везницима: релативних са заменицама *qui, que, où* и *dont*; компаративних са везницима/везничким изразима *comme, autant ... que, plus ... que, moins ... que*; временских са везницима/везничким изразима *quand, avant que/avant de+*инфинитив, *chaque fois que, pendant que, après que, depuis que*; узрочних са везницима *parce que* и *comme* (рецептивно); финалних са везницима *pour que/pour+*инфинитив и *afin que/afin de+*инфинитив; хипотетичних са везником *si*

ШПАНСКИ ЈЕЗИК

Фонетика и правопис:

Употреба и писање графичког акцента у свим позицијама унутар слога

Систематизација правила за писање графичког акцента

Лексикологија:

Синоними и антоними

Морфологија:

Именице:

– Систематизација рода и броја; слагање именица уз детерминатив и придев

Творба речи:

Трансформације речи глагол-именица
estudiar-el estudio
cantar-la canción

Члан:

– Проширење употребе одређеног и неодређеног члана

Заменице:

– Присвојне заменице

mío/a, tuyo/a, suyo/a, nuestro/a, vuestro/a, suyo/a

– Редослед и промена заменица у служби индиректног и директног објекта:

me lo/la, te lo/la, se lo/la, nos lo/la, os lo/la, se lo/la

– Понављање ненаглашеног облика заменице после именице у служби директног објекта:

El pan lo compro en el supermercado.

Упитне заменице

qué, cuál/cuáles

Бројеви:

Редни бројеви до десет

Глаголи:

Систематизација употребе глаголских времена у индикативу:

1. Презент (Presente)

Siempre trabaja el turno por la mañana.

Презент за будућност:

Mañana voy de viaje.

Наративни презент за догађаје у прошлости:

En aquella época la gente vive más pobre que hoy.

2. Прости перфекат (Pretérito indefinido):

Систематизација основне употребе уз временске одредбе:

A los 18 años comenzó a vivir solo.

Durante 1 año trabajé en aquella empresa.

3. Сложени перфекат (Pretérito perfecto compuesto)

Систематизација основне употребе уз временске одредбе:

Este mes he ido de vacaciones a la montaña.

4. Имперфекат (Pretérito imperfecto)

Систематизација основне употребе имперфекта за описивање:

De niño era muy travieso.

Iba todos los días a pie al colegio.

5. Императив (Imperativo)

Систематизација морфолошких особености

Императив уз заменице у служби објекта

Dámelo

Díselo

6. Футур (Futuro)

Грађење и основна употреба (и рецептивно и продуктивно)

7. Глаголске перифразе са инфинитивом:

deber, empezar, acabar de, tener que, poder, soler

8. Глаголске перифразе са герундом:

estar, seguir, llevar

Реченица:

Зависно-сложена реченица у индикативу и уз инфинитив

а) Временска (Temporal)

Mientras iba por la calle, vi a Ángela.

Cuando estoy de vacaciones, siempre visito a mis abuelos.

б) Узрочна (Causal)

Estudio español porque me gusta.

в) Намерна (Final)

Estudio español para viajar por España.

г) Условна (Condicional):

Si viene, dile que estoy aquí.

Si quieres, iremos de paseo.

Директни и индиректни говор у индикативу (без правила о слагању времена):

Juan dice: "Vengo mañana.

Juan dice que viene el otro día.

ТЕМАТСКЕ ОБЛАСТИ У НАСТАВИ СТРАНИХ ЈЕЗИКА

Тематске области за све језике се прожимају и исте су у сва четири разреда гимназије – у сваком наредном разреду обавља се, а затим проширује фонд лингвистичких знања, навика и умења и екстралингвистичких представа везаних за конкретну тему. Наставници обрађују теме у складу са интересовањима ученика, њиховим потребама и савременим токовима у настави страних језика, тако да свака тема представља одређени ситуацијски комплекс.

Тематске области:

Свакодневни живот (организација времена, послова, слободно време)

Свет рада (перспективе и образовни системи)

Интересантне животне приче и догађаји

Живи свет и заштита човекове околине

Научна достигнућа, модерне технологије и свет компјутера (распрострањеност, примена, корист и негативне стране)

Медији и комуникација

Храна и здравље (навике у исхрани, карактеристична јела и пића у земљама света)

Потрошачко друштво

Спортови и спортске манифестације

Србија – моја домовина

Познати градови и њихове знаменитости, региони и земље у којима се говори циљни језик

Европа и заједнички живот народа

КОМУНИКАТИВНЕ ФУНКЦИЈЕ

Представљање себе и других

Поздрављање (састајање, растанак; формално, неформално, регионално специфично)

Идентификација и именовање особа, објеката, боја, бројева итд.

Давање једноставних упутстава и команди

Изражавање молби и захвалности

Изражавање извињења

Изражавање потврде и негирање

Изражавање допадања и недопадања

Изражавање физичких сензација и потреба

Исказивање просторних и временских односа

Давање и тражење информација и обавештења

Описивање и упоређивање лица и предмета

Изрицање забране и реаговање на забрану

Изражавање припадања и поседовања

Скретање пажње

Тражење мишљења и изражавање слагања и неслагања

Тражење и давање дозволе

Исказивање честитки

Исказивање препоруке

Изражавање хитности и обавезности

Исказивање сумње и несигурности

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

I. Планирање наставе и учења

Општи комуникативни циљ наставе страних језика се постиже помоћу различитих поступака, метода наставе и наставних средстава. Комуникативни приступ у настави страних језика се остварује кроз примену различитих облика рада (рад у групама и паровима, индивидуални рад, пројекти), употребу додатних средстава у настави (АВ материјали, ИТ, игре, аутентични материјали, итд.), као и уз примену принципа наставе засноване на сложеним задацима који не морају бити искључиво језичке природе (*task-based language teaching; enseñanza por tareas, handlungsorientierter FSU*).

Савремена настава страних језика претпоставља остваривање исхода уз појачану мисаону активност ученика, поштовања и уважавања дидактичких принципа и треба да допринесе развоју стваралачког и истраживачког духа који ће омогућити ученицима да развијају знања, вредности и функционалне вештине које ће моћи да користе у даљем образовању, у професионалном раду и у свакодневном животу; формирају вредносне ставове; буду оспособљени за живот у мултикултуралном друштву; овладају општим и међупредметним компетенцијама, релевантним за активно учешће у заједници и целоживотно учење.

Приликом планирања неопходно је руководити се очекиваним резултатима учења, јер су они дефинисани тако да је природна веза са стандардима, општим и међупредметним компетенцијама јасна и лако уочљива. Планирању се може приступити аналитички и синтетички. Аналитичка метода подразумева рашчлањавање програма до нивоа наставних јединица које се затим распоређују у плану за одређени временски период. Синтетичка метода препоручује обрађивање наставне грађе по ширим целинама. Да би планирање (глобално, оперативно, лекцијско) било функционално и квалитетно, треба водити рачуна о предвиђеном годишњем фонду часова (теорија + вежбе), контексту у коме се реализује настава и образовним захтевима гимназијског смера.

II. Остваривање наставе и учења

ПРЕПОРУКЕ ЗА РЕАЛИЗАЦИЈУ НАСТАВЕ

– Слушање и реаговање на налоге и/или задатке у вези са текстом намењеним развоју и провери разумевања говора;

– Рад у паровима, малим и већим групама (мини-дијалози, игра по улогама, симулације итд.);

– Активности (израда паноа, презентација, зидних новина, постера за учионицу, организација тематских вечери и сл.);

– Дебате и дискусије примерене узрасту (дебате представљају унапред припремљене аргументоване монологе са ограниченим трајањем, док су дискусије спонтаније и неприпремљене интеракције на одређену тему);

– Обимнији пројекти који се раде у учионици и ван ње у трајању од неколико недеља до читавог полугодишта уз конкретно видљиве и мерљиве производе и резултате;

– Граматичка грађа добија свој смисао тек када се доведе у везу са одговарајућим комуникативним функцијама и темама, и то у склопу језичких активности разумевања (усменог) говора и писаног текста, усменог и писменог изражавања и медијације;

– Полазиште за посматрање и увежбавање језичких законитости јесу усмени и писани текстови различитих врста, дужине и степена тежине; користе се, такође, изоловани искази, под условом да су контекстуализовани и да имају комуникативну вредност;

– Планира се израда два писмена задатка за сваки разред.

КАКО СЕ РАЗВИЈАЈУ ЈЕЗИЧКЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ

Развој предметних компетенција се тешко може одвојити од општих и међупредметних компетенција. Колико год биле специфичне, предметне компетенције треба да допринесе да ученици успешније живе и уче. Сваки час је прилика да се развијају и предметне и међупредметне компетенције кроз добро осмишљене активности ученика које погодују трансферу знања, развијању спознајних способности ученика, побољшању њихове радне културе и примени стеченог знања у реалним животним контекстима.

Разумевање говора

Разумевање говора је језичка активност декодирања дословног и имплицитног значења усменог текста; поред способности да разазнаје и поима фонолошке и лексичке јединице и смисаоне целине на језику који учи, да би успешно остварио разумевање, ученик треба да поседује и следеће компетенције: дискурзивну (о врстама и карактеристикама текстова и канала преношења порука), референцијалну (о темама о којима је реч) и социокултурну (у вези са комуникативним ситуацијама, различитим начинима формулисања одређених говорних функција и др.).

Тежина задатака у вези са разумевањем говора зависи од више чинилаца: од личних особина и способности онога ко слуша, укључујући и његов капацитет когнитивне обраде, од његове мотивације и разлога због којих слуша дати усмени текст, од особина онога ко говори, од намера с којима говори, од контекста и околности – повољних и неповољних – у којима се слушање и разумевање остварују, од карактеристика и врсте текста који се слуша итд.

Прогресија (од лакшег ка тежем, од простијег ка сложенијем) за ову језичку активност у оквиру програма предвиђена је, стога, на више равни. Посебно су релевантне следеће:

- присуство/одсуство визуелних елемената (на пример, лакшим за разумевање сматрају се они усмени текстови који су праћени визуелним елементима, због обиља контекстуалних информација које се аутоматски процесурају, остављајући ученику могућност да пажњу усредсреди на друге појединости);
- дужина усменог текста (напори да се разумеју текстови дужи од три минута оптерећују и засићују радну меморију);
- брзина говора;
- јасност изговора и евентуална одступања од стандардног говора;
- познавање теме;
- могућност/немогућност поновног слушања и друго.

Уопште говорећи, без обзира на врсту текста који се слуша на страном језику, текст се лакше разуме ако поседује следеће карактеристике: ограничен број личности и предмета; личности и предмете који се јасно разликују; једноставне просторне релације (нпр. једна улица, један град) уместо неодређених формулација („мало даље” и слично); хронолошки след; логичке везе између различитих исказа (нпр. узрок/последика); могућност да се нова информација лако повеже са претходно усвојеним знањима.

У вези са тим, корисне су следеће термилошке напомене:

- категорије насловљене *Аудио и видео материјали* подразумевају све врсте снимака (ДВД, ЦД, материјали са интернета) разних усмених дискурзивних форми, укључујући и песме, текстове писане да би се читали или изговарали и сл., који се могу преслушавати више пута;
- категорије насловљене *Монолошка излагања, Медији* (информативне и забавне емисије, документарни програми, интервјуи, дискусије), *Спонтана интеракција, Упутства*, подразумевају снимке неформалних, полуформалних и формалних комуникативних ситуација у којима слушалац декодира речено у реалном времену, то јест без могућности преслушавања/поновног прегледа аудио и видео материјала, као и реалне ситуације којима присуствује уживо у својству посматрача, гледаоца или слушаоца (предавања, филмови, позоришне представе и сл.).

Стално развијање способности разумевања говора на страном језику услов је за развој аутономије у употреби страног језика ван учионице и аутономије у учењу тог језика. Стога се у настави и учењу страног језика непрекидно ради на стицању стратешке компетенције, коју чине когнитивне и метакогнитивне стратегије, на пример (когнитивне од бр. 1 до 4, метакогнитивне под бројем 5 и 6):

1. коришћење раније усвојених знања;
2. дедуктивно/индуктивно закључивање;
3. употреба контекста;
4. предвиђање;
5. анализа и критичко расуђивање;
6. самостална контрола активности.

Како би ученици са већим успехом разумели говор на страном језику, потребно је да приликом слушања примене стратегије чија је делотворност доказана у разним ситуацијама, то јест да обрате пажњу на а) општу тему разговора или поруке, б) улоге саговорника, в) њихово расположење, г) место где се разговор одвија и д) време када се разговор одвија. Битно је, такође, да буду свесни свега што је допринело да дођу до тих информација како би се навикли да предвиде развој разговора на основу онога што су чули и на основу својих чињеничних знања; да износе претпоставке на

основу контекста и тона разговора; да слушају „између речи” (као што се чита „између редова”) да би разумели шта стварно мисле саговорници, јер људи не кажу увек оно што мисле; да разликују чињенице од мишљења како би постали критички слушаоци.

Пример листе критеријума за проверу која се може дати ученицима

Пре слушања	
Проверио/ла сам да ли сам добро разумео/ла налог.	
Пажљиво сам погледао/ла слике и наслов како бих проверио/ла да ли ми то може помоћи у предвиђању садржаја текста који ћу слушати.	
Покушао/ла сам да се присетим што је могуће већег броја речи у вези са темом о којој ће бити говор.	
Покушао/ла сам да размислим о томе шта би се могло рећи у таквој ситуацији.	
За време слушања	
Препознао/ла сам врсту текста (разговор, рекламна порука, вести итд.).	
Обратио/ла сам пажњу на тон и на звуке који се чују у позадини.	
Ослонио/ла сам се на још неке показатеље (нпр. на кључне речи) како бих разумео/ла општи смисао текста.	
Ослонио/ла сам се на своја ранија искуства како бих из њих извео/ла могуће претпоставке.	
Обратио/ла сам пажњу на речи које постоје и у мом матерњем језику.	
Нисам се успаничио/ла када нешто нисам разумео/ла и наставио/ла сам да слушам.	
Покушао/ла сам да издвојим имена лица и места.	
Покушао/ла сам да запамтим тешке гласове и да их поновим.	
Покушао/ла сам да издвојим из говорног ланца речи које сам онда записао/ла да бих видео/ла да ли одговарају онима које су ми познате.	
Нисам се предао/ла пред тешкоћом задатка и нисам покушао/ла да погађам наслепо.	
Покушао/ла сам да уочим граматичке елементе од посебног значаја (времена, заменице итд.).	
После слушања	
Вратио/ла сам се на почетак како бих проверио/ла да ли су моје почетне претпоставке биле тачне, односно да ли треба да их преиспитам.	
Како бих поправио/ла своја постигнућа, убудуће ћу водити рачуна о следећем:	
.....	

Разумевање прочитаног текста

Читање или разумевање писаног текста спада у тзв. визуелне рецептивне језичке вештине. Том приликом читалац прима и обрађује тј. декодира писани текст једног или више аутора и проналази његово значење. Током читања неопходно је узети у обзир одређене факторе који утичу на процес читања, а то су карактеристике читалца, њихови интереси и мотивација, као и намере, карактеристике текста који се чита, стратегије које читаоци користе, као и захтеви ситуације у којој се чита.

На основу намере читаоца разликујемо следеће врсте визуелне рецепције:

- читање ради усмеравања;
- читање ради информисаности;
- читање ради праћења упутстава;
- читање ради задовољства.

Током читања разликујемо и ниво степена разумевања, тако да читам да бисмо разумели:

- глобалну информацију;
- посебну информацију;
- потпуну информацију;
- скривено значење одређене поруке.

На основу ових показатеља програм садржи делове који, из разреда у разред, указују на прогресију у домену дужине текста, количине информација и нивоа препознатљивости и разумљивости и примени различитих стратегија читања. У складу са тим, градирано су по нивоима следећи делови програма:

- разликовање текстуалних врста;
- препознавање и разумевање тематике – ниво глобалног разумевања;

- глобално разумевање у оквиру специфичних текстова;
- препознавање и разумевање појединачних информација – ниво селективног разумевања;
- разумевање стручних текстова;
- разумевање књижевних текстова.

Писмено изражавање

Писана продукција подразумева способност ученика да у писаном облику опише догађаје, мишљења и осећања, пише електронске и СМС поруке, учествује у дискусијама на блогу, резимира садржај различитих порука о познатим темама (из медија, књижевних и уметничких текстова и др.), као и да сачини краће презентације и слично.

Задатак писања на овом нивоу остварује се путем тзв. вођеног састава. Тежина задатака у вези са писаном продукцијом зависи од следећих чинилаца: познавања лексике и нивоа комуникативне компетенције, капацитета когнитивне обраде, мотивације, способности преношења поруке у кохерентне и повезане целине текста.

Прогресија означава процес који подразумева усвајање стратегија и језичких структура од лакшег ка тежем и од простијег ка сложенијем. Сваки виши језички ниво подразумева циклично повлањање претходно усвојених елемената, уз надоградњу која садржи сложеније језичке структуре, лексику и комуникативне способности. За ову језичку активност у оквиру програма наставе и учења предвиђена је прогресија на више равни. Посебно су релевантне следеће ставке:

- теме (ученикова свакодневница и окружење, лично интересовање, актуелни догађаји и разни аспекти из друштвено-културног контекста, као и теме у вези са различитим наставним предметима);
- текстуалне врсте и дужина текста (формални и неформални текстови, наративни текстови и др.);
- лексика и комуникативне функције (способност ученика да оствари различите функционалне аспекте као што су описивање људи и догађаја у различитим временским контекстима, да изрази захвалност, да се извини, да нешто честита и слично у доменима као што су приватни, јавни и образовни).

Усмено изражавање

Усмено изражавање као продуктивна вештина посматра се са два аспекта, и то у зависности од тога да ли је у функцији монолошког излагања текста, при чему говорник саопштава, обавештава, презентује или држи предавање једној или више особа, или је у функцији интеракције, када се размењују информације између два или више саговорника са одређеним циљем, поштујући принцип сарадње током дијалога.

Активности монолошке говорне продукције су:

- јавно обраћање путем разгласа (сапоштења, давање упутстава и информација);
 - излагање пред публиком (јавни говори, предавања, презентације разних производа, репортаже, извештавање и коментари о неким културним догађајима и сл.).
- Ове активности се могу реализовати на различите начине и то:
- читањем писаног текста пред публиком;
 - спонтаним излагањем или излагањем уз помоћ визуелне подршке у виду табела, дијаграма, цртежа и др.
 - реализацијом увежбане улоге или певањем.

Зато је у програму и описан, из разреда у разред, развој способности општег монолошког излагања које се огледа кроз описивање, аргументовање и излагање пред публиком.

Интеракција подразумева сталну примену и смењивање рецептивних и продуктивних стратегија, као и когнитивних и дискурзивних стратегија (узимање и давање речи, договарање, усаглашавање, предлагање решења, резимирање, ублажавање или заобилажење неспоразума или посредовање у неспоразуму) које су у функцији што успешнијег остваривања интеракције. Интеракција се може реализовати кроз низ активности, на пример: размену

информација, спонтану конверзацију, неформалну или формалну дискусију, дебату, интервју или преговарање, заједничко планирање и сарадњу.

Стога се и у програму, из разреда у разред, прати развој вештине говора у интеракцији кроз следеће активности:

- разумевање изворног говорника;
- неформални разговор;
- формална дискусија;
- функционална сарадња;
- интервјуисање;
- усклађивање интонације, ритма и висине гласа (са комуникативном намером и са степеном формалности говорне ситуације).

Социокултурна компетенција

Социокултурна компетенција представља скуп знања о свету уопште, као и о сличностима и разликама између властите заједнице ученика и заједница чији језик учи. Та знања се односе на све аспекте живота једне заједнице, од свакодневне културе (навике, начин исхране, радно време, разонода), услова живота (животни стандард, здравље, сигурност) и умећа јављења (тачност, конвенције и табуи у разговору и понашању), преко међуљудских односа, вредности, веровања и понашања, до паравербалних средстава (гест, мимика, просторни односи међу саговорницима итд.). Ова знања су услов за успешну комуникацију, те чине неодвојиви део наставе страног језика. Социокултурна компетенција се развија кроз активно укључивање у аутентичну усмену и писану комуникацију (слушање песама, гледање емисија, читање аутентичних текстова, разговор, електронске поруке, СМС, друштвене мреже, дискусије на форуму или блогу итд.), као и истраживање тема које су релевантне за ученика у погледу његовог узраста, интересовања и потреба.

У тесној вези са социокултурном компетенцијом је и интеркултурна компетенција, која подразумева развој свести о другом и другачијем, познавање и разумевање сличности и разлика између говорних заједница у којима се ученик креће (како у матерњем језику/језицима, тако и у страним језицима које учи). Интеркултурна компетенција такође подразумева и развијање радозналости, толеранције и позитивног става према индивидуалним и колективним карактеристикама говорника других језика, припадника других култура које се у мањој или већој мери разликују од његове сопствене, то јест, развој интеркултурне личности.

Медијација

Медијација представља активност у оквиру које ученик не изражава сопствено мишљење већ преузима улогу посредника између особа које нису у стању или могућности да се непосредно споразумевају. На овом нивоу образовања, медијација може бити усмена, писана или комбинована, неформална или полуформална, и укључује, на Л1 или на Л2, сажимање текста, његово експликативно проширивање и превођење. Превођење се у овом програму третира као посебна језичка активност која никако не треба да се користи као техника за усвајање било ког аспекта циљног језика предвиђеног комуникативном наставом нити као елемент за вредновање језичких постигнућа – оцењивање (нпр. за проверу разумевања говора или писаног текста). Превођење подразумева развој знања и вештина коришћења помоћних средстава (речника, приручника, информационог технологија итд.) и способност изналажења језичких и културних еквивалената између језика са којег се преводи и језика на који се преводи. Поред поменутог, у склопу те језичке активности користе се одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају у оквиру језичке активности медијације (на пример перифраза, парафраза и друго), о којима је такође потребно водити рачуна у настави и учењу.

УПУТСТВО ЗА ТУМАЧЕЊЕ ГРАМАТИЧКИХ САДРЖАЈА

Настава граматике, с наставом и усвајањем лексике и других аспеката страног језика, представља један од предуслова овладава-

ња страним језиком. Усвајање граматике подразумева формирање граматичких појмова и граматичке структуре говора код ученика, изучавање граматичких појава, формирање навика и умења у области граматичке анализе и примене граматичких знања, као прилог изграђивању и унапређивању културе говора.

Грамаатичке појаве треба посматрати са функционалног аспекта тј. од значења према средствима за његово изражавање (функционални приступ). У процесу наставе страног језика у што већој мери треба укључивати оне граматичке категорије које су типичне и неопходне за свакодневни говор и комуникацију, и то кроз разноврсне моделе, применом основних правила и њиховим комбиновањем. Треба тежити томе да се граматика усваја и рецептивно и продуктивно, кроз све видове говорних активности (слушање, читање, говорење и писање, као и превођење), на свим нивоима учења страног језика, у овом случају у свим типовима гимназије, према јасно утврђеним циљевима и задацима, стандардима и исходима наставе страних језика.

Грамаатичке категорије су разврстане у складу са Европским референтним оквиром за живе језике за сваки језички ниво (од нивоа А2.2 до нивоа Б2.1) који подразумева прогресију језичких структура према комуникативним циљевима: од простијег ка сложенијем и од рецептивног ка продуктивном. Сваки виши језички ниво подразумева граматичке садржаје претходних језичких нивоа. Цикличним понављањем претходно усвојених елемената, надограђују се сложеније граматичке структуре. Наставник има слободу да издвоји граматичке структуре које ће циклично понављати у складу са постигнућима ученика, као и потребама наставног контекста.

Главни циљ наставе страног језика јесте развијање комуникативне компетенције на одређеном језичком нивоу, у складу са статусом језику и годином учења. С тим у вези, уз одређене граматичке категорије стоји напомена да се усвајају рецептивно, док се друге усвајају продуктивно.

III. Праћење и вредновање наставе и учења

Процес праћења и вредновања може започети иницијалним (или: дијагностичким) оцењивањем. Овим се установљује колико ученик влада пређашњим градивом неопходним за даље учење страног језика. На основу иницијалног теста наставник ће лакше планирати и организовати процес учења, па и индивидуализовати приступ ученицима.

Током целе школске године, при вредновању треба да се смењују две врсте оцењивања: формативно и сумативно.

Формативно оцењивање, којим се вреднују ученикова постигнућа, у начелу треба да подржава и ученика и учење. Оно треба да се спроводи чешће, и да буде интерактивно, то јест да и ученици учествују у оцењивању: њихово самопроцењивање и узајамно процењивање треба да буде део укупног процеса оцењивања. Циљ тога је да се код ученика подстакне самосталност и одговорност. Наставник притом добија увид у то како ученик учи, прикупља информације о постигнућима, и на том основу модификује наставу и остале активности. Формативно оцењивање олакшава наставнику и да утврди критеријуме за вредновање постигнућа. Наставник ученику током праћења његовог рада и активности мора пружати повратне информације како би му помогао да постигне предвиђени исход. Формативно оцењивање даће и самом наставнику назнаке о квалитету његовог рада и ефикасности примењених метода.

Сумативним оцењивањем вреднује се резултат учења. Овакво оцењивање спроводи се периодично, на крају појединих делова програма и по завршетку читавог програма. Оријентисано на прошлост, оно сумира постигнућа до тренутка оцењивања. Сумативним оцењивањем наставник ће утврдити да ли је ученик постигао предвиђене резултате, то јест исходе учења.

Наставник треба нарочито да подржи саморефлексију код ученика: потребно је да ученик у одређеној мери објективно процењује шта зна, уме и може. Такође треба подстицати вршњачко учење, тј. сарадњу међу ученицима при утврђивању градива, усвајању новог, раду на пројектним задацима итд. Модалитети и квалитет те сарадње даваће наставнику шири увид у сопствени рад и у напредак ученика.

Најзад, у процесу наставе вреднује се и рад наставника, како путем самопроцењивања тако и путем анкетања ученика.

Ниједан начин вредновања није потпуно објективан; зато их треба комбиновати, да би се стекла што веродостојнија слика о раду, постигнутим исходима и стеченим компетенцијама ученика, као и о раду и дидактичким методама наставника.

КАКО СЕ ПРАТИ И ВРЕДНУЈЕ РАЗВОЈ ЈЕЗИЧКИХ КОМПЕТЕНЦИЈА

Нека правила и поступци у процесу праћења и процењивања компетенција код ученика:

- Развој компетенција наставници прате заједно са својим ученицима.
- Наставници сарађују и заједнички процењују развој компетенција код својих ученика.
- Процес праћења је по карактеру пре формативан него сумативан.
- У проценама се узимају у обзир разноврсни примери који илуструју развијеност компетенције.
- У процењивању се узимају у обзир и самопроцене ученика и вршњачке процене, а не само процене наставника.
- Велики значај се придаје квалитативним, уместо претежно-квантитативним подацима и показатељима.
- Процена садржи опис јаких и слабијих страна развијености компетенције и предлоге за њено даље унапређивање, а не само суд о нивоу развијености.

ЛАТИНСКИ ЈЕЗИК

Циљ учења Латинског језика јесте да допринесе укупном интелектуалном развоју личности ученика. Настава латинског језика треба да води ка употреби научног у конкретним ситуацијама, развијању односа појединца према заједници, развијању критичке свести о историјском развоју и (дис)континуитету, подстицању радозналости и усвајању позитивних вредности.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Ученик влада језичким вештинама и знањима која му омогућавају да на страном језику разуме текстове које слуша или чита у приватном, јавном, образовном или професионалном контексту; комуницира писмено или усмено у формалним и неформалним ситуацијама.

Посредујући у усменој или писаној комуникацији, ученик преноси поруке са страног на матерњи (први) језик и обрнуто. Владате страним језиком ученику омогућава стицање знања из различитих области која примењује у свакодневном животу, образовању и раду. Учењем страног језика ученик развија креативност, критичко мишљење, вештине комуникације, самосталност и сарадњу, уважавање различитости култура и културу дијалога.

Основни ниво

Ученик користи страни језик у мери која му помаже да разуме садржај усмене поруке и кратке једноставне информације у вези са личним интересовањем и познатим областима и активностима. Учествује у уобичајеном, свакодневном разговору, чита и проналази жељену информацију у текстовима са темом од непосредног личног интереса. Пише о различитим аспектима из непосредног окружења и ради сопствених потреба.

Средњи ниво

Ученик користи страни језик да разуме суштину текста или да учествује у разговору или дискусији (нпр. школа, забава, спорт); сналази се у не/предвидивим ситуацијама када му је неопходно да користи страни језик и/или да у кратком усменом излагању оствари свој интерес. Пише о властитом искуству, описује своје утиске, планове и очекивања.

Напредни ниво

Ученик користи страни језик да активно учествује у усменој комуникацији; да прати дужа и сложенија излагања или дискусије о конкретним или апстрактним темама из познатих општих или стручних тематских области, као и да објашњава своје ставове и/или образлаже различите предлоге. Чита и пише текстове о широком спектру тема у складу са општим и властитим интересовањима.

Специфична предметна компетенција: РЕЦЕПЦИЈА (слушање и читање)**Основни ниво**

Ученик разуме уобичајене изразе и схвата општи смисао свакодневне комуникације изговорене споро и разговетно. Користећи основно лингвистичко знање, чита краће текстове написане стандардним језиком, разноврсног садржаја из свакодневног живота и/или блиских области или струке, у којима преовлађују фреквентне речи и изрази.

Средњи ниво

Ученик разуме основне елементе разговетног говора у свакодневним ситуацијама и једноставна излагања и презентације из блиских области изговорене стандардним језиком и релативно споро. У тексту, из домена личног интересовања и делатности, у коме преовлађују сложене језичке структуре, ученик разуме општи смисао и допунске информације, користећи различите технике/врсте читања.

Напредни ниво

Ученик разуме суштину и детаље опширнијих излагања или разговора у којима се користи стандардни језик, мења ритам, стил и тон разговора, а у вези са садржајима из ширег интересовања ученика. Ученик разуме дуже текстове различитог садржаја (нпр. адаптирана или оригинална прозна књижевна дела, актуелни новински гландаји и извештаји); брзину и технику читања подешава према тексту који чита.

Специфична предметна компетенција: ПРОДУКЦИЈА (говор и писање)**Основни ниво**

Ученик у свакодневним ситуацијама пише или даје усмена упутства, писмено или усмено размењује информације о уобичајеним општим и блиским темама.

Користећи једноставне изразе, фразе и језичке структуре, пише кратке забелешке, поруке и писма, и/или према моделу пише једноставне текстове нпр. описе особа и догађаја из познатих области.

Средњи ниво

Ученик без припреме започиње и води разговор, износи усмено или писмено мишљење о темама из домена личног интересовања, образовања, културе и сл.

Користећи разноврсне језичке структуре, шири фонд речи и изрази, ученик усмено или писмено извештава, излаже и/или према упутству пише компактни текст поштујући правописну норму и основна правила организације текста.

Напредни ниво

Ученик са сигурношћу, течно и спонтано, учествује у усменој или писменој комуникацији, говори, извештава, преводи и/или самостално пише текстове о темама и садржајима из ширег круга интересовања; користећи информације и аргументе из различитих извора, износи ставове и преноси мишљење, размењује, проверава и потврђује информације. Ученик према потреби води формалну или неформалну преписку, доследно примењујући правописну норму, језичка правила и правила организације текста.

ОПШТИ ТИП; ДРУШТВЕНО-ЈЕЗИЧКИ СМЕР

Разред	Други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	74 часа

СТАНДАРДИ	ИСХОДИ	ТЕМА и кључни појмови садржаја програма
<p>2.СТ.1.1.1. Разуме краће поруке, обавештења и упутства која се саопштавају разговетно и полако.</p> <p>2.СТ.1.1.3. Схвата општи смисао информације или краћих монолошких излагања у образовном и јавном контексту.</p> <p>2.СТ.1.2.1. Разуме општи смисао једноставних краћих текстова у вези с блиским темама, у којима преовлађују фреквентне речи и интернационализми.</p> <p>2.СТ.1.2.2. Проналази потребне информације у једноставним текстовима.</p> <p>2.СТ.1.2.5. Разуме кратке адаптиране одломке књижевних дела, и друге поједностављене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје.</p> <p>2.СТ.1.3.3. Тражи и даје једноставне информације, у приватном, јавном и образовном контексту.</p> <p>2.СТ.1.4.4. Пише једноставне текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикона, детаљних упутстава.</p> <p>2.СТ.1.5.2. Саставља кратке, разумљиве реченице користећи једноставне језичке структуре. 2.СТ.1.5.3. Има углавном јасан и разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.1.5.4. Пише с одговарајућом ортографском тачношћу уобичајене речи које користи у говору.</p> <p>2.СТ.2.1.1. Разуме суштину и битне појединости порука, упутстава и обавештења о темама из свакодневног живота и делатности.</p> <p>2.СТ.2.1.3. Разуме суштину и битне појединости монолошког излагања у образовном и јавном контексту уколико је излагање јасно и добро структурирано.</p> <p>2.СТ.2.2.1. Разуме општи смисао и релевантне информације у текстовима о блиским темама из образовног и јавног контекста.</p>	<p>По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:</p> <ul style="list-style-type: none"> – разуме једноставан изворни или адаптирани текст на латинском језику; – уочи поруку и протумачи садржај прочитаног текста; – идентификује различите односе у тексту, међу реченицама и унутар реченица; – преведе прочитано с ослоном на коментар и/или двојезични речник; – примени правила латинске глаголске и именске промене, као и морфологије непромењивих речи; – изложи правила латинске глаголске и именске промене, као и морфологије непромењивих речи; – идентификује функцију речи, састав и функцију различитих реченичних конституената као и делова сложене реченице; – употреби, пасивно и активно, основни латински вокабулар; – користи двојезични речник на сврсисходан начин, уз познавање речничког облика латинских речи и осталих речничких конвенција; 	<p>ТЕМА и кључни појмови садржаја програма</p> <p>ЈЕЗИК <i>Морфологија</i></p> <p>Именске речи</p> <ul style="list-style-type: none"> – Неправилности и мање фреквентни обрасци именске промене. <p>Глаголи</p> <ul style="list-style-type: none"> – Морфологија глаголских начина, укљ. конјунктив и нефинитни облици глагола. – Неправилности и мање фреквентни обрасци глаголске промене. <p><i>Синтакса</i></p> <p>Синтакса падежа</p> <ul style="list-style-type: none"> – Употпуњавање и систематизација. <p>Синтакса просте реченице</p> <ul style="list-style-type: none"> – Главни типови; главне функције конституената. – Глаголски начини у простог реченици. – Главни типови именичке синтагме. <p>Синтакса сложене реченице</p> <ul style="list-style-type: none"> – Главни типови зависних клауза и нефинитних конструкција. <p>КЛАСИЧНА ЦИВИЛИЗАЦИЈА</p> <ul style="list-style-type: none"> – Класични књижевни жанрови и културни обрасци као прецедент модерне цивилизације. – Латински после Римљана. – Елементи и путеви класичног наслеђа до данас.

<p>2.СТ.2.2.2. Открива значење непознатих речи на основу контекста који му је близак. 2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>2.СТ.2.3.5. Излаже већ припремљену презентацију о темама из свог окружења или струке.</p> <p>2.СТ.2.4.3. Пише, према упутству, дескриптивне и наративне текстове о разноврсним темама из области личних интересовања и искустава.</p> <p>2.СТ.2.5.2. Правилно разуме и користи већи број сложенијих језичких структура.</p> <p>2.СТ.2.5.3. Има сасвим разумљив изговор.</p> <p>2.СТ.2.5.5. Препознаје формални и неформални регистар; познаје правила понашања и разлике у култури, обичајима и веровањима своје земље и земље чији језик учи.</p> <p>2.СТ.3.1.2. Разуме презентацију или предавање са сложеном аргументацијом уз помоћ пропратног материјала.</p> <p>2.СТ.3.2.1. Препознаје тему и схвата садржај разноврсних текстова, примењујући одговарајуће технике/врсте читања.</p> <p>2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p> <p>2.СТ.3.3.1. Активно учествује у формалним и неформалним разговорима/ дискусијама о општим и стручним темама, с једним или више саговорника.</p> <p>2.СТ.3.4.5. Пише извештај/преводи садржаје и информације из дужих и сложенијих текстова из различитих области које чита или слуша (нпр. препричава, описује, систематизује и сл.).</p> <p>2.СТ.3.5.2. Разуме целокупни репертоар граматичких структура и активно користи све уобичајене граматичке структуре.</p> <p>2.СТ.3.5.3. Има јасан и природан изговор и интонацију.</p> <p>2.СТ.3.5.5. Познаје и адекватно користи формални и неформални језички регистар.</p>	<p>– повеже елементе латинског вокабулара са сродним речима у матерњем и страним модерним језицима, оплемењујући своју културу говора и изражавања;</p> <p>– примени, у различитим ситуацијама, своје познавање класичне културе (нарочито у њеном књижевном аспекту) и класичне цивилизације, политичке и културне историје класичних народа, њихове свакодневице, веровања, митова и легенди;</p> <p>– разуме смисао и вредност духовног наслеђа класичне цивилизације, као и њених материјалних остатака на нашем тлу и другде.</p>	
--	--	--

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Настава латинског језика у гимназији ослања се на знања и компетенције стечене учењем матерњег и страних језика. За латински, који спада у групацију страних језика поред специфичности што он није никоме матерњи нити представља уобичајено средство модерне комуникације, важе стандарди и правила Заједничког европског референтног оквира, уз уважавање образовних захтева и природе предмета. У складу са савременим потребама ученика и напретком науке о језику, програм наставе и учења латинског језика треба посматрати као интегративни фактор.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Сврха учења латинског језика је разумевање текста као амалгама језичких законитости и цивилизацијских садржаја.

Ради тога ученик треба да развије способност разумевања и превођења текста (те кроз то и способност анализе и синтезе) и да овлада латинском језичком структуром, идентификујући њене категорије и повезујући их с матерњим и страним модерним језицима, да усвоји вокабулар и овладава лексичким компетенцијама, уз разумевање даље судбине речи латинског порекла и њихове употребе у другим језицима; да уочава корелацију између књижевности, цивилизације и културе, као и међузависност друштвеног окружења и културне продукције.

Кроз упознавање вредности класичног наслеђа на националном, регионалном и глобалном нивоу, ученик треба да стекне способност вредновања античке баштине, критичког сагледавања културолошких феномена, и стварања културно-цивилизацијског идентитета.

Кроз читање и тумачење текстова различите старине, порекла и намене ученик треба да научи да уочава сличности и разлике у људском деловању кроз време и релативну трајност људских установа и искустава.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Начела

(1) Стожерни аспект латинске наставе је рад на штиву: све наставне активности треба да буду уперене, непосредно или посредно, ка читању, разумевању и тумачењу латинских текстова. Усвајање елемената граматике и лексике, као и свих других садржаја, језичких или ванјезичких, треба увек да буде мотивисано захтевима текста, а вредност сваке поуке ваља мерити њеним доприносом оспособљавању за читање на латинском.

(2) При избору и одређивању редоследа граматичких партија приоритет следује оним елементима језичког система без чијег познавања није могуће читати ништа или скоро ништа на латинском. Слично важи о обиму и саставу вокабулара, где треба да буду најпречне оне лексичке јединице које се најчешће јављају у латинским текстовима. Нижи приоритет имаће поука о ономе што се у текстовима ређе јавља, као и о свему што се при читању прима спонтано и разумева без већих објашњења.

(3) За разлику од приручног приказа граматике, који почиња на серијском излагању заокружених целина, граматичка поука у савременој настави одвија се тако што у сваком тренутку постоји по неколико отворених тема из разних области граматике у разним стадијумима обраде: настава се редом фокусира на сваку од њих у више наврата, од зачетка теме, преко постепене надоградње, све до свршетка старе и наступа нове теме. Тај начин дидактичког излагања граматике назива се спиралном прогресијом.

(4) Потребно је да латинска настава буде концептуално, терминолошки, па донекле и методски усклађена с наставом матерњег и страних језика. У ванјезичким садржајима такође треба настојати на дискретној али учесталој интеракцији с различитим предметима школског курикулума. Крајња сврха хоризонталног повезивања јесте афирмација и унапређивање осведоченог учинка латинске наставе као интегратора и амплификатора знања стечених на разним странама.

Наставно штиво

Наставно штиво треба да буде тематски везано за класичну цивилизацију, а формално подесно за језичку поуку, тј. да, врло претежно, има облик везаних прозних текстова од три типа:

(1) вежбовно штиво, реално и језички засновано на изворном материјалу, али написано у сврху наставе и стога као текст неаутентично;

(2) прилагођено штиво, засновано на конкретним изворним текстовима, али модификовано према потребама наставе;

(3) изворно штиво, тј. аутентични писажи из старих писаца.

Рад на шттиву захтева брижљиву припрему и план, пре свега зато да би се оно обрадило адекватним темпом, који ће омогућити усвајање тексту инхерентних и текстом мотивисаних језичких поука, а на другој страни неће убити већ напротив побудити интерес за садржину и општи смисао текста.

Типична сесија рада на шттиву отпочиње наставниковим гласним, разговетним и умерено сугестивним читањем целог текста узетог у обраду. Потом се текст тумачи кроз превођење и разјашњавање, уз начелну претпоставку да разумевање претходи превођењу а не обратно. Рад се одвија у што живљем разговору између наставника и ученика, у четири модуса:

(1) ученик самостално преводи/разјашњава дати комад текста;

(2) ученик преводи/разјашњава уз припомоћ наставника, који антиципира тешкоће на појединим местима, те даје одговарајуће наговештаје или решења;

(3) наставник преводи/разјашњава комад текста изазивајући ученике да припомогну где умеју;

(4) наставник пред ученицима сам преводи/разјашњава комад текста.

Метода потпомогнутог читања подразумева учестало, наизглед спонтано смењивање свих тих начина рада на путу кроз текст. Наставник пак треба што тачније да предвиди како ће разговор тећи на појединим местима, који ће се сегмент текста савлађавати у којем модусу, која ће појединост завредети какву краћу примедбу, а шта ће требати да се издвоји као повод засебној поуци која ће уследити после рада на шттиву.

Граматицка поука

Једна од особених црта наставе латинског језика јесте релативно велик удео и значај који у њој има граматицка поука. Ова се, међутим, не сме постављати нити у пракси претворити у циљ по себи, већ се мора, и као целина и у појединостима, мотивисати потребама које се јављају на путу ка разумевању латинских текстова.

При раду на тексту треба успоставити навику гласног и јасног читања уз инсистирање на правилном изговору и акцентовању.

При постепеном усвајању латинских облика неопходно је да предност имају продуктивне и учестале парадигме, што значи – већински типови правилне промене и најфреквентнији изузеци. Уз учење облика треба увек концизно објаснити њихову намену и показати их у типичној употреби. Преводне еквиваленте ваља користити уз објашњења, не уместо њих. Наставник нек има на уму да је, упркос систематској сличности латинске и српске морфологије, еквиваленција облика непотпуна и варљива: зато латинске облике треба примарно представљати у терминима „чему служи“, а не „како се преводи“.

Код глаголских облика на презентској основи, треба стриктно разликовати конјугације (па ради тога пазити и на акценат). Код перфекатске основе не треба инсистирати на њеним типовима већ, напротив, на њеној непредвидљивости (и отуд неопходности памћења трећег основног облика глагола), а с друге стране на једнообразности и правилности промене.

Код заменица треба нарочито инсистирати, уз облике, на њиховој функцији, уз потребне дистинкције: именичка/придевска употреба, права/неправа показност итд. За обраду мање фреквентних заменица из класе неодређених добро је сачекати крупније поводе у шттиву, и не жалити ако их не буде.

На меморисању и усменој ревизији парадигми – конјугирањем и деклинирањем подесних примера, не рецитовањем голих

завршетака – треба инсистирати као на незаобилазној практичној потреби. Међутим, умеће конјугирања и деклинирања не треба уздизати међу циљеве наставе нити га вредновати као заслугу по себи.

Познавање непромењивих речи истовремено је ствар граматике и лексике. Сем описних прилога, који се природно везују за придеве, непромењиве речи махом стоје у спрези са синтаксом, која расветљава њихове функције и систематизује их. Посебну пажњу заслужују латинске „партикуле“: запостављене, оне ће представљати сталну, иритантну сметњу при раду на текстовима; адекватно разјашњене у својим улогама, оне ће значајно унапредити разумевање свакога штива.

На својој страни, велики делови латинске синтаксе и прагматике умесно ће се презентовати што кроз усвајање непромењивих речи као лексичких јединица, што уз поуку о облицима и њиховим функцијама. Зато синтаксу не треба конципирати као засебан конструкт који долази на ред позно, иза морфологије: као одговор на практичне потребе рада на тексту, синтактичка поука не сме да касни. Што треба да буде својствено напреднијој фази наставе, то није тек присуство синтаксе већ њено употпуњавање и систематизација.

Вежбања

Вежбања уперена ка појединостима из латинске граматике и/или лексике могу, под условом добре одмерености и фокусираности, узимати различите облике уобичајене у савременој глотодидактици. Ово укључује и невелик али важан удео вежбања срачунатих на целовито или делимично формулисање једноставнијих исказа на латинском, као и манипулисање граматичких склопова кроз трансформације и сл.: скромно активно знање које се изискује и постиже кроз таква вежбања потребан је корак ка стицању вештине читања као темељном циљу латинске наставе.

Усвајање лексике

Дифузија лексичког материјала у латинској настави треба да буде контролисана: то јест, нове речи морају пристизати равномерно и у савладивој количини, а њихов избор треба да се заснива на саставу базичног латинског вокабулара, уз елементарну покривеност главних појмовних сфера. У пракси није могуће сервирати, ни кроз штиво ни другим путем, само речи вредне меморисања. У крајњој линији наставник мора да одређује шта се од вишеог има упамтити а шта не. У ту сврху препоручљиво је имати у виду базични вокабулар у обиму 600 најфреквентнијих речи.

Добро је да се током друге године учења ђаци постепено упуте у коришћење двојезичног латинског речника. С тиме, међутим, треба бити опрезан, јер се код већине почетника лако развија навика преурањеног посезања за речником, са врло рђавим последицама. Навике које ученик мора да стекне ради правилног рада с речником, то су, прво, да у свакој прилици дође кроз анализу контекста до што одређенијих претпоставки о ономе што ће као непознато потражити у речнику, и друго, да схватајући форму и структуру речничке одреднице, као и сврху разних елемената од којих је она састављена, чита речник онако како је он написан – не као аутомат за лиферовање превода већ као комплексан опис семантичког и формалног функционисања речи.

Ванјезички садржаји

Поуке о класичној цивилизацији чине мањи али не мање битан део латинске наставе. Њих не треба третирати као скуп ванјезичких тема приложен уз језички течај (па ни посвећивати им засебне методске јединице): напротив, упознавање с елементима класичне цивилизације треба да проистиче из самог читања и тумачења штива као стожерне наставне активности.

Циљ при томе није систематско знање, већ буђење радозналости и жеље да се у старим текстовима разазнају видљиви и мање видљиви знаци времена: не само историјске чињенице, установе, реалија и остала тврда факта, него и типични односи међу људима у заједници, њихови мотиви и њихова убеђења. До овога

се долази кроз сензитивизацију ученика на значајне појединости и кроз сталне подстицаје на „запитаност”. Успех ће највише зависити од наставниковог умећа да добро пласираним опаскама изазива даљу знатижељу, уз спремност да, одмах или касније, одговори на свако питање.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

О врстама и начинима оцењивања

Процес праћења и вредновања може започети иницијалним (или: дијагностичким) оцењивањем. Овим се установљује колико ученик влада пређашњим градивом неопходним за даље учење латинског. На основу иницијалног теста наставник ће лакше планирати и организовати процес учења, па и индивидуализовати приступ ученицима.

Током целе школске године, при вредновању треба да се смењују две врсте оцењивања: формативно и сумативно.

Формативно оцењивање, којим се вреднују ученикова постигнућа, у начелу треба да подржава и ученика и учење. Оно треба да се спроводи чешће, и да буде интерактивно, то јест да и ученици учествују у оцењивању: њихово самопроцењивање и узајамно процењивање треба да буде део укупног процеса оцењивања. Циљ тога је да се код ученика подстакне самосталност и одговорност. Наставник притом добија увид у то како ученик учи, прикупља информације о постигнућима, и на том основу модификује наставу и остале активности. Формативно оцењивање олакшава наставнику и да утврди критеријуме за вредновање постигнућа. Наставник ученику током праћења његовог рада и активности мора пружати повратне информације како би му помогао да постигне предвиђени исход. Формативно оцењивање даће и самом наставнику назнаке о квалитету његовог рада и ефикасности примењених метода.

Сумативним оцењивањем вреднује се резултат учења. Овакво оцењивање спроводи се периодично, на крају појединих делова програма и по завршетку читавог програма. Оријентисано на прошлост, оно сумира постигнућа до тренутка оцењивања. Сумативним оцењивањем наставник ће утврдити да ли је ученик постигао предвиђене резултате, то јест исходе учења.

Наставник треба нарочито да подржи саморефлексију код ученика: потребно је да ученик у одређеној мери објективно процењује шта зна, уме и може. Такође треба подстицати вршњачко учење, тј. сарадњу међу ученицима при утврђивању градива, усвајању новог, раду на пројектним задацима итд. Модалитети и квалитет те сарадње даваће наставнику шири увид у сопствени рад и у напредак ученика.

Најзад, у процесу наставе вреднује се и рад наставника, како путем самопроцењивања тако и путем анкетирања ученика.

Ниједан начин вредновања није потпуно објективан; зато их треба комбиновати, да би се стекла што веродостојнија слика о раду, постигнутим исходима и стеченим компетенцијама ученика, као и о раду и дидактичким методама наставника.

Препоручени критеријуми оцењивања

За усмени одговор

При вредновању **разумевања текста**, од ученика се очекује да анализира текст, уочи односе у њему, и преведе га. За оцену довољан (2), ученик препознаје функције у реченици и именује односе у реченици, али преведе само уз наставникову помоћ. За оцену добар (3), ученик уочава функције у реченици, разуме односе у њој, и самостално преводи једноставније реченице. За оцену врло добар (4), ученик разликује функције у реченици, разуме односе у њој, и самостално преводи сложеније реченице. За оцену одличан (5), ученик самостално разликује функције у реченици, схвата и повезује односе у реченици, и успешно преводи текстове.

При вредновању усвојености **граматичких садржаја**, од ученика се очекује да познаје и самостално примењује елементе

латинске граматике. За оцену довољан (2), ученик уме да распознаје латинске облике и изричито наводи правила, али за њихову примену потребна му је помоћ наставника. За оцену добар (3), ученик разликује и тачно описује облике, деклинира и конјугира, али није самосталан у манипулисању облицима и конструкцијама. За оцену врло добар (4), ученик самостално примењује правила и манипулише облицима и конструкцијама, и влада склопом и смислом једноставнијих реченица. За оцену одличан (5), ученик самостално примењује правила, манипулише облицима и конструкцијама, и самостално влада целим склопом и смислом реченице и текста.

При вредновању усвојености **вокабулара**, од сваког ученика се очекује да уме наводити речи у њиховим речничким облицима и приписивати им одговарајућа значења. Оцена ће зависити од постотка усвојености прописаног вокабулара. За оцену довољан (2), ученик је усвојио више од 50% вокабулара; за оцену добар (3), више од 60%; за оцену врло добар (4), више од 75%, за оцену одличан (5), више од 90%.

При вредновању усвојености **елемената цивилизације**, осим познавања програмом предвиђених садржаја треба нарочито узимати у обзир интересовање, радозналост и креативност које ученик испољава.

За писмене провере знања

У писмене провере знања убрајају се три писмена задатка (од ових један у првом полугодишту) и контролни задаци. За њих се препоручују квантитативни критеријуми у овим постотцима: 50–63% довољан (2), 64–77% добар (3), 78–90% врло добар (4), 91–100% одличан (5). Ови критеријуми могу се по потреби прилагодити општем успеху ученика у одељењу.

ПСИХОЛОГИЈА

Циљ учења Психологије је да ученик овлада знањима, развије вештине и формира ставове који ће му омогућити да боље разуме сложеност, разноврсност и развојне аспекте психичког функционисања људи у био-социо-културном контексту, да повећа капацитет суочавања са изазовима адолесцентског доба и преузме одговорност за очување менталног здравља, функционисање у заједници и наставак школовања.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Бавећи се кључним појмовима опште психологије ученик ће: развијати способност критичког мишљења, вештину успешне комуникације и функционисања у групи; унапређивати стратегије успешнијег учења, памћења и доношења одлука; формирати преференцију научног над лаичким приступом; разликовати употребу од злоупотребе психологије; повезивати психологију са другим наукама, уметношћу и културом; уважавати различитост међу људима и поштовати људска права; изражавати позитиван став према заштити и унапређењу менталног здравља.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Ученик има знање о личности као јединству психичких процеса, особина и стања, о спрези психичког и телесног и теоријама које објашњавају природу личности; аргументовано дискутује о утицају наслеђа, средине и личне активности на развој личности; препознаје специфичности методологије и мерних инструмената који се користе у психолошким истраживањима; уочава могућности и ограничења примене психолошких знања у описивању, тумачењу и предвиђању, како сопственог тако и понашања других особа и друштвених појава; прихвата улогу испитаника у психолошким истраживањима искључиво на бази добровољности, информисаности о сврси и процедурама истраживања и гаранције да добијени подаци неће бити злоупотребљени.

Разред	Други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	4 часа

ИСХОДИ По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:	ТЕМА и кључни појмови садржаја програма
<ul style="list-style-type: none"> – Правилно користи основне појмове који се односе на сазнајне, емоционалне и мотивационе аспекте личности; – прави везу између психологије као науке и других наука, уметности и културе; – препозна различите области примене психолошких сазнања као и животне ситуације у којима се људи обраћају психологу за помоћ; – на датом примеру психолошког истраживања одреди које су методе и технике коришћене; – разликује научни од лаичког приступа психолошким питањима и критички се односи према текстовима и псеудотекстовима у медијима; – психички живот особе посматра као целину међусобно повезаних процеса, особина и стања чији се развој одвија током целог живота и као јединство психичког и телесног функционисања; – аргументовано дискутује о утицају наслеђа, средине и личне активности на развој личности; – користећи стечена психолошка сазнања, препознаје емоције и мотиве сопственог понашања, понашања других и ликова из књижевности и филмова; – у учењу користи стратегије и технике успешног учења и памћења; – препознаје узроке фрустрација и унутрашњих конфликта, у својим реакцијама показује преференцију да их конструктивно решава и на примерима препознаје механизме одбране; – опише најважније психолошке карактеристике адолесцентског доба, препозна и критички се односи према најчешћим проблемима и ризичним понашањима адолесцената; – аргументује значај очувања менталног здравља, превенције менталних поремећаја и показује позитивни став према здравим стиловима живљења; – разликује облике и врсте социјалног учења на примерима; – уважава различитост међу људима, родну равноправност, поштује људска права и изражава негативан став према било ком облику насиља; – разликује основне врсте менталних поремећаја и описује карактеристике најчешћих менталних поремећаја адолесцената; – у комуникацији узима у обзир могућност грешака при опажању других људи и тиме предупредује могуће конфликте; – наведе примере просоцијалног, асертивног понашања и алтруизма из свог искуства и понашања других људи; – опише контекст настанка најважнијих теорија личности, њихове основне карактеристике, представнике и утицај; – препозна и критички разматра примере предрасуда, стереотипа, дискриминације, конформизма, насилничког понашања и изражава спремност да реагује; – наведе примере и карактеристике различитих група, групних односа и типова руковођења, примењује правила сарадње у тимском раду поштујући различитост чланова; – препозна и критички разматра примере употребе и злоупотребе психологије у медијима, политици, маркетингу и на друштвеним мрежама; – у дискусији показује вештину активног слушања, износи свој став заснован на аргументима, комуницира на конструктиван начин; – прихвати улогу испитаника у психолошким истраживањима искључиво на бази добровољности, информисаности о сврси и процедурама истраживања и гаранције да добијени подаци неће бити злоупотребљени. 	<p align="center">ПСИХОЛОГИЈА КАО НАУКА И ПРАКСА</p> <p>Предмет и дисциплине психологије. Психологија и друге науке, уметност и култура. Методе и технике психолошких истраживања. Употреба и злоупотреба психологије.</p> <p align="center">ЛИЧНОСТ КАО ЈЕДИНСТВО ПСИХОЛОШКИХ ПРОЦЕСА, ОСОБИНА И СТАЊА</p> <p>Личност Појам и структура, темперамент, идентитет. Теорије личности. Особине, процеси и стања Сазнајни аспект: пажња, опажање, учење, памћење и заборављање, мишљење, интелигенција. Емоционални аспект: осећања. Мотивациони аспект: потребе, вредности, ставови и интересовања. Измењена стања свести.</p> <p>Развој Органске основе психичког живота. Чиниоци развоја: наслеђе, лична активност и друштвени чиниоци. Развој сазнајног, емоционалног и мотивационог аспекта личности. Карактеристике адолесцентског периода у развоју личности.</p> <p>Ментално здравље Појам и значај. Фрустрације и конфликти. Одбрамбени механизми. Стрес и механизми превладавања. Ментални поремећаји – појам, узроци, врсте и облици помоћи. Психолошки проблеми адолесцената. Превенција.</p> <p align="center">ОСОБА У СОЦИЈАЛНОЈ ИНТЕРАКЦИЈИ</p> <p>Социјализација Појам, функција и фактори. Облици и врсте социјалног учења. Социјалне вештине. Социјални живот адолесцента. Просоцијално и асоцијално понашање. Појам, врсте насиља и фактори који доприносе насилном понашању. Карактеристике насилног понашања и особа које трпе насиље. Реаговање на насиље.</p> <p>Комуникација Вербална и невербална комуникација. Услови успешне комуникације. Социјална перцепција и грешке у опажању особа. Интерперсонални конфликти и њихово решавање. Емпатија. Асертивност.</p> <p>Друштвене групе Појам и врсте. Динамика групе. Односи у групи. Конформизам. Одупирање групном притиску. Руковођење групом. Стереотипи, предрасуде, дискриминација. Људи у маси.</p>

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Програм наставе и учења Психологије садржи циљ, општу и специфичну предметну компетенцију, кључне појмове садржаја, листу исхода и упутство за његово остваривање. Како за Психологију нису развијени стандарди постигнућа, наведени елементи програма представљају путоказ наставнику како да планира, оствари и вреднује наставу и учење овог предмета. Оствареност циља и достизање исхода доприносе развоју кључних и међупредметних компетенција ученика, посебно способности да се ефективно управља сопственим учењем (планирање, управљање временом и информацијама, способност да се превазиђу препреке како би се успешно учило, коришћење претходних знања и вештина, примена знања и вештина у различитим ситуацијама, индивидуално и/или у групи) и способности да се ефикасно и конструктивно учествује у друштвеном и радном животу. Природа предмета је таква да уз адекватан методичко-дидактички приступ даје озбиљан допринос развоју међупредметних компетенција, посебно за целоживотно учење, комуникацију, рад с подацима и информацијама, решавање проблема, сарадњу и одговоран однос према здрављу.

Кључни појмови садржаја су дати у оквиру три теме, а листа исхода се односи на целину програма и крај разреда. Редослед на-

ведених исхода не исказује њихову важност јер су сви од значаја за постизање циља предмета и развој компетенција. Између исхода постоји повезаност, односно остваривање једног исхода доприноси остваривању других. Исходи су дефинисани као функционално знање ученика тако да показују шта ће ученик бити у стању да учини, предузме, изведе, обави захваљујући знањима, ставовима и вештинама које је градио и развијао током једне године учења Психологије. Многи исходи су процесни и представљају резултат кумулативног дејства наставе и учења током целе школске године.

Како је главна карактеристика наставе усмерене на развој компетенција фокусираност на учење које резултира мерљивим и проверљивим резултатима у виду знања, вештина и ставова, то значи да ученик треба да учи:

- *смислено*: повезивањем оног што учи са оним што зна и са ситуацијама из живота; повезивањем оног што учи са оним што је учио из других предмета;
- *проблемски*: самосталним и сарадничким прикупљањем и анализирањем података и информација; постављањем релевантних питања себи и другима; развијањем плана решавања задатог проблема; предузимање акције да се проблем реши
- *дивергентно*: предлагањем нових решења; смишљањем нових примера; повезивањем садржаја у нове целине;
- *критички*: поређењем важности појединих чињеница и података; смишљањем аргумената;

– *кооперативно*: кроз сарадњу са наставником и другим ученицима; кроз дискусију и размену мишљења; уважавајући аргументе саговорника.

Учећи на овај начин, ученик ће развијати компетенције које ће му бити потребне за наставак школовања и у свакодневном животу. За пуно разумевање програма оријентисаних на исходе треба имати у виду да су знања нужан предуслов било ког вида компетентности, али је важно да се на том нивоу не остане. У табели која следи дат је приказ како се односити према знањима и који захтеви воде ка развоју вештина.

Вештине	Примери захтева које наставник може поставити ученицима у циљу развоја вештина
• Употреба знања	<ul style="list-style-type: none"> • Искористите у новој ситуацији • Примените знања у ситуацији из свог живота • Покажите на новом примеру • Примените научено тако да предвидите последице • Објасните како неки процес/појава/приступ може да утиче на...
• Анализа знања	<ul style="list-style-type: none"> • Уредите по задатом критеријуму • Утврдите предности и недостатке • Упоредите два становишта • Утврдите зашто је дошло до неке промене • Објасните до којих последица би довела промена у некој варијабли.
• Вредновање знања (критичко мишљење)	<ul style="list-style-type: none"> • Идентификујте која критика се може упутити... • Процените примереност закључака из приказаних података • Процените логичку заснованост неког става • Утврдите оправданост неке акције или одлуке • Израдите свој став • Наведите аргументе за свој став
• Синтеза знања (стваралачко мишљење)	<ul style="list-style-type: none"> • Планирајте решење • Решите проблем • Смислите нову примену • Осмислите план истраживања неког психолошког проблема • Спроведите самосталан пројекат • Осмислите начин за...

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Програм оријентисан на исходе наставнику даје већу слободу у креирању и осмишљавању наставе и учења. Исходи су главни оријентир наставнику да одреди обим и дубину обраде појединих садржаја, избор својих и ученичких активности, динамику рада, начине праћења и вредновања. Полазећи од датих исхода и кључних појмова садржаја наставник најпре креира свој годишњи план рада из кога ће касније развијати своје оперативне планове. Исходи из програма се не везују за теме и садржаје већ су кумулативни ефекат бројних активности током школске године. Они су тако формулисани да омогућавају наставнику даљу операционализацију исхода на ниво конкретне наставне јединице. На пример, исход *психички живот особе посматра као целину међусобно повезаних процеса, особина и стања чији се развој одвија током целог живота и као јединство психичког и телесног функционисања* наставник у својим оперативним плановима уситњава на већи број мањих исхода који су на нивоу часа или групе часова, као што би то био исход *ученик је у стању да наведе сазнајне процесе или прави разлику између три компоненте става*. Треба имати у виду да ће бити ситуација када активности на једном часу допринесе достизању више исхода, као и што ће бити да активности већег броја часова допринесе достизању једног исхода. То је последица чињенице да исходи из програма нису једнако сложени, као ни једнако лако достижни. За неке је потребно више времена и активности него за неке друге. Овако припремљени оперативни планови, са уситњеним исходима који такође морају бити тако формулисани да обезбеђују мерљивост или бар проверљивост, омогућавају наставнику бољи увид у напредовање ученика, као и у ефекте сопственог рада. Уколико постоје тешкоће да се неки исход из оперативног плана достигне то је знак наставнику да изврши неке промене у планирању.

За успешну наставу и учење важно је планирати и начине праћења и вредновања са којима ученике треба унапред упознати.

Препорука је да наставник планира и припрема наставу самостално али и у сарадњи са колегама због успостављања корелације међу предметима, тематског планирања и пројектне наставе.

Поред уџбеника, као једног од извора информација, наставник планира и како ће подстаћи ученике да користе и друге изворе сазнавања, како да сарађују у проналажењу релевантних података што ће, између осталог, допринети достизању исхода да *ученик разликује научни од лаичког приступа психолошким питањима и критички се односи према текстовима и псеудотестовима у медијима*.

Садржај програма, подељен у три теме, чине изабрани појмови психологије који су у функцији достизања исхода, развоја компетенција и остваривања циља предмета. Евентуалне измене и допуне садржаја по избору наставника требало би да буду функционално уклопиве у приступ настави базираној на исходима и компетенцијама пошто није акценат више на томе шта се учи, већ зашто се учи, чему то служи и шта ученик уме да уради са тим.

Прва тема има за циљ увођење ученика у психологију као науку и праксу. Међутим, иако је она на почетку програма неопходно је да се у току рада на садржајима који следе стално прави веза са питањима: које технике и методе истраживања се користе, у оквиру које дисциплине психологије се то изучава, каква је веза са сазнањима у другим наукама, како се то може употребити или злоупотребити. Из тог разлога, у оквиру прве теме, на пример, довољно је кратко упознати ученике са основним методама и техникама које психологија користи у својим истраживањима јер ће се о томе расправљати сваки пут кад се наведе неко истраживање у одређеној области.

Друга тема је комплексна и обухвата највећи део садржаја. Најважнији захтев који се ставља пред наставника јесте да планира свој рад тако да обезбеди ученицима да достигну исход *психички живот особе посматра као целину међусобно повезаних процеса, особина и стања чији се развој одвија током целог живота и као јединство психичког и телесног функционисања*, као и све исходе који се односе на примену знања о психолошким процесима, особинама и стањима у свакодневном животу. Изолована знања о личности које ученици не доводе у везу са сопственим искуством, примерима из окружења и применом неће допринети, у већој мери, достизању исхода овог програма. Зато је важно да наставник планира на који начин ће садржај приближити ученицима, да припреми што више одговарајућих материјала и подстакне ученике да их и сами пронађу у примерима из других предмета (Српски језик и књижевност, Историја, Грађанско васпитање, Појединац, група друштво, Језик, медији и култура...), различитих медија, са друштвених мрежа или у свакодневном животу.

У оквиру ове теме налази се и садржај који се односи на ментално здравље. Имајући у виду исходе, фокус наставе и учења нису психички поремећаји већ концепт менталног здравља (као стања у којем појединац остварује своје потенцијале, носи се са животним стресом, радно је продуктиван и допринноси заједници) и оријентација ка здравим стиловама живота, избегавању ризичног понашања и превенцији менталних поремећаја. У оквиру тог дела друге теме потребно је уградити садржаје који се односе на вештине, стратегије и технике које допринесе очувању менталног здравља као што су: социјалне вештине (повезати са садржајем који се односи на социјализацију); технике успешног учења, памћења, доношења одлука; управљање емоцијама и временом; преваладавање стресом; конструктивно решавање конфликта... Овај сегмент програма треба остварити са посебном пажњом имајући у виду да је адолесцентски период процењен као кључни у развоју ставова (позитивних или негативних) према здрављу уопште, па и према менталном, као и за практиковање, односно неприктиковање, здравих стилова понашања.

Трећа тема је део социјалне психологије чији је садржај ученицима близак те се могу планирати различити облици и технике рада, посебно оне у којима ученици партиципирају у већој мери. Код неких садржаја треба предвидети довољно времена да се могу урадити вежбе чији је циљ развој неких вештина (нпр. у оквиру комуникације јачање асертивности) или критичка анализа, дискусија (нпр. реаговање на насилно понашање). Основне облике соци-

јалног учења (условљавање, учење по моделу и учење увиђањем) и њихове врсте (класично, емоционално, инструментално, опсервационо условљавање; идентификација, имитација, учење улога) треба ученицима приближити преко различитих примера са захтевом да их у сопственом искуству препознају и то са становишта ефеката и носилаца утицаја (агенс социјализације). Очекује се да ће ученици са лакоћом препознати да се плаше зубара зато што се мама плаши, међутим треба insistирати на финијим увидима тражећи да препознају нпр. идентификацију и имитацију као облик социјалног учења који је чест у адолесцентском периоду.

У оквиру ове теме и садржаја природно се надовезује рад на социјалним вештинама, просоцијалном и асоцијалном понашању. Социјалне вештине, за које се процењује да значајно унапређују квалитет живота, у овом програму имају доста простора. Оне се налазе у делу о менталном здрављу, у оквиру социјализације и комуникације. Наставник има слободу да те садржаје угради на различитим местима и на различите начине. Како би се циљ предмета у потпуности остварио, потребно је са ученицима радити и на питањима самопоуздања, ненасилног решавања сукоба, емпатије, активног слушања, сарадњи, толеранције, асертивности... Пажњу треба да добију и асоцијална понашања, посебно насиље у различитим појавним формама (вербално, физичко, сексуално, вршњачко, родно засновано, виртуелно, екстремно...). Ни овај садржај програма не би требало обратити тако што ће наставник одржати предавање већ је потребно испланирати активности у којима ће ученици бити активни у смислу рада на различитим материјалима (нпр. Уницефови приручници о насиљу или приручници ОЕБС-а о екстремном насиљу), припреми презентација, вођењу дискусије... Овај садржај лако се повезује са многим другим из програма, на пример, са предрасудама, стереотипима, дискриминацијом, али и са мотивацијом, емоцијама... Како је тема осетљива и увек постоји могућност да у одељењу буде ученик који је трпео или трпи неки вид насиља, важно је да активности не буду личне, односно да ученици износе своје лично искуство у мери која им одговара. Упознавање ученика са карактеристикама насилног понашања (агресивност, доминација, манипулација, импулсивност, нетолеранција, користољубље, контрола...) и особа које трпе насиље (слабо самопоштовање, уплашеност, опрез, осетљивост, повлачење...), има за циљ да их ојача у препознавању те појаве и изградњи става нулте толеранције на насиље.

Питања од значаја за психички живот адолесцената налазе се у другој и трећој теми и у вези су са неколико исхода, као и циљем предмета. Иако су ти садржаји могли бити у оквиру засебне теме, они су у овом програму дати раздвојено на три места, с тим да наставник има слободу да их оствари и обједињено. У првом се адолесцентски период посматра са становишта развоја, односно промена које се тада дешавају. У другом је акценат на проблемима адолесцената. То су проблеми који се могу окарактерисати као узрасно уобичајени (лоша слика о себи, појачана негативност, тешкоће у препознавању и изражавању емоција...) и проблеми ризичног понашања (злоупотреба психоактивних супстанци, деликвенција, ризично сексуално понашање, зависност од биедо игара...) и проблеми који представљају поремећај (анксиозност, депресивност, анорексија, булимија...). На трећем месту се налазе садржаји који се тичу социјалног живота младих, потребе да се припада групи, пријатељских и љубавних веза, сексуалног живота адолесцената. Наравно и сви други садржаји који се могу повезати са узрастом коме ученици припадају добра су прилика да се то и уради. На пример, када се обрађује појам конформизам природно је посматрати га и кроз визуру те појаве код младих или понашање људи у маси свакако треба повезати са адолесцентима када су на великим концертима, спортским догађајима, политичким протестима...

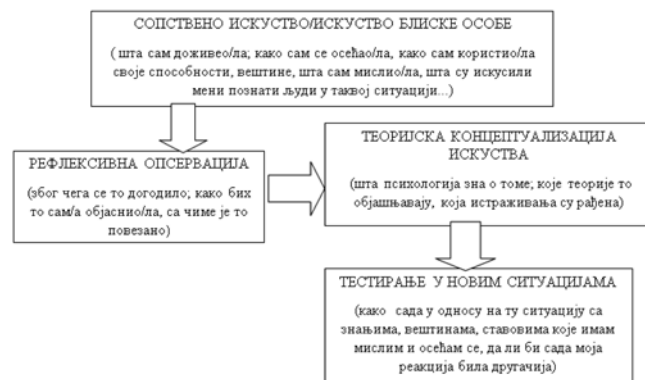
Приликом планирања наставе и учења треба имати у виду да постоје и нека питања која су од општег значаја и треба их континуирано прожимати кроз различите садржаје и активности како би се достигли неки исходи. Ту се пре свега мисли на питања: урођено – стечено, психа – тело, нормалност – патологија, истраживања – теорије. На пример, садржај који се односи на интелигенцију потребно је сагледати из угла колико је она наследна а колико се

може развијати вољом појединца и под утицајем средине, затим где су органске основе интелигенције, како се повреде мозга одражавају на интелигенцију, какве су последице дуготрајне употребе алкохола и дроге на интелигенцију, како се интелигенција мери, како различите теорије објашњавају интелигенцију.

Како је програм богат садржајем за фонд часова који предмет има и исходе које треба достићи, неопходно је пажљиво планирање које ће обезбедити да се у оквиру рада на једном садржају што више тога постигне, повеже, примени из других тема и садржаја. На пример, питања динамике личности могу се смислено уградити у рад на многим садржајима (нпр. зашто нешто боље памтимо?) и пре него што дође час који је намењен баш мотивацији. На тај начин час може бити нека врста систематизације, контекстуализације онога о чему се већ разговарало и промишљало на претходним часовима. Наравно, овај захтев за што боље коришћење предвиђеног фонда часова директно је повезано и са питањем остваривања наставе и учења на часу.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Ученици се у другом разреду први пут сусрећу са предметом Психологија, међутим готово целокупан садржај предмета односи се на појаве које су ученицима познате из сопственог живота или живота других у њиховом окружењу. Стога је могуће и потребно у овом предмету користити, када то садржај дозвољава, елементе искуственог учења које се одвија по следећој шеми:

Овакав приступ обезбеђује бољу мотивисаност ученика да учествују у настави и ефикасније учење на часу. Поред класичних облика подучавања које подразумевају традиционалне методе као што су предавање, употреба текстуалне и демонстрационе методе, нагласак треба да буде и на следећем:

- помоћи ученицима да освесте начин на који уче и тумаче наставне садржаје;
- освестити стратегије за усмеравање пажње, памћење и активирање запамћених садржаја и помоћи им да их примене;
- код ученика развијати различите стратегије учења;
- узети у обзир различита предзнања ученика;
- ново градиво треба контекстуализовати (навођењем примера или трагањем са ученицима за њиховим примерима и ситуацијама из живота) чиме ће се олакшати његово учење и стварање система појмова као и развијати критичко мишљење;
- подстицати ситуацијско-искуствено учење кроз решавање проблема;
- градиво које се обрађује треба презентовати коришћењем различитих чулних моделитета;
- учење треба осмишљавати (ученици треба да схвате његову сврху);
- код ученика би требало подстицати самосталност у трагању за новим информацијама, као и самоусмерено учење где они лично преузимају иницијативу у одређивању потреба и извора учења и изван учioniце (програмирана настава, проблемска настава, самостални истраживачки рад);

- неговати и вредновати добра, смислена питања које ученик поставља, чак и више од одговора који би се односили на просту репродукцију градива;
- неговати сарадничко, интерактивно учење уз употребу метода дискусије, вршњачког учења;
- препоручују се и следеће технике рада: симулације, радионице, играње улога, дискусија, дебате, пројекти/пројектна настава, есеји, реаговање на одређене теме, анализа медијских информација;
- препоручује се увођење ИКТ у учење и наставу употребом блога, форума, друштвених мрежа, коришћењем препоручених интернет ресурса за трагање за образовним информацијама, употребом различитих платформи за учење.

Предложене облике подучавања треба мењати и комбиновати да не би дошло до zasiћења.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

У настави оријентисаној на достизање исхода прате се и вреднују не само продукти учења већ и сам процес учења. Да би вредновање било објективно и у функцији учења, потребно је ускладити нивое циљева учења и начине оцењивања.

Ниво циља учења	Одговарајући начин оцењивања
Памтити (навести, препознати, идентификовати...)	Објективни тестови са допуњавањем кратких одговора, задаци са означавањем, задаци вишеструког избора, спаривање појмова.
Разумети (навести пример, упоредити, објаснити, препричати...)	Дискусија на часу, мапе појмова, проблемски задаци, есеји.
Применити (употребити, спровести, демонстрити...)	Увежбавање, играње улога, проблемски задаци, симулације.
Анализирати (систематизовати, приписати, разликовати...)	Истраживачки радови, есеји, студије случаја, решавање проблема
Евалуирати (проценити, критиковати, проверити...)	Дебате, есеји, дневници рада, студије случаја, критички прикази, проблемски задаци.
Креирати (поставити хипотезу, конструисати, планирати...)	Експерименти, истраживачки пројекти, активности у одељењу или заједници које ће осмислити ученици

Такође, потребно је ускладити оцењивање са његовом сврхом.

Сврха оцењивања	Могућа средства оцењивања
Оцењивање научног (сумативно)	Тестови, писмене вежбе, извештаји, усмено испитивање, есеји.
Оцењивање за учење (формативно)	Посматрање, давање конструктивне повратне информације, контролне вежбе, дневници рада, самоevaluација, практичне вежбе.

Како међу исходима има и оних који се односе на комуникацију, сарадњу, аргументовање, што доприноси развоју међупредметних компетенција, важно је да се и тај аспект ученичких активности прати и вреднује. Из тог разлога, сваки час и свака активност су прилика да се ученику да повратна информација, па и оцена. На пример, добро постављено питање или аргументовање заслужује поткрепљење оценом јер је свакако одраз ученичког знања, промишљања, радозналости. Ученике треба подстицати и оспособљавати да уз одговарајућу аргументацију сами процењују сопствени напредак у достизању исхода, као и напредак других ученика у одељењу. Тиме праћење и вредновање постају саставни део процеса учења.

ИСТОРИЈА

Циљ учења Историје је да ученик, изучавајући историјске догађаје, појаве, процесе и личности, стекне знања и компетенције неопходне за разумевање савременог света, развије вештине критичког мишљења и одговоран однос према себи, сопственом и националном идентитету, културно-историјском наслеђу, поштовању људских права и културних различитости, друштву и држави у којој живи.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Учењем историје обogaђују се знања о прошлости, развијају аналитичке вештине неопходне за критичко сагледавање савременог света, његових историјских корена и актуелних цивилизацијских токова. Настава и учење историје припрема ученика за одговорно учешће у демократском друштву брзих друштвених, технолошких и економских промена, оспособљава да кроз удруживање и сарадњу допринесе да се адекватно одговори на савремене изазове на локалном, регионалном, европском и глобалном нивоу. Ученику се кроз наставу историје омогућава развој групних идентитета (национални, државни, регионални, европски), чиме се обogaђује и лични идентитет. Посебан акценат је стављен на разумевање историјских и савремених промена, али и на изградњу демократских вредности које подразумевају поштовање људских права, развијање интеркултуралног дијалога и сарадњу, односа према разноврсној културно-историјској баштини, толерантног односа према другачијим ставовима и погледима на свет. Ученик кроз наставу историје треба да искаже и проактиван однос у разумевању постојећих унутрашњих и регионалних конфликта са историјском димензијом и допринесе њиховом превазилажењу.

Основни ниво

Ученик користи основна историјска знања (правилно употребљава историјске појмове, хронологију, оријентише се у историјском простору, познаје најважнију историјску фактографију) у разумевању појава и процеса из прошлости који су обликовали савремено друштво, као и одређене националне, регионалне, па и европски идентитет. Развијају се вештине неопходне за успостављање критичког односа према различитим историјским и друштвеним појавама. Ученик изграђује свест о сопственој одговорности у савременом друштву, развија ставове неопходне за живот у савременом демократском окружењу и учешћу у различитим друштвеним процесима (поштовање људских права, неговање културе сећања, толеранција и уважавање другачијег културног идентитета и наслеђа, и решавање неспоразума кроз изградњу консензуса).

Средњи ниво

Ученик развија посебна историјска знања и нарочито аналитичке вештине компарације различитих извора информација, процењујући њихову релевантност, објективност и комплексност. Веома важну димензију наставе историје представља разумевање функционисања савременог света, његових историјских корена и оних појава које својим дугим трајањем обликују садашњицу.

Напредни ниво

Ученик разуме, анализира и критички просуђује комплексније историјске, као и савремене догађаје, појаве и процесе са историјском димензијом, уз употребу различитих историјских извора. Ученик је у стању да уочи последице стереотипа и пропаганде на савремено друштво, људска права и политичко окружење, да аргументовано води дебату уз међусобно уважавање, неговање толеранције и унапређивање интеркултуралног дијалога, као и да писмено и графички приказује резултате свог истраживања уз коришћење одговарајућих компјутерских програма.

СПЕЦИФИЧНЕ ПРЕДМЕТНЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ

Специфична предметна компетенција: Разумевање историје и критички однос према прошлости и садашњости

Основни ниво

Именује најважније историјске догађаје, појаве, процесе и личности ученичк ствара основ за боље разумевање прошлости сопственог народа, државе, региона, Европе и човечанства. Познаје и користи хронологију неопходну за сналажење у свакодневним животним ситуацијама. Оријентише се у историјском и савременом простору. Разуме историјске феномене који су утицали на стварање цивилизација, друштва, држава и нација. Препознаје

друштвене, економске, културолошке промене које су обликовале савремени свет. Има критички однос према тумачењу и реконструкцији прошлости и тумачењу савремених догађаја примењујући мултиперспективни приступ. Квалитетно бира разноврсне информације из различитих извора, критички их анализира, пореди и синтетиче да би свеобухватније сагледали прошлост и садашњост.

Средњи ниво

Анализира специфичности одређених историјских појмова и користи их у одговарајућем контексту. Разуме различите државне, политичке и друштвене промене у историји, чиме се боље оријентише кроз историјско време, историјски и савремени геополитички простор. Процењује релевантност и квалитет различитих извора информација преко којих се формира слика о појединим историјским или савременим феноменима. Повезује поједине процесе, појаве и догађаје из националне, регионалне и опште историје. Развија и надграђује своје различите идентитете.

Напредни ниво

Анализира и критички просуђује поједине историјске догађаје, појаве и процесе из националне, регионалне и опште историје, као и историјске и савремене изворе информација. Унапређује функционалне вештине употребом различитих рачунарских програма неопходних за презентовање резултата елементарних историјских истраживања заснованих на коришћењу одабраних извора и историографске литературе. Продубљују разумевање прошлости анализирањем савремених, пре свега друштвених и културолошких појава и процеса у историјском контексту.

Специфична предметна компетенција: Разумевање историје и савремених идентитета као основа за активно учествовање у друштву

Основни ниво

Уочава различите културолошке, друштвене, политичке, религијске погледе на прошлост чиме гради и употпуњује сопствен

ни идентитет. Развија вредносни систем демократског друштва утемељен на хуманистичким постулатима, поштовању другачијег становишта. Примењује основне елементе интеркултуралног дијалога ослањајући се на прошлост, идентитет и културу свог, али и других народа у Србији, региону, Европи и свету. Негује толерантан вид комуникације, поштовање људских права, разноврсних културних традиција. Препознаје узроке и последице историјских и савремених конфликта и развија ставове који воде њиховом превазилажењу. Уочава разноврсне последице преломних друштвених, политичких, економских и догађаја из културе и света науке, појава и процеса из прошлости, чиме се омогућава боље сагледавање савременог контекста у коме живе и стварање предудова креативан однос према непосредном друштвеном окружењу.

Средњи ниво

Анализира предрасуде, стереотипе, различите видове пропаганде и њихове последице у историјским и савременим изворима информација. Вреднује објективност извора информација и гради одговоран однос према осетљивим појавама из прошлости и садашњости. Дефинише историјске појаве дугог трајања; уочава сличности и разлике у односу на савремени контекст, што доприноси разумевању историјску основу савремених појава. Препознаје регионалне везе на пољу заједничке политичке, друштвене, економске и културне прошлости. Гради толерантан однос према припадницима других нација или вероисповести у регионалном и унутардржавном контексту, неопходан у превенцији потенцијалних конфликта. Развија и надграђује своје различите идентитете и разуме различитост идентитета других људи.

Напредни ниво

Унапређује толерантни однос у комуникацији вођењем аргументоване дебате о важним темама из историје и савременог живота засноване на међусобном уважавању ставова, различитих националних, идејних, професионалних или културолошких позиција, чиме се гради конструктиван однос за квалитетан живот у мултикултуралном друштву.

ОПШТИ ТИП И ДРУШТВЕНО-ЈЕЗИЧКИ СМЕР

Разред	други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	74 часа

СТАНДАРДИ	ИСХОДИ По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:	ТЕМЕ и кључни појмови садржаја програма
2.ИС.1.1.1. Разуме значење основних историјских и појмова историјске науке.	– користи хронолошке одреднице и прецизно смешта кључне догађаје, појаве, процесе и личности на временској ленти;	ОСНОВИ ИСТОРИЈСКОГ ИСТРАЖИВАЊА Хронологија и простор – средњи и рани нови век Историјски извори (порекло, анализа, уочавање специфичности различитих медија и њихове сазнајне вредности, примена у истраживању) Континуитет и промена Реконструкција и интерпретација прошлости
2.ИС.1.1.2. Користи хронолошке термине у одговарајућем историјском и савременом контексту.	– у усменом и писаном излагању користи основне научне и историјске појмове;	
2.ИС.1.1.3. Препознаје историјски простор на историјској карти.	– пореди изворе различите сазнајне вредности и процени њихову релевантност за истраживање;	КЉУЧНЕ ПОЈАВЕ, ПРОЦЕСИ И ЛИЧНОСТИ ЕПОХЕ Сеобе народа и колонизација Покрштавање Развој писмености, науке и цивилизације Верски покрети, односи и ратови (креташи ратови, Велики раскол, јереси, исламизација, реформација, противреформација) Српски народ, земље, државност, друштво и црквена организација Османлијска освајања Научно-техничка и географска открића Развој и утицај нових идеја (хуманизам, ренесанса) Истакнуте личности: Јустинијан I, Ираклије I, Мухамед, Карло Мартел, Карло Велики, кнез Властимир, цар Симеон, Јован Владимир, цар Самуило, Василије II, краљ Михаило, Њирило и Методије, цар Отон I, цар Хенрих IV, папа Гргур VII, папа Урбан II, Фридрих I Барбароса, Ричард Лавље Срце, Саладин, цар Манојло I Комнин, папа
2.ИС.1.1.4. Именује најзначајније личности и наводи основне процесе, појаве и догађаје из опште и националне историје.	– анализира узрочно-последичне везе и идентификује их на конкретним примерима;	
2.ИС.1.2.1. Самостално прикупља и разврстава различите изворе информација о прошлости и садашњости у функцији истраживања.	– примењује основну методологију у елементарном историјском истраживању и резултате презентује у усменом, писаном, или дигиталном облику;	
2.ИС.1.2.2. Уочава да постоје различита виђења исте историјске појаве на основу поређења више историјских извора.	– објасни разлику између методолошки утемељеног и ненаучног приступа интерпретацији прошлости;	
2.ИС.1.2.3. Препознаје предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација.	– препозна на конкретним примерима злоупотребу историје и изведе закључак о могућим последицама на развој историјске свести у друштву;	
2.ИС.1.2.4. Усмено интерпретира историјски наратив и саопштава резултате самосталног елементарног истраживања.	– наведе типове државних уређења у периоду средњег и раног новог века и издвоји њихове специфичности;	
2.ИС.1.2.5. Писано саопштава резултате елементарног истраживања уз употребу текстуалне word датотеке (фајла).		
2.ИС.1.3.1. Препознаје историјску димензију савремених друштвених појава и процеса.		
2.ИС.1.3.2. Идентификује улогу историјских личности у обликовању савремене државе и друштва.		
2.ИС.1.3.3. Разуме значај и показује одговоран однос према културно-историјском наслеђу сопственог и других народа.		
2.ИС.1.3.4. Разуме смисао обележавања и неговања сећања на важне личности, догађаје и појаве из прошлости народа, држава, институција.		
2.ИС.1.3.5. Уочава елементе интеркултуралних односа и препознаје вредности друштва заснованог на њиховом неговању.		

<p>2.ИС.1.3.6.Пореди историјски и савремени контекст поштовања људских права и активно учествује у интеркултуралном дијалогу.</p> <p>2.ИС.1.3.7.Препознаје узроке, елементе и последице историјских конфликата и криза са циљем развијања толеранције, културе дијалога и сензибилитета за спречавање потенцијалних конфликата.</p> <p>2.ИС.2.1.1. Анализира специфичности одређених историјских појмова.</p> <p>2.ИС.2.1.2. Показује историјске појаве на историјској карти и препознаје историјски простор на географској карти.</p> <p>2.ИС.2.1.3. Објашњава и повезује улогу личности, процесе, појаве, догађаје из националне и опште историје.</p> <p>2.ИС.2.2.1. Процењује релевантност и квалитет различитих извора информација о прошлости и садашњости и примењује их у истраживању.</p> <p>2.ИС.2.2.2. Анализира предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација и уочава њихове последице.</p> <p>2.ИС.2.3.1. Наводи и описује појаве дугог трајања, уочава сличности и прави разлику у односу на њихов савремени и историјски контекст.</p> <p>2.ИС.3.1.1. Разуме и анализира променљивост историјског простора у различитим периодима, уз употребу историјске, географске и савремене политичке карте.</p> <p>2.ИС.3.1.2. Критички просуђује важне процесе, појаве, догађаје и личности из опште и националне историје.</p> <p>2.ИС.3.2.1. Закључује на основу истраживања различитих извора информација о прошлости и садашњости.</p> <p>2.ИС.3.2.2. Издваја и објашњава специфичне разлике и сличности у тумачењима исте историјске појаве на основу различитих историјских извора.</p> <p>2.ИС.3.2.3. Усмено објашњава резултате самосталног елементарног истраживања и аргументовано брани изнете ставове и закључке.</p> <p>2.ИС.3.2.4. Писано и графички приказује резултате елементарног истраживања уз употребу компјутерских програма за презентацију (текстуалних, визуелних, филмских датотека и powerpoint програма).</p> <p>2.ИС.3.3.1. Анализира савремене појаве и процесе у историјском контексту и на основу добијених резултата изводи закључке.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – анализира специфичности и утицај међународних односа на положај држава и народа; – идентификује најважније друштвене групе, њихове улоге и односе у епохи феудализма; – анализира развој и промене у друштвеној структури и односима у средњем и раном новом веку; – идентификује најважније одлике српске државности у средњем веку; – анализира структуру и особености српског друштва и уочава промене изазване политичким и економским процесима у периоду средњег и раног новог века; – уочава повезаност појава из политичке, друштвене, привредне и културне историје; – на основу датих примера изводи закључак о повезаности појава и процеса из националне историје са појавама и процесима у регионалним, европским и светским оквирима; – идентификује основне елементе привредног живота и њихов утицај на друштвене промене у средњем и раном новом веку; – анализира положај и начин живота деце, жена и мушкараца, припадника различитих друштвених слојева и мањинских група у средњем и раном новом веку; – изводи закључак о динамици одређених историјских појава и процеса из националне и опште историје, користећи историјску карту; – идентификује најзначајније последице настанка и ширења различитих верских учења у историјском и савременом контексту; – уочава присуство политичких, привредних, научних и културних тековина средњег и раног новог века у савременом друштву; – илуструје примерима значај прожимања различитих народа, култура и цивилизација; – препознаје утицај идеја и научно-техничких открића на промене и развој друштва, културе и образовања; – учествује у организовању и спровођењу заједничких активности у школи или у локалној заједници које подстичу друштвену одговорност и неговање културе сећања; – разликује споменике из различитих епоха са посебним освртом на оне у локалној средини; – препознаје улогу легенди и митова у реконструкцији прошлости и изградњи колективног и индивидуалног идентитета; – препознаје на конкретним примерима злоупотребе митова у историјском и савременом контексту. 	<p>Иноћентије III, бан Кулин, Стефан Немања, Стефан Првовенчани, Сава Немањић, Милутин, Стефан Дечански, Стефан Душан, цар Карло IV Луксембуршки, кнез Лазар и кнегиња Милица, Твртко I Котроманић, Стефан Лазаревић, деспот Ђурађ Бранковић, султанија Мара, српски деспоти у јужној Угарској, Ђурађ Кастриот Скендербег, Мехмед II Освајач, Јанко Хуњади, краљ Матија Корвин, Јохан Гутенберг, Изабела Кастиљска, Марко Поло, Кристифор Колумбо, Фернандо Магелан, Вото, Петрарка, Бокаччо, Леонардо да Винчи, Микеланђело Буонароти, Николо Макијавели, Никола Коперник, Исак Њутн, Мартин Лутер, Карло V и Филип II Хабзбуршки, Сулејман Величанствени, Мехмед-паша Соколовић, Хенри VIII, Елизабета I, Сервантес, Вилијам Шекспир, Молијер, Луј XIV, Петар Велики, Арсеније III Црнојевић, Арсеније IV Јовановић, принц Еуген Савојски...</p> <p style="text-align: center;">ДРЖАВА И ИНСТИТУЦИЈЕ</p> <p>Типови државних уређења Монархија Република Градска комуна Структура, унутрашње уређење и институције Скупштине Законодавство, државна управа и војска Међудржавни односи Односи државе и цркве Секуларизација Истакнуте владарске породице Европе (Каролинзи, Отонска династија, Капети, династија Арпадоваца, Хоенштауффовци, Комини, Плантагенети, Валоа, Асеновци, Палеолози, Анжујци у Јужној Италији и Угарској, Медичи, Хабзбурговци, Тјудор, Бурбони, Османлије, Романови) Истакнуте српске владарске породице (Немањићи, Котроманићи, Лазаревићи, Бранковићи, Мрњавчевићи, Балшићи, Косаче, Црнојевићи)</p> <p style="text-align: center;">ДРУШТВЕНИ И ПРИВРЕДНИ ОДНОСИ</p> <p>Типови друштвених уређења и односа Патријархално друштво Феудализам Вазални односи Сталежи/друштвени слојеви и групе Мануфактура Натурална привреда Робно-новчана привреда</p> <p style="text-align: center;">КУЛТУРА И СВАКОДНЕВНИ ЖИВОТ</p> <p>Религије и веровања Православље Католичанство Ислам Јудаизам Протестантизам Јереси Сујеверје Обичаји Наука Образовање Штампа Породични и родни односи Болести и лечење Задужбинарство и споменици</p> <p style="text-align: center;">ПОЈАВЕ ДУГОГ ТРАЈАЊА – МИТ, ЛЕГЕНДА, НАУКА</p> <p>Митови, легенде и предања – значење и значај некад и сад Злоупотреба историје и митова Псеудоисторија Савремени политички митови. Научна методологија Култура сећања</p>
--	---	--

ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКИ СМЕР

Разред	Други
Недељни фонд часова	2 часа
Годишњи фонд часова	74 часа

СТАНДАРДИ	ИСХОДИ	ТЕМЕ и кључни појмови садржаја програма
<p>2.ИС.1.1.1. Разуме значење основних историјских и појмова историјске науке.</p> <p>2.ИС.1.1.2. Користи хронолошке термине у одговарајућем историјском и савременом контексту.</p> <p>2.ИС.1.1.3. Препознаје историјски простор на историјској карти.</p> <p>2.ИС.1.1.4. Именује најзначајније личности и наводи основне процесе, појаве и догађаје из опште и националне историје.</p> <p>2.ИС.1.2.1. Самостално прикупља и разврстава различите изворе информација о прошлости и садашњости у функцији истраживања.</p> <p>2.ИС.1.2.2. Уочава да постоје различита виђења исте историјске појаве на основу поређења више историјских извора.</p> <p>2.ИС.1.2.3. Препознаје предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација.</p> <p>2.ИС.1.2.4. Усмено интерпретира историјски наратив и саопштава резултате самосталног елементарног истраживања.</p> <p>2.ИС.1.2.5. Писано саопштава резултате елементарног истраживања уз употребу текстуалне wordдатотеке (фајла).</p> <p>2.ИС.1.3.1. Препознаје историјску димензију савремених друштвених појава и процеса.</p> <p>2.ИС.1.3.2. Идентификује улогу историјских личности у обликовању савремене државе и друштва.</p> <p>2.ИС.1.3.3. Разуме значај и показује одговоран однос према културно-историјском наслеђу сопственог и других народа.</p> <p>2.ИС.1.3.4. Разуме смисао обележавања и неговања сећања на важне личности, догађаје и појаве из прошлости народа, држава, институција.</p> <p>2.ИС.1.3.5. Уочава елементе интеркултуралних односа и препознаје вредности друштва заснованог на њиховом неговању.</p> <p>2.ИС.1.3.6. Пореди историјски и савремени контекст поштовања људских права и активно учествује у интеркултуралном дијалогу.</p> <p>2.ИС.1.3.7. Препознаје узроке, елементе и последице историјских конфликта и криза са циљем развијања толеранције, културе дијалога и сензибилитета за спречавање потенцијалних конфликта.</p> <p>2.ИС.2.1.1. Анализира специфичности одређених историјских појмова.</p> <p>2.ИС.2.1.2. Показује историјске појаве на историјској карти и препознаје историјски простор на географској карти.</p> <p>2.ИС.2.1.3. Објашњава и повезује улогу личности, процесе, појаве, догађаје из националне и опште историје.</p> <p>2.ИС.2.2.1. Процењује релевантност и квалитет различитих извора информација о прошлости и садашњости и примењује их у истраживању.</p> <p>2.ИС.2.2.2. Анализира предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација и уочава њихове последице.</p> <p>2.ИС.2.3.1. Наводи и описује појаве дугог трајања, уочава сличности и прави разлику у односу на њих савремени и историјски контекст.</p> <p>2.ИС.3.1.1. Разуме и анализира променљивост историјског простора у различитим периодима, уз употребу историјске, географске и савремене политичке карте.</p> <p>2.ИС.3.1.2. Критички просуђује важне процесе, појаве, догађаје и личности из опште и националне историје.</p> <p>2.ИС.3.2.1. Закључује на основу истраживања различитих извора информација о прошлости и садашњости.</p> <p>2.ИС.3.2.2. Издваја и објашњава специфичне разлике и сличности у тумачењима исте историјске појаве на основу различитих историјских извора.</p> <p>2.ИС.3.2.3. Усмено објашњава резултате самосталног елементарног истраживања и аргументовано брани изнете ставове и закључке.</p> <p>2.ИС.3.2.4. Писано и графички приказује резултате елементарног истраживања уз употребу компјутерских програма за презентацију (текстуалних, визуелних, филмских датотека и power point програма).</p> <p>2.ИС.3.3.1. Анализира савремене појаве и процесе у историјском контексту и на основу добијених резултата изводи закључке.</p>	<ul style="list-style-type: none"> – користи хронолошке одреднице и прецизно смешта кључне догађаје, појаве, процесе и личности на временској ленти; – у усменом и писаном излагању користи основне научне и историјске појмове; – пореди изворе различите сазнајне вредности и процени њихову релевантност за истраживање; – уочи континуитет и промене код одређених историјских појава и процеса кратког и дугог трајања; – анализира узрочно-последичне везе и идентификује их на конкретним примерима; – примењује основну методологију у елементарном историјском истраживању и резултате презентује у усменом, писаном, или дигиталном облику; – објасни разлику између методолошки утемељеног и ненаучног приступа интерпретацији прошлости; – препозна на конкретним примерима злоупотребу историје и изведе закључак о могућим последицама на развој историјске свести у друштву; – наведе типове државних уређења у периоду средњег и новог века и издвоји њихове специфичности; – анализира специфичности и утицај међународних односа на положај држава и народа; – идентификује најважније друштвене групе, њихове улоге и односе у епохи феудализма; – анализира развој и промене у друштвеној структури и односима у средњем и новом веку; – идентификује најважније одлике српске државности у средњем веку; – упоређује сличности и разлике између средњовековне и модерне српске државности у првој половини 19. века; – анализира структуру и особености српског друштва и уочава промене изазване политичким и економским процесима у периоду средњег и новог века; – уочава повезаност појава из политичке, друштвене, привредне и културне историје; – на основу датих примера изводи закључак о повезаности појава и процеса из националне историје са појавама и процесима у регионалним, европским и светским оквирима; – идентификује основне елементе привредног живота и њихов утицај на друштвене промене у средњем и новом веку; – анализира положај и начин живота деце, жена и мушкараца, припадника различитих друштвених слојева и мањинских група у средњем и новом веку; – изводи закључак о динамичности одређених историјских појава и процеса из националне и опште историје, користећи историјску карту; – идентификује најзначајније последице настанка и ширења различитих верских учења у историјском и савременом контексту; – уочава присуство политичких, привредних, научних и културних тековина средњег и новог века у савременом друштву; – илуструје примерима значај прожимања различитих народа, култура и цивилизација; 	<p>ОСНОВИ ИСТОРИЈСКОГ ИСТРАЖИВАЊА</p> <p>Хронологија и простор – средњи и нови век Историјски извори (порекло, анализа, уочавање специфичности различитих медија и њихове информативне вредности, примена у истраживању) Континуитет и промена Реконструкција и интерпретација прошлости</p> <p>КЉУЧНЕ ПОЈАВЕ, ПРОЦЕСИ И ЛИЧНОСТИ ЕПОХЕ</p> <p>Сеобе народа и колонизација Покршћавање Развој писмености, науке и цивилизације Верски покрети, односи и ратови (крсташки ратови, Велики раскол, јереси, исламизација, реформација, противреформација) Српски народ, земље, државност, друштво и црквена организација Османлијска освајања Научно-техничка и географска открића Развој и утицај нових идеја (хуманизам и ренесанса, просветитељство) Револуције Уставност Српска револуција Кнежевина Србија Истакнуте личности: Јустинијан I, Ираклије I, Мухамед, Карло Мартел, Карло Велики, кнез Властимир, цар Симеон, Јован Владимир, цар Самуило, Василије II, краљ Михаило, Ђурило и Методије, цар Отон I, цар Хенрих IV, папа Гргур VII, папа Урбан II, Фридрих I Барбароса, Ричард Лавље Срце, Саладин, цар Манојло I Комнин, папа Иноћентије III, бан Кулин, Стефан Немања, Стефан Првовенчани, Сава Немањин, Милутин, Стефан Дечански, Стефан Душан, цар Карло IV Луксембуршки, кнез Лазар и кнегиња Милица, Твртко I Котроманић, Стефан Лазаревић, деспот Ђурађ Бранковић, султанија Мара, српски деспоти у јужној Угарској, Ђурађ Кастриот Скендерберг, Мехмед II Освајач, Јанко Хунјади, краљ Матија Корвин, Јохан Гутенберг, Изабела Кастиљска, Марко Поло, Кристифор Колумбо, Фернандо Магелан, Ђото, Петрарка, Бокаччо, Леонардо да Винчи, Микеланђело Буонаротти, Николо Макијавели, Никола Коперник, Исак Њутн, Мартин Лутер, Карло V и Филип II Хабзбуршки, Сулејман Величанствени, Мехмед-паша Соколовић, Хенри VIII, Елизабета I, Сервантес, Вилијам Шекспир, Молијер, Луј XIV, Петар Велики, Арсеније III Црнојевић, Арсеније IV Јовановић, принц Еуген Савојски, Монтеѕкје, Волтер, Џејмс Ват, Хердер, Катарина II, Марија Терезија, Робеспјер, Наполеон Бонапарта, војд Карађорђе, кнез Милош, кнегиња Љубица, Доситеј Обрадовић, Вук Караџић, браћа Грим, прота Матеја Ненадовић, Петар I и Петар II Петровић Његош, Сава Текелија, митрополит Стефан Стратимировић, патријарх Јосиф Рајачић, Лајош Кошут, Пушкин, Гогољ, Дикенс, Балзак, кнез Александар Карађорђевић, Тома Вучић Перишић, Илија Гарашанин, Стеван Книћанин...</p>

	<ul style="list-style-type: none"> – препознаје утицај идеја и научно-техничких открића на промене и развој друштва, културе и образовања; – учествује у организовању и спровођењу заједничких активности у школи или у локалној заједници које подстичу друштвену одговорност и неговање културе сећања; – разликује споменике из различитих епоха са посебним освртом на оне у локалној средини; – препознаје улогу легенди и митова у реконструкцији прошлости и изградњи колективног и индивидуалног идентитета; – препознаје на конкретним примерима злоупотребе митова у историјском и савременом контексту. 	<p style="text-align: center;">ДРЖАВА И ИНСТИТУЦИЈЕ</p> <p>Типови државних уређења Монархија Република Градска комуна Међудржавни односи Структура, унутрашње уређење и институције Скупштине Законодавство, државна управа и војска Односи државе и цркве Секуларизација Истакнуте владарске породице Европе (Каролинзи, Отонска династија, Капети, династија Арпадоваца, Хоенштауфовци, Комнини, Плантагенети, Валоа, Асеновци, Палеолози, Анжујци у Јужној Италији и Угарској, Медичи, Хабзбурговци, Тјудор, Бурбони, Османлије, Романови) Истакнуте српске владарске породице (Немањићи, Котроманићи Лазаревићи, Бранковићи, Мрњавчевићи, Балшићи, Косаче, Црнојевићи)</p> <p style="text-align: center;">ДРУШТВЕНИ И ПРИВРЕДНИ ОДНОСИ</p> <p>Типови друштвених уређења и односа Патријархално друштво Феудализам Вазални односи Сталежи/друштвени слојеви и групе Мануфактура Натурална привреда Робно-новчана привреда Капитализам</p> <p style="text-align: center;">КУЛТУРА И СВАКОДНЕВНИ ЖИВОТ</p> <p>Религије и веровања Православље Католичанство Ислам Јуданизам Протестантизам Јереси Сујеверје Обичаји Наука Образовање Штампа Породични и родни односи Болести и лечење Задужбинарство и споменици</p> <p style="text-align: center;">ПОЈАВЕ ДУГОГ ТРАЈАЊА – МИТ, ЛЕГЕНДА, НАУКА</p> <p>Митови, легенде и предања – значење и значај некад и сад Злоупотреба историје и митова Псеудонторија Савремени политички митови Научна методологија Култура сећања</p>
--	---	---

ДОДАТНИ САДРЖАЈИ ЗА НАСТАВУ НА ЈЕЗИЦИМА НАЦИОНАЛНИХ МАЊИНА

За наставу на хрватском језику (општи тип)

ТЕМА: КЉУЧНЕ ПОЈАВЕ И ПРОЦЕСИ У ЕПОХИ

САДРЖАЈ: Сеобе народа и колонизација (Хрвати у раном средњем вијеку)

ТЕМА: КЉУЧНЕ ПОЈАВЕ И ПРОЦЕСИ У ЕПОХИ

САДРЖАЈ: Развој писмености, науке и цивилизације (Хрвати у развијеном средњем веку)

ТЕМА: КЉУЧНЕ ПОЈАВЕ И ПРОЦЕСИ У ЕПОХИ

САДРЖАЈ: Османлијска освајања (Хрвати у касном средњем веку)

За наставу на румунском језику (општи тип)

– Велика сеоба народа и рани средњи век: стварање румунског народа и румунског језика

– Ранофеудалне кнежевине на просторима Трансилваније и Баната

– Оснивање Влашке

– Почети Молдавије

– Привредни развој

– Друштвено и државно уређење Влашке и Молдавије у средњем веку

– Централизација државне власти и реакција племства

– Културне прилике

– Румуни у Трансилванији у средњем веку

– Антиосманлијска политика подунавских кнежевина

– Стефан Велики

– Румуни на просторима западног Баната (Војводина) у средњем веку

За наставу на словачком језику

План и програм из националне историје Словака

Тема: Европа у раном средњем веку

– Словачка на почетку средњег века

а) Досељавање Словена на територију данашње Словачке

б) Самов племенски савез

в) Нитранска кнежевина – прва држава наших предака

- г) Великоморавска кнежевина
- д) Врхунац Великоморавске кнежевине
- ђ) Распад Великоморавске кнежевине
- е) Ширење хришћанства и великоморавска писменост
- ф) Друштво и привреда Великоморавске кнежевине
- Тема: Европа од 12. до 15. века
- Словаци у средњовековној Угарској
- а) Учлањење Словачке у Угарску
- б) Нитранско војводство
- в) Последњи Арпадовићи на угарском престолу
- г) Средњовековна привреда и друштво од 11. до 13. века
- д) Култура и уметност од 11. до 13. века
- Словачка од 1301 до 1526
- а) Владавина Анжуоваца
- б) Владавина Жигмунда Луксенбуршког
- в) Жигмунд и покрет хусита у Словачкој
- г) Владавина Матије Корвина
- д) Привредни и социјални односи у Словачкој у 14. и 15. веку
- ђ) Уметност и црквени живот у Словачкој

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Програм је конципиран тако да су уз стандарде постигнућа и исходе дефинисане за крај разреда дати и кључни појмови садржаја разврстани у шест међусобно повезаних тематских целина (*Основи историјског истраживања; Кључне појаве, процеси и личности епохе; Држава и институције; Друштвени и привредни односи; Култура и свакодневни живот, Појаве дугог трајања – мит, легенда, наука*).

Међу гимназијским смеровима постоји разлика у погледу горње хронолошке границе епохе која се изучава. У гимназији општег типа и друштвено-језичког смера изучава се период средњег и раног новог века (до Индустриске револуције), док је у гимназији природно-математичког смера за горњу хронолошку границу одређена средина XIX века (закључно са револуцијом 1848/1849. године).

Концепт наставе и учења засноване на исходима подразумева да ученици, посредством садржаја предмета, стекну не само основна знања, већ да их користе у развоју вештина историјског мишљења и изградњи ставова и вредности. Програм, у том смислу, нуди садржински оквир, а наставник има могућност да изабере и неке додатне садржаје уколико сматра да су примерени средини у којој ученици живе, или процени да одговарају њиховим интересовањима. Програм се, на пример, може допунити и садржајима из прошлости завичаја, чиме се код ученика постиже јаснија представа о историјској и културној баштини у њиховом крају – археолошка налазишта, музејске збирке. Сви садржаји су дефинисани тако да су у функцији остваривања исхода предвиђених програмом.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Већина предметних исхода постиже се кроз непосредну истраживачку активност ученика, а уз подстицај и подршку наставника. Најефикасније методе наставе и учења јесу оне које ученика стављају у адекватну активну позицију у процесу развијања знања и вештина. При остваривању циља предмета и достизању исхода мора се имати у виду да су садржаји, методе наставе и учења и активности ученика неодвојиви у наставном процесу. Да би сви ученици достигли предвиђене исходе и да би се остварио циљ наставе историје, потребно је да наставник упозна специфичности начина учења својих ученика и да према њима планира и прилагођава активности. Наставник има слободу да сам одреди распоред и динамику активности за сваку тему, уважавајући циљ предмета и дефинисане исходе. Редослед исхода не исказује њихову важност јер су сви од значаја за постизање циља предмета. Између исхода постоји повезаност и остваривање једног исхода доприноси остваривању других исхода.

Програм оријентисан на процес и исходе учења наставнику даје већу слободу у креирању и осмишљавању наставе и учења. Улога наставника је да контекстуализује дати програм потребама конкретног одељења имајући у виду: састав одељења и карактеристике ученика; уџбенике и друге наставне материјале које ће користити; техничке услове, наставна средства и медије којима школа располаже; ресурсе, могућности, као и потребе локалне средине у којој се школа налази. Полазећи од датих исхода и садржаја, наставник најпре креира свој годишњи план рада из кога ће касније развијати своје оперативне планове. Од њега се очекује и да, у фази планирања и писања припреме за час, дефинише исходе за сваку наставну јединицу. При планирању треба имати у виду да се исходи разликују, да се неки лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода потребно више времена и више различитих активности. Наставник за сваки час планира и припрема средства и начине провере остварености пројектованих исхода. У планирању и припремању наставе и учења, наставник планира не само своје, већ и активности ученика на часу. Поред уџбеника, као једног од извора знања, на наставнику је да ученицима омогући увид и искуство коришћења и других извора сазнавања.

Ученици у другом разреду гимназије већ поседују извесна знања о најважнијим историјским појмовима, имају нека животна искуства и формиране ставове који су основ за изградњу нових знања, вештина, ставова и вредности. Битно је искористити велике могућности које *Историја* као наративни предмет пружа у подстицању ученичке радозналости, која је у основи сваког сазнања. Посебно место у настави историје имају питања, како она која поставља наставник ученицима, тако и она која долазе од ученика, подстакнута оним што су чули у учионици или што су сазнали ван ње користећи различите изворе информација. Добро осмишљена питања наставника имају подстицајну функцију за развој историјског мишљења и критичке свести, не само у фази утврђивања и систематизације градива, већ и у самој обради наставних садржаја. У зависности од циља који наставник жели да оствари, питања могу имати различите функције, као што су: фокусирање пажње на неки садржај или аспект, подстицање поређења, трагање за објашњењем. Одговарајућа питања могу да послуже и као подстицај за елементарна историјска истраживања, прилагођена узрасту и могућностима ученика, што доприноси достизању прописаних стандарда постигнућа.

Настава би требало да помогне ученицима у стварању што јасније представе не само о томе „како је уистину било”, већ и зашто се нешто десило и какве су последице из тога проистекле. Да би схватио догађаје из прошлости, ученик треба да их „оживи у свом уму”, у чему велику помоћ може пружити употреба одабраних историјских извора, литературе, карата и других извора података (документарни и играни видео и дигитални материјали, музејски експонати, илустрације), обилажење културно-историјских споменика и посете установама културе. Треба искористити и утицај наставе и учења историје на неговање језичке и говорне културе (вештине беседништва и дебате), као и на развијање културе сећања и свести о друштвеној одговорности и људским правима.

Неопходно је имати у виду и интегративну функцију историје, која у образовном систему, где су знања подељена по наставним предметима, помаже ученицима да постигну целовито схватање о повезаности и условљености географских, економских и културних услова живота човека. Пожељно је избегавати фрагментарно и изоловано учење историјских чињеница јер оно има најкраће трајање у памћењу и најслабији трансфер у стицању других знања и развоју вештина. У настави треба, кад год је то могуће, примењивати дидактички концепт мултиперспективности.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Основи историјског истраживања

У остваривању теме *Основи историјског истраживања* требало би пажњу посветити проширивању већ постојећих ученичких знања о историјској науци, хронологији и периодизацији, пореклу